

ION MIHAI PACEPA

ORIZONTURI ROȘII

Amintirile unui general de securitate

CAPITOLUL I.

Era o după-amiază rece și cenușie de martie, în 1978, tipică pentru acea perioadă a anului în București. Luminile erau deja aprinse. În biroul meu neînscris de la Departamentul de Informații Externe (DIE). Chiar dacă avea două uși cu canaturi de sticlă ce se deschideau într-un balcon, camera era întotdeauna relativ întunecoasă, deoarece avea pereții lambrisați cu mahon de jos până sus. Puneam câteva marcate noi pe o imensă hartă albastră a lumii, care acoperea tot peretele din spatele biroului meu de mahon, supradimensionat. Fixată pe o placă metalică invizibilă, harta înfățișa o multitudine de marcate magnetice având diferite forme și culori, răspândite de-a lungul lumii, fără nici o logică aparentă. Ele erau cele mai secrete canale de comunicare cu ambasadele române și alte reprezentanțe oficiale de peste hotare, cu stațiile DIE din toată lumea și cu centrele de contactare a ofițerilor ilegali DIE din Occident. Reprezentau de asemenea diferite operațiuni secrete individuale, cum ar fi supravegherea electronică a celei de-a Șasea Flote a Statelor Unite din Mediterana.

Șapte telefoane erau amplasate pe o masă aflată la dreapta biroului meu, deasupra altor cinci sisteme cifrate radio-telefonice, ascunse pe două rafturi dedesubt. Două dintre acestea erau linii de cea mai mare importanță, conectate direct la cabinetul președintelui Nicolae Ceaușescu. Proiectat și instalat de KGB-ul sovietic drept un canal de comunicare extrem de sigur, telefonul cu două linii era parte dintr-un sistem integrat stabilind legătura reciprocă dintre guvernele Tratatului de la Varșovia. O linie, numită S de la scurt pentru că avea doar trei cifre, era numai pentru București. Era instalată în birourile și reședințele lui Ceaușescu, ale primului-ministru, ale celorlalți membri ai Comitetului Politic Executiv care locuiau în București, la membrii guvernului, la șeful și reprezentantul DIE, la comandamentul general de la cadre și la ambasadorul sovietic din România. Cealaltă linie, denumită TO, deoarece funcționa printr-un operator telefonic, era pentru distanțe lungi. Făcea legătura între aceleași

persoane din București și reședințele de primăvară, vară, toamnă și iarnă ale lui Ceaușescu, precum și cu membrii Comitetului Politic Executiv din cele 39 de județe românești, cu primii-secre-tari ai comitetelor județene de partid și cu șefii inspectoratelor locale ale serviciului intern de Securitate. Sistemul telefonic românesc TO era conectat – via Moscova – la celelalte țări membre ale Tratatului de la Varșovia.

Era puțin după ora cinci după-amiază când a sunat telefonul. Am recunoscut sunetul liniei S, conectată la biroul lui Ceaușescu.

— General Pacepa la telefon, am răspuns.

— Aici servitorul dumitale, șefule. Constantin Manea. Tovarășul te cheamă la el imediat, îmi pare rău că am dat de dumneata. Vremea e groaznică aici. Voi spune o rugăciune pentru dumneata.

— în regulă, profesore.

Obișnuiam să-i spun lui Constantin Manea „profesorul”, deoarece era doctor în istorie. În cei aproape 15 ani cât fusese șeful cancelariei lui Ceaușescu, Manea nu-i spusese practic niciodată pe nume. Întotdeauna când se referea la el îi spunea „Tovarășul”... M-am împrietenit cu Manea în timpul zilelor frământate de la începutul anilor '70, când am început să organizez vizitele lui Ceaușescu peste hotare. Bun cunoscător al psihologiei umane, Manea era probabil singura persoană capabilă într-adevăr să descifreze natura labilă a lui Ceaușescu și reacțiile sale imprevizibile, „în public, Tovarășul este amabil, zâmbitor, chiar cald și afectuos”, obișnuia să spună Manea despre personalitatea de tip Je-kyll și Hyde a lui Ceaușescu. „Deși cel de care trebuie să mă ocup în fiecare zi, când nu e furios la culme, e în cea mai mare măsură nervos, întunecat, neliniștit și nepăsător față de alții”.

În timpul ultimilor șase ani, când eram chemat îa el de Ceaușescu aproape zilnic, nu numai în legătură cu probleme de spionaj sau în calitate de consilier prezidențial, dar și pentru cele mai neașteptate probleme de familie, cum ar fi cadouri pentru soția sa, ori momente dificile în viața particulară a copiilor săi. Manea m-a ferit de nenumărate dureri de cap. Sfaturile sale referitoare la momentul oportun încercării de a rezolva o problemă pentru Ceaușescu sau când nu trebuia, când să fiu îndrăzneț și când să-mi țin gura, au fost de neprețuit, îmi telefona deseori numai ca să zică: „Vremea e teribilă aici. Cum e acolo?” Voia să spună că Ceaușescu este extrem de furios și că ar fi mai înțelept din partea mea să plec din București tot restul zilei. Sau obișnuia să zică: „De ce nu-ți umpli servieta

cu câteva dosare și apoi să vii aici?”, ceea ce însemna că Ceaușescu e foarte bine dispus și că el, Manea, îmi rezervă un moment liber în program pentru a mă strecura înăuntru.

Deschizându-mi în grabă seiful și scoțând carnețelul pe care îl foloseam la întâlnirile cu Ceaușescu, am plecat spre biroul său de la Comitetul Central al Partidului Comunist Român, unde ocupa toată partea centrală a etajului doi. Cum am intrat, l-am văzut pe Manea în capul scărilor.

„ROMERO” TREBUIE RECRUTAT

— Tovarășul e cu ministrul de interne și cu Plesită, a spus. Ministrul de interne era Teodor Coman. Generalul Nicolae Plesită fusese mulți ani șeful serviciului de pază a lui Ceaușescu și fusese promovat recent în funcția de adjunct al ministrului de interne.

— Chiar dacă pereții sunt groși de un lat de palmă, l-am auzit pe Tovarășul strigând la ei, a adăugat Manea.

Când am deschis ușa, Ceaușescu era la biroul său, iar Coman și Plesită stăteau atenți în picioare în mijlocul camerei.

— Intră. Țștia nu-și mai amintesc nimic. Cine era diplomatul ăla occidental care a fost prins de „soț” în apartamentul „amantei” sale din București, atunci?

Ceaușescu însuși are o memorie de elefant, dar în ultimii zece ani căpătase de asemenea încredere în memoria mea neobișnuit de bună. Când am început școala elementară, tata mă obliga să memorez o pagină întreagă din cartea de telefon în fiecare zi. „Nimic nu-ți va folosi mai mult în viitor decât o mă morăe excelentă”, obișnuia să spună, ori de câte ori încercam să protestez. Singura modalitate găsită de mine pentru a face față pretențiilor sale era să memorez fiecare pagină ca pe o fotografie și curând am fost în stare să-mi amintesc paginile ori de câte ori era nevoie. De exemplu, puteam de obicei preciza că un anume număr de telefon se afla în partea stângă a paginii 183. Această capacitate mi-a fost extrem de folositoare mai târziu, când am început să studiez ingineria chimică și trebuia să memorez mii de formule chimice, sau când am devenit efectiv conducător al DIE și trebuia să memorez dosare întregi. Ceaușescu învățase de-acum că, pentru a-mi stimula memoria, trebuia să-mi descrie o scenă.

— Amintește-ți, m-a îmboldit Ceaușescu, cum „soțul” l-a apucat pe individ de boase și l-a aruncat în plină stradă, unde se desfășura o mare petrecere cu o mulțime de bețivani care aproape că l-au omorât. Știi,

diplomatul ăla din Occident care vorbea românește și ne dădea atâtea dureri de cap?

— Consilierul grec, tovarășe, am răspuns imediat.

— Așa e. Și „soțul” care l-a prins?

— Colonelul Marinescu, directorul adjunct al Direcției de Contrainformații militare a Securității, am replicat.

— Așa e. Consilierul grec. Așa e. Ceaușescu s-a ridicat de la birou și a început să se plimbe prin cameră. „Romero” trebuie recrutat. Sunt sigur că va ceda. La urma urmelor, el e cel care a făcut primul pas. Dar dacă da cumva înapoi, atunci va trebui să te ocupi de el așa cum ai făcut-o cu consilierul grec. Instruiește-o pe amanta sa româncă să-l invite din nou la ea acasă. Când vor fi chiar în toiul regulatului, „soțul” furios va năvăli peste ei. Marinescu ar trebui să-l prindă în pielea goală în patul ei, să-l apuce de fudulii și să-l arunce în stradă, strigând în gura mare că i-a violat soția. Ofițeri deghizați în civil vor aștepta afară și-l vor pedepsi pe individ. Tu, Plesită, te vei ocupa de asta, așa cum ai procedat cu Goma. Când te-ai ocupat de Goma ai folosit un lip care era boxer la Dinamo*. N-a fost așa, Plesită?

*În ediția engleză se mai menționează: „Paul Goma esle un disident român care a evocat frecvent mânia lui Ceaușescu”.

' Idem: „Dinamo era clubul sportiv al Ministerului de Interne”.

— Căpitanul Horst Stumpf. Acum a fost numit milițian în București.

— Foarte bine! îmbracă-l în chip de măturător de stradă sau altceva, să stea pe acolo la lucru în seara respectivă și să-i ardă o bătaie zdravănă lui „Romero”, să-i toarne niște coniac pe gât și să-l lase acolo pe stradă în zori, a spus Ceaușescu, examinându-ne fețele în parte să vadă dacă am înțeles. Privindu-mă în ochi a continuat:

— Serviciul tău de dezinformare, Pacepa, ar trebui atunci să împrăstie zvonul că „Romero” nu e nimic altceva decât un bețivan ordinar, un afemeiat și așa mai departe. Ei știu să-și facă meseria. Ai înțeles?

— Da, tovarășe președinte.

— Și tu, Coman?

— Da, tovarășe Ceaușescu.

— Asta-i tot, a spus, ridicându-și brațele ca semn inconfundabil că întâlnirea s-a terminat.

— La birou, i-am ordonat șoferului câteva minute mai târziu. „Romero” al lui Ceaușescu era un agent secret funcționând ca atașat militar la

Ambasada Italiei din București. Recent se îndrăgostise până peste cap de o româncă, o femeie de moravuri ușoare, care era agentă a Securității. Cu două luni în urmă, soția lui „Romero” a trebuit să se întoarcă la Roma din motive familiale, iar el a început să-și petreacă aproape toate nopțile în apartamentul amantei sale. În timpul ultimelor săptămâni ea devenise tot mai insistentă, amenințând că va scrie ambasadorului italian despre legătura lor, dacă „Romero” nu va fi de acord să stea mai mult timp cu ea și să-i împărtășească mai multe secrete. După o mișcare neașteptată, cu o săptămână în urmă, „Romero” a cerut o întrevedere urgentă cu ministrul român de interne pentru a discuta „o problemă secretă, extrem de delicată”.

„Romero” a povestit o întâmplare lungă și obositoare despre un agent secret occidental, funcționând ca diplomat la București, care întreținea o relație amoroasă cu o româncă. Ea a început să-l șantajeze, amenințând că îl va informa pe ambasadorul lui, dacă nu-i va cumpăra un apartament cu valută forte. Apelul lui confuz a fost ca ministrul de interne să se ocupe personal de acest caz și să o oprească pe fată. „Un agent secret occidental necompromis ar putea fi mult mai folositor României decât unui compromis”, a sugerat „Romero” cu șiretenie. Totuși, după numai patru ore a izbucnit în lacrimi, mărturisind că el este subiectul cazului de față, dar accentuând că, dacă ambasadorul său ar fi informat de această relație amoroasă, și-ar pierde atât postul din România, cât și cariera în cadrul serviciului de spionaj militar italian.

Aflând despre rezultatul întâlnirii cu „Romero”, Ceaușescu a dat ordin să fie recrutat. Răbufnirea din furie a lui Ceaușescu de astăzi se datora faptului că „Romero” se răzgândise, hotărând că nu vrea să fie agent.

Operațiunea „Orizont”

Recrutarea de agenți pentru țările NATO este una dintre cele mai mari priorități ale lui Ceaușescu, nu numai pentru a-și onora obligațiile față de Tratatul de la Varșovia, dar mai ales pentru a-și proteja cea mai secretă operațiune a sa, denumită codificat „Orizont”. ...Aceasta era o vastă operațiune de spionaj condusă de el în persoană, pentru a obține sprijin politic, bani și tehnologii din Occident.

Totul a început în seara zilei de 22 februarie 1972, când Ceaușescu personal a preluat conducerea DIE. „Experiența noastră demonstrează că astăzi Occidentul este deosebit de dornic să încurajeze cel mai mic semn de independență în cadrul blocului sovietic. Să profităm de dorința lui”, a

spus Ceașescu cinic în memorabila-i cuvântare ținută în seara aceea în biroul său în fața comisiei de directori ai DIE. „Trebuie să facem din inteligență trăsătura noastră națională... încetați să mai arătați Occidentului o față posacă, încruntată și pumnii încheștați, începeți să-l faceți să simtă compasiune pentru noi și veți vedea cât de repede se vor transforma în mărinimie boicoturile din Occident. Să prezentăm România ca pe o insulă latină în marea slavă... Tradițiile noastre milenare de independență sunt astăzi împotriva politicii de centralizare a Moscovei... Un pion între două superputeri...”

După cum îi sta în obicei, Ceașescu și-a continuat lecția de filosofic cu ordine pentru a o pune în aplicare: DIE trebuie să înceapă o acțiune ofensivă organizată împotriva Occidentului. Trebuie să implanteze cu grijă câteva aluzii la independență – fără să afecteze bazele comunismului – și apoi să acționeze pe mai departe, cu scopul de a trezi simpatia Occidentului pentru România și de a câștiga ajutorul său politic și economic. Agenții secreți ai DIE trebuie să ajute România să obțină avantaje politice și economice din Occident, să transforme guvernele țărilor din lumea a treia în aliați politici, iar pe emigranții ostili în susținători, să manipuleze mass-media internațională. Acești agenți trebuie de asemenea să facă uz de noul prestigiu al României pentru a deschide ușile spre tehnologiile strict secrete interzise țărilor comuniste. România trebuie să-și mărească substanțial contribuția nu numai pentru apărarea Tratatului de la Varșovia, dar și pentru susținerea Beijingului și a întregii lumi comuniste.

A doua zi după această cuvântare istorică, Ceașescu a lărgit schema de organizare de la aproximativ 700 la peste 2800 de agenți secreți, sporindu-i de asemenea bugetul, plătit în valută forte, de peste opt ori. Apoi a pus pe planul doi activitățile secrete pentru străinătate, stabilind operațiunile de spionaj ca principala sarcină a DIE.

„Orizont” era numele codificat pe care Ceașescu însuși l-a dat acestei acțiuni, una dintre numeroasele operațiuni de spionaj cauzând mari decepții tot de el construită, cărămidă cu cărămidă, începând din 1972. Scopul său era să dea Occidentului iluzia că România ceașistă este un nou tip de țară comunistă, independentă față de toată lumea, inclusiv față de Moscova, și care merită să fie sprijinită de Occident, cu scopul de a face breșe în zidurile ce înconjoară blocul sovietic. „Orizontul” lui Ceașescu avea totul: propagandă fățișă și deschisă în Occident,

microfoane ascunse, descoperite în ambasadale române din Occident și ținute pe loc, pentru a transmite anumite mesaje cu piste false; documente „semnate” de conducători de guvern străini, contrafăcute la București și pierdute întâmplător în hoteluri de lux sau strecurate în Occident pe alte căi; agenți secreți operând deghizați în ambasadori sau arhiepiscopi, conturi în bănci elvețiene răsplătindu-i pe occidentalii corupți, cu funcții înalte, care acceptau să prezinte România în chip de țară liberă și independentă; agenți secreți deghizați în amanți, recrutând personalități occidentale ca agenți de influență. „Orizont”, cuprins în câteva dosare voluminoase aranjate pe zone geografice, era singurul loc unde puteai afla în rezumat scopurile generale ale lui Ceaușescu și obiectivele concrete pentru fiecare țară ne-comunistă de interes, începând cu Statele Unite și terminând cu Republica Centrafricană, precum și date referitoare la cei mai importanți agenți secreți creați de D1E în decursul anilor.

COMPROMITEREA SOȚIEI AMBASADORULUI

— 62, prezintă-te la 01. Repet: 62, prezintă-te imediat la 01, s-a auzit deodată la radio-telefonul din mașina mea. (62 era codul meu, iar 01 codul lui Ceaușescu).

Fără nici o vorbă, șoferul a făcut o întoarcere bruscă, în timp ce cauciucurile scrâșneau deoarece apăsase pe accelerator la maximum.

— 62 este în drum spre 01, a răspuns atunci șoferul la aparat.

Manea mă aștepta în capul scărilor.

— Vestea bună, șefule: furtuna a trecut, iar Tovarășul se uită împreună cu Andrei la unul din filmele pornografice ale lui Moga.

Generalul-locotenent Gheorghe Moga era șeful Direcției de Contraspionaj a Securității, iar Ștefan Andrei fusese numit recent ministru al afacerilor externe.

— Vestea rea este că tovarășa Elena este cu ei.

În biroul lui Ceaușescu draperiile grele de catifea fuseseră trase. Așezat la masa de conferințe între soția sa și Andrei, Ceaușescu se uita la un film în culori pe care Moga îl proiecta pe un ecran portabil, îmi era extrem de cunoscut acest soi de filme compromițătoare-făcute de Direcția de Contraspionaj cu ajutorul unor aparate de filmat și microfoane ascunse.

Văzându-mă că intru, Ceaușescu s-a ridicat brusc și a pornit spre ușă. Fiind încă în felul său un țaran reținut, Ceaușescu detesta perversiunile sexuale. „Să mergem”, a șoptit, luându-mi-o înainte. L-am urmat. A părăsit cabinetul de lucru, fără să-și pună în ordine hârtiile aflate vraise

pe birou. Asta era sarcina lui Manea. Ceilalți au rămas la locurile lor să vadă spectacolul până la capăt. Mercedesul 600 prezidențial, care, împreună cu întreaga escortă de mașini și motociclete ale Securității, aștepta întotdeauna afară, a pornit în viteză vreo 15-20 de metri de la locul de parcare până la ușă. „Vino cu mine acasă”.

Șoferul, un colonel de securitate care lucra pentru el de peste zece ani, nu trebuia să mai întrebe unde mergem. A luat-o brusc din loc cu viteză mare pe străzile pustii, circulația fiind întotdeauna oprită complet ori de câte ori Ceaușescu își părăsea reședința sau biroul. Câteva sute de ofițeri de securitate în civil deghizați în pietoni obișnuiți, care patrulau cu regularitate pe ruta dintre biroul și reședința lui Ceaușescu, se arătau discret de-a lungul drumului, unul câte unul, semnalizând că totul este sub control.

Așezat pe locul din față, Ceaușescu era, ca de obicei, încruntat și taciturn, absorbit de propriile sale gânduri. În mod normal el nu privea afară prin geamul mașinii, deoarece oamenii de pe stradă nu-l interesau câtuși de puțin. După zece minute de goană pe străzile necirculate, mașina lui Ceaușescu a ajuns la destinație. Reședința prezidențială, situată pe Bulevardul Primăverii, este în totalitate înconjurată de un gard înalt din cărămidă și beton. Ușa din oțel masiv s-a deschis automat, iar mașina a intrat fără să reducă viteza.

— Să mergem pe jos, a spus Ceaușescu.

Aceasta însemna întotdeauna că avea de discutat cu mine o problemă delicată. El preferă să discute chestiuni foarte deosebite în aer liber, nu la birou sau acasă. Fiind unul care a dispus instalarea microfoanelor în multe case și birouri, este foarte conștient de capacitatea acestora de a pătrunde chiar și în cele mai intime gânduri ale oamenilor. Grădina sa de trandafiri este locul unde se iau cele mai confidentiale decizii cu privire la spionajul românesc și politica externă.

Imediat a luat-o din loc, atât cât îi permiteau picioarele sale scurte, prin grădina imensă, întinsă pe o suprafață de câțiva acri și plină cu tufe de trandafiri și fântâni arteziene, totul iluminat a giomo. „Stinge toate luminile. Lasă-mi aprinși doar piticii”, i-a ordonat unuia dintre paznicii săi, care mișunau pretutindeni.

Când discută secrete în grădină, este întotdeauna iritat de luminile indiscrete ale neonului răspândind o strălucire albă, cadaverică, peste tot.

Deodată sute de felinare ascunse printre tufișuri au început să licărească ușor luminând cărarea.

— Ce e' nou? a întrebat Ceaușescu.

Întotdeauna își începea astfel discuțiile cu mine, chiar dacă mă vedea de zece ori pe zi. Deseori spunea că serviciul său de spionaj extern trebuie să aibă mereu ceva nou de raportat.

— Tocmai am primit un mesaj de la Washington, am răspuns. Stația a obținut o copie a unei telegrame abia sosită de la ambasadorul american din București pentru Departamentul de Stat.

— De la „W-12”?

Acesta era numele codificat al unui agent din Departamentul de Stat.

— Da, tovarășe. El ne-a dat o telegramă decodificată care tocmai sosise de la ambasadorul lor din București.

— Ce spune idiotul?

Ceaușescu îl ura pe Rudolph Aggrey, crezând că Departamentul de Stat îl umilise trimițându-i un negru în calitate de ambasador la București.

— Face propuneri referitoare la vizita dumneavoastră la Washington.

— Sunt semne că suspectează „Orizontul”?

— Nici un indiciu.

— Trimite-mi-o mâine. Ce mai e nou?

— Washingtonul raportează de asemenea că „Richard” a furnizat la CIA un raport despre România.

„Richard” era o persoană oficială de rang înalt în Departamentul Agriculturii al Statelor Unite, care fusese de asemenea recrutat de DIE ca agent.

— Nimic despre „Orizont” în raport?

— Nimic.

— În altă ordine de idei, Nicolae a început deja să recruteze agenți secreți?

— Are două cazuri la Departamentul de Stat, am răspuns. Nicolae M. Nicolae era un inginer strălucit, care-și petrecuse mult timp din viață în Ministerul Comerțului Exterior, în 1972

Ceaușescu i-a dat în secret gradul de colonel în serviciul de spionaj, iar în mai 1976 l-a trimis în Statele Unite ca ambasador.

— Ține-i picioarele pe foc. Ai recunoscut pe cineva din filmul lui Moga?

— Nu cred, Tovarășe Ceaușescu.

— Soția ambasadorului american.

— Cei actual?

— Predecesorul lui. Ăla de care îmi plăcea. Moga a reușit să-i bage sub fustă pe unul dintre agenții săi, care este șofer la ambasada lor. Acum vrea să-l trimită pe șofer în America, mai întâi în vizită, apoi definitiv. Ia legătură cu Moga, Poate într-o zi va trebui s-o manevrezi cu ajutorul DIE.

— Noi n-am acționat niciodată până acum împotriva unui ambasador american, tovarășe Ceaușescu. Și cred că nimeni altcineva n-a mai făcut așa ceva.

— Noi n-am avut niciodată până acum vreun ambasador cu soție curviștină. Ce slujbă are el acum?

— Șef de personal la Foggy Bottom.

— Nici că se putea mai bine.

MEDIATOR ÎN ORIENTUL MIJLOCIU?

— Povesleste-mi din nou ce a spus Sadat.

Cu două zile în urmă, mă întorsesem dintr-o scurtă călătorie la Cairo, unde Ceaușescu mă trimisese în calitate de mesager al său personal la președintele Egiptului, Anwar Sadat.

— A spus că s-a hotărât să-l accepte pe Carter ca mediator între Egipt și Israel, am răspuns.

Președintele Jimmy Carter se înghesuia să obțină acest rol.

— Doar cu câteva săptămâni în urmă Sadat a fost de acord să se întâlnească cu Begin aici, în România.

Ceaușescu făcuse eforturi mari să medieze între Sadat și pri-mul-ministru israelian, Menahem Begin.

— Acum, după părerea lui Sadat, Carter poate exercita o influență personală mai mare asupra lui Begin, am spus. El speră de asemenea că președintele Carter %;a antrena CIA în acest joc.

— Totuși nu-mi vine să cred. Și nici Brejnev. Ieri i-am trimis raportul tău, iar astăzi Drozdenko a și sosit aici cu un mesaj personal de la Brejnev ccrându-mi să dejoc planul lui Carter. (Ambasadorul la București al secretarului general Leonid Brejnev era V. L. Drozdenko.) Dacă nu vom putea menține România ca loc de întâlnire, vrea să transfere procesul de pace din Orientul Mijlociu la Conferința de la Geneva și să-l convingă pe Carter să recunoască OEP sau măcar să accepte discuții cu această organizație.

Știam că nu va fi ușor ca Yasser Arafat și Organizația sa pentru Eliberarea Palestinei să fie antrenați în „vreun proces de pace.

— Arafat nu e destul de flexibil ca să trateze cu Carter.

— O să-l fac eu să fie! Tot ce ai de făcut e să-l aduci aici cât poți de repede.

Ceaușescu s-a cufundat din nou în tăcere.

În timp ce treceam prin fața reședinței sale, auzeam muzica rock zgomotoasă, pusă la maximum, întreruptă de explozii mici, repetate. Pe când treceam pe lângă ușa glisantă deschisă, l-am zărit pentru o clipă pe Nicu, fiul lui Ceaușescu, aruncând în perete cu sticle de whisky nedesfăcute. Când se spărgeau, alcoolul se împrăștia peste tot pe mobilă, iar râsetele lui Nicu răsunau în toată camera. Nicu era băutor zdravăn încă din adolescență, când obișnuia să dispară deseori de acasă, fiind găsit peste câteva zile, beat pulbere, în casa vreunui prieten sau în vreun restaurant prăpădit. Pe vremea aceea el obișnuia să bea orice, de la țuică, un coniac tare din prune asemănător șliboviței (băutură națională românească), la vodcă, Cointreau sau șampanie. Acum avea 27 de ani și bea numai whisky Johnny Walker, Black Label.

Depart, în spatele nostru, am văzut-o pe Elena, la ușa din față. Zărindu-și soțul, a trimis un paznic din garda personală să-l cheme la cină. Înainte de a pleca, Ceaușescu mi-a spus să vedem un film Kojak după aceea. „Voi fi în sala de proiecție la ora zece”, i-am auzit vocea propagându-se prin întuneric.

Cu toate că Ceaușescu n-a fost niciodată la un cinematograful public, este un amator fanatic de filme. Fiecare reședință a sa are o cameră de proiecție echipată cu tot ce este necesar. Filmele sale preferate sunt cele despre Napoleon, care este modelul său.

și filmele polițiste americane. „Ei întâi trag, și după aceea pun întrebări”, obișnuia să spună despre polițiștii americani. Obținerea acestor filme din străinătate pentru el făcea parte din sarcinile mele de serviciu. Ca toate celelalte de la reședința sa, nici cinematograful nu este mic. Totul este tapetat cu catifea de culoare gri deschis. Pe rândul din față se află doar două scaune mari, de fapt niște fotolii adânci, care te înghit când te așezi în ele, având câte o măsuță joasă în față.

La ora zece fix Ceaușescu a intrat în cinematograful îmbrăcat cu un pulover alb pe gât, urmat peste zece minute de Elena, ce purta un halat de casă lung, din catifea gri, descheiat pe jumătate. Ceaușescu era întotdeauna punctual; Elena niciodată. Un chelner l-a servit pe Ceaușescu cu vinul său galben preferat din Moldova, făcut numai pentru el, și a

deschis o sticlă de șampanie Cordon Rouge, de la gheață, băutura preferată a Elenei.

În timpul vizionării unui film la reședința sa particulară, Ceaușescu este relaxat și total diferit de imaginea sa publică. Adoră să vizioneze filmele Kojak, nu numai pentru că au o acțiune trepidantă, dar mai ales pentru că, datorită minții sale agere, nu are probleme cu anticiparea deznodământului.

La sfârșitul acestui episod luminile au arătat-o pe Elena dormind buștean, cu gura și halatul căscate indecent. Elena nu a fost niciodată capabilă să stea trează până la sfârșitul vreunui film. Pe de altă parte, îmi amintesc că numai o singură dată a adormit Ceaușescu în timpul unui spectacol. Era la un spectacol de gală dat în onoarea sa de președintele costarican José Figueres, în 1973, iar Ceaușescu a adormit nu numai datorită întârzierii avionului său, dar și din pricina baletului. Kojak era pe gustul său, nicidecum baletul.

După ce a golit încă un pahar cu vin, Ceaușescu a plecat cu pasul său vioi obișnuit, făcându-mi semn să-l urmez. Biroul său particular este încărcat cu mobilă de mahon încrustat cu fildeș. Pe rafturile bibliotecii se află operele complete ale lui Marx și Lenin, legate în piele albastră, precum și operele lui Ceaușescu, legate în piele roșie.

— Arafat deține cheia acum! a început ci. Dacă vof fi în stare să le spun lui Carter, Sadat și Begin că pot transforma OEP-ul într-un guvern de exil și să-l conving să accepte cumva rezoluțiile 242 și 338, as putea fi eu mediatorul.

Rezoluțiile 242 și 338 ale ONU, despre care era vorba, confirmau existența statului Israel.

— îl vreau pe Arafat aici, a continuat. Trimite-mi avionul la Beirut și însărcinează-l pe Olcescu să vină cu el.

Colonelul Constantin Olcescu era însărcinat cu afaceri externe române și șeful stației DIE din Liban.

— îl vreau și pe „Annette” aici, a adăugat Ceaușescu. El are mai multă influență decât oricare altul asupra lui Arafat.

„Annette” era numele codificat de DIE pentru un om foarte apropiat de Arafat. Când se adâncea în gânduri, Ceaușescu uita deseori că trebuia să spună ca când vorbea despre „Annette”, chiar dacă era agentul său preferat din OEP.

Pe când Ceaușescu vorbea, ușa grea de la birou s-a deschis cu o izbitură bruscă, în pragul ușii a apărut Elena, având halatul complet descheiat, părul în dezordine, iar ochii roșii și umflați.

— Te-am căutat peste tot, Nicule. Unde ai fost?

— Discut cu Pacepa. Vreau să-l aducă pe Arafat aici. Elena s-a întors spre mine.

— Ar fi mai bine dacă l-ai convinge să facă ceea ce vrem noi. Trebuie să facem în așa fel încât Tovarășul să primească Premiul Nobel pentru Pace. Ca ăla dat idiotului de von Kissinger. Ai înțeles?

Titlul onorific „von”, pe care Elena îl dădea fostului consilier american al securității naționale, Henry Kissinger, nu se dorea a fi un compliment. Ea îl urăsc pe Kissinger încă din prima clipă când a auzit că acesta luase Premiul Nobel pentru Pace.

Întorcându-se pentru a se adresa soțului său a spus:

— Vreau ca ambasadoarea sa să fie agentul meu personal acolo, în America, iar cu o să trag sforile de-aici.

— Putoarea?

— Căteaua. I-ai spus lui Pacepa să ia legătura cu Moga?

— îhî.'

— D-aia te iubesc eu așa de mult.

Strcurându-și mâna pe sub puloverul lui Ceaușescu, a gângurit:

— Am nevoie de tine, Nicule. Hai să mergem la culcare.

— Hi atent la ceea ce ți-am spus, Facepa, a spus Ceaușescu peste umăr, în timp ce era tras de către Elena.

Era după miezul nopții când am părăsit reședința lui Ceaușescu plecând spre casă. Drumul scurt spre casa mea trecea pe sub teii care tocmai începuseră să înflorească. Mireasma lor îmi amintea întotdeauna de copilărie și de teiul uriaș din fața casei părintești.

„ANNETTE”: LEGĂTURA CU OEP

„Annette” era de fapt Hani Hassan, cel mai bun prieten al lui Arafat. Făcusem cunoștință cu Hassan în octombrie 1972, când a venit pentru prima oară în România, însoțindu-l pe Arafat. Mă aflam în biroul lui Ceaușescu împreună cu Nicolae Doi-caru, pe atunci șeful DIE, și cu un interpret al DIE.

— Acesta este fratele meu Hani el-Hassan, a deschis discuția Arafat, punându-și pistolul pe masă și arătând spre un bărbat bine făcut, de vârstă mijlocie, cu părul negru și mustața de aceeași culoare, care era îmbrăcat în

haine europene elegante, având o înfățișare ce inspira tot alata calm cât și frică.

Avea figura distinsă a unui doctor sau avocat, dar ochii săi sticloși, mâinile sale grosolane și gesturile mă făceau cumva să mă gândesc la un măcelar.

— El-Hassan este prietenul meu personal cel mai devotat și colaboratorul meu cel mai apropiat, deși este cunoscut numai ca unul din consilierii mei, a spus Arafat. Totuși, puțini oameni știu că el conduce o întreagă rețea de spionaj internațional. Dar și mai puțini încă știu despre rolul său extrem de secret în revoluția palestiniană. Mai puțini oameni decât degetele de la mâna asta, a accentuat Arafat, ridicându-și mâna dreaptă cu degetele răsfirate la maximum. El-Hassan joacă unul dintre cele mai importante roluri în lupta noastră. Mai important decât tine, sau decât tine, a continuat arătând spre Doicaru și spre mine, deoarece noi ne aflăm într-o permanentă stare de război. El e acela care, doar cu câteva luni în urmă, a pregătit răspunsul nostru la decizia Comitetului Olimpic de a nu permite unei echipe de atleți palestiniem sa participe la olimpiada de la Miinchen. El e creî^ui care a pus numele organizației noastre pe prima pagină a ziare'-», de pretutindeni.

Arafat se referea la masacrarea a 11 atleți israelieni în ziua de 5 septembrie 1972 de către o echipă de teroriști ai OEP la Jocuule Olimpice de la Muhchen.

Arafat a detectat o undă de scepticism în rândurile asistenței sale.

— Nu vă lăsați induși în eroare de aparența sa elegantă, a strigat. Fratele el-Hassan nu e trăgător cu arma. El e o minte. E un creier. E creierul nostru, a încheiat Arafat cu emfază.

L-am privit pe Hassan și n-am mai văzut în el pe distinsul doctor sau avocat. Fața îi era neclintită ca stânca. Când i-am întâlnit ochii, erau răi, pătrunzători.

După acea întâlnire din octombrie 1972, o legătură intensă de schimb s-a stabilit între OEP și DIE. Hassan trimitea rapoartele secrete ale DIE despre Israel și Iordania, care erau de departe cele mai bune informații pe care blocul sovietic le-a obținut din acele zone. Ceaușescu a aprobat – cu generozitate excesivă – toate cererile făcute de Hassan. Curând DIE a început să-i furnizeze cantități enorme de echipament tehnic de spionaj, de la aparatură electronică de ascultare la rețeaua de supraveghere secretă a instituțiilor guvernamentale din Israel, Iordania și alte țări, de aruncare în

aer a emițătoarelor, de materiale scrise secrete și alte instrumente de spionaj.

— Moscova ajută OEP-ul să facă mușchi. Eu îi hrănesc creierul, spunea Ceaușescu.

În ianuarie 1975, Arafat și Hassan au venit la București cu scopul de a-l convinge pe Ceaușescu să le dea sprijinul său personal pentru o operațiune de spionaj extrem de importantă a OEP-ului, având menirea de a-l răsturna și asasina pe regele Hussein al Iordaniei, făcând astfel din Iordania casa viitoarei națiuni palestiniene condusă de OEP. Cel mai înverșunat împotriva lui Hussein era Hassan. „Mai mult de jumătate din populația Iordaniei este palestiniană”, spunea el, iar în conformitate cu statutul Conferinței Naționale Palestiniene, OEP poartă răspunderea pentru ea. Palestina a devenit Iordania, totuși, iar regele îi înghite pe palestinieni. Concluzia lui Hassan era: „Hussein trebuie să moară. Nu e mai puțin periculos decât Israelul pentru cauza palestiniană.”

La care Ceaușescu a replicat filosofic:

— Monarhiile și dinastiile sunt potrivnice revoluțiilor.

COMLOT ÎMPOTRIVA REGELUI HUSSEIN.

După acea întâlnire, Ceaușescu mi-a ordonat să-i pregătesc o scurtă vizită în Iordania, iar în aprilie 1975 i-am însoțit pe el și pe Elena în vizita lor oficială de la Amman. Mergând' de la aeroport la Palatul Regal, am fost înconjuțați de cea mai formidabilă escortă pe care o văzusem vreodată. Aruncătoare mobile de rachete în fața mașinii prezidențiale, tancuri în jurul acesteia și artilerie antiaeriană în spate erau numai o parte din paza de care am beneficiat.

— A primit Majestatea Voastră informații referitoare la vizita mea? a întrebat Ceaușescu.

Prima sa grijă era întotdeauna pentru propria-i piele.

— O, nu, domnule președinte. Acesta-i obiceiul nostru. E mai bine să fii în siguranță decât să-ți pară rău.

A doua zi după sosirea noastră la Amman, Hussein însuși a pilotat unul dintre avioanele sale care ne-a dus în Golful Aqaba. Era sfârșit de săptămână și regele voia nu numai să le ofere Ceaușestilor două zile de relaxare, dar să le și arate partea antică a Iordaniei pe care el în persoană încerca s-o modernizeze. Pasagerii săi pentru acest zbor erau: Alya, soția sa de atunci, Ceaușescu și soția, Gheorghe Șerbănescu, un agent DIE, fost coleg de facultate cu Hussein, acum interpretul lui Ceaușescu, și eu. Ziua

senină și frumoasă ne-a oferit o incredibilă panoramă asupra acestei părți a Iordaniei. Regina ne-a fost ghid, descriindu-ne semnele de hotar ale ținutului Aqaba și festivalul sportiv internațional ce se ținea acolo anual la mijlocul lui noiembrie, pentru a coincide cu ziua de naștere a regelui.

La vila lor retrasă din Aqaba, de unde puteai privi aproape tot drumul ce mărginea Marea Roșie, totul era foarte firesc, fără protocol. Hussein și Alya i-au invitat pe Ceaușești să facă o plimbare pe mare cu un vapor, având fundul de sticlă, ca să vadă una din cele mai frumoase recife de corali din lume, iar în cele din urmă i-au invitat pe Ceaușești pe unul dintre iahturile lor cu motor. După cina care a avut loc devreme, comandată individual și mâncată separat – „îmi plac cârnații, lăco și coca-cola. Dumneavoastră puteți „Servi orice doriți” – regele a propus vizionarea unui film, distracția sa de seară favorită.

Totuși, Ceaușescu avea alte idei pentru a-și petrece restul zilei. Când s-a reîntâlnit cu Hussein după cină, Ceaușescu a început să pună în acțiune planul lui Arafat. S-a exprimat violent împotriva terorismului internațional practicat de OEP, condamnând cu fermitate recente atacuri ale OEP-ului împotriva independenței Iordaniei și a vieții lui Hussein. După o discuție care a durat mai puțin de două ore, Ceaușescu a pus pe masă un dosar conținând date biografice ale teroriștilor OEP-ului, precum și fotografiile acestora. Inutil de precizat că nu menționase proveniența dosarului, Hani Hassan, și nici că fusese special întocmit pentru Hussein. Apoi, Ceaușescu a propus o legătură „extrem de confidențială” între serviciile de spionaj din România și Iordania, cu scopul de a le apăra propriile vieți, precum și independența celor două țări. Când Ceaușescu și-a terminat de spus pledoaria, sinceră după toate aparențele, regele a tăcut câteva minute. Lungul istoric al problemelor sale cu OEP făcuse din acea o chestiune de viață și de moarte pentru el. De aceea, Hussein i-a strâns mâna lui Ceaușescu, cu forța unui expert în karate, și l-a îmbrățișat, tot fără să spună un cuvânt.

În ziua următoare, Hussein l-a informat pe Ceaușescu despre acordul său cu privire la o „legătură frățască între cele două servicii de spionaj ale noastre.” Câteva ore mai târziu am avut prima întrevedere cu șeful serviciului de spionaj extern iordanian și cu subalternii săi cei mai apropiați. A devenit evident imediat pentru mine faptul că OEP-ul era o țintă aproape tot atât de importantă pentru ei ca și Israelul, și că posedau

de-asemena surse valoroase la niveluri variate și în diferite fracțiuni ale OEP-ului.

Până în clipa când Ceaușescu a plecat din Iordania, strânsesem câteva dosare despre OEP, întocmite în grabă de serviciul de spionaj extern iordanian, fără ca acesta să-și în răgazul necesar protejării adecvate a surselor sale. În sinceritatea sa, Hussein a ordonat ca un dosar special, detaliind măsurile instituite de forțele militare și de securitate iordaniene pentru a-i proteja viața de terorismul internațional, să-i fie de asemenea dat lui Ceaușescu, ca ajutor frățesc pentru forțele de securitate românești, cu scopul de a proteja viața președintelui lor. La comanda personală a lui Hussein, un sistem confidențial de relații a fost stabilit între cele două servicii de spionaj, incluzând o legătură specială, bilaterală, de comunicare radio codificată. Câteva zile mai târziu, Hani Hassan primea chiar din mâinile lui Ceaușescu o copie a fiecărui document obținut de la regele iordanian și-de la serviciul său de spionaj. După aceea, Hassan furniza periodic informații care trebuiau oferite serviciului iordanian ca rapoarte românești în aparență, continuând să primească toate informațiile furnizate în secret de serviciul de spionaj al lui Hussein, transmise în timpul următoarelor întâlniri personale de la Amman și București, precum și prin sistemul codificat de comunicare radio.

| în 1976, Ceaușescu i-a propus lui Arafat să facă schimb de consilieri în probleme de spionaj. Primirea câtorva agenți OEP a adus o creștere dramatică a componenței teroriste din cadrul DIE, numită „Planul Z”, Z fiind ultima literă din alfabet, reprezentând „soluția finală.”

Pentru acest plan, Arafat și Hassan au desemnat două echipe de teroriști profesioniști ai OEP-ului, care fuseseră special antrenați pentru operațiuni pe teritoriul României și care au fost folosiți mai târziu în acțiuni de răpiri și asasinate, în Occident, din ordinul lui Ceaușescu. Un general DIE, Constantin Muntea-nu, a fost transferat la Beirut ca șef al unui grup de consilieri care urmau să învețe OEP-ul cum să desfășoare operațiuni de spionaj și dezinformare, pentru a le asigura o acoperire perfectă în Occident.

„ANNETTE” ESTE RECRUTAT.

Până la sfârșitul anului 1976, Hani Hassan a fost recrutat formai ca agent român, pe baza rapoartelor consilierilor revclându-i-se slăbiciunea pentru banii occidentali. La indicația personală a lui Ceaușescu, a primit un nume codificat feminin, „Annette”.

Dosarul său de la DIE arată că a încasat periodic sume mari de bani, între 2 500 și 10 000 S bani gheață, și că informațiile sale au fost deosebit de interesante. Analistii de la DIE, de exemplu, au găsit o bogăție de date în cantitățile imense de benzi înregistrate, rezultând din continua interceptare de către OEP a liniilor telefonice care străbăteau estul Beirutului. După spusele lui „Annette”, centrul de supraveghere al OEPului – construit pentru ci de KGB-ul sovietic – a fost montat în secret și în interiorul ambasadei sovietice, oferind OEP-ului o dublă operație de spio-naj. „Annette” a furnizat de asemenea informații semnificative despre bazele și taberele secrete de antrenament organizate pentru teroriștii OEP-ului din Bulgaria. Rapoartele sale despre centrele de antrenament OEP din munții Iugoslaviei erau savurate în cel mai înalt grad de Ceaușescu și păstrate ca dovadă a duplicității lui Tito. Cu toate acestea, cea mai importantă contribuție a lui „Annette” a fost enorma cantitate de arme occidentale furnizate DIE, mergând de la puști automate până la tancuri. Majoritatea acestora au fost capturate în Liban, dar unele au fost obținute prin valorificarea colaborării dintre OEP și Armata Roșie Japoneză, Brigăzile Roșii Italiene, organizația vest-ger-mană Baader-Meinhof și alte grupări similare.

Din spate abia îmi ajungea la urechi zgomotul slab al mașinii mele. Ori de câte ori mergeam pe jos spre casă noaptea, șoferul obișnuia să mă urmeze discret până când mă vedea înăuntru. Locuința mea era într-o clădire compusă din două apartamente, construită cu puțin timp înaintea celui de-al doilea război mondial de către faimosul arhitect de atunci, Iulius Prager, pentru cele două surori ale sale. Ceaușescu a dat dispoziție să mă mul acolo, pe Bulevardul Zoia nr. 28, astfel încât să fiu aproape de reședința sa. Stăteam la parter, într-un apartament luxos și dispuneam de o grădina mare cu piscină. Etajul, cu o grădină pe terasă, era locuit de fiul cel mai vârstnic al defunctului dr. Petru Groza, care, în martie 1945, devenise cel dintâi prim-ministru pro-comunist și mai târziu președinte al Marii Adunări Naționale.

Cum am ajuns acasă în scara aceea, milițianul ce păzea Ambasada Poloniei, de peste drum, a ieșit din gheretă și m-a salutat ceremonios.

Când am descuiat poarta grea de metal, am văzut o perdea mișcându-se ușor la etajul întâi al casei mele. Era soția lui Groza. Stătea întotdeauna să mă urmărească, oricât de târziu ar fi fost. Soțul ei devenise alcoolic, iar eu devenisem singura ci distracție. Cu câleva luni mai devreme îmi

mărturisise, precipitându-se necontrolat, că îi plăcea de mine și că era fascinată de tot ce reprezenta persoana mea: călătoriile mele în străinătate, aparițiile mele la televizor împreună cu Ceaușescu, coloana limuzinelor negre ce soseau acasă la mine.

Apartamentul meu era cufundat în beznă. Din hol am trecut direct în birou, unde veioza lumina blând cei doi pereți mari acoperiți în întregime cu fotografii color mărite și înrămate. Mă arătau plimbându-mă cu Charles de Gaulle la Paris, servind cina cu Willy Brandt la Bonn, pescuind în Caraibe cu Răul Castro, însoțindu-i pe Richard Nixon și Henry Kissinger la plecarea de la Ambasada României din Washington, discutând cu Gerald Ford, dând mâna cu Hirohito, dezbătând tot felul de probleme cu Ferdinand Marcos și dansând cu soția sa, Imelda, pe iahtul lor, ascultându-l pe Moammar el Gadhafi în cortul său pestriț, întâlnindu-mă cu Yasser Arafat în cartierul său general din Liban, discutând cu Anwar Sadat în grădina palatului său, vizitându-l pe Hafez Assad la reședința sa de vară, și însoțindu-l pe Ceaușescu în peste 30 de vizite în America de Nord și de Sud, Europa occidentală, Asia și Africa. La stânga, pe peretele mare, iluminat discret, se înfățișau ostentativ privirii cele 39 de medalii românești și străine pe care le-am primit în decursul anilor. Medaliiile din America Latină erau cele mai mari și cele mai spectaculoase, cu fețele emailate, strălucitoare și lanțuri masive. Medaliiile din aur masiv încrustate cu diamante mari de la șahinșabui iranului și din Republica Centrafricană, de la Jean-Bédouin Bokassa, erau cele mai valoroase. Alături de medalii slăveau viața Stăncu, pe care o promisem cadou în copilărie, la ziua mea de naștere, de la nasul meu, istoricul Nicolae Iorga, puțin timp înaintea de a fi asasinat de către organizația fascistă Garda de Fier, în 1940.

Am ciugulit puțin din mâncarea rece de pe masa din sufragerie, pregătită pentru mine de fiica mea, Dana. Dormitorul avea jaluzelele grele, trase ermetic pe afară, nelăsând deloc lumina să intre. Dormind cam patru-cinci ore pe noapte de aproape 30 de ani, învățasem să ațipesc în mai puțin de un minut, dar numai dacă în cameră era un întuneric să-l laii cu cuțitul.

CAPITOLUL II

— Amândoi vrem să influențăm America în favoarea noastră. Cu toate acestea, metodele noastre sunt diferite. Tu, Frate Arafat, folosești armele. Eu folosesc cuvintele.

— Lupta, frate Ceaușescu! Lupta înarmată și teroarea sunt singurele lucruri pe care le respectă America.

— Tu, frate Yasser, ai fost aici în 1972 și ești aici și acum. Vezi cu ochiul liber că nimic nu s-a schimbat în România între timp. Suntem tot aceeași țară comunistă, unde proprietatea privată nu numai că e interzisă – e o rușine. Dar Occidentul mă iubește acum. Doi președinți americani au venit în România de când am început operațiunea „Orizont”, niciunul înainte. Acum, numai în ultimii șase ani, am primit douăsprezece miliarde de \$ în credite occidentale – două miliarde pe an. Cu zece ani în urmă, cea mai importantă operațiune de spionaj tehnologic a României a fost scoaterea ilegală din America a porumbului hibrid. Acum Bucureștiul ocupă un loc de frunte în cadrul Tratatului de la Varșovia în privința achiziționării de înaltă tehnologie prin spionaj din America.

— Chiar așa e?

— Nu c numai ce cred eu, e și ce mi-a spus de curând Brejnev.

— Uimitor.

— Înainte de a-mi începe operațiunea „Orizont”, nu puteam exporta nimic în America. Tot ce făceam era să import tehnica lor avansată. Acum exporturile mele aproape îmi egalează importurile și peste zece ani balanța va fi de zece la unu în favoarea mea. Cu cinci ani în urmă, abia aveam o duzină de agenți secreți în America. Acum am de cinci ori pe atât, incluzându-l pe ambasador, iar peste doi ani voi avea de zece ori pe atât. Și ce-a obținut America din toate astea? Rahat, nimic altceva decât rahat.

Folosindu-și amândouă mâinile, Ceauscscu a început să înfulece felii de roșii, ceapă și brânză, meniul său preferat. Când se află cu prieteni apropiați, preferă întotdeauna să-și folosească degetele în locul unei furculițe. Așa făcu și Arafat, care a profilat de pauză ca să înghită o baclava din care se scurgea sosul după ce o înmuiase într-un borcan cu miere. Mâncatul mierii direct din borcan este una din plăcerile sale de căpetenie.

FRATELE CEAUȘESCU, FRATELE ARAFAT.

Yasser Arafat, însoțit de Hani Hassan, sosise la București cu o oră mai devreme, cu avionul prezidențial al lui Ceaușescu. La masa lungă de 24 de persoane din sala mare de ședințe stăteau doar cinci oameni îmbrăcați ușor. De o parte erau Arafat și Hassan, iar între ei Gheorghe Șerbănescu, interpretul D1E. Singura limbă străină vorbită de Ceaușescu este rusa, pe care Arafat n-o vorbește. Ceauscscu ședea în partea cealaltă a mesei, iar eu

eram așezat lângă el, parlicipând în dubla mea calitate de consilier personal și de șef în funcție al Serviciului român de spionaj extern.

Asemănarea dintre Ceaușescu și Arafat era extrem de izbitoare. Nu numai din motive politice sau ca un corolar natural față de antisemitismul său avea Ceaușescu încredere în Arafat. Fără barba lui Arafat și pielea sa puțin mai închisă la culoare, ar fi greu să-i deosebești. Au aceeași formă a feței, aceeași expresie în jurul gurii, același zâmbet, aceiași ochi care te străpungeau. Amândoi gândesc și acționează la fel. Sunt la fel de vorbăreți, irascibili, impulsivi, violenți și isterici. Această asemănare puternică i-a izbit din prima zi în care s-au cunoscut și a jucat un rol semnificativ în prietenia lor continuă.

Ceaușescu înfulecase tot din farfurie, iar acum o ștergea cu o bucată de pâine.

— Peste două săptămâni voi fi din nou la Washington și pot să-ți jur că și Carter va aprecia România ca pe o țară mare, iar pe mine mă va numi „un distins conducător internațional”.

— Asta datorită „Orizontului”, nu-i așa? a vorbit Hassan pentru prima dată în seara aceea.

— Te poți gândi la altceva mai bun? a întrebat Ceaușescu, privindu-l cu afecțiune. Ceaușescu îl consideră pe Arafat cel mai bun prieten al său și îi spune „vulpea mea deșteaptă”, dar în mod vizibil îl admiră pe Hassan pentru perfidia sa și sângele său rece.

Ceaușescu a luat o roșie întreagă și a muscat din ea ca dintr-un măr, improșcând suc și semințe. Apoi și-a îndesat în gură ceapă și brânză, ștergându-și degetele pe fața de masă de damasc alb, în tot acest timp studiindu-l pe Arafat cu ochii săi vioi, de viezure.

— Cum stai cu operațiunile de spionaj? a spus, schimbând subiectul.

— Consilierii pe care i-a primit Hassan de la fratele Pacepa sunt adevărați artiști.

Ceaușescu a preluat ideea.

— Spionajul este, într-adevăr, o artă, o meserie practică.

— Chiar în acest moment avem ceva în curs de desfășurare la Viena, a intervenit Hassan, iar rezultatele ar putea fi un premiu pentru pace de la Kreisky. (Bruno Kreisky era cancelarul Austriei la vremea aceea.)

Arafat a izbucnit într-un hohot de râs:

— Un cadou de la un evreu pentru OEP. Nu-i așa că ar fi minunat?

— Mai avem o altă operațiune, în care îl folosim pe Abu Nidal, a adăugat Hassan.

— Cine ar bănuî vreodată că Nidal, dușmanul meu cel mai de temut, chiar individul care-mi omoară oam'enii, ar putea de fapt să-mi facă și servicii? a izbucnit Arafat.

— Felicitări, a spus Ceaușescu. Dar ce-ai zice să pretinzi că ai rupt-o cu terorismul? Occidentului i-ar plăcea asta.

— Numai să pretindem, ca și cu independența voastră?

— Exact. Dar să pretindeți fără încetare. Influența politică, asemenea materialismului dialectic, e construită pe același principiu de bază: acumularea cantitativă generează transformarea calitativă.

— Nu sunt expert în marxism ca tine, frate Ceausescu.

— Materialismul dialectic acționează ca și cocaina, să zicem. Dacă o inhalezi o dată sau de două ori, e posibil să nu-ți schimbe viața. Dar dacă o folosești zi de zi, te va transforma într-un om vicios, diferit. Asta-i transformarea calitativă.

— Sforăitul unui Arafat pașnic, zi de zi...?

— Exact, frate Yasser. Occidentul se va consacra poate ție și OEP-ului tău.

Discuția prietenească a continuat în același fel timp de cel puțin încă o oră. În timpul ultimelor câteva luni, Ceaușescu și Arafat fuseseră extrem de preocupați de recunoașterea OEP-ului în Europa occidentală prin crearea unei imagini moderate pentru Arafat.

Ceaușescu a fost acela care a atins primul miezul problemei:

— Voi fi la Washington peste mai puțin de două săptămâni. De-aia v-am invitat aici.

— Pune cărțile pe masă, frate Ceaușescu.

— Nu cu mult timp în urmă ți-am povestit despre planul meu de a-i aduce pe Sadat și pe Begin la aceeași masă a tratativelor, aici, în România. Sinaia e locul pe care l-am ales și le-am ținut o predică asupra faptului că nimic în lume nu putea fi mai însuflețitor și sigur decât acest oraș montan izolat și pitoresc. E locul unde fostul rege își avea palatul de vară.

— Știu. Mi-ai spus.

— Cu câteva zile în urmă l-am trimis pe Pacepa la Cairo să discute detaliile cu Sadat și, când s-a întors, nu-mi puteam crede urechilor. Sadat schimbase totul! Spunea că intrase în joc Carter și oferise nu numai Câmp

David, ca loc de întâlnire, și Influența sa personală asupra lui Begin, dar și sprijinul CIA.

— Sadat n-a suflat o vorbă despre asta.

— I-a spus lui Pacepa că nimic nu e mai secret decât chestia asta.

— Interesant. Degetele lui Arafat se mișcau nervos încoace și încolo.

— L-am informat imediat pe Brejnev. Știi, nu-mi place de el ca om, dar cauza noastră comună a prevalat întotdeauna.

Fiind amândoi teribil de răzbunători din fire, Leonid Brejnev și Nicolae Ceaușescu începuseră să se urască reciproc cu mult timp în urmă. În 1953, Brejnev a devenit general cu două stele și adjunctul șefului de la Departamentul Politic al Armatei Roșii. Cu un an înainte fusese prim-secretar al Comitetului Central al Partidului Comunist din Moldova – odinioară o regiune românească, pe care sovieticii o ocupaseră la sfârșitul celui de-al doilea război mondial. De aceea era considerat expert în problemele românești și i s-a dat sarcina de a supraveghea îndoctrinarea politică a armatei României. Criticile aspre ale lui Brejnev referitoare la armata română l-au rănit adânc pe Ceaușescu, care era și el, la vremea aceea, general cu două stele și responsabil cu departamentele politice ale forțelor militare și de securitate ale României. Ceaușescu nu-l putea ierta pentru aceasta. Când Ceaușescu a venit la putere, a dat ordin ca DIE să facă un studiu detaliat cu privire la activitatea lui Brejnev în calitate de conducător al Moldovei. Un an mai târziu, în mai 1966, când Brejnev a vizitat Bucureștiul, Ceaușescu i-a prezentat acestuia documente demonstrând că în perioada de rusificare a Moldovei dintre anii 1950-1952, Brejnev deportase în Siberia mai mult de un milion de români, înlocuindu-i cu ruși și ucraineni. Discuția a fost foarte dură și a cauzat o ruptură în relația lor personală. Aceasta s-a întâmplat cu zece ani înainte de revenirea lui Brejnev în România.

— Ce a spus Brejnev? a întrebat Arafat, cu ochii săi de viezure mișcându-se rapid de la Ceaușescu la mine și înapoi.

— În mai puțin de 24 de ore, Drozdenko era în biroul meu cu mesajul Kremlinului, îmi cercau să fac tot ce e posibil pentru Diminua rolul lui Carter și să ajut la transferul întregului proces de pace din Orientul Mijlociu la Conferința de la Geneva.

— Asta nu numai că ar pune automat Moscova în mijlocul scenei, dar și întreaga poveste ar ieși la suprafață pentru totdeauna. Geneva e renumită

pentru chestii d-astea. (Uniunea Sovietică și Statele Unite dețin copreședinția Conferinței de la Geneva.)

— Acum Carter trebuie să intre în joc, a spus Ceaușescu nerăbdător.

— N-are nici o influență asupra mea, iar fără Arafat nu va fi pace deloc.

— Asta vreau de la tine, frate Yasser. Ajută-mă să demonstrez că sunt singurul care are o oarecare influență asupra la.

— E și-n interesul meu ca tu să primești Premiul Nobel, frate Ceaușescu.

— Când voi ajunge la Washington, vreau să-i pun pe tapet lui Carter că eu, și numai eu, pot schimba OEP-ul și că sunt dornic să fac asta, dacă va fi de acord să transfere negocierile de la Câmp David la Geneva.

— Ce să schimbi? l-a întrerupt Arafat cu suspiciune.

— Nimic serios, doar câteva schimbări cosmetice. Cum ar fi transformarea OEP-ului într-un guvern palestinian în exil. Asta n-ar însemna nimic pentru tine, dar ar putea eradica dintr-o lovitură toate pretextele americanilor de a te izola și ți-ar deschide ușa Genevei, frate.

Arafat s-a oprit cu mâna în aer, ncobservând că miera începea să-i picure din lingură pe costum. Ceaușescu a continuat:

— Ar fi mult mai ușor să convingem Occidentul să negocieze cu un guvern în exil, decât cu o organizație teroristă.

Arafat m-a privit scurt, apoi a început să-l sfredească pe Ceaușescu, cu ochii săi neliniștiți și încruntați, în timp ce lungea mecanic lingura goală. -

— Nu vorbești serios, nu-i așa?

— Crezi că-i ușor pentru mine să mă strecur pe ascuns la Moscova, unde obișnuiam să fiu primit în sunet de fanfară și cu defilarea gărzii?

— Nu mă supăr că vin aici în secret, frate Ceaușescu. E pentru cauza noastră. Dar noi suntem o revoluție, nu un guvern. Ne-am născut ca revoluție și ar trebui să rămânem o revoluție neîncătușată.

— Și veți rămâne o revoluție. Singurul lucru pe care vreau să-l schimb e plăcuța cu numele de pe ușa voastră.

După o scurtă pauză, Arafat s-a lansat într-o lungă perorație. Spunea că palestinienilor le lipsesc tradiția, unitatea și disciplina de a deveni un stat oficial. Că un stat palestinian ar fi un eșec chiar din prima zi. Că toate acestea puteau fi ceva numai pentru generația următoare. Că toate guvernele, chiar și cele comuniste, erau limitate de Icej și acorduri internaționale. Că nu puica pune nici legi, nici alic obstacole m calea luptei palestinienilor împotriva Israelului.

— Nu-i nici o îndoială în mintea mea, a spus Ceaușescu din simpatie, că un război al leroarei este singura voastră armă reală. La umbra guvernului vostru în exil poți păstra câte grupări operaționale vrei, atâta timp cât nu sînt legate public de numele tău. Ele ar putea organiza operațiuni la nesfârșit pretutindeni în lume, în timp ce numele tău și al guvernului tău ar rămâne sfinte și nepătate, pregătite pentru negocieri și recunoașterea ulterioară.

— Ce capital politic aș câștiga din chestia asta? l-a întrerupt nervos Arafat, rupând în fâșii o foaie albă de hârtie din carnetul său.

— Ai putea beneficia de același credit ca și mine, a replicat Ceaușescu, pocnind din degete să mai fie adusă o sticlă cu vin pentru el și un borcan cu miere pentru Arafat.

Sub presiunea lui Ceaușescu, Arafat a căzut de acord în cele din urmă să parcurgă aceste propuneri împreună cu colaboratorii săi cei mai apropiați și să trimită un răspuns prin Constantin Olcescu, însărcinatul român cu afaceri externe din Beirut, care era și șeful stației DIE.

— Cu cât primesc mai repede răspunsul tău, cu atât mai mari sunt șansele de a fi apărătorul tău la Washington, a stăruit Ceaușescu.

— E puțin 24 de ore, a răspuns agitatul* Arafat.

— Dacă nu în 24, atunci în 48. Te poți gândi și la câteva sugestii conciliante pentru Occident referitoare la 242 și 338. (Acestea erau cele două rezoluții ale ONU pe care OEP refuza să le accepte).

— Așa o să fac, a spus Arafat, clipind din ochi la Ceaușescu, înainte de a schimba subiectul. Am nevoie de mai multe pașapoarte în alb de la tine, frate Ceaușescu. De o sută. Israeliene, iordanice, vest-europene. Și de câteva americane, dacă poți.

— Ce-i al meu e și al tău, a spus Ceaușescu, îndreptându-se, spre Arafat și sărutându-l afectuos pe amândoi obraji.

Pe când plecau braț la braț, singurul sunet ce se auzea era cadența rapidă făcută de tocurile înalte ale lui Arafat și a pantofilor cu talpă groasă de piele ai lui Ceaușescu mergând cu pași mărunți în lungul podelei de marmură. Ceaușescu arc doar aproximativ 1,60 m înălțime, iar Arafat este cu foarte puțin mai înalt. După ce ușa automată glisantă se închisese în urma lor: Has-san a venit la mine:

— Când putem sta de vorbă? a spus în germană.

În anii '60, Hassan a studiat ingineria în Germania de Vest și a devenit președinte al Uniunii Studenților Palestinieni din Europa și al câtorva

sindicate muncitorești afiliate. Numai în Germania de Vest erau peste 3000 de studenți și 65000 de muncitori palestinieni. Vasta rețea clandestină de spionaj pe care a format-o în Europa occidentală era de neprețuit în lupta lui Arafat de a-și consolida poziția de conducător ai OEP-ului. Era de asemenea un pas decisiv spre o relație foarte apropiată între ei doi și mâna cu desăvârșire liberă pe care Hassan a primit-o de la Arafat.

— Olcescu va veni să te ia de îndată ce vor putea pleca șefii noștri, am propus, în regulă, „Annette”?

Hassan a avut o tresărire aproape imperceptibilă când i-am menționat numele codificat.

Odată^ ajunși afară, i-am văzut pe cei doi conducători plimbându'-se prin grădină, semănând din spate exact cu Tweedledum și Tweedledee.

Purtau aceleași pulovere și aceiași pantaloni kaki, îmbrăcăminte făcută în România pentru OEP. Felul în care mergeau era identic, legănându-și brațele în același mod. Îmbrăcați în stil militar, păreau nelalocul lor printre statuile de marmură, fontanile arteziene și plantațiile de arbuști exotici, toate acestea iluminate blând, ca în țara basmelor. Grădina aparținea unui palat aflat pe malul lacului, clădire construită cu 15 ani în urmă ca reședință personală pentru fostul conducător român Gheorghe Gheorghiu-Dej. Enormă reședință prezidențială și birourile particulare erau înconjurate de numeroase alte locuri de delectare cum ar fi: un cinematograful, o seră, o sală de gimnastică, piscine împrejmuite, un debarcader mare pentru vapoare și apartamente luxoase pentru amanta de mulți ani a lui Dej și pentru fiecare, dintre cele două fete ale lui și familiile lor. După moartea lui Dej, în 1965, Ceaușescu l-a atacat pentru excesele sale personale, i-a calificat reședința ca fiind „neproletară” și a transformat-o într-o casă de oaspeți a sa pentru vizitatorii de la cei mai înalt nivel. Noua reședință pe care Ceaușescu însuși a construit-o pentru sine, cu zece ani mai târziu, avea să fie și mai luxoasă, Hassan și cu mine i-am urmat la o oarecare distanță pe Ceaușescu și pe Arafat. După câteva minute, cei doi conducători și-au strâns mâinile, s-au sărutat cu efuziune, s-au bătut reciproc pe spate, s-au sărutat iar și și-au strâns mâinile încă o dată.

PRELUAREA LUI „IUNIE NEGRU” DE LA ABU NIDAL.

Am plecat cu Ceaușescu pe jos, reședința sa fiind doar la câteva minute de mers. Ștefan Andrei aștepta la poartă.

— Nici o întâlnire oficială cu Arafat, nici un comunicat de presă. Pleacă în zori ca să fie la biroul său de dimineață. Tot atât de secret cum a venit astă-seară, a spus Ceașescu en pas-sant fără să răspundă la salutul lui Andrei „Trăiască președintele Ceașescu”, cea mai obișnuită formulă de salut adresată lui și folosită numai de subordonații săi cei mai apropiați.

— Te poți întoarce, Pacepa, mi-a spus Ceașescu. Vorbește cu Hassan. Și nu uita, îi place „Chivas Regal.”

Andrei aștepta încă la poartă. Pentru această seară aranjase o cină elaborată pentru a-și sărbători numirea în funcția de ministru al afacerilor externe și voia să mergă cu el. I-am explicat că Ceașescu îmi mai dăduse un ordin de îndeplinit, dar l-am asigurat că voi fi acolo mai târziu.

Trecuse o jumătate de oră când am plecat de la reședința lui Ceașescu. „La Roma”, i-am spus șoferului meu. „Roma” era porecla neoficială a unei case sigure, vechi și elegante aparținând DIE, pe care o rezervam pentru cazuri speciale. Era numită astfel pentru că se afla pe strada Roma.

Când am ajuns acolo, Hassan, Munteanu și Olcescu se instalaseră deja confortabil în niște fotolii drapate în catifea albastră. Pe masa neagră pentru cocteiluri, din mijlocul încăperii elegante, se înălțau două pahare de whisky cu gheață și o ceașcă de „ceai”...Conspirația era așa de adânc înrădăcinată în sângele lui Hassan încât chiar și aia whisky-ul său marca Chivas kc<t:>) uobub să fie deghizat.

— îți amintești de planul „Shuqairy”, Abu Munteanu? a început Hassan.

— Cum să nu!

Întorcându-se spre mine, Munteanu a explicat:

— E vorba despre o operațiune de spionaj pe care am început-o împreună, generale. E numele codificat al lui Ahmad Shuqairy, primul președinte al OEP-ului, care a elaborat planul Convenției Naționale și Constituția și care, în timpul războiului de șase zile, a scăpat din Ierusalim travestit în femeie.

— Operațiunea „Shuqairy” este preferata președintelui, a continuat Hassan. E desemnată cu scopul de a-l face să pară un moderat. El însuși l-a recrutat pe primul agent secret, „Solomon”...îți amintești de el, nu-i așa, Abu Munteanu?

— Doctorul care a organizat atacul asupra autobuzului El Al la aeroportul din Munchen în 1970? Cel care a fost instruit în secret de către președinte să pretindă reconcilierea și să-i abordeze pe israelieni – dar a fost apoi denunțat public de către el?

— Da. îți amintești și de „Helmuth”?

— Agentul ăla austriac de-al vostru?

— Ei bine, atunci am noutăți pentru voi toți. Președintele l-a „despachetat” pe „Solomon” la Viena, unde, cu ajutorul lui „Helmuth”, a contactat niște politicieni de stânga israelieni și a început să le fluture pe sub nas „planul de reconciliere”...Privin-du-mă a explicat: Cel pe care l-am „lucrat” împreună cu Abu Munteanu. Apoi „Helmuth” a început să răspândească povestea în jur. Iar acum, vestea cea mare: „Solomon” și partenerii săi israelieni vor primi Premiul Kreisky, acordat pentru pace și drepturile omului, sau cam așa,ceva. Nu-i așa că e interesant?

— Care e câștigul vostru politic? a întrebat Olcescu, cu o undă de suspiciune în glas.

— I-am instruit pe oamenii noștri de forță din OEP să ceară insistent ca „Solomon” să fie dojenit și să i se spună să renunțe la premiu, sau, în caz contrar, să-și dea demisia din Congresul Național Palestinian. Apoi, fratele Kaddoumi și președintele îl vor apăra public și-l vor aprecia pe Kreisky, chiar dacă e evreu.

Asta s-ar cuveni să clarifice în Austria că președintele c un mo-kderat, dornic să negocieze.

— Elevul e pe cale să-și întrecă profesorul, a spus Munteanu, privind-l pe Hassan cu mândrie profesională.

— Operațiunea „Shuqairy” e cea menționată de președintele Arafat mai adineauri în seara asta, mi-a explicat Hassan.

— Care-i următorul pas?

— Următorul pas e misiunea ta. Agenții tăi secreți din guvernul austriac ar trebui să șoptească la urechea lui Kreisky în fiecare zi că el e primul conducător occidental care face un pas înainte pentru reconcilierea dintre” palestinieni și Israel și că ar trebui de asemenea să fie primul care să recunoască OEP în mod oficial. Că un asemenea gest l-ar face pe Arafat și mai moderat. Și că numai cineva care întreține relații oficiale bune cu ambele părți ar putea media acest conflict, a spus Hassan dezvăluindu-și planurile.

— Tovarășului îi va plăcea, a replicat Munteanu. E exact stilul său.

— Mai lucrez și la o altă operațiune, Abu Munteanu, a continuat Hassan. Are bătaie lungă, dar pâre foarte promițătoare, îți amintești de,Sabry al-Bana?

— Tipul care avea întotdeauna probleme cu inima? „Tatăl bătăliei”?

— Da. Are ca nom de giterre acela de Abu Nidal. E cel care a vrut mereu să bombardăm Israelul șapte zile pe săptămână din șapte. Nu exista nici o posibilitate să facem așa ceva, deci în 1974 s-a hotărât s-o facă singur. A fost o dată la București cu președintele.

— îl cunosc bine, a spus Olcescu.

— După ce a plecat de la noi, Abu Nidal a contactat Bagdadul. A obținut peste zece milioane de dolari de la irakieni și i-a folosit pentru crearea Comitetului Revoluționar Fatah, pe care câteva cercuri din Bagdad au început imediat să-l numească „adevăratul Fatah”...Cu câteva luni în urmă, Abu Nidal și-a format propria sa grupare teroristă, pe care o numește „Iunie Negru”, datorită intrării trupelor siriene în Libia, în iunie 1976. În ianuarie trecut l-am omorât! pe reprezentantul nostru la biroul său din Green Street de la Londra și au arțunțal ca sunt pregătiți să asasineze și pe ați reprezentanți ai OEP-ului.

— Era un prieten de-al meu, a spus Olcescu.

— Aia n-a fost operațiunea lui Nidal. A fost a noastră.

— L-ați omorât pe propriul vostru reprezentant de la Londra? a întrebat Olcescu.

— Într-o revoluție unii oameni mor și-așa, a spus Hassan, cu o licărire vicleană în ochi. Însuși Nidal își petrece acum mai mult timp în spitalele din Germania de Est și Irak', decât stând pe propriile-i picioare. Dar noi am preluat controlul asupra organizației sale „Iunie Negru” prin agenții pe care eu i-am avut acolo. Toate misiunile importante ale lui Nidal sunt făcute de oamenii mei. Noi suntem cei care conducem de fapt „Iunie Negru” acum, nu Nidal. Noi, nu Nidal, avem acum ultimul cuvânt în planificarea operațiunilor sale teroriste.

— Noi, nu Nidal, furnizăm sprijinul pentru acțiunile de spionaj și pașapoartele necesare pentru operațiile sale, a adăugat Munteanu.

— Noi, nu Nidal, hotărâm unde să omorâm, unde să acționăm, a continuat Hassan, și, mai presus de toate, Irak și Libia vor plăti nota, cum zice președintele. Ei finanțează „Iunie Negru” al lui Nidal. Președintele mi-a dat numele câtorva dintre oamenii noștri din străinătate fără de care am putea trăi și i-am pasat oamenilor mei din „Iunie Negru”.

— De ce vă omorâți proprii voștri oameni? a insistat cu încăpățănare Olcescu.

— Vrem să organizăm câteva operațiuni spectaculoase împotriva OEP-ului, făcându-le să pară ca și cum ar fi fost organizate de grupurile

extremiste palestiniene, care îl acuză pe președinte că devine prea conciliant și moderat.

— Nu-i un procedeu clasic? l-a întrerupt Munteanu.

— Președintele a cerut Consiliului Executiv al OEP-ului să-l condamne la moarte pe Nidal ca trădător.

— Înțeleg, a remarcat Olcescu.

— Am nevoie de ajutorul vostru, fraților. Am nevoie de câteva pașapoarte pentru „Iunie Negru”... De-aia președintele i-a cerut fratelui Ceaușescu pașapoarte în alb.

— Ce-i al meu e și al tău”, așa a spus Tovarășul, am subliniat.

— Vă mulțumesc anticipat, fraților. Președintele e acum intradevăr prins cu problemele de spionaj. Nu va mai trece mult timp până voi fi capabil să-i creez o imagine pozitivă în Occident.

În cursul anului 1985, numele lui Abu Nidal apărea în presa occidentală legat de un nou val de teroare palestiniană, după deturnarea, în noiembrie 1985, a avionului Boeing 737, aparținând liniilor aeriene egiptene cu destinația Malta, soldat cu moartea a șaiszeci de oameni. La începutul lui decembrie, mijloacele de informare în masă americane au relatat de asemenea că OEP declanșase o acțiune publică împotriva lui Abu Nidal: „La începutul acestei luni, comandantul adjunct al lui Arafat, Khalil Wazir, a adoptat... linia că Abu Nidal e o unealtă în mâinile serviciilor de spionaj arabe... S-a aflat cândva în mâinile irakienilor, iar acum e în mâinile sirienilor și libienilor”.

După numai câteva zile de la această declarație publică a OEP-ului împotriva lui Abu Nidal, pe 27 decembrie 1985, au avut loc două atacuri simultane împotriva pasagerilor din Roma și Viena care urmau să zboare cu avioane ale companiei aeriene israeliene El Al, soldate cu 18 morți și 121 răniți. Descriind aceste operațiuni teroriste, revista Time menționa: „Vinerea trecută, în doar zece minute pline de teroare, lumii civilizate i s-a reamintit astfel încă o dată despre vulnerabilitatea sa în mâinile teroriștilor sinucigași, despre instabilitatea periculoasă care emană din Orientul Mijlociu și, în final, despre fragilitatea terifiantă a vieții. Responsabilitatea pentru aceste atacuri a fost asumată de o grupare disidentă desprinsă din Organizația pentru Eliberarea Palestinei... După câteva ore de la asalturi, un bărbat vorbind într-o spaniolă cu accent arab a chemat o stație de radio din Malaga, Spania și a pretins că ambele atacuri fuseseră înfăptuite de organizația „Abu Nidal”,. Abu Nidal e numele

codificat folosit de Sabry Khalil Bana, în vârstă de 45 de ani, care a părăsit Organizația pentru Eliberarea Palestinei a lui Arafat în 1973, susținând că Arafat își îmblânzise opoziția față de Israel. Abu Nidal, la rândul său, a fost condamnat la moarte de OEP. Intervievat de către reporteri arabi recent în Libia, unde după spusele unora a stabilit sediul Consiliului Revoluționar Fatah, cu câteva luni în urmă, Abu Nidal vizitase frecvent fraku! și Siria.”

După numai trei zile de la aceste operațiuni sângeroase, presa occidentală scria că ministrul de externe austriac, Karl Blecha, a spus că el „scoate din cauză” orice amestec al grupării Al Fatah, o ramură aparținând Organizației pentru Eliberarea Palestinei a lui Yasser Arafat, în atacul terorist de pe aeroportul vicne:/., din 27 decembrie 1985.

Discuția cu Hassan a continuat încă o oră. Când întrunirea s-a terminat, Olcescu a scos la iveală o sticlă plină de Chivas Regal.

— Ceva nou despre prietena mea „Monique”? a întrebat Hassan.

— S-a întors la lucru, criticându-l violent pe Tovarășul, ca de obicei. Sunt sigur că în curând îți va cere „să ai grijă de ea” din nou, a răspuns Olcescu, care răspundea de acest caz.

„Monique” era o referire la Monica Lovinescu, o intelectuală respectată care locuiește la Paris și care lucra ca angajată a guvernului Statelor Unite pentru postul de radio Europa Liberă. Luase atitudine în mod public și cu forță împotriva cultului personalității fără precedent al lui Ceaușescu și împotriva eforturilor sale de a-și construi propria dinastie, într-o zi răcoroasă de octombrie, în 1977, Ceaușescu a chemat simultan pe ministrul de interne, pe șeful DIE și pe mine la o plimbare prin grădina sa cu trandafiri.

— Monica Lovinescu trebuie redusă la tăcere, a început. Nu omorâtă. N-am nevoie de investigații neplăcute din partea francezilor și americanilor... Vreau să devină un cadavru viu. Folosiți mână de lucru străină, astfel încât să nu existe dovezi că ar fi vorba de vreun amestec românesc.

Ceaușescu a fost acela care a hotărât să fie folosit „Annette” pentru a duce la capăt această operațiune. Hassan a încredințat misiunea la trei agenți OEP, unul dintre ei, deghizat în poștaş francez, urmând să-i „înmâneze o telegramă” Monicăi. Într-o zi rece de noiembrie, Bucureștiul a primit un mesaj codificat, prin cablu, de la ^Beirut, având următorul conținut: „Telegrama a fost înmânată”... în conformitate cu un raport

trimis mai târziu de „Annette”, „Monique” fusese bătută în mod sălbatic, dar nu îndeajuns de rău ca să devină un cadavru viu. Oamenii săi trebuiseră s-o șteargă în cea mai mare grabă când au sosit la fața locului cuiva vecini.

Pe când părăsea casa conspirativă, Hassan mi-a pus mâna pe umăr și, vorbind nemțește, și-a exprimat reala plăcere de a mă reîntâlni, după atâția ani. Apoi a întrebat încet:

— Am înțeles' că fratele Doicaru nu mai lucrează la DIE. Asta ar putea'fi un pericol pentru mine? (Nicolac Doicaru, care făcuse contactul oficial între Hassan și DIE lângă de la acea primă întâlnire în biroul lui Ceaușescu, din octombrie 1972, fusese înlocuit recent din funcția sa de șef al DIE.)

Am replicat:

— Știi cât de mult le respectă fratele Ceaușescu. Ești pe mâini bune.

— Câte mâini? Sunt și alții care știu despre mine?

— Sigur că nu! am mințit, înțelegând reproșul indirect pentru întâlnirca neobișnuită de astăzi cu trei agenți secreți români de față.

' De fapt, mica mea minciună nu era prea departe de adevăr, fiindcă numai alți patru români cunoșteau adevărata identitate a lui „Annette”.

Când m-am întors de la ușă, după ce i-am condus pe Hassan și Olcescu, Munteanu vorbea la telefon. Când a pus receptorul în furcă, chipul său exprima dezgust.

— Tocmai am telefonat la centrul de supraveghere cu microfoane ca să întreb de „Fedayce”! a spus. (Acela fusese numele codificat al lui Arafat timp de mulți ani.) După ce s-a întâlnit cu Tovarășul, s-a dus direct la casa de oaspeți și a servit cina. Chiar în acest moment, „Fedayee” e în dormitorul său și face dragoste cu paznicul său personal. Cel despre care știam că e amantul său cel mai recent. Se joacă din nou de-a tigru. Agentul care supraveghează microfoanele mi-a făcut legătura pe viu cu dormitorul, iar strigătele stridente aproape că mi-au spart timpanul. Arafat râdea 6a un tigr, iar amantul său lătra ca o hienă. (Folosindu-se de șervețelul său, Munteanu și-a șters mâinile, apoi urechea dreaptă.) N-am văzul nicicând atâta islețime, sânge și murdărie într-un om. țoale laolaltă.

Aceasta devenise definiția-standard a lui Munteanu despre Arafat. Cu câțiva ani în urmă, Munteanu petrecuse Unu de zile pentru a sirânge la un loc toate informațiile pe care DIE le acumulase despre acesta. Adunase nu numai rapoartele servicii lor secrete române și înregistrările

microfoanelor ascunse cu scopul de a-l urmări pe Arafat în timpul vizitelor sale la București, dar și rapoartele secrete despre el furnizate de către serviciile de spionaj egiptene, iordaniene și siriene. „Obişnuiam să cred că ştiu aproape tot ce e de ştiut despre Rahmam al-Qudwa, numele adevărat al lui Arafat, despre inginerul constructor care a făcut avere în Kuweit, despre colecţionarul pasionat de maşini de curse, despre Abu Amman, (/iom de guerre al lui Arafat”), şi despre prietenul meu Yasser, cu toate istericalele sale. Dar trebuie să admit că de fapt n-am ştiut nimic despre el”, a spus Munteanu, când mi-a adus studiul pe care-l încheiase despre Arafat. Raportul era într-adevăr o dezvăluire incredibilă de fanatism, de devotament pentru cauza sa, de manevre întortocheate ale politicii sale orientale, de minciuni, de delapidare a fondurilor OEP-ului depozitate în băncile elveţiene şi de relaţii homosexuale, începând cu profesorul său când era adolescent, şi terminând cu actualii săi paznici personali. După citirea acelui raport, am simţit obligaţia de a face duş ori de câte ori eram sărutat de Arafat sau chiar când dădeam mâna cu ci.

STRIDIILE LUI NICU.

Când am părăsit casa de oaspeţi, eram obosit ca un câine şi nu prea mai aveam chef de cina lui Andrei. Aceste orgii bahice nu durau niciodată mai puţin de cinci-şase ore, timpul de care avea nevoie Andrei să-şi transforme înfăţişarea sa athletică obişnuită într-o alta împleticită, şovăielnică, de avorton, în calitate de secretar cu relaţiile internaţionale al Comitetului Central, din 1972, Andrei avea principalul cuvânt de spus, după Ceauşescu şi Elena, în crearea şi reînnoirea de posturi oficiale în străinătate şi nu-şi precupeţea nici un efort de a face cunoscut acest lucru pe la ambasadele României. Biroul lui Andrei a devenit o Mecca pentru membrii serviciului din străinătate. Toţi încearcă cu disperare să fie numiţi într-un post peste hotare şi să stea acolo cât mai multe mandate cu putinţă, în orice loc fiind mai bine decât în România, iar Andrei începea să solicite favoruri în schimbul ajutorului său. Mai întâi cravate, apoi stilouri, ceasuri şi costume. Toată această pradă stătea strânsă talmeş-balmeş în spatele biroului său. Se îmbrăca într-un costum nou-nouţ sau măcar îşi puneă o cravată nouă în fiecare zi şi nu purta acelaşi ceas mai mult de o săptămână, cu excepţia celor din aur. Ambasadorii şi alţi diplomaţi îi trimiteau de asemenea delicatese în valize diplomatice, cutii de gheaţă pline cu homari, stridii şi alte produse alimentare marine, precum şi lăzi cu vin. S-a ajuns până într-acolo încât primea anumite delicatese în fiecare

zi de la cutare sau cutare ambasadă. Și astfel a început Andrei să ofere dineuri exotice pentru câțiva prieteni, cam din două în două seri, într-una din casele de oaspeți oficiale.

În această seară cina era diferită, deoarece Andrei sărbătorea îndeplinirea celui mai drag vis al său, acela de a deveni ministru de externe, îi invitasă pe fiul lui Ceaușescu, Nicu, pe cel mai vechi prieten al său, Cornel Burtică, acesta devenise ministrul comerțului exterior în aceeași zi în care ci a fost promovat la externe, pe Dumitru Popescu, secretar cu propaganda la Comitetul Central, și pe cel mai apropiat prieten al său, Cornel Pacoste, adjunctul ministrului de externe.

Petrecerea se ținea la casa de oaspeți a partidului pentru partidele comuniste din străinătate, o clădire enormă din cărămidă în mijlocul unui parc foarte bine întreținut pe șoseaua Kiseleff. Am ajuns acolo la puțin timp după miezul nopții. Când a venit să mă îmbrățișeze, Andrei era cam instabil pe picioare, semn bun că petrecerea nu va mai dura prea mult. Instinctul de autoconservare îl face întotdeauna să plece de la dineurile sale pe propriile-i picioare. Nicu încerca să toșne whisky dintr-o sticlă într-una din urechile lui Pacoste. Când este beat, Nicu este întotdeauna fie extravagant, fie agresiv.

— Un spion printre noi! a strigat Nicu atunci când m-am văzut. A luat câteva înghițituri în timp ce încerca să-și facă loc spre mine.

— Ia să-l pup pe spionul nostru șef. Aide, generale.

Nicii s-a năpustit spre mine, încercând fără succes să-l împingă pe Andrei la perele. Deși sunt de aceeași înălțime, Andrei e mult mai bine clădit.

Popescu nti-a făcut semn. Neobișnuit de inteligent, era considerat de către Ceaușescu geniul propagandei. De la descoperirea sa, în 1968, Popescu scrisese majoritatea cuvântărilor lui Ceaușescu, și de aceea fusese păstrat în funcție încă de atunci. Semeț și arogant, era renumit prin modul de a fi disprețuitor și dur cu subordonații săi. „Nu întreba de ce”, obișnuia să spună când dădea un ordin. „Fă doar ce-ți spun. Eu sunt dumnezeul tău”...De aceea, în rândul activiștilor de partid, numele său a devenit Popescu-Dumnezeu, iar el era foarte mândru de aceasta. Prima dată când l-a invitat Andrei la unul dintre dineurile sale. Popescu a acceptat „numai dacă ai Maâeus ros6”...Andrei a făcut rost de vin, iar de atunci au devenit apropiați.

— Discutam cu Burtică despre vizita Tovarășului la Washington. Vrem sfatul tău, mi-a spus Popescu.

— Sunt terminat, Dumnezeu. Mi-e foame.

— Stridii pentru general, a țipat Nicu, spărgând zgomotos o farfurie de marginea mesei ca să atragă atenția chelnerului. Patru duzine pe gheață. Unde ești, lepădătură? s-a adresat chelnerului, aruncând cu un pahar care abia l-a ocolit, făcându-se cioburi de perete.

Alt chelner a intrat aducându-mi ceva de băut.

— Vreau să beau în onoarea noului ministru de externe, am spus, încercând să captez atenția lui Andrei.

— Uraaa! Uraaa! Pentru cel mai bun ministru de externe al nostru. Și cel mai bun prieten al meu, a strigat Nicu, ridicându-se acum în picioare și clătinându-se nesigur. S-a dus în spatele scaunului pe care stătea Andrei și a început să cânte: „Mulți ani trăiască! Mulți ani trăiască! La mulți ani!”, în timp ce turna cu generozitate whisky în capuj lui Andrei.

— Când babacu' ft să dea colțul, iar babacă o să crape și ca, te voi face prim-ministru, iar pe tine Pacepa, ministru de externe. Sunteți cu toții prietenii mei.

Sprijinindu-se cu o mână de masă, iar cu cealaltă ștergându-și whisky-ul de pe față, Andrei s-a ridicat în picioare.

— în primul rând, vreau să-i mulțumesc tovarășului Ceaușescu pentru încrederea ce mi-a acordat-o și să-l asigur, prin intermediul fiului său și al vostru, tovarăși, că nu-i voi înșela încrederea, în al doilea rând, vreau să mulțumesc Partidului nostru Comunist pentru ajutorul pe care mi l-a dat ca să ajung pe această culme.

Buhăit de alcool, cu whisky-ul picurându-i din păr și pe față, Andrei arăta jalnic – total diferit de persoana care este la biroul său.

Un chelner a venit cu o tavă de argint plină cu stridii.

— Pune-o aici, în mijloc, a ordonat Nicu, arătând spre masă. Sunt ceva condimente pe ele?

— Sunt doar proaspete și crude, tovarășe Nicu, a replicat chelnerul.

— Au nevoie de condimente, bă, idiotule. Asta nu-i casă de pisici, e un club VIP*.

Apoi s-a cățărat cu greu pe masă și a început să urineze pe ele, atent să „condimenteze” fiecare stridie.

— Haideți, tovarăși. Să servim câte o stridie, i-a îndemnat pe musafiri, în timp ce încerca fără succes să ia o stridie pentru el.

Le-a trebuit ceva timp lui Andrei și lui Pacoste ca să-l așeze pe Nicu înapoi pe scaun.

— Nimeni nu mănâncă? Cui nu-i place condimentarea mea? Nimănui? Atunci le voi spăla.

Și Nicu a început să stropească cu un sifon peste stridii și peste noi, cei așezați în jurul mesei. Andrei și Pacoste, pe jumătate beți, se amuzau copios. Burtică și Dumnezeu, pe jumătate treji, încercau să se apere pe cât posibil.

Pe la ora trei, petrecerea s-a spart în cele din urmă. Doi chelneri și trei șoferi se luptau din greu să-i ajute pe Andrei și pe Pacoste să intre în mașinile lor. Am plecat cu Burtică și cu Dumnezeu care, deși cântau amândoi, mai puteau încă să meargă.

L-am lăsat pe Nicu împingând o chelneriță spre marginea mesei în timp ce îi sfașia bluza.

— Vreau să te regulez aici. Chiar aici pe masa asta, fă, curvo.

VIP (Very Important Person) – persoană foarte importantă (engl.), n.tr. CAPITOLULUI.

Era ora 8.30 dimineața când am intrat în biroul lui Ceaușescu să-l iau pentru a vizita IPRS/II, versiunea românească a „orașului microelectronicii” sovietic. Chiar înainte de a-mi putea deschide gura, ușa dublă grea s-a deschis cu zgomot, pe neașteptate, iar Elena s-a năpustit înăuntru ca un uragan, ținând în mână un dosar subțire.

— Am această scrisoare, a început pe un ton agresiv. Tocmai a sosit.

— Ce scrisoare?

— O femeie oarecare din Germania mi-a scris spunând că aş putea înțelege mai bine decât tine. Că el e spion și ea intenționează să' meargă la poliție și lui or să-i putrezească oasele în pușcărie, dacă nu fac ceva să-i dea drumul din gheare curva aia.

— Calmează-te, Elena, calmează-te. Cine e spionul?

— Soțul ei. Cine altul?

— Și cine e curva?

— Nu mă întreba pe mine. întreabă-l pe Pacepa. Tu și cu el trageți sforile, în spatele ușilor voastre închise.

— Dă-mi scrisoarea, Elena, vrei?

Ceaușescu a citit scrisoarea, apoi mi-a dat-o mie.

— Nu-i vorba despre „Savantul”? a întrebat.

— Sigur că da, am răspuns, după ce am aruncat o privire asupra scrisorii.

„Savantul” era porecla dată de Ceaușescu unui agent DIE, un vest-german al cărui nume codificat era „Malek”... Scrisoarea era de la soția sa vest-germană și de la fiica sa, de profesie avocat, și era adresată personal Elenei. Era scrisă într-un mod îngrijit dar ferm și afirma că „Malck” fusese prins în capcana unei legături amoroase în România și era folosit de către serviciul de spionaj român. Scrisoarea sublinia că ambele semnatare aveau dovezi clare despre activitatea lui de spionaj pentru România, dar că nu vor informa serviciul de securitate vest-german, Bun-desamt fur Verfassungsschittz, dacă doamna Ceaușescu va ordona serviciului de spionaj român să rupă orice legătură cu „Malek” și să-i retragă viza de intrare permanentă în România.

— Astea-s vești proaste. L-ai întâlnitdvreodată personal?

— Nu, tovarășe Ceaușescu.

— Studiază bine problema și aranjează o întâlnire cu „Savantul”.

Ceaușescu mi-a ordonat să-i arăt scrisoarea „Savantului” și r*-l întreb care ar fi cea mai bună soluție după el.

— S-ar cuveni să aibă un fler mai bun decât noi în privința asta. Trebuie să-l salvăm – e prea important pentru noi.

— Da, tovarășe.

ORAȘUL TEHNOLOGIC AL ROMÂNIEI

— Să mergem, a ordonat Ceaușescu, părăsind camera brusc, urmat de Elena cu mersul ei de rață. Până ce ea a coborât toate treptele scării, Ceaușescu era deja instalat în scaunul din față al Mercedesului său. Elena s-a așezat singură pe scaunul din spate. Am plecat înainte cu propria mea mașină.

Ceaușescu hotărâse să viziteze IPRS/II cu câteva săptămâni în urmă, la întoarcerea dintr-o vizită secretă la Moscova. Acolo, Leonid Brejnev îl dusesese să viziteze „orașul microelectronicii”, situat nu departe de Moscova, dar atât de secret încât limuzina lor avusese și perdelele laterale trase.

— Acum – îmi povestea ce spusese Brejnev – când capacitatea noastră nucleară poate distruge emisfera vestică de multe ori, prima noastră prioritate e să construim rachete capabile să ajungă la rachetele americane chiar înaintea lansării aces-tora... Cea mai modernă microelectronică e ceea ce ne trebuie pentru asta.

Ceaușcsaj mi-a spus că Brcjnev și șeful KGB-ului său. Iuri Andropov, îi apreciaseră pentru pătrunderea în România;i pio-duselor Texas

Instruments, zicând că Moscova o consideră una dintre cele mai valoroase contribuții la puterea militară a Tratatului de la Varșovia. Conform celor spuse de Ceaușescu, primul spionaj tehnologic efectuat cu câteva familii de circuite integrale de la Texas Instruments, pentru folosință militară, trimise de către București la Moscova, fusese reprodus cu exactitate și i se dăduse numele de „Logika”, înrâurind o îmbunătățire majoră a noului echipament militar folosit în cadrul Tratatului de la Varșovia.

— Știam că electronica e știința viitorului, dar n-am putut crede că acele particule aproape invizibile pot fi atât de hotărâtoare pentru existența însăși a comunismului, și-a terminat expunerea Ceaușescu.

Chiar în acea zi a aprobat includerea unei vizite la, Texas Instruments în programul oficial al vizitei sale în Statele Unite.

„Orașul microelectronicii” sovietic face parte dintr-un sistem foarte secret de „orașe tehnologice” numite GNT, însemnând go-rod nauki i tekhniki”... Scopul lor este să creeze noi tehnologii militare și sisteme de armament bazate pe spionajul efectuat în Occident de către KGB și GRU și serviciile lor surori vesl-ger-mane. GNT sunt într-adevăr orașe mici, dar nu figurează nicăieri, nici chiar pe hărțile militare cele mai bine clasificate ale sovieticilor. Sunt construite și conduse de către KGB, iar întreaga lor populație, formată în special din oameni de știință și ingineri, este pe statul de plată al KGB-ului, deși câțiva dintre ei sunt roțiți de la Ministerul Apărării și de la diferite organizații de cercetare științifică. Până în 1978, populația lor combinată depășise 20 000 de locuitori.

Iosif Stalin însuși ordonase construirea primului oraș tehnologic, după ce spionii Julius și Elhel Rosenberg furnizaseră informații referitoare la bomba atomică. Acel „oraș nuclear”, care a pus capăt monopolului nuclear occidental, a fost în curând urmat de altele. „Orașul cosmic” a devenit celebru pe 12 aprilie 1961, o dată cu lansarea lui Vostok I, care l-a făcut pe Yuri Gagarin primul om lansat în spațiul cosmic. Brejnev a creat „orașul microelectronicii” pentru a transforma puterea nucleară sovietică într-un sistem de arme de prima mână având precizie americană. Ultima din serie a fost GND pentru strategicheskaya oborona., însărcinată cu dezvoltarea sistemului de rachete antibalistice, în conformitate cu filosofia Kremlinului potrivit căreia cel care controlează spațiul conduce lumea.

Vizita de astăzi la perechea sa românească avea scopul de a-i arăta lui Ceaușescu noul și importantul echipament pentru producerea circuitelor militare, șterpelite recent din Statele Unite: furnale cu difuzie, reactoare

epitaxiale, aliniamente cu mască, generatoare-șablon, emițătoare cu fotografie.

De pe tot acest echipament, DIE înlăturase cu grijă însemnele marcate și oricare alte indicii ale provenienței sale. Membrii guvernului român prezenți cu această ocazie au fost primul-mi-nistru Manea Mănescu, primul său adjunct, Gheorghe Oprea, și miniștrii apărării naționale și de interne, Ion și Teodor Coman. Ion Avram, ministrul industriei constructoare de mașini, care includea industria electronică, și generalul Teodor Sârbu, directorul secției cu probleme de spionaj tehnologic din cadrul DIE, au fost gazdele. Toți se aliniaseră în fata așa-numitului „Pavilion TI”, numit astfel după una din glumele specifice ale lui Sârbu. Fiind el însuși inginer electronist, Sârbu făcuse din pătrunderea dispozitivelor, Texas Instruments, un motiv de mândrie personală.

Când mașina prezidențială s-a oprit, Ceaușescu a coborât sprinten, a dat mâna cu câțiva și a intrat imediat în clădire.

— E suficient de curat p-aici? m-a întrebat Elena când a coborât din mașină. Rochia sa de mătase înflorată, culoarea oului de rață, se asorta cu pantofii cu tocuri înalte, fiind una dintre ținutele sale preferate.

Când Elena l-a ajuns din urmă pe Ceaușescu, el se uita printr-un microscop urcat pe o masă în fața î două dispozitive cu circuite integrate pe scară largă, nou-nouțe.

— Uite, Elena. E pur și simplu fabulos.

Elena s-a apropiat de microscop și a privit cu atenție prin el gra să potrivească lentilele. „Fascinant”! a exclamat, deși cu siguranță nu văzuse nimic, deoarece vederea sa este foarte diferită de cea a lui Ceaușescu.

„Texas Instruments”? a întrebat, arătând spre dispozitive. Aflase numele de la programul apropiatei vizite în Statele Unite și era nerăbdătoare să-și arate cunoștințele științifice.

— Fairchild Corporation, a corectat în mod automat Sârbu, înainte de a-și da seama de greșeala lui.

Lângă dispozitive erau expuse diferite mostre produse în acea secțiune.

— Avem tot felul de mostre aici, a răsunat fără avertizare vocea stridentă de tenor a lui Avram, de la cele care vor fi folosite la viitoarele noastre rachete, până la cele care vor moderniza bucătăriile soțiilor noastre. Noile mașini de spălat și uscătoare vor pune capăt sforilor urâte cu rufe agățate în balcoanele din noile și înaltele noastre blocuri socialiste.

Demagogia lui Avram era secretul longevității sale în calitate de ministru.

— Ascultă la el, dragule, a intervenit Elena. De ce mașini de spălat, Avrame? Numai ca să-i protejezi manichiura bașoldinei de nevastă-ta?

— R-România e-e în r-război cu capitalismul, a întrerupt Ceaușescu. Se bâlbâie când spune ceva important, ca și atunci când este nervos. N-noi n-nu p-putem câștiga cu mașini de spălat, tovarăși. D-dolari ne trebuie nouă, să apărăm libertatea poporului nostru, iar n-noi p-putem face mult mai mulți d-dolari v-vânzând arme decât mașini de spălat și uscătoare.

— Fii atent la tovarășu', grasule! a subliniat Elena.

Vizita a mai continuat timp de o oră sau cam așa ceva. Ceaușescu a pus mâna pe toate piesele semnificative ale echipamentului sau le-a mângâiat cu ochii, a discutat cu inginerii și chiar a spus câteva glume. Atenția Elenei a fost îndreptată mai mult spre a-și păstra pantofii curați.

După ce au parcurs toate secțiile desemnate pentru vizită, Ceaușeștii au fost invitați într-o sală de expoziție care era foarte bine păzită și protejată de câteva sisteme de alarmă. Organizată de DIE, expoziția conținea cele mai noi mostre ale spionajului tehnologic și o nouă generație de produse ale microelectronicii pentru folosință militară, înseși circuitele integrate. Toate acestea fuseseră obținute din Occident.

Când ușa de la intrare a fost încuiată din nou pe dinăuntru, Sârbu a explodat:

— Tovarășe președinte al Republicii Socialiste România, comandant suprem al forțelor armate române și mult stimată tovarășă Elena Ceaușescu, aceasta este expoziția „România 1984”, arătând-o pe iubita noastră patrie la sfârșitul viitorului plan cincinal.

Ceaușescu, acum zâmbind larg, s-a îndreptat către un rând de mese aranjate în mijlocul încăperii.

— Avem aici o expunere tridimensională a procesului de bază pentru producerea circuitelor integrate pe scară largă, cu mostre pentru fiecare stadiu intermediar, a început Sârbu.

Avram fusese vioara înlăi în timpul vizitei din interiorul fabricii. Sârbu a dirijat spectacolul aici, în spatele ușilor închise, deoarece spionajul din Occident, nu cercetarea lui Avram, reprezenta nucleul noii dezvoltări a microelectronicii care urma să devină, până în 1984, o industrie militară puternică.

CUM SE FURĂ TEHNOLOGIA AMERICANĂ.

După ce a terminat cu prezentarea obiectelor expuse, Sârbu i-a invitat pe Ceaușești să privească peretele din față, unde erau fotografiile ale celor mai semnificative mostre de echipament pe care Bucureștiul era în curs de a-l obține pentru producerea circuitelor integrate pe scară largă.

— Fără nici o excepție, tot acest echipament de producție microelectronică e american, și-a început Sârbu noua temă 'de discuție, și totul a fost obținut de DIE și DIA, fără știința producătorilor. (DIA era Direcția de Informații a Armatei.) Urmând valoroasele indicații date de comandantul nostru suprem, tovarășul Ceaușescu, folosim pe scară largă comercianți corupți și coruptibili de pe ruta Est-Vest, precum și propriile noastre firme din Occident pentru a smulge echipamentul din Statele Unite.

Apoi, Sârbi: a prezentat câteva din principalele scenarii de a scoate echipamentul prin contrabandă, folosind firme sau birouri fictive create în Germania de Vest, Austria sau Japonia, furai de către agenți ai DIE având pașapoarte occidentale. Aceste companii importau, chipurile, echipamentul american pentru câteva țări nccomuniste. Undeva, în timpul transportului, etichetele și documentele însoțitoare erau schimbate cu altele false, pre-zentând echipamentul ca pe ceva nesemnificativ, cum ar fi articole fotografice sau de laborator, iar lăzile erau apoi încărcate în avioane sau pe nave comerciale românești. Din motive de securitate, firmele fictive, care erau folosite și pentru obținerea de echipament ilegal, cerut de Moscova, erau dizolvate după câteva operațiuni importante și înlocuite cu altele noi. Sârbu a subliniat că ase'menea firme erau folosite pe scară largă pentru a obține pe cale ilegală orice fel de echipament occidental, de la robotică până la aparatură aviatică militară.

După aceea, Sârbu i-a invitat pe Ceaușești la un rând de mese încărcate cu mostre ale celor mai importante circuite integrate produse la IPRS/II precum și cu echipamentul militar în care erau sau vor fi folosite. Pe zidul din spate se afla statistica referitoare la documentele tehnice și piesele de metal obținute de către DIE și DIA pentru fiecare tip de mostră, precum și la numărul de ani-cercetare economisiți prin folosirea lor și economiile totale în valută forte și monedă națională.

— Să ne așezăm un moment, a spus Ceaușescu, care, contrar obiceiului său, nu l-a întrerupt nici măcar o dată pe Sârbu.

După ce a aspirat de câteva ori aerul printre dinți, a luat cuvântul cu vizibilă emoție:

— S-Secolul XX e s-secolul p-proletariatului și revoluțiilor din lumea a t-treia, a spus, începând ca de obicei cu o predică marxistă, dezvoltând-o până ajungea tot la aceeași veche concluzie că vânzarea de arme este afacerea cea mai profitabilă în lumea de astăzi.

Apoi a continuat:

— N-ar trebui să ne îndreptăm potențialul industrial spre producerea hârtiei igienice și articolelor de bucătărie, așa cum tocmai a sugerat Avram. Asta să fie sarcina generațiilor viitoare.

Acum bătea cu pumnul în masă.

— Instalațiile de radar spațiale și armele cu laser extrem de puternice trebuie să fie în centrul preocupărilor noastre. Azi avem destulă putere în ale spionajului pentru a obține aceste secrete americane. Asta ne-ar face, mâine, partenerul cel mai important și cel mai respectat din blocul sovietic în cadrul Tratatului de la Varșovia, a precizat Ceaușescu.

Cu câțiva ani în urmă, Brejnev îl trimisese pe ministrul său de interne, Nikolai Șciolokov, la București ca mesager al său personal. Pe lângă ajutorul tovarășesc cerut pentru a sprijini „înghețarea armelor nucleare” și mișcarea internațională pentru pace, ambele fiind „câi pentru dezarmarea Occidentului”, Brejnev a vrut spionaj tehnologic la sistemele antibalistice americane, instalații cu radar spațiale și cu laser. Mai târziu, Iuri Andropov, în calitate de șef al KGB-ului, trimisese Bucureștiului numeroase cereri de spionaj în acest domeniu, iar Ceaușescu devenise un pionier zelos și aici.

Ceaușescu a continuat expunerea vederilor sale referitoare la instalațiile cu laser spațiale și alt echipament militar pentru viitor, până când i-a răgușit vocea:

— N-noi a-avem aici în a-acastă cameră un tablou al viitorului luminos și strălucitor al României. O Românie care, după 2050 de ani de luptă, va deveni, chiar sub ochii noștri, una dintre cele mai importante zece țări producătoare de arme din lume. Puterea n-nucleară invizibilă și această piesă m-mică, nesemnificativă la prima vedere, sunt c-cărămizi care vor fi folosite pentru construirea noii noastre orânduiri comuniste, a spus, fluturând în aer'o mostră pe care o luase de pe masă. Armele, tovarăși, sunt cele mai dorite articole comerciale în lumea de azi.

— Ce sensibil! Păcat că nu sântem la o adunare populară, mi-a șoptit la ureche Oprea.

— Asta nu înseamnă că nu trebuie să aducem prin contrabandă și componente de pe piața occidentală ca fiind produse americane, a adăugat Ceaușescu, făcându-ne cu ochiul.

— N-am cheltuit deloc bani pentru cercetare, a scris Mănescu. N-am plătit licența. Nu trebuie să plătim nici un drept de inventator. Iar costurile muncii noastre sunt o fracțiune a acelor din Occident. Nu ne-ar surprinde pe niciunul dintre noi dacii am vedea curmă câteva firme occidentale în dificultate. Mai ales Texas Instruments.

— Ivănescu parcă mi-a luat vorba din gură, a spus Ceaușescu, dar n-a mers destul de departe.

Ceaușescu trebuie să aibă întotdeauna ultimul cuvânt.

— El ar fi trebuit să mai spună că a fura de la dușmanul nostru de moarte c' nu numai rentabil, e o datorie proletară, pentru că s-ar cuveni să învingem capitalismul cu propriile sale arme, tovarăși.

Apoi a început să dea ordine. Voia o legătură mult mai apropiată între spionaj și producție, pentru soluționarea rapidă a oricăror dificultăți tehnice viitoare. După aceea a urmat concentrarea exclusivă asupra microelectronicii pentru folosință militară. DIE a fost atunci direcțional cu fermitate să schimbe întreaga pondere a operațiunilor sale de la Europa Occidentală și Japonia la Statele Unite, care deveneau din ce în ce mai vulnerabile față de pătrunderea spionajului. Au fost date ordine ca experiența IPRS/II să fie extinsă și direcțională considerabil spre viitorul microelectronicii, circuitele integrate pe scară largă, care vor schimba în curând fața pământului.

— Dacă ar fi să folosesc o alegoric, aş spune că însăși această cameră e locul unde s-a născut azi viitorul României. Ar trebui să continuăm să furăm din tot ce are capitalismul mai bun și să-l folosim pentru comunism. Să nu mă înțelegeți greșit, tovarăși. A fura din capitalism nu e același lucru cu a fura din propriile noastre buzunare. Marx și Lenin ne-au învățat că orice este etic atâta timp cât e în interesul clasei proletare și a revoluției sale mondiale, a spus în concluzie Ceaușescu.

Pe când Ceaușescu începea să-și ștergă fruntea și ceafa, Mănescu a luat cuvântul elogiindu-l pe „vizionarul conducător român”, „gânditorul umanist și învățat”, „suprema personalitate” și vederile sale pentru viitor. Lingușirea conducătorului suprem este o trăsătură comună în toate țările

blocului sovietic, dar slugărnicia românească este excesiv de exuberantă, în conformitate cu comportamentul latin al românilor.

Când a plecat, Ceașescu s-a așezat ca de obicei pe scaunul din față al Mercedesului său, forțându-ne pe Avram și pe mine să ne înghesuim pe scaunele din spate cu Elena. Era euforic.

— Ce cântărcște mai mult, Avrame, un kilogram de aur; -au un kilogram de mostre? a întrebat Ceașescu.

— Un kilogram din creierul dumneavoastră, tovarășe Ceașescu, a replicat cu promptitudine Avram.

— Nu ești atât de prost pe cât pari, Avrame, a ciripit Elena. De ce nu ești mai înalt și mai slab

— Dacă as putea scrie legi, a răspuns Avram întorcându-se către ea, aș face una ca nimeni să nu fie mai înalt decât Tovarășul. Punct:

— Ți l-ai putea imagina pe Napoleon având 1,85 metri înălțime? ne-a aruncat Ceașescu de pe locul său din față, întorcându-se spre noi. Sau pe Ștefan cel Mare înalt de 1,90 m?

Ambii sunt idoli lui Ceașescu. Cel de-al doilea a fost un erou român care nu avea nici măcar 1,50 m înălțime și care a domnit în secolul al XV-lea, purtând 47 de războaie și câști'gându-le, cu excepția unuia dintre ele, pe toate.

Când ne-am înapoiat la biroul său, Ceașescu mi-a făcut semn să-l urmez. „Acolo”, mi-a spus, înțelegând prin asta la IPRS/II, „am văzut o mulțime de ingineri străluciți de la Ministerul Apărării. Ar trebui să-i mutăm în liniște la DIE, unul câte unul. îți voi da încă 500 de colaboratori pentru spionajul tehnologic. Dar numai pentru microelectronica militară”...După o pauză a adăugat: „Hai să punem câteva mostre de la «Texas Instruments» în capetele agenților noștri de la DIE, Pacepa. Asta i-ar putea face mai deștepți când fură tehnologie americană!” Și a izbucnit într-un hohot de râs.

Ușa dublă și grea de la biroul lui Ceașescu s-a deschis cu putere, iar înaltul și zveltul Nicu, fiul cel mic al lui Ceașescu a dat buzna înăuntru, rotindu-și brațele ca o moară de vânt, în timp ce Elena se legăna în spatele său.

— Pană c idiot! a explodat Nicu. Complet idiot; numai dacă n-a făcut-o cu intenție!

S-a aruncat într-un fotoliu, atârându-și un picior peste brațul acestuia și cuprinzând cu brațele celălalt genunchi, în timp ce cu totul întâmplător se

vedeau ceasul său nou Rolex la o încheietură și o brățară grea de aur la cealaltă. După ce a dat din cap ca să-și aranjeze cu grație părul lung pe umeri, s-a deschis: neglijent la jachetă astfel încât se vedea cu ușurință pe căptușeală eticheta aurie franțu/cască. Toi ce poartă Nicu este făcut pe comandă la Paris sau Londra.

— De ce nu-l închizi pe Pană într-o casă de nebuni, tată? Sau să mă faci șeful lui pentru o săptămână, a scuiat Nicu în felul său de a vorbi foarte rapid, aproape de neînțeles. (Gheorghe Pană era ministrul muncii și președintele Uniunii Generale a Sindicatelor.)

— Ce i-a făcut iubitului meu? a exclamat Elena, ȣuguindu-și buzele.

— Am fost la ședința lui azi – tata mi-a spus că trebuie. I-am spus că am întâlnire cu o gagică la zece, iar nemernicul ce-a făcut? Nici pe dracu' să-l pieptene. Ședința lui tâmpită s-a prelungit până adineauri.

— De câte ori ȣi-am spus s-o termini cu dobitocul ăla, Nicule. Iȣi amintești cum mi-a spus să-mi ȣin fleanca în ziua aia la aeroport?

— Asta-i tot pentru azi, Pacepa, a spus Ceaușescu, între-rupând-o pe Elena. Ai grijă de lucrurile pe care le-am discutat.

— Vreau și cu să-ȣi spun ceva, mi-a spus Elena. Ne întâlnim la institut cu dosarul lui Pană. „Institutul” era Institutul Central pentru Cercetare Chimică, care fusese special creat pentru Elena. De fapt s-a format din vechiul Institut pentru Cercetare Chimică, cunoscut sub numele de ICECHIM, dar apoi a primit un nume nou, responsabilităȣi mai mari pe plan naȣional și două clădiri anexe noi.

AMBIȣIILE ELENEI.

Când Ceaușescu a venit la putere în 1965, nimeni nu auzise de soȣia sa, dar nu i-a luat prea mult timp acesteia să-ȣi dezvolte gustul pentru faimă, în calitate de soȣie a mult iubitului președinte român, a fost o joacă de copil pentru ambiȣioasa Elena să acumuleze rapid titluri știinȣifice: director al Secȣiunii pentru Chimie din cadrul Consiliului Suprem pentru Dezvoltare Economică și Socială a României, avându-l în frunte pe Ceaușescu însuși; vicepreședinte al Consiliului Naȣional pentru Știinȣă și Tehnologie, care a fost special creat pentru ea; membru titular al Academiei Române, cel mai înalt titlu știinȣific din orice țară a blocului sovietic. > în 1973, am fost cu Elena la Buenos Aires când, fascinată de ambiȣiile politice ale Isabellei Peron, s-a notărit să se lanseze în viaȣa politică activă, în cadrul nemăiîntâlnitului cult al personalității creat în jurul lui Ceaușescu, Elena a promovat rapid pe scena politică: membră a

Marii Adunări Naționale, membră a Comitetului Central al Partidului Comunist Român, membră a Comitetului Politic Executiv (biroul politic român) și, doar cu un an în urmă, membră a Biroului Permanent, invenția lui Ceaușescu pentru a concentra puterea în mâinile sale și ale soției sale. Astăzi Elena este numărul doi într-o ierarhie în care numai numele Ceaușescu are un loc sigur, restul companiei nefiind altceva decât flori decorative schimbate în mod constant dintr-un loc într-altul, împiedicându-le să prindă rădăcini.

În ciuda noilor dimensiuni politice ale Elenei, și-a păstrat întotdeauna primul titlu, acela de director al ICECHIM-ului. Principalele decorațiuni din cabinetul ei erau portretul lui Ceaușescu atârnat în spatele biroului și volumele operelor lui, legate în pînjle roșii și așezate frumos, ocupând rafturile bibliotecii de pe un perete. Ceilalți doi pereți erau acoperiți de multe diplome științifice românești și străine ale Elenei, împreună cu numeroase certificate aparținând medaliilor pentru merite științifice, tehnice sau educaționale. Majoritatea dintre ele îmi erau cunoscute, deoarece în ultimii zece ani DIE fusese adânc implicat în obținerea lor din străinătate pentru ea. Elena colecționează cu lăcomie foarte multe diplome științifice cu puțință, de la titluri onorifice până la calitatea de membru în societăți științifice străine.

— Ia uite ceea ce-i acolo și m-așteaptă, a spus cu veselie Elena, pe tonul cel mai amabil, pe când își arunca pe birou noua sa poșetă din piele de crocodil. Se asorta cu pantofii eleganți cu vîrfurile ascuțite ce păreau să-i strângă oasele mari ale picioarelor ei de țărăncă'.

— Să mergem în spate, a spus, luându-mă de braț.

„În spate” însemna de fapt camera din dreapta cabinetului Elenei, în spatele unei uși ascunse. Ceva mai mică decât principalul său cabinet, camera era puțin mobilată și avea doar un telefon, linia 5, făcând legătura cu Ceaușescu și cu puține alte persoane „privilegiate”, induzându-mă și pe mine. Acesta era locul unde Elena își petrecea majoritatea timpului când era la institut, încercând să stea la distanță de oamenii de știință profesioniști. „Tovarășa este ocupată cu studiul în spate”, era formula inevitabilă a șefului ei de cabinet, ori de câte ori cineva din institut încerca să ajungă la ea. Acolo, „în spate”, Elena obișnuia fie să privească plictisită îndelung pe geam, fie să dormiteze în fotoliul său favorit cu un exemplar din Scînteia, ziarul oficial al Partidului Comunist Român, căzându-i din poală.

— Ai adus dosarul lui Pană?

— Da, am răspuns, punând dosarul ministrului Gheorghe Pană pe birou.

Dosarul voluminos conținea transcrierile din săptămâna curentă de la supravegherea telefonului și până la microfoanele instalate în casa și birourile lui Pană. Era un om plin de viață și energie. Cuvântările sale strălucitoare și laudative cu privire la Ceaușescu îl transformaseră dintr-un activist de partid provincial într-un membru de frunte al ierarhiei. Când a venit la București, promovat brusc ca unul dintre cei 11 secretari ai Comitetului Central al Partidului Comunist Român, avea un singur defect în ochii Elenei – era căsătorit cu o evreică. Soții Pană au supraviețuit, totuși, iar mai târziu Elena a făcut pace și le-a dat o casă mai drăguță în cea mai elegantă zonă din București. Toate colțurile noii sale case aveau microfoane, dar acestea n-au dezvăluit nicicând altceva, decât loialitatea lui Pană față de Ceaușescu și devotamentul soției sale pentru marxismul pe care îl predă la universitate. Până la urmă, Elena s-a plictisit de soții Pană.

— Bă, ai face mai bine să-i strecuri sub fustă pe' unul dintre senzualii tăi agenți secreți, mi-a spus. M-am săturat de ea cum face pe Fecioara Măria.

Aceasta nu a mers, totuși, iar relațiile Elenei cu soții Pană s-au înăsprit iar. În cele din urmă, Pană a început să bea, iar soția sa a început să-și arate discret nemulțumirea cu privire la cunoștințele de marxism ale Elenei.

Elena a deschis dosarul și a început să-l răsfoiască.

— A muscat din măr? m-a întrebat.

— Nu încă, am încercat să las toc unor speranțe.

— M-am săturat de ea. Ai trei luni s-o faci să-și ridice fusta. Trei luni, în care o vreau înregistrată pe bandă, fotografiată și filmată. Vreau tofcul chiar aici, în dosarul ăsta. S-o văd culcată în pielea goală sub omul tău. Mișcând din fundul ei grozav până la orgasm, a spus Elena nervoasă, lovind dosarul cu mâna sa grea, osoasă. Trei luni, a continuat. Auzi? În trei luni îl vreau pe Pană afară. Dacă tu nu poți s-o prinzi pe madame, îl voi prinde eu pe Pană însuși.

Începea să zbiere, își poate schimba dispoziția mai repede decât oricare din cei pe care i-am cunoscut vreodată, chiar decât Ceaușescu sau Arafat.

„VREAU VIZON AMERICAN”

Telefonul S a sunat, iar fața Elenei s-a luminat când a răspuns.

— Adu-l aici -chiar acuma. Și două farfurii, întorcându-se către mine a spus:

— Am o surpriză pentru ți-i-ine. Când am plecat de-acasă am comandat un pateu cu trufe. Eram sigură că idioții au uitat.

; Nu mai mâncasem trufe până atunci și eram sigur că Elena mă va face să plătesc foarte scump pentru ele acum. Într-adevăr, nota de plată a fost exorbitantă.

— Mi s-a spus că în America sunt cele mai bune haine de vizon din toată lumea. Nu-i așa, dragă?

Am priceput unde vrea să bată. De fiecare dată când pregăteam vreuna din vizitele lui Ceaușescu peste hotare, Elena obișnuia să-mi ceară să fac astfel încât să primească niște „cadouri drăguțe”... Pentru Japonia cuvântul de ordine fusese „perle”... Și le-a primit, multe coliere de perle foarte scumpe. Negrul era pe atunci culoarea sa preferată. Toate acele șiraguri de perle negre au fost plătite de către firme japoneze interesate să facă afaceri cu România.

— Vreau câteva haine de vizon americane, a spus Elena cu o voce autoritară. Haine lungi și cape. Ai o armată întreagă de oameni pe acolo, dragă, care nu fac altceva decât să meargă de ia o recepție diplomatică la alta. Acum hai să-i punem la treaba. Sunt sigură că doamna Peanitt n-arc nici cea mai vagă noțiune despre ce poți face cu o blană de vizon. Nu mă pol aștepta s;”; primesc altceva de la ca decât un cos cu arahide, nu-i așa: dragă? Elena a întrebat, sperând evident că o voi contrazice.

— După cum știu, Jimmy Carter vrea să vă dea cartea lui. Why Noi the Best? și un volum-satclit de fotografii reprezentând România, a fost replica mea modestă.

— E așa cum ți-am spus, dragă. Țăranii încearcă să pretindă că-s intelectuali. Care-i cea mai mare companie particulară pe care o vom vizita acolo?

— Texas Instruments. Dar știu că Tovarășul are niște gânduri speciale cu privire la vizita de acolo.

— N-ar trebui să fie nici o legătură între faptul că Tovarășul primește ce n-are și faptul că eu primesc co n-am, dacă „instrumentul” tău e destul de mare.

În particular, glumele Elenei puteau fi destul de crude.

Timp de câteva momente am fost cu gândul departe, încercând să redactez telegrame către stațiile din Washington și New York dându-le vestea cea bună cum că fuseseră blagoslovite cu cuvintele magice „haine

de vizon” pentru puținele zile rămase până la vizită, în cele din urmă, am auzit-o pe Elena spunând:

— Ești indispus, dragă?

— Doar gânditor, tovarășă.

— Nu-ți plac hainele de vizon? Și fără să mai aștepte vreun răspuns, a continuat: Hai să spunem lucrurilor pe nume. Azi România e mai bine cunoscută în Occident decât Turnul Eiffel și mai respectată decât regina Angliei. Și toate acestea datorită Tovarășului și mie. Oriunde mergem, gazdele noastre încearcă să ne ofere o primire cu toate onorurile, dar, dacă noi nu-i învățări, ei nu știu cum să facă. Ți aduci aminte de germani? A fost suficient să le strecuri cuvântul „mașină” ca aluzie și toți ne-au dat mașini. Câte am primit?

Arahidă (în engleză) „Doamna Arahidă” era porecla pe care Elena Ceaușescu i-o dăduse soției lui Jimmy Carter, Rosalyn n.tr. „De ce nu cel mai bun?” n.tr.

— Limuzina Mercedes 600 pentru Tovarășul, Mercedesul 450 pentru dumneavoastră, un coupe pentru Zoia, două Audi pentru Nicu; și casa mobilă de zece metri amenajată ca birou pe roți pentru Tovarășul.

Niciuna dintre acestea nu fusese vreodată folosită, din moment ce întreaga familie avea destule mașini de la guvernul român.

— Sau gândește-te la idiotul ăla de Hussein, dragă. Nu-ți amintești cum a fost cu iahtul?

Sigur că îmi aminteam! Se întâmplase în iunie 1975, când eram cu Ceaușescu și Elena la reședința de vară din Golful Aqaba a regelui Hussein, iar el ne-a invitat pe iahtul său privat. Era pentru prima oară* când Elena era pe un iaht. După cină, Ceaușescu și Elena mi-au cerut să merg cu ei la o plimbare pe plajă.

— Vreau iahtul ăla, a fost tot ce a putut trânti printre lacrimi Elena, repetând iar și iar. Nu vreau să plec fără el.

Ceaușescu, vizibil atras de ideea ei, a intervenit:

— Șerbănescu e un bun prieten de-al lui Hussein. (Șerbănescu era agentul DIE pe care îl folosea întotdeauna ca interpret la întâlnirile cu arabii.) Spune-i doar cum să-i pună problema lui Hussein.

În dimineața următoare, când regele Hussein a întrebat de mine, era cu Șerbănescu.

— Trebuie să înțelegi că acest iaht particular a fost cadoul meu personal pentru Alya, a spus Hussein, ccrându-și scuze. Dar voi comanda imediat

unul nou din Statele Unite. Propun să fie numit Prietenia.

Un an mai târziu, am fost informat de regele Hussein că iahtul era gata de expediere. A fost dorința lui Ceaușescu ca Hussein să-l scoată din Statele Unite și să mi-l expedieze la Istanbul. După încă trei luni, am fost în stare să scot Prietenia din Istanbul și să-l ancoriez, sub pază atentă, la o bază navală secretă din Mangalia, la Marea Neagră. Soții Ceaușescu nu l-au folosit niciodată încă.

— Știi ce, mi-a întrerupt Elena din nou reveriile. Nu uita de expozițiile mele de bijuterii. Vreau una la Blair House, dar și una la Waldorf Astoria. New York-ul a fost întotdeauna mai bun pentru bijuterii.

— Nu voi uita,...

În timpul vizitelor peste hotare, ale Elenei., stațiile DIE trebuiau de obicei să convingă faimoasele case de bijuterii să-și expună cele mai frumoase colecții pentru ea. Nu era o sarcină dificilă, totuși; Elena cumpăra de obicei cantități incredibile, toate plătite de către DIE.

— Se pare c-o să avem o vizită fructuoasă în America, Pa-cepa.

— Voi face totul, tovarășă Elena.

— Ce drăguț ești.

Într-un articol pentru The New York Times New Service din 12 septembrie 1978, David Binder scria: „Pacepa fusese consilierul de securitate personal al lui Ceaușescu și îl ajutase să-și pregătească vizita oficială de stat în S. U. A din primăvara trecută. Oficialitățile americane și-au amintit că partea română a făcut numeroase „cereri imposibile”... Una dintre ele a fost ca atunci când Președintele și soția sa Elena vizitează sediul Texas Instruments din Dallas, românii „se așteaptă” ca din partea companiei să i se facă o haină de blană cadou doamnei Ceaușescu.”

AVIND DE-A FACE CU UN AMANT NEDORIT

— Ce-i nou cu Mihai? m-a întrebat Elena, schimbând brusc subiectul.

— Ocupat, ca de obicei, am replicat.

Mihai era un tânăr corespondent de la Lumea, o revistă românească de politică externă. Cu câteva luni în urmă, supravegherea cu microfoane pe care Elena îmi ordonase s-o fac asupra fiicei sale, Zoia, dezvăluisese că Mihai devenise prietenul ei favorit.

Elena îl respinsese cu mult timp înainte ca Zoia să înceapă să vorbească despre el. Dintr-un singur motiv: părinții lui erau prea ne semnificativi, necducați și lipsiți de stil. „Uită-te numai la felul cum merg. Uită-te la picioarele ei arcuite și la fundul gras, precum și la picioarele lui de

porumbel”, obișnuia să spună Elena cercetând fotografiile și filmele clandestine făcute despre părinții lui Mihai. Totuși, în ziua când a văzut pentru prima oară o fotografie a lui Mihai purtând bine jeans, a început cu adevărat să-l deteste. „Dezgustător”, a fost verdictul ei, după care și Mihai a fost pus sub supraveghere continuă. Ura Elenei creștea tot mai mult, hrănită de pasajele din interceptările telefonice, transcripțiile microfoanelor și filmele făcute în secret cu privire la întâlnirile lui sexuale cu Zoia. Acum, Elena se enerva numai la auzul numelui de Mihai.

— Pur și simplu nu mai vreau să mai aud de ticălosul ăsta nici măcar o zi în plus. L-aș putea omorî ca pe un vierme. Un accident de mașină, sau cam așa ceva. Dar fiică-mea cu minte de găină ar putea face din asta o mare dramă. Vreau să fie trimis peste hotare și lăsat acolo până putrezește, a spus Elena, a cărei voce devenise brusc caustică. M-am săturat să tot am coșmaruri noapte de noapte din cauza lui.

Guineea era locul unde voia Elena să fie deportat Mihai.

— Îți aduci aminte când am fost la Conakry? a întrebat. Ambasadorul ne-a povestit despre unul din tehnicienii noștri de tractoare al cărui cap tocmai crăpase ca un pepene, în tărtăcuța lui s-au găsit larve și viermi din belșug, îți amintești cum ambasadorul spunea că ei au un fel de gândac care-și depune ouăle prin piele în capul tău? Vreau o fotografie a capului lui Mihai crăpat ca un pepene.

Monologul Elenei cu privire la Mihai, caracterizat prin proastă dispoziție, a fost întrerujn în cele din urmă de țârâitul telefonului S. Auzeam vocea lui Ceaușescu întrebând-o dacă dorește un film în seara asta.

— Nu vreau nici un film. Vreau să vorbesc cu tine diseară, mon chei: Chiar acum. Acasă, a răspuns o Elenă turbată, înainte de a trânti violent receptorul, înhățându-și poșeta de pe birou, a ieșit cu mers țănoș, fără nici un cuvânt, continuându-și drumul de-a lungul parchetului lăcuit și apoi pe podeaua de marmură a coridorului, tocurele ei zăngănind ca o mitralieră.

Abia mă întorsesem la biroul meu, când un zgomot discordant a întrerupt tăcerea. Era telefonul special care-mi făcea legătura cu Ministerul Afacerilor Externe.

— Salut; Misuâe. Ce mai faci? am auzit vocea lui Andrei, mai voioasă ca oricând. Tocmai am primit o telegramă de la Beirut. Ceva despre o afirmație publică în legătură cu 242 pe care Arafat a făcut-o azi. Doi

ambasadori occidentali de acolo o interpretează ca semn de moderație în politica lui Arafat. Ce deștept ești! M-ai sunat adineauri?

— Am încercat să dau de tine în dimineața asta. A fost primul lucru pe care am vrut să-l fac, am spus. Voiam doar să te felicit pentru petrecerea din noaptea trecută.

— Regret că n-ai putut veni mai devreme. Am avut somon afumat de la Londra, homari de la Paris, miel la grătar de la Atena, friptură Kobe de la Tokyo, cantalupi de la Istanbul, banane și portocale de la Tel Aviv și Sachertorte de la Viena. Cum a rezolvat-o Arafat cu Tovarășul?

Trecerea de la un subiect la altul, fără nici o legătură aparentă, este specifică lui Andrei. Pare incoerent, dar o face intenționat ca să-și țină interlocutorul în priză.

— Ca de obicei, Andrei. Nu se va schimba niciodată.

— Nicu a fost în formă bună ieri noapte, nu-i așa? Modul cum a condimentat stridiile! Și mai târziu când l-a împrôșcat pe scorțosul de Dumnezeu! Era să fac în pantaloni.

— N-a fost chiar pe gustul meu.

— Ce naiba, Misuâe, nu fi atât de îngust. Nicu e un adevărat aristocrat, îți poți imagina ce-o să ne mai distrăm când va fi el șeful? Tocmai ți-am trimis un curier cu tot ce am referitor la vizita tovarășului de la Washington. Spunea c-o să mergi acolo în curând ca să pui totul la punct. Când, Misuâe?

— Până la sfârșitul săptămânii viitoare, sau cam așa ceva.

— O să ne distrăm copios acolo. La revedere.

Abia închisesem telefonul când m-a și sunat Manea pe linia S. Tovarășul dorea să mă vadă imediat.

Când am intrat în biroul imens al lui Ceaușescu, acesta își pusese deja haina și evident se pregătea să plece acasă. Stătea în picioare în fața mesei sale mari încrustată cu fildeș și privea tabloul agățat în spatele ei. Intitulat în mod patriotic România Mare, acesta reprezenta o țărancă tânără și frumoasă mergând pe jos, într-un peisaj rustic spre cel ce o privea. Deasupra „era agățată stema României. Dedesubt era scaunul lui Ceaușescu, ridicat puțin mii'sus decât în mod normal ca să-l facă să pară mai înalt. Văzându-mă, a început să se plimbe cu pas mărunț între masa de conferințe pentru 12 persoane și un perete întreg pe care se aflau expuse operele lui Marx, Lenin și Ceaușescu, trecând pe sub stema Partidului Comunist Român agățată deasupra ușii de la intrare, întorcându-se și

așezându-se brusc pe măsuța joasă flancată de două fotolii care stăteau în fața mesei sale.

— Vreo veste de la Arafat? a întrebat.

— Am o linie deschisă timp de 24 de ore cu Beirutul, am început, și-l trimit pe Olcescu la locuința lui Arafat din șase în șase ore, dar răspunsul c mereu „nu încă”...Punctualitatea nu a fost niciodată principala calitate a lui Arafat.

— Dacă afli ceva, sună-mă acasă. Dacă peste câteva zile tot n-am primit nici un răspuns, trimite-l pe Muntcanu la Beirut. Poate că propunerile mele s-au izbit de colaboratorii lui Arafat. S-ar cuveni să-l folosească pe „Annette” ca să le rezolve. Muntcanu va trebui numai să-l lovească peste degete dacă se va împotrivi.

Ceaușescu a terminat, sculându-se și ieșind pe ușa laterală a camerei.

UNICUL MEU PRIETEN.

Când am ajuns acasă, era foarte târziu. Milițianul care păzea Ambasada Poloniei de peste drum n-a ieșit din cabină pentru obișnuitul salut oficial. Cu siguranță că adormise. Dar perdelele de la etajul al doilea se mișcau discret.

Am mers direct în camera de zi. Totul era încă în întuneric, „cu excepția unui tablou agățat deasupra căminului, care era iluminat de o luminiță agățată de ramă. Acea luminiță ardea zi și noapte, precum lumina unei icoane. Din ramă, un bătrân mă privea cu ochii săi negri, mari, calzi, prietenoși. Avea pe cap o căciulă țărănească și era îmbrăcat cu costumul său negru, de sărbătoare. Pe fața sa brăzdată de riduri puteam citi tristețe și suferință, dar și viclenie. Era un tablou pictat în 1937 de către Cămil Rossu. un pictor clasic român, care devenise mai târziu profesorul de desen al fiicei mele Dana și care era încă în viață. Bătrânul avusese un loc în casa mea de mulți ani, printre multe alte tablouri care acoperau pereții. Iubisem întotdeauna arta, Când eram copil, obișnuiam să fac peisaje și portrete în acuarelă și ulei. Visul meu era să devin pictor, dar tatăl meu, care nu făcuse facultate, deoarece trebuise să ajute la creșterea a șapte frați și surori mai mici, vruse să devină inginer, în liceu, dragostea mea pentru desen a găsit o portiță de scăpare într-un ziar școlar pe care am început să-l editez. Se numea Porcul-țepos și cuprindea desene satirice. La Institutul Politehnic, Porcul-țepos s-a transformat dintr-o gazetă de perete într-un ziar de succes. Personajul principal, un porc-țepos, a devenit

celebru pentru felul său pocit și dezarmant de a exprima gândurile și simțămintele omenеști.

Când în cele din urmă am început să muncesc, nu mai aveam timp pentru desenat, iar interesul meu pentru artă s-a transformat în colecționare. Cu timpul, pereții mei s-au acoperit de tablouri colecționate de aproape 30 de ani, aducând în atenție și pe acelea pe care le promisem de la Dana, recent absolventă a Institutului de Artă și care era acum pictor profesionist. Până în 1960, bătrânul meu prieten țăran a fost numai unul dintre numeroasele mele tablouri.

În vara anului 1960, Dana și cu mine am fost în vacanță la Marea Neagră, unde am aflat despre o colonie de artiști dintr-un sătuc mizerabil de țară lângă granița cu Bulgaria. Satul se numea 9 Mai, după ziua victoriei aliaților în cel de-al doilea război mondial, dar cu siguranță că nu avea nimic victorios în această privință. Scriitori, pictori, sculptori și poeți închiriau camere de la țărani localnici în timpul verii și duceau o viață boemă, închi-puindu-și că erau mai liberi de supravegherea guvernului decât la oraș, chiar dacă trebuiau să se acomodeze cu absența unor asemenea plăceri ale civilizației precum apa curentă și camera de baie. La insistența Danei am mers acolo cu mașina și am petrecut o zi pe plaja cea mai apropiată.

După-amiaza, când ni se făcea foame, mergeam în sat la un restaurant murdar, proprietate de stat și ne așezam în grădină.

L-a o masă din apropiere arh observat un om foarte bălân stând de unu) singur, care îmi părea cunoscut. Mă tot căzneau să aflu ce-i cu el, când deodată ochii lui m-au atins la coarda sensibilă. M-am dus la masa lui și l-am întrebat dacă îi pot cumpăra ceva să mănânce. Mi-a răspuns că poate ar fi în stare să bea ceva, deși probabil că n-ar reuși să mănânce nimic, din moment ce nu mai avea dinți. Apoi l-am întrebat dacă numele de Cămil Răssu înseamnă ceva pentru ci.

— Cum să nu-l știu pe domnul Răssu, Dumnezeu să-l aibă în pază! a izbucnit. El m-a pictat, iar după aia a fugit cu ne-vastă-mea!

De-acum eram sigur că îl am pe bălân în tablou. Eram curios să aflu mai multe despre el, dar era complet senil, și numai cu mare răbdare am fost capabil în cele din urmă să aflu câteva detalii. Se numea Fedot Lily și fusese morar în satul acela în anii '30. Timp de câteva veri închinase o cameră lănarului pictor Răssu, care venise acolo ca să picteze peisajul local și țărani din zonă. Răssu petrecuse multe zile pictându-l pe Fedot și

până la urmă s-a încurcat cu tânăra soție a acestuia, convingând-o să fugă cu ei.

Acum că știam despre cine este vorba, bătrânul din tablou mi-a devenit cel mai bun prieten. Când mă întorceam acasă seara târziu, numai Fedot mă mai aștepta. Obișnuiam să-i povestesc despre ziua respectivă – despre gândurile, neliniștile și speranțele mele. Obișnuia să mă asculte în liniște, dar ochii săi strălucitori voiau să-mi spună că a înțeles și mi-a promis să nu sufle un cuvinte! din ceea ce-i spusese. Mă gândeam că ar fi bine ca orice agent secret din lume să-l aibă pe al său Fedot Lily, căruia să-i împărtășească urcușurile și coborâșurile zilnice ale unei meserii care nu putea fi discutată cu nimeni altcineva. De fapt, Fedot Lily a devenit unica persoană din lumea întreagă care mă cunoștea cu adevărat.

Desfăcută pe masa mare pentru cocteil de lângă Fedot, se afla o invitație tipărită pentru vernisajul unei expoziții a Danei. „Iubitului meu tătic” fusese scris cu stiloul pe rândul destinat numelui, cu mâna ei feminină, dar totuși fermă.

„Voi ii vreodată în stare's'-b'iau pe Dana cu mine într-o excursie peste hotare?” l-am întrebat în liniște pe bătrânul meu prieten. „Doar o dată, Fedot”... Ochii săi negri, mari, calzi și prietenoși s-au încărcat cu tristețe.

CAPITOLUL IV

— Mihai trebuie să dispară simplu, fără urmă, a ordonat. Cea-usescu, de îndată ce m-a văzut.

Era puțin după ora șase dimineața, iar el se plimba cu Elena prin grădină. Mi-a ordonat nervos să-l trimit pe prietenul Zoiei imediat în străinătate pe o perioadă de timp nedefinită. Fără să afle Zoia, fără să spun altcuiva, fără să vorbesc cu șefii săi de la Lumea.

— Recrutează-l pe Mihai ca agent DIE și trimite-l cu primul avion la Tunis.

— Să-l trimitem în Guineea, Nicule. Fă asta pentru mine, l-a implorat Elena.

— Deocamdată la Tunis. Nu e șeful departamentului tău însărcinată cu afaceri externe acolo

— Ba da, tovarășe.

— în regulă. Să-ți raporteze numai ție. Iar tu, mie și Elenei. Nimic la Ministerul Afacerilor Externe.

— Voi muri dacă nu-l voi vedea pe domnul Blue Jeans la Conakry, Nicule!

— Toate la timpul lor, Elena. Nu vreau ca porcii ăia de la Europa Liberă sau vreun ziarist cretin să-și bage nasul unde nu-i fierbe oala.

El urăște în mod special postul de radio Europa Liberă.

— Și dacă mai continuă să-i sucească mințile Zoiei, chiar și de-acolo?

— În Africa se poate întâmpla orice. Vreun criminal l-av putea lăsa pe jumătate mort pe stradă sau o mașină l-ar putea... Vom vedea noi ce.

— Răbdarea mea are limite, Nicule. Elena era calmă, dar autoritară dezamăgind-uși copiii.

Intervenția personală a lui Ceaușescu în viața copiilor săi, doi fii și o fiică, a fost excesiv de rară. Ca regulă generală, nu își asuma responsabilitățile unui tată. După 1965, l-a dat pe fiul său cel mare, Valentin, pe atunci un adolescent, în grija ambasadorului său din Anglia, Vasile Pungan. Educat la Londra, Valentin n-a învățat nimic despre marxism, iar atunci când s-a întors acasă a fost o mare dezamăgire pentru părinții săi. Tatăl său l-a îndemnat să studieze marxismul, dar Valentin a preferat știința. Lovitura de grație a fost atunci când Valentin, împotriva voinței părinților săi, s-a căsătorit cu fiica unui rival decedat al lui Ceaușescu și a fost imediat renegat. Vizitele lui Valentin și ale soției sale la reședința prezidențială au loc acum mai ales atunci când Ceaușescu însuși nu este acolo.

Când Zoia, cea de-a doua născută, a împlinit 15 ani, a fost dată în grija lui Mircea Mălita, care a devenit ministru adjunct al educației și învățământului iar mai târziu ministru adjunct al afacerilor externe, fiindcă Ceaușescu plănuise ca fiica lui să devină ambasadoare. Matita, un profesor distrat care deseori uita să deschidă ușa de la garaj și intra cu mașina prin ea, a reușit s-o facă pe Zoia să devină licențiată în matematică, să-i dea gustul pentru logică și gândire independentă, lăsând-o să petreacă în compania celorlalți studenți câteva ore pe săptămână. Unul dintre colegii ei studenți, care i-a devenit amant, a scos-o pe Zoia din colivia pe care Elena i-o construisese cu grijă pentru a o izola de muritorii de rând. Cozile interminabile la care stăteau oamenii încă din zori pentru mâncarea lor zilnică și diferența de nedescris dintre mâncarea sa de la reședința prezidențială și cea de la mizerabilele cantine studentești au uimit-o. Asemenea lucruri i-au zdruncinat încrederea în cuvântările publice ale tatălui ei, dar nu putea să facă o breșă în programul lui zilnic, încărcat, ca să-i spună ce văzuse. Reușea să vorbească doar cu mama ei, care imediat îi eticheta amantul drept anarhist și reacționar. Zoia și-a

schimbat amantul, dar cozile erau tot acolo în fața magazinelor. Când amantul ei a fost operat de apendicită, Zoia a pus piciorul pentru prima dată într-un' Spital pentru oameni obișnuiți, unde lănarul trebuia să stea în pat cu un alt pacient. Mizeria pe care a văzut-o acolo era chiar mai cumplită decât cea din dormitoarele căminelor studențești, unde fiecare student avea totuși un pat al său. A încercat din nou să ajungă la tatăl ei. Nereușind, pedestalul pe care se afla acesta a început să se prăbușească, iar idealurile ei referitoare la societatea pe care Ceaușescu o construia în România au început să se erodeze.

Spre sfârșitul anului 1975, Zoia a fost atrasă de un grup de studenți disidenți. Când Securitatea a început să-i aresteze, ea însăși a devenit un critic sincer al cultului personalității practicat de tatăl ei și al mașinațiunilor pentru acapararea puterii practicate de mama ei. În cele din urmă, a refuzat să mai poarte numele tatălui său și obișnuia să răspundă numai la apelativul Mademoiselle. „Numele de Ceaușescu a devenit -un cuvânt murdar”, le tot repeta Zoia prietenilor săi. Cel mai mare păcat, însă, a fost refuzul ei încăpățânat de a se mărita cu oricare dintre „pretendenții” aleși cu grijă de mama ei. Zoia era hotărâtă să-și găsească un soț de una singură, dar orice nume pe care îl propunea se izbea de respingerea mândră că nu era suficient de nobil pentru viitoarea dinastie Ceaușescu. Acesta a fost începutul unei lupte acerbe cu Elena, care până la urmă a hotărât să urmărească pas cu pas viața personală a Zoiei. Microfoanele au fost instalate pretutindeni, de la dormitoare și camerele de baie ale apartamentelor sale și biroului până la Mercedesul său alb, coupé – a cărui staționare devenise familiară la întrunirile tinerilor din lumea bună în București – tot acest arsenal fiind completat cu o minuțioasă supraveghere fizică de 24 de ore. În 1977 mi-a fost dată mie în grijă.

Deziluzionat de primii săi doi copii, Ceaușescu și-a pus toate speranțele de viitor în numele celui mai tânăr. L-a dat pe Nicu în grija lui Ștefan Andrei și a lui Cornel Pacoste – „două exemple strălucite ale intelectualului nou, comunist”, așa cum îi plăcea să le spună.

— Vreau ca Nicu să devină ministru de externe, a ordonat Ceaușescu.

— Nicu trebuie să fie viitorul președinte al României, erau instrucțiunile date de Elena mentorilor lui.

Nicu este totalmente diferit de fratele său și sora sa mai mare. Când era copil, nu-i plăcea la școală. Era mult mai amuzant să-și petreacă timpul cu

gărzile de corp și ofițerii de securitate ce mișunau în jurul reședinței prezidențiale și să le imite manierele. și vocabularul. Tot în copilărie era luat în zeflema de Valentin și Zoia, care nu-l văzuseră niciodată citind o carte. Părinții lui și-au legat speranțele de el, totuși. Abia deschizând gura, Nicu putea să aibă tot ce-și dorea, chiar și mai mult. La vârsta de 14 ani, a fost apreciat pentru că a devenit bărbat violând o colegă de clasă, dându-i-se prin urmare prima lui mașină. când a împlinit 15 ani, a primit primul său vapor. Iar la vârsta de 16 ani, a devenit un huligan bețiv, scandalizând tot Bucureștiul cu accidente de mașină și violurile sale. Zvonurile despre „boala” sa au ajuns la urechile lui Ceaușescu. „Trebuie să muncim mai mult și mai bine”, este medicamentul prescris de obicei de către Ceaușescu pentru vindecarea bolilor societății românești. „Lasă bău'jira și apucă-te de muncă”, a fost singurul ajutor pe care Ceaușescu i l-a dat lui Nicu, atunci când a găsit câteva minute pentru ci.

AMBASADOAREA DEVINE „BERTHA”

Când m-am întors la birou, generalul Gheorghe Moga sosise deja pentru discuția noastră săptămânală cu privire la cazuri de interes comun.

Moga fusese agent DIE timp de 15 ani. Era cunoscut ca fiind lipsit de tact și nu saluta niciodată când intra pe ușă. Prost, nesimțitor, brutal și teribil de încăpățânat, așa i l-am descris lui Ceaușescu cu cinci ani în urmă când căuta un agent DIE ca să-l facă șeful secției de contraspionaj, cu scopul ca acest departament să lucreze mai aproape de DIE și să recruteze agenți secreți. „Chiar așa ceva îmi doresc”, a holărât Ceaușescu. În ziua următoare, Moga a fost racolat. După ce Moga și-a terminat rapoartele referitoare la cazurile sale, l-am întrebat despre soția ambasadorului.

— Când ambasadoarea face dragoste cu „Teodorescu”, nimeni n-ar recunoaște-o vreodată. Devine o altă femeie, a început Moga.

— Cine-i „Teodorescu”? l-am întrebat.

— Agentul meu. Cel mai bun curtezan pe care l-a*m avut vreodată. Lucrează în secret ca șofer al ambasadorului american.

— Dar ambasadorul?

— E cât se poate de naiv. Cunoaște tot atâtea despre nevastă-sa, cât știe despre politica României. A înghițit chestia cu „Orizontul” ca pe o gogoasă.

În conformitate cu cele spuse de Moga, Direcția de Contraspionaj îl supraveghease pe ambasadorul american mult mai bine decât pe oricare dintre predecesorii săi. Vorbea românește, avea mulți prieteni printre

români și a arătat multă simpatie față de trâmbițata independență a Bucureștiului. Implicarea sa personală în scoaterea din țară prin contrabandă a manuscriselor disidenților în genți diplomatice, precum și relațiile sale strânse cu agenții CIA care lucrau la ambasadă, creaseră suspiciuni cum că ar putea fi un agent CIA camuflat, tot așa cum ambasadorul Nicolae Nicolac din Washington era agent secret camuflat. Moga. pusese pe urmele ambasadorului american câteva femei-agent atrăgătoare și binecrescute, dar fără succes. Rezultatul uimitor al „filajului” a fost că soția sa, nu ambasadorul, era trimisă special ca agent secret. Acest fapt l-a ajutat pe Moga să-l bage pe „Teodorescu” în patul soției ambasadorului, iar apoi să transforme ceea ce fusese un flirt oarecare într-o adevărată poveste de dragoste.

Moga aștepta acum aprobarea lui Ceaușescu să-l trimită pe „Teodorescu” în Statele Unite pentru a reîmprospăta legătura dintre ei și pentru a folosi influența ambasadoare! asupra soțului său ca să faciliteze emigrarea „șoferului” în Statele Unite. Misiunea cu bătaie lungă a lui „Teodorescu” era să continue legătura cu soția ambasadorului american până la recrutarea acesteia ca agent secret Sarcina ei inițială era să-și manipuleze soțul în conformitate cu interesele Bucureștiului.

— De la a face amor până la a deveni agent e cale lungă. Știi asta, Moga, i-am spus după ce terminase.

— Nu și în cazul unei curve. Ambasadoarea e îndrăgostită până peste cap de „Teodorescu”, care i-a smuls deja multe secrete aflate de la soțul ei. Am totul înregistrat pe bandă.

După ce a plecat Moga, l-am chemat pe generalul Cheorghe Angelescu, directorul brigăzii DIE care răspunde de Statele Unite, și l-am informat pe scurt despre cazul soției ambasadorului american, înainte de a pleca, Angelescu i-a dat ambasadoarei numele codificat „Bertha”.

„FETELE” LUI SCORNEA.

După ce am citit telegramele nou-venite, i-am telefonat colonelului Cristian Scornea să-mi aducă dosarul lui „Malek”, individul ale cărei soție și fiică îi scriseseră Elenei, în adolescență, Scornea fusese adoptat de o unitate militară și fusese crescut de soldați. Acolo a învățat partea urâtă a vieții de cazarmă: fumatul, băutura și muierlâcul. Având mama germană și tatăl român, vorbea ambele limbi, în timpul celui de-al doilea război mondial, a servit sub arme ca traducător al unității sale militare în discuțiile purtate cu germanii. După război, când comuniștii au pus mina

pe serviciul de spionaj extern românesc și i-a înlăturat pe foștii lui agenți, Scornea a făcut parte din primul grup de noi recruți, selecționat din armată pentru memoria sa bună și pentru germana sa fluentă. De atunci, lucrase în permanență pentru Spațiul Germano-Austriac al DIE, petrecându-și mai mulți ani din viață în Austria decât în România.

Femeile au reprezentat scopul preferat al recrutărilor lui Scornea, iar relațiile sexuale, metoda de bază în recrutarea lor. Curând a devenit celebru pentru femeile sale care spionau guvernul țării gazdă, obișnuind să-i aducă documentele scoase din birouri, ascunse în compartimentele false ale poșetelor. Secția DIE responsabilă cu fabricarea poșetelor cu pereți dubli a fost cunoscută în cele din urmă sub numele de „Secția lui Scornea”...Acum el lucra în Ministerul Comerțului Exterior din București și avea misiunea să recruteze vizitatori străini.

Ca și Moscova, Budapesta, Praga, Varșovia, Sofia sau Berlinul de Est, Bucureștiul a fost transformat de către comuniști într-o piață a spionajului, în fiecare hotel destinat turiștilor, telefoanele au o derivație care permite interceptarea convorbirilor, microfoanele sunt ascunse în toate camerele și activate de îndată ce intră în cameră un străin, iar circuitul închis de televiziune asigură supravegherea continuă a locurilor unde se ia masa, a coridoarelor și chiar a holurilor de odihnă publice. Camerele de luat vederi instalate în fața celor mai importante hoteluri, precum Intercontinentalul, Athenee Palace, Lido și Nord, ca și echipamentul cu raze infraroșii sunt folosite pentru a urmări mișcările străinilor în afara hotelului. Agenții care fac „filajul” pozează în chelneri sau șefi ai celor mai importante restaurante, activând microfoanele ascunse în scrumierele de ceramică pe mesele străinilor. O armată de prostituate lucrând ca spioane se etalează în fiecare zi în cluburi de noapte, holuri de hotel, restaurante, teatre, săli de concert și operă, arene de circ, teatre de revistă, parcuri și străzi. Străinii studiind la universitățile din România care au fost recrutați ca agenți de securitate – în majoritate africani negri – sunt direcționali să solicite schimburi ilegale de bani sau relații homosexuale. Scornea avusese un rol important în acest întreg sistem diabolic.

RECRUTAREA LUI „MALEK” PRIN „ANDREEA”

— Informează-mă pe scurt cu privire la „Malek”, am spus, când Scornea a intrat în biroul meu.

Gâfâia puțin sub povara dosarului voluminos. Patruzeci de ani în care a fumat ca un șarpe și aproape treizeci de ani de „filaj” prin baruri,

restaurante și dormitoare își pusese rămpa asupra sa.

„Savantul”, cum îl numea Ceaușescu, era unul dintre cele mai recente cazuri ale lui Scornea astfel încât mi-a putut face o dare de seamă orală fără să mai verifice dosarul. „Malek” se născuse în Germania, unde ajunsese inginer chimist. Cercetările făcute au dezvăluit că fusese ofițer nazist cu rang înalt în trupele chimice din timpul celui de-al doilea război mondial, iar după război, și-a ascuns, chipurile, activitatea de nazist mutându-se în Portugalia. Acolo, și-a început propriile afaceri în calitate de „consilier militar” și „inginer de arme”, ocupându-se de numeroase țări din Africa și Asia. Mai târziu, a construit o fabrică de armament la Cascais, în Portugalia, care fabrica bombe incendiare aer-sol și grenade. Acestea erau exportate, atât legal cât și ilegal, în anumite țări din Asia și Africa.

După ani, păstrându-și pașaportul portughez și fabrica de armament, s-a întors în Germania de Vest și la puțin timp după aceea a început să elibereze certificate de afaceri care-l prezentau ca fiind „consilier tehnic NATO”...Un asemenea certificat era în dosar. Cercetările au mai dezvăluit că „Malek” se bucură de o situație materială solidă și deci nu putea fi cumpărat cu bani, dar părea susceptibil să fie abordat folosind o femeie. Ca să-l poată observa mai îndeaproape, Scornea l-a invitat pe „Malek” să facă mai multe vizite de afaceri în București. Probele furnizate de microfoanele și camerele de luat vederi ascunse au dus la analiză psihologică ce arăta că ajunsese la „vârsta critică” de la jumătatea vieții și că ar putea fi interesat de o legătură romantică de durată.

Cu ajutorul Securității interne, Scornea a ales-o pe „Andreea”, o tânără ce locuia la Brașov și care părea să fie perechea ideală a lui „Malek”...Ea avea pe atunci 21 de ani, fiind o cocotă și o agentă a securității locale, care lucra pe post de chelneriță într-un restaurant de lux, unde angajatele participau la spectacole „îndrăznețe”, în prealabil, fusese xfolosită cu succes în alte operațiuni împotriva vizitatorilor vest-germani.

Avea de asemenea avantajul operațional că tatăl fusese deținut politic al comuniștilor și îi fusese naționalizată proprietatea, ca asigurându-și astfel trecere în ochii occidentalilor. Scornea a informat-o pe „Andreea” în special cu privire la „Malek”, a instruit-o cum să devină amanta lui și i-a spus cum să construiască o relație de lungă durată cu el. O cameră echipată cu aparate de filmat și microfoane ascunse era pregătită și aștepta la hotelul de lux Aro din Brașov, când Scornea l-a adus pe „Malek”

acolo pentru o vacanță de o săptămână ca oaspete al Ministerului Comerțului Exterior.

„Andreea” a devenit o poveste de dragoste pasionată pentru Malek”, iar Scornea cel mai bun prieten și confident al lui. El i-a obținut lui „Malek” viza de intrare permanentă în România și avea grijă de „Andreea” când acesta din urmă trebuia să plece din țară cu afaceri, în schimb, Scornea i-a cerut lui „Malek” să-i dea mostre din produsele militare fabricate de acesta. Mai târziu, a cerut și tehnologia lor de fabricare. Până în 1977, recrutarea a fost totală.

— Poți să-mi spui ceva despre rezultatele obținute de pe urma agentului „Malek”? am continuat să-l întreb.

Scornea, - care a fost întotdeauna îndrăgostit de agenții săi, mi-a spus că „Malek” avusese o contribuție importantă în privința modernizării trupelor chimice din România. Bazată pe spionajul său tehnologic, care fusese verificat de către Institutul Central de Cercetare Chimică al Elenei, o mare fabrică de napalm a fost construită la București. „Malek” transportase în secret numeroase bombe americane aer-sol, grenade și mine în România, via Africa, unde au fost expuse timp de câteva săptămâni într-o încăpere de lângă biroul lui Ceaușescu. Aceste arme se produceau acum în masă în România, cu asistența tehnică a lui „Malek”... El ajutase de asemenea la fabricarea ploii de napalm și a ailor substanțe incendiare care erau leșiate de comandantul trupelor chimice, generalul Mihai Chițac.

— O expoziție secretă de echipament militar produs în România bazat pe materialele lui „Malek” a fost prezentată Tovarășului doar cu două săptămâni în urmă, când i s-a făcut și o demonstrație. Și asta e abia începutul colaborării noastre cu „Malek”... Laserele militare și radarele pentru altitudini joase sunt numai câteva din proiectele la care lucrează acum. Nu trebuie să o lăsăm pe idioata de nevastă-sa, de care lui nu-i mai pasă, să distrugă o asemenea bijuterie de agent, a spus cu patos Scornea, punând capăt raportului.

— Ai aranjat întâlnirea cu el așa cum ți-am spus?

— Da, să trăiți, domnule general. Asteapla să-l sun la hotel.

— La ora zece în celălalt birou al meu. Și lasă dosarul lui „Malek” aici. Vreau să-l mai răsfoiesc puțin.

Celălalt birou al meu. corespunzător celeilalte funcții, noela-sificate. pe care o dețineam, aceea de secretar de stat în Ministerul de Interne, era în

clădirea principală a ministerului. Era situat într-o zonă foarte bine păzită, ia etajul al doilea, alături de biroul ministrului și al celorlalți trei adjuncți ai săi. Individul care intra acum împreună cu Scornea arăta exact cu cel pe care îl descrisese, fiind persoana din numeroasele fotografii clandestine reprezentându-l pe „Malek”- îmbrăcat sau dezbrăcatpq care le văzusem în dosar. Astăzi era elegant îmbrăcat cu costumul său gri-închis, cămașa albă și cravata argintie. Un ac de cravată cu diamant și butoni de manșetă din aur cu diamante îi completau aspectul soigne.

Am clarificat imediat că ne întâlnim în sediul Ministerului de Interne la indicația personală a Președintelui Ceaușescu pentru a discuta o chestiune importantă referitoare la colaborarea secretă a lui „Malek” cu serviciul român de spionaj. După ce am așteptat ca Malek să-și desfășoare lunga-i perorație afirmând cât era de mândru să fie de folos României și președintelui său și cât era de recunoscător pentru noua lui viață în România cu o tânără doamnă încântătoare, i-am dat scrisoarea pe care o primise Elena de la soția vest-germană a lui „Malek” cerând României să nu-l mai folosească drept spion.

De îndată ce a înțeles despre ce era vorba în scrisoare, Malek s-a făcut alb ca varul. A citit-o în continuare, cu venele umflate gata-gata să-i plesnească, cu pumnii încleștați, fiind evident cuprins de o furie teribilă. Conflictul puternic, adânc, dintre el și soție părea să-l amuțească.

Când a fost în stare să vorbească din nou, Malek era calm și rațional. Cu disciplina și pedanteria germană, a prezentat un plan referitor la rezolvarea situației. Ideea de bază era că devotamentul său față de guvernul lui Ceaușescu era nemărginit și că nici o amenințare nu putea pune capăt acestei colaborări. A convenit că mai multă discreție în relațiile sale cu România, totuși, ar fi mai potrivită. „Malek” s-a oferit să deschidă un birou la Viena și să-l folosească pentru „acoperirea” activității sale în numele României. Ideea lui era ca biroul din Viena să fie o firmă de import-export încheind tranzacții legale, care ar putea furniza acoperire pentru aducerea prin contrabandă a materialelor militare și tehnologice occidentale în România. „Malek” a cerut permisiunea ca „Andreea” să poată pleca la Viena, unde să-și continue viața lor împreună. El a acceptat ca, în această situație, viza lui de intrare permanentă în România să fie anulată în pașaport. Astfel, credea că soția și fiica lui se vor liniști și el va avea timp să obțină un divorț legal.

— Domnule secretar de stat, viața mea e acum cu ea și pentru ea, a spus despre Andreea, scoțând o fotografie de-a ci din portofel. Iar acum e gravidă!

În mod deliberat am cerut să fiu primit de Ceaușescu înainte de prânz, cu câteva minute. Era momentul cel mai prielnic pentru a rezolva ceva repede și, de obicei, fără complicații, deoarece el servea întotdeauna masa de prânz cu exactitate la 12,30,

— Ce-i nou? i-am auzit întrebarea obișnuită, venind din spatele biroului imens încrustat cu fildeș.

În câteva cuvinte l-am informat pe Ceaușescu referitor la ceea ce găsisem în dosarul lui „Malek” și la propunerile pe care acesta le făcuse în timpul întâlnirii.

— S-ar putea să împușcăm doi iepuri dintr-o lovitură, a cugetat vesel Ceaușescu, făcându-mi conspirativ cu ochiul. Am putea rezolva încurcătura cu nevastă-sa, precum și nevoia noastră de firme de import-export bine „acoperite” în terțe țări – ca aia pe care am făcut-o în Japonia, astfel încât să putem aduce prin contrabandă echipament pentru circuite integrate și alte drăcii din astea tocmai din Statele Unite. Nu ți-am spus mereu că „Savantul” are mintea unui german? Cam greoaie, dar bine organizată.

Ceaușescu a aprobat planul lui „Malek” pe loc, inclusiv viza de ieșire' pentru „Andreea” și 100 000 de S pentru a deschide biroul din Viena, care, a decretat el, trebuie să folosească numele lui „Malek”, dar de fapt trebuie să fie proprietate a DIE.

— Ai grijă și de „Andreea”...S-ar putea să fie suspectată acolo. Ce rude apropiate își lasă aici?

— Mama și un frate, cred.

— După ce pleacă, arestează-i, hărțuiește-i, dă-i afară de ia serviciu, fă-le orice. „Savantul” reprezintă un caz prea important și trebuie să-l ajutăm să plece în America după câțva timp, a zis Ceaușescu.

Apoi a furnizat mai multe detalii referitoare la cum să fie ajutată „Andreea” să-și dezamăgească posibili urmăritori occi-dentali, încât să stârnească milă și lacrimi în loc de neîncredere.

ÎMPĂRATUL BOKASSA I IA DE SOȚIE O AGENTĂ ROMÂNCA.

Mă aflu la ușă, gata să plec, când vocea lui Ceaușescu m-a ajuns din urmă.

— Primul lucru din programul de după-amiază e să fac o vizită la uzina de „Stele”.

„Stele” era eufemismul pe care Ceaușescu și Elena îl foloseau pentru diamante. Amândoi erau atât de fascinați de diamante încât ei înșiși au pus la cale și au condus o operațiune împotriva dictatorului centrafrican Jean Bedel Bokassa cu scopul de a obține de la el terenuri concesionate cu minereuri prețioase, în 1975, ei l-au invitat pe Bokassa să facă o vizită oficială la București, unde au remarcat că acesta era văzut deseori în compania unei românce splendide, Gabriela, pe care ei o aleseseră în acest scop. După câteva săptămâni, la rugămintea lui Bokassa, Gabriela a fost trimisă la Bangui cu unul din avioanele personale aparținând lui Ceaușescu, fiind însoțită de către consilierul-sef al lui Ceaușescu, Vasile Pungan. Gabriela Bokassa, soția româncă a împăratului Bokassa I al Imperiului Centrafrican (actualmente Republica Centrafricană), a devenit unul din exemplele preferate ale lui Ceaușescu, arătând cum un agent secret poate fi infiltrat într-o țară-scop la cel mai înalt nivel. Din cauza ei, Bokassa a acceptat, în secret, 10% din profituri, plătite în contul unei bănci elvețiene, provenind din minele de diamant descoperite de România pe terenurile avantajoase sugerate de acesta. Timp de doi ani, Gabriela a fost o agentă model, până când s-a speriat atât de tare de Bokassa încât a reușit să fugă de la el, plecând la Pafos Valâzele'pJine cu bijuterii pe care le-a luat cu ea au aju-tat-o să înceapă o viață nouă, anonimă, în Franța.

Când anumite zvonuri referitoare la dispariția Gabrielei de la Bangui au început să circule prin Franța, Ceaușescu a dat ordin ca DIE să răspândească zvonul că Gabriela fusese trimisă înapoi în România de către împărat. Ceaușescu voia să-i'descurajeze pe ziariștii francezi s-o mai caute. Această operațiune de dezinformare a dat roade, în noiembrie 1977, un ziar francez publica următoarele: „Soția româncă, pe care Bokassa I a adus-o cândva în haremul său din trupa de balet bucureștean, a dezamăgit pe Majestatea Sa (Dumnezeule!) cu un paznic din garda sa personală: gardianul (sic!) a fost ucis, iar Lady Chatterley a fost încuiată pe partea cealaltă a cortinei de fier, datorită amabilității Aeroflot-ului”... Această știre a fost răspândită mai târziu în alte publicații franceze, inclusiv într-o biografic despre Bokassa, do-vedindu-se temporar de folos în protejarea anonimatului Gabrie-”lei în Franța și secretului cu privire la activitatea ei ca agent DIE.

„STELE” PENTRU TOVARĂȘI în 1975, Ceaușescu mi-a ordonat să obțin tehnologia și echipamentul pentru producerea diamantelor sintetice. Operațiunile de spionaj pe scară largă conduse de către DIE aii dat rezultate, iar după doi ani i-am prezentat mostre de diamante obținute experimental, folosind acea tehnologie într-o mică instalație-pi-lot. Pe neașteptate, Ceaușescu mi-a ordonat să construiesc o „ta-brică” pentru a produce în secret diamante sintetice în România.

— Asta nu e meseria ta, a spus, dar mă tem că nimeni altul n-ar putea s-o facă și în același timp să păstreze secretul.

Am construit uzina așa cum ar fi făcut-o un capitalist, folo-sindu-mă de o clădire veche, abandonată, în loc să construiesc alta uriașă, bătătoare la ochi și nouă, după cum este moda în blocul sovietic, și am dotat-o cu o mulțime de computere în locul muncitorilor, în toamna anului 1977, uzina era în stadiul testai ij tehnologice, iar la începutul lui ianuarie 1978 a început produci ia industrială pe scară largă.

Când Elena a văzut primele mostre de diamante foarte transparente, a holbat ochii cât cepele și a cerut imediat ca un borcan „uite-alât de mare” să fie umplut cu diamante sintetice la pregătirea aniversării a șaizeci de ani de la nașterea lui Ceaușescu, pe 26 ianuarie 1978. La inițiativa Elenei, tuturor instituțiilor din România, de la biroul primului-ministru până la cele mai mici C. A. P.-uri, li s-a cerut și chiar li s-a impus să pregătească neprețuite cadouri pentru Comandantul Suprem, neprecupețind nici o cheltuială. Ea a instruit DIE să-și folosească puterea de convingere pentru a determina companiile occidentale să trimită cadouri scumpe. Pentru a încuraja belșugul, un muzeu național adăpostind cadourile primite de către soții Ceaușescu a fost deschis în grabă – deși conținea numai copiile sau fotografiile celor mai valoroase piese.

Rezultatele „zilei de naștere” au fost uluitoare, iar valoarea și cantitatea cadourilor primite de către Ceaușescu, incredibile. Ministerul Minelor a fabricat un lingou de aur enorm, de 24 uc carate, având gravate următoarele cuvinte: „CEAUȘESCU ȘI POPORUL”, în basorelief. Ministerul Agriculturii a oferit spice de porumb hibrid din aur masiv. Ministerul de Interne i-a dat un televizor și o combină stereo hi-fi cu dispozitiv de telecomandă din platină. DIE i-a oferit o pușcă făcută pe comandă la celebra firmă britanică producătoare de arme Holland and Hol-land, iar în plus borcanul, cântărind peste” zece kilograme, cu diamante sintetice. Borcanul a rămas expus în biroul lui Ceaușescu doar

câteva zile. începând cu acea zi de naștere, Ceaușescu a fost foarte dornic să viziteze uzina de „stele”.

Abia trecuse de ora două când Ceaușescu, odihnit după siesta lui zilnică, a plecat cu mine în mașina mea, urmat doar de un vehicul de pază. Uzina de „stele” era pe atunci unul dintre cele mai secrete obiective industriale din România. Ceaușescu și-a petrecut toată după-amiaza plimbându-se în jurul instalațiilor gigantice care produc temperatura și presiunea extrem de înaltă necesară transformării grafitului special importat și cobaltului chimic pur în cristale de diamant. Era impresionat de tot ce vedea, însă nu-i pot uita expresia absolut uimită ce i se citea pe față când am deschis bolta și i-am arătat primele cincizeci de kilograme de diamante produse acolo.

Ceaușescu n-a zis nimic la uzină.

— Îmi place creația ta, a spus când ne-am întors la biroul său. Acum hai să intrăm în afaceri cu diamante pe picior mare. DNE al tău trebuie să vândă „stelele” în secret pe piața occidentală — tot așa cum procedează și cu cocaina aflată în tranzit din Asia spre Europa și pe care o confiscăm la graniță.

România și Bulgaria au făcut mult timp contrabandă cu droguri pentru Occident. Contrabandiștii au început acum să vândă diamantele în Europa Occidentală.

„PETROLUL, EVREII ȘI GERMANII, MĂRFURILE NOASTRE CELE MAI BUNE LA EXPORT”

Deodată Ceaușescu a lansat o întrebare. — Câți bani avem în contul TA-78?

Citind în carnetul de buzunar, i-am spus suma exactă: era în jur de 400 de milioane de S.

— Depune banii pe carc-i câștigăm cu „stelele” în același cont TA. înțeles?

— Da, tovarășe.

— Trebuie de asemenea să mărim prețurile pe -care Tel Avivul și Bonnul le plătesc pentru evrei și germani. (Aceasta se referea la prețul vizelor de ieșire.) Petrolul, evreii și germanii sunt mărfurile noastre cele mai importante la export, a adăugat Ceaușescu, dând glas sloganului său preferat.

Timp de încă o oră sau cam așa ceva, până când Elena a venit să-l ia acasă, Ceaușescu a continuat să mă instruiască în legătură cu modul cum

s-ar putea stoarce mai mulți bani din Israel și Germania de Vest.

Emigrarea evreilor-a fost multă vreme o povară pentru București, iar numărul mare de evrei care cereau să părăsească România comunistă a reprezentat o pată neagră pe reputația ei. La sfârșitul anilor '50, un om de afaceri britanic, Henry Jacober, care avusese legături comerciale cu România timp de mulți ani și fusese recrutat de către DIE, a cerut o întrevvedere urgentă. I-a spus agentului care se ocupa de el, Gheorghe Marcu, că a informat serviciul de spionaj extern israelian referitor la contactul său cu rețeaua de spionaj român și că aceștia voiau să-l folosească într-o operațiune specială, foarte secretă. Mesajul său consta în faptul că serviciul israelian era gata să plătească guvernului român o anumită sumă de bani, confidențială, pentru fiecare evreu lăsat să emigreze, totul fiind bazat pe o înțelegere nescrisă, amiabilă între Jacober și Marcu.

Bucureștii au respins această propunere, considerând că este o provocare, dar Jacober a insistat. Câțeva luni mai târziu, el a propus construirea unei ferme de pui, automatizată, în România, pe gratis, dacă 500 de familii de evrei vor avea permisiunea să plece. Conducătorul român de atunci, Gheorghe Gheorghiu-Dej, a aprobat în cele din urmă propunerea ca experiment unic. Înainte de sfârșitul anului, o fermă de pui modernă a fost instalată cu discreție la Periș, un orașel situat la nord de București, pe proprietatea deținută de Ministerul de Interne. Când Gheorghiu-Dej a făcut o vizită acolo după câteva zile, i-a plăcut, a aprobat 500 de vize de ieșire pentru evrei și a dat ordin să se mai construiască încă cinci ferme de pui.

Până la sfârșitul anului 1964, Ministerul de Interne devenise cel mai mare producător de carne din România. Poseda ferme de pui, ferme de curcani și ferme de porci, producând zeci de mii de animale pe an, câteva ferme de vite și alte ferme numărând aproximativ 100 000 de oi – toate prevăzute cu abatoare automatizate, congelatoare și instalații de împachetare a cărnii. Pentru transportul cărnii ambalate avea de asemenea un parc de autocamioane TIR frigorifice marca Mercedes. Pe la începutul anului 1965, o fabrică de fulgi de porumb făcută de Kellogg s-a adăugat sectorului alimentar al ministerului.

Toate aceste ferme și uzine de produse alimentare au fost plătite de către Henry Jacober, în schimbul vizelor de ieșire pentru evreii români. Ele au fost construite în aceeași zonă a Perisului și conduse de deținuții politici, un rezervor în care ministerul putea găsi de obicei veterinarii și inginerii

necesari. „Dacă nu poți găsi în închisoare oameni <Je care ai nevoie, atunci arestea” ză-i pe cei de care ai nevoie și apoi folosește-i”, era răspunsul obișnuit dat de Gheorghiu-Dej, atunci când ministrul de interne, Alexandru Drăghici, se plângea că fermele reclamă mai multă forță de muncă decât putea el să asigure. Unui adjunct al ministrului de interne, Alexandru Dănescu, i s-a dat exclusiv sarcina de a se ocupa de ferme, a căror producție era destinată numai exportului în Occident. Henry Jacober a ajutat acest export atât direct cât și indirect, începând cu anii '60, numărul anual de vize pentru emigrare date evreilor români depindea în întregime de ouăle, puii, curcanii, porcii, vitele și fulgii de porumb ce se exportau în Occident.

An de an, DIE s-a implicat tot mai mult în emigrarea evreilor. Trebuia nu numai să mențină „înțelegerea amiabilă Jacober-Marcu”, dar să și obțină cele mai bune rase de animale și să le transporte în România cu avioane închiriate, plătite tot de Jacober. Valiza diplomatică transporta mai multă spermă de taur, obținută cu ajutorul și banii lui Jacober, decât informații secrete.

Totuși, de departe cea mai spectaculoasă tranzacție cu vite condusă de către DIE s-a întâmplat între anii 1958 și 1965 prin care se scoteau prin contrabandă din Danemarca, cu ajutorul lui Jacober, porci danezi Landrace, vii, necastrați. Porcul Landrace alb, cu urechile pleoștite, ce putea fi întâlnit în Europa Centrală și de Est, fusese transformat, în Danemarca, într-un porc superior prin încrucișare selecționată. Porcii Landrace erau comercializați în Anglia la Wiltshire. Din aceștia se făcea șuncă, aceasta fiind cheia comerțului exterior danez. Danemarca și-a menținut monopolul și prețurile extrem de mari interzicând cu strictețe exportul de porci Landrace pentru creștere. Totuși, timp de șapte ani, DIE a adus prin contrabandă mii de porci din Danemarca. Aceștia erau anesteziați și transportați, la început în automobile diplomatice, apoi în valize diplomatice speciale, iar în cele din urmă în camionete TIR mari protejate de sigilii diplomatice. Până la începutul anului 1965, România producea 50 000 de porci Landrace pe an, toți exportați în Occident în chip de șuncă și slănină cu ajutorul lui Jacober.

„Înțelegerea confidențială Jacober-Marcu” a fost ținută în cel mai mare secret. Primul-ministru, Ion Gheorghe Maurer, care era de asemenea cel mai bun prieten al lui Gheorghiu-Dej, nu știa absolut nimic despre aceasta afacere. Ceaușescu însuși a aflat despre operațiune abia în 1965, când a

venit la putere după moartea lui Gheorghiu-Dej. El a denunțat-o ca fiind „scandaloasă”, a desființat-o, a transferat fermele de animale în cadrul Ministerului Agriculturii, l-a concediat pe Marcu din DIE și a redus drastic emigrarea evreilor.

Doi ani mai târziu, lui Ceaușescu i-au venit alte gânduri – așa cum i se întâmplă de obicei – și a întrebat dacă Jacober mai trăiește. La puțin timp, Marcu a fost reinstalat în DIE, promovat în grad și funcție, dându-i-se ordin în secret să ia din nou legătura cu Jacober. De această dată, totuși, schimbul nu mai consta în ferme de animale, ci în valută-forte, dolari. Acum operațiunea a devenit mai secretă ca oricând. Datorită funcției pe care o aveam, eram printre cei foarte puțini care știau de ea.

După ce Jacober a murit de cancer, directorul adjunct al agenției de informații israeliene pentru imigrare, un individ născut în România, având pașaport diplomatic israelian pe numele Yitzhak Yesahanu, a devenit noul partener în „înțelegerea confidențială”... Ceaușescu a fost fericit în cele din urmă să aibă o legătură directă cu guvernul israelian, dar a dat ordin să fie menținută doar ca o relație personală între doi oameni și să fie făcută chiar și mai secretă decât înainte, în 1972, după ce a pus mina pe serviciul de spionaj, supraveghindu-l îndeaproape, Ceaușescu a hotărât să înlăture numele DIE din noua înțelegere confidențială Yesahanu-Marcu. O poveste menită să dezinformeze a fost împrăștiată cum că Marcu fusese scos din DIE, iar curând a fost numit oficial director general adjunct al „Institutului de Economie Mondială”, o instituție-paravan susținută de agenți DIE.

Noua și încă nescrisa înțelegere confidențială Yesahanu-Marcu prevedea că Bucureștiul va fi plătit cu o anumită sumă de bani gheață pentru fiecare individ în funcție de vârstă, nivel de instruire, profesie, slujbă și statut familial, pentru fiecare evreu căruia i se va permite să emigreze, în iulie 1978 suma de plată a fost între 2 000 și 50 000 de \$ de persoană, în câteva cazuri individuale, i s-a cerut lui Yesahanu să plătească până la 250 000 \$. Întâlnirile dintre Marcu și Yesahanu aveau loc lunar la ambasadele României din Germania de Vest, Austria sau Elveția, unde Marcu aducea listele cu numele evreilor cărora li se dăduse aprobare să emigreze, iar Yesahanu răsturna valize întregi cu dolari S U A. În 1974, una dintre aceste valize s-a pierdut la aeroportul din Zurich, unde a fost găsită până la urmă, după două zile. Era încă intactă, conținând peste 1 milion de \$. În decursul anilor, înțelegerea Yesahanu-Marcu a adus Bucureștiului un venit net de milioane de dolari, precum și numeroase credite avantajoase pe termen

lung emise de către diferite bănci occidentale, cu dobânda în procente plătită de Yesahanu.

Încurajat de rezultate, Ceaușescu a ordonat ca DIE să inițieze

0 operațiune similară pentru vânzarea etnicilor germani. Aceasta l s-a părut potențial chiar mai avantajoasă, România având aproximativ un milion de etnici germani în interiorul granițelor sale. Vânzarea cetățenilor români de etnie germană a fost aranjată în cadrul acelorași parametri, totul bazându-se pe o înțelegere personală între același Marcu și „Eduard”, care se înfățișa ca agent de spionaj infiltrat și ca reprezentant personal al lui Hans Die-trich Genscher, ministrul de interne vest-german, care a fost implicat direct în facilitarea operațiunii de emigrare a germanilor din Europa de Est. „Eduard” a jucat în continuare acest rol secret chiar după 1977, când a spus că fusese ales în Bundstag. Valize pline cu dolari S. T.J. A. erau transportate lunar la București cu liniile aeriene române TAROM, iar credite speciale, cu o parte din dobânda plătită de „Eduard”, erau acordate periodic pentru a menține sau stimula entuziasmul lui Ceaușescu referitor la emigrarea Volksdeutsche -lor în patria-mamă.

În februarie 1972, Ceaușescu a hotărât că venituri suplimentare s-ar putea obține din această vânzare oribilă de ființe omenești, unică în istoria modernă. „Nici unui cetățean român de origine evreiască sau germană – a ordonat el – să nu i se dea viză de emigrare până când nu semnează o înțelegere secretă cu forțele de securitate, fiind de acord să acționeze ca agent secret peste hotare”...Astfel au fost adăugate două noi componente la DIE, una pentru recrutarea evreilor doritori să emigreze, iar alta pentru germani, dar până în 1978 numai câteva mii fuseseră de fapt recrutați. Majoritatea evreilor și mulți dintre germanii care au emigrat n-au folosit nicicând sistemele lor secrete” de cornii. nicare, dispărând pur și simplu ca agenți. De la unii dintre i.-i. totuși, s-au mai aflat vești. Reflectând această nouă operațiune. ordonată de către Ceaușescu, rapoartele anuale referitoare la spionaj publicate de ministrul de interne vst-german au arălat că, după 1972, cel mai mare număr de agenți infiltrați în Germania de Vest fusese trimis de România.

La sfârșitul lui 1977, Ceaușescu s-a hotărât să mai stoarcă un profit din comerțul său cu ființe omenești: i-a dat ordin lui Marcu să-i ceară lui Yitzhak Yesahanu să-i furnizeze arme occidentale în schimbul unei creșteri a emigrației evreilor. Un tanc american sau britanic era prima sa prioritate.

FONDURILE SECRETE ALE LUI CEAUȘESCU.

Ceaușescu n-a primit niciodată vreun ban în timpul întregii sale vieți de adult, înaintea celui de-al doilea război mondial fusese ucenic la un cizmar, care i-a dat casă, masă și îndoctrinare marxistă, în timpul războiului a stat în închisoare, iar în libertate, în calitate de comunist, a devenit activist de partid imediat după sfârșitul războiului. De când este conducătorul suprem al României, este o chestiune de mândrie pentru el să accentueze că niciodată nu a fost plătit pentru ceea ce a făcut. „Mi-am dedicat întreaga viață revoluției mondiale a proletariatului”, este definiția preferată a lui Ceaușescu despre el însuși.

Ceaușescu este de asemenea mândru de faptul că niciodată n-a cumpărat nimic pentru el dintr-un magazin. De fapt, abia în octombrie 1970, Ceaușescu, datorită în primul rând insistențelor Elenei, a pus pentru prima dată piciorul într-un magazin. Aceasta s-a întâmplat cu prilejul unei vizite oficiale la New York, când a acceptat invitația din partea conducerii magazinelor „Macy” de a le vizita principalul magazin din Herald Square. Ceaușescu a fost uluit.

— Cât timp le-a luat să amenajeze expoziția asta? a întrebat, când s-a întors la Misiunea Română de pe lângă O. N. U.

_Macy este cel mai mare magazin universal din, lume, s-a eschivai de la un răspuns precis un ambasador nedumerit.

_Mă refer la umplerea magazinului cu toate mărfurile pe care le-am văzut acolo.

În cele din urmă ambasadorul a început să înțeleagă că Ceaușescu își închipuia că tot magazinul fusese umplut cu mărfuri în cinstea lui, iar apoi a început să-i explice tot ce știa despre Macy.

_Monsieur, ești abonat la Sdnteia? l-a întrerupt cu suspiciune Elena.

— Desigur, tovarășă. Ca toată lumea.

— Atunci s-ar cuveni s-o citești. Citește-o, monsieur, și învață ceva despre America. Scrie acolo negru pe alb că magazinele americane nu sunt altceva decât praf aruncat în ochii altora, că americanii nu pot cumpăra nimic, dacă nu împrumută bani. Și că după ce cumpără ceva sunt concediați și li se ia totul din nou. Panoramă, monsieur. Totul e panoramă, ca să ascundă sărăcia, ca să ascundă cum dorm în stradă oamenii. Citește Sdnteia, bă, țărane, mascakonc!

— Tot ce știu c din Sdnteia, a spus ambasadorul, încercând să se scuze.

— Când vorbești cu mine, ține-ți fleanca!

— Lasă-l să vorbească, Elena. Trăiește aici.

— Nu mai asculta la tot ce trăncănește ăsta, Nicule. S-ar cuveni să fie trimis înapoi la București și să i se țină un curs de învățământ politic.

În dimineața următoare Ceaușescu mi-a spus să achit nota de plată de la Macy și să-i aduc la cunoștință adevărul. După un an a deschis primul – și singurul – magazin universal din București, în ziua inaugurării, făcută de Ceaușescu însuși, magazinul era ticsit de mărfuri adunate de pe tot cuprinsul țării. După câteva zile, rafturile sale erau de fapt goale. Periodic magazinul era „pregătit” pentru vizitele înalților oaspeți străini sau ale lui Ceaușescu însuși. Atunci era închis publicului și era umplut cu marfă, în ceea ce îl privește pe Ceaușescu, el n-a crezut niciodată cu adevărat că magazinul Macy nu a fost aranjat special pentru vizitele sale.

În 1971, Ceaușescu a început să strângă bani pentru ci, grijuliu, „pentru zile negre”, în acel an, vechiul său prieten Juan Peron, care trăia pe atunci în exil în Spania, a venit la București să ceară insistent ajutor financiar. Peron avea mare nevoie de fonduri pentru a-și mobiliza bastioanele de syndicate ale muncitorilor din Argentina cu scopul de a-și pregăti întoarcerea la putere, de a-și menține eleganta reședință într-una dintre cele mai moderne suburbii ale Madridului și de a susține financiar pretențiile soției sale. O valiză diplomatică pe care am pregătit-o cu însumi a început să transporte lunar bani gheață la Madrid pentru prietenul din exil al lui Ceaușescu. În semn de recunoștință, după două săptămâni de la reînvestirea lui Peron în funcția de președinte al Argentinei, el i-a invitat pe Ceaușescu și pe Elena să vină la Buenos Aires într-o vizită oficială. Mă aflu acolo în palatul prezidențial când Peron i-a spus lui Ceaușescu: „Prima dată când am fost președinte, am crezut că va fi pentru totdeauna. Acum am aflat că totul este efemer, cu excepția banilor.”

Până la sfârșitul anului 1973 Ceaușescu își deschisese propriul său cont, foarte secret, codificat prozaic „TA”... Conținea fiecare bănuț obținut de către DIE din operațiunile sale speciale „OV” („OV” înseamnă în românește Operațiuni valutare, adică operațiunile cu monedă străină.) Contul „TA” pentru 1973 a fost numit „TA-73”... Astfel, pentru anul în curs a fost numit „TA-78”... Banii pe care DIE îi obținea din Occident sub formă de cecuri sau transferuri bancare, care puteau fi controlate legal, au fost depuși imediat la Banca Română de Comerț Exterior, BRCE, și creditați bugetului național. Dar banii obținuți de către DIE în valută-forte, proveniți mai ales din exportul evreilor și germanilor, au fost depuși

numai în contul TA aparținând lui Ceaușescu. Bani primiti în altă monedă erau schimbați în dolari, de obicei la Ziirich. Notele de plată în dolari primite de la Bonn și Tel Aviv erau mai întâi „spălate și călcate” în altele noi, în caz că numerele fuseseră înregistrate, iar apoi erau păstrate într-o bancă secretă a DIE. Acesta constituia fondul secret murdar al lui Ceaușescu, iar el scotea bani de acolo ocazional, pentru a le cumpăra copiilor săi automobile occidentale sau pentru a comanda un Mercedes blindat, făcut pe comandă specială pentru el, cheltuieli care erau ținute în secret în România. Folosea de aserrienca banii pentru colecția de diamante a Elenei și pentru bijuteriile pe care ea și le cumpăra în timpul vizitelor sale oficiale peste hotare. Până acum, el n-a cheltuit decât patru milioane de dolari din acest fond, sumă neglijabilă, dacă o comparăm cu totalul acumulat, care era de circa 400 milioane de dolari.

„Aștia-s bani albi pentru zile negre”, obișnuia să murmure.

În 1977 a ordonat ca DIE să deschidă mai multe conturi bancare secrete și casete de depozitare în siguranță a banilor în Elveția.

Numai Ceaușescu putea folosi aceste conturi, dar după câte știu nu scosese bani de acolo. Erau păstrați doar pentru „zile negre”.

Întâmplările care au „transpirat” după înlăturarea fostului președinte al Filipinelor; Ferdinand Marcos, mi-au amintit de zilele petrecute alături de Ceaușescu și de lăcomia pentru profit occidental care creștea în el pe la mijlocul anilor 70. După ce Marcos și camarila sa au plecat în mod precipitat din Manila în februarie 1986, prima lor oprire la Guam a fost ca simpli muritori. Dar când au părăsit depozitul Bazei Forțelor Aeriene de la Andersen cu bunuri în valoare de peste 12 000 de dolari fără să le plătească, nu se mai purtau ca simpli muritori. Este dificil, dacă nu imposibil, pentru cineva care a fost dictator absolut timp de douăzeci de ani să devină din nou o ființă omenească normală. De asemenea, Ceaușescu și familia sa n-au plătit nimic, niciodată, în decursul ultimilor douăzeci de ani.

Valoarea totală a averii pe care Marcos a reușit s-o sustragă din Filipine nu va fi poate aflată niciodată, dar probabil că nu este prea departe de ceea ce a „pus deoparte” până acum Ceaușescu. Singura diferență aparentă este că Marcos a avut un salariu în calitate de președinte al Filipinelor, chiar dacă a fost de numai 5 700 de dolari pe an. Ceaușescu nu are.

Seara târziu l-am sunat pe Ceaușescu acasă pentru a-i raporta că încă nu primise nici un mesaj de la Arafat și că Munteanu era pregătit să plece la

Beirut, așa cum dăduse el ordin.

— Vino aici, a comandat el închizând telefonul.

Când am ajuns acolo, Ceaușescu se plimba în grădina sa cu trandafiri și am început și eu să mă plimb cu el.

— Ia unu! dintre avoianele mele și du-te la Beirut cu Mu!>-teanu. Dă-i lui Arafat un exemplar al ultimelor mesaje dintre mine, Carter și Begin. (Ceauscscu se pune întotdeauna prim ui în orice companie.) Și pașapoartele în alb pe care le-a cerul, Dă-i o sută întreagă, incluzându-le și pe cele americane. Aiât facsimilele făcute de către DiE, cât și pașapoartele autentice pe care le-am primit de la Gadhafi.

Oprindu-se brusc și apucându-mă de un nasture de la haină, dar privindu-mă țintă în ochi, Ceaușescu a adăugat:

— S-ar cuveni ca eu să fiu mediatorul în Orientul Mijlociu. Eu. înțelegi asta?

Nu eram fericit în legătură cu această vizită. Orientul Mijlociu nu era pentru mine locul de vizită preferat, deși călătoria cu Munteanu o va face atât plăcută, cât și productivă. Fusesse timp de mulți ani șeful Brigăzii DIE pentru Orientul Mijlociu și un prieten apropiat al lui Arafat. În 1977 Ceaușescu îi aprobase retragerea din funcție, dar îl păstrase pe post de „consilier special DIE pentru Orientul Mijlociu”, pentru contacte foarte importante cu Arafat.

Abia trecuse de miezul nopții când am ajuns acasă. Totul era ca de obicei acolo. Milițianul de la Ambasada Poloniei a ieșit din cabină pentru salutul său formal, casa era întunecată, iar doamna Groza mă pândea după perdelele de la fereastră, în apartamentul meu, numai lampa lui Fcdot Lily ardea.

CAPITOLUL V.

Era înainte de ora șapte dimineața când telefonul S a sunat. Elena tocmai aflase de la Ceaușescu despre vizita mea la Beirut. Dorea ca Olccscu să-i cumpere 12 seturi complete de față de masă damascată din pânză de în din Siria pentru 24 de persoane și câteva „stele” mari de la Beirut. După ce am pus receptorul în furcă, adjunctul meu, Vasile Pop, a raportat că generalul Munteanu a sos.it.

— Poftește-l înăuntru și adu-i o ceașcă cu ceai, am ordonat.

PORTRETUL UNUI EXPERT ÎN ORIENTUL MIJLOCIU.

Munteanu a intrat val-vârtej, exuberant și plin de energie ca întotdeauna.

— Trăiască generalul! Spionul tău gras, bătrân, semidebloca^t este[^] pregătit și” așteaptă o nouă misiune murdară.

Înalt și corpulent, Munteanu era îmbrăcat elegant într-un costum închis, cu dungi, iar un ceas de aur atârna de un lanț ce stătea de-a curmezișul vestei sale, făcându-l să arate ca un om de afaceri american demodat. Ochii săi mari, mișcându-se continuu în spatele ochelarilor cu șase dioptrii, având o ramă neagră, masivă, trădau o vitalitate înnăscută și concentrarea unei minți mobile, dinamice, într-o permanentă încordare.

— Azi-noapte, a spus, Radio Erevan a dat în cele din urmă răspunsul la două întrebări puse de ascultători de mult: Ce-ar trebui să facem în cazul unui atac nuclear și dacă putem conduce o Volga în curbă cu 125 de kilometri pe oră? Poate că nu le-ai prins. Ești un general ocupat.

Glumele eterne cu Radio Erevan, difuzate prin supoziție din capitala-Armeniei sovietice, sunt ultimul strigăt al modei în Europa răsăriteană.

— Spune-mi, l-am încurajat.

— În cazul unui atac nuclear american, absolut toții locuitorii Erevanului trebuie să-și pună un cearșaf maro, alb, în jurul capului și s-o pornească în liniște spre cimitirul cel mai apropiat, fiind atenți să nu provoace panică.

— Și Volga? l-am îndemnat. Una dintre mașinile mele de la serviciu era o Volga fabricată în Uniunea Sovietică.

— Răspunsul este că poți conduce o Volga în curbă cu 125 de kilometri pe oră, dar numai o dată! a râs Munteanu.

Pop a intrat și a spus că pusese cele o sută de pașapoarte pentru Arafat în două genți deghizate în valize diplomatice, pe care le va transporta în avion. Punându-mi valiza de călătorie pe canapea, a adăugat:

— Are același cifru ca de obicei. Aveți tot ce vă trebuie aici: pașapoartele, banii, documentele pentru valiză. V-am pus și Walther-ul. Doar mergeți la Beirut. (Se referea la pistolul meu din dotare, pe care un înalt oficial nazist îl folosisese pentru a se sinucide la București în 1944.)

Mi-am întors privirea spre Munteanu.

— Când am un pistol în mână e mai dezgustător pentru mine decât dacă aș ține în palmă un șobolan mort, urât mirositor, mi-a spus cândva Munteanu, și atunci am crezut că într-adevăr acele cuvinte îi descriau natura benignă.

Cu toate acestea, după câțiva ani, s-a întâmplat să merg la poligonul de trageri al DIE, într-o noapte, foarte târziu și l-am găsit acolo singur, exersând cu un Colt 45. Când m-am uitat la ținta lui, am văzut toate

găurile de glonț în plin centru. „Când la Roma...,” mi-a șoptit, vizibil stânjenit. Totuși, cea mai bună armă a sa era fără îndoială capacitatea de a-i judeca pe oameni, își dedica întotdeauna o perioadă de timp nemăsurată în scopul studierii oamenilor, ținutele sale umane, urmărindu-le gesturile, cercetându-le sufletele.

Farmacist ca pregătire, Munteanu avea numai 22 de ani când a devenit agent secret. Primii nouă ani i-a petrecut la New York și Washington. Moartea, la începutul anilor '60, a unuia dintre experții DIE în problemele Orientului Mijlociu, l-a propulsat pe Ivlunteanu șeful departamentului din Giuro. Recrutările efectuate de către departamentul său la cele mai înalte niveluri ale societății egiptene, precum și relațiile sale personale cu conducătorii Egiptului, în special cu Gamal Abdul Nasser și Anwar el Sadat, au făcut din el timp îndelungat cel mai competent expert român în problemele Egiptului, în timpul orelor confuze, nebuloase care au urmat morții neașteptate a lui Nasser, Munteanu s-a mutat efectiv în palatul prezidențial, deplângând moartea lui Nasser, tânguind destinul Egiptului și încercând să facă ceva folositor pentru a ajuta pe oricine putea, cărând chiar mese și scaune pentru delegațiile străine ce soseau la Cairo pentru funeralii. „A fost ocazia pe care o ai o singură dată în viață de a-i spiona pe energicii conducători”, mi-a spus când s-a întors.

La numai o zi după întoarcerea delegației oficiale române de la funeraliile lui Nasser, ambasadorul sovietic de la București i-a înaintat lui Ceaușescu o rugămintă personală de la conducătorul sovietic Leonid Brejnev pentru o „evaluare tovărășească, frățească a noului conducător egiptean.” „Consilierul de la ambasadă, Munteanu” a fost menționat nu numai oral de către ambasadorul sovietic, care a comentat că observatori atenți din Cairo fuseseră uimiți de familiaritățile dintre el și președintele Sadat.

— Ce dracu' mai caută și Munteanu ăsta al tău la Cairo? m-a întrebat după o oră Ceaușescu, vizibil deranjat că numele altcuiva fusese interpus între el și Brejnev. Dacă e atât de omnipotent, spune-i să-l aducă pe Arafat aici să mă vadă. Individul ăla care pretinde că-i reprezintă pe palestinieni.

Spre sfârșitul anului 1970, Munteanu l-a adus într-adevăr pe Yasser Arafat, noul președinte al OEP, la București. Pe atunci OEP nu fusese recunoscută oficial de nici o țară comunistă. Faptul că putea vorbi direct cu Ceaușescu, primul conducător comunist pe care-l cunoscuse personal până atunci, l-a făcut pe Munteanu să crească în ochii lui Arafat.

ZBOR LA BEIRUT.

M-am întors spre adjunctul meu:

— Fă-mi legătura cu comandantul „Flotilei 50”, am ordonat. Un minut mai târziu, comandantul „Flotilei 50”, generalul Calomfirescu, era în persoană la telefon.

— Cu consimțământul tău, generale, a raportat cu vocea lui înaltă și afectată, dar totuși caldă și politicoasă, voi fi căpitanul tău de zbor astăzi.

„Flotila 50” era numele codificat pentru flota specială de avioane a lui Ceaușescu, care, după modelul sovietic, era subordonată Ministerului de Interne. Ca și în celelalte țări din Europa răsăriteană, flota prezidențială era formată din avioane construite în Uniunea Sovietică, printre care se aflau două IL-62 nou-nouțe – la vremea aceea cele mai mari avioane de pasageri sovietice – și două IL-18 mai vechi, dotate cu dormitoare și saloane pentru zboruri lungi, precum și două AN-24 și două elicoptere pentru vizite scurte în interiorul României. Recent „Flotila 50” primise de asemenea un Boeing 707 construit pe comandă. Eu mă ocupam să-l înzestrez, să-l dotez cu echipament de zbor și comunicații american, obținut legal sau ilegal, pentru a-l face copia fidelă a avionului Air Force One al președintelui Statelor Unite.

Am pornit spre aeroport pe la 7.30 a.m. După ce mașina a părăsit sediul, Munteanu a remarcat profetic:

— N-o să fie de nici un folos.

— în ordine, Abu, am spus, folosind numele pe care i-l dăduse Arafat. Dă-mi raportul.

— Ceea ce nu le trebuie palestinienilor este un Arafat cu ochelari cocoțați savant pe vârful nasului prezidând ședințele guvernului. Terorismul este modul de viață al palestinienilor. Ei vor un conducător răzbunător, însetat de sânge, fără scrupule, care să-i ucidă pe dușmani cu măiestrie. Când Arafat va înceta să mai aibă această imagine, va fi omorât. Dar fratele Yasser este mai viclean decât o vulpe. El știe toate acestea mult prea bine ca să-și schimbe repertoriul acum. exact cum i-o cere Tovarășul. Asta-i predica mea.

Sediul „Flotilei 50” este în partea sudică a Aeroportului Internațional București-Otopeni, neobservat de pasagerii obișnuiți. Hangarele ce adăpostesc avioanele și elicopterele sale par a fi chiar o parte din aeroportul comercial. Numai un IL-18 alb cu emblema României pe coadă stătea afară ncpăzit.

— Echipajul avionului prezidențial IL-18 este gala de a-și începe misiunea. Sunt comandantul „Flotilei 50”, a anunțat generalul Calomfirescu, salutând de la scara avionului.

Cu Calomfirescu pe scaunul pilotului, avionul cvadrimotor greoi a decolat ușor și era acum la altitudinea de croazieră. Doi stewarzi, îmbrăcați în uniforme gri – culoarea decorativă preferată a Elenei în acel moment – și purtând mănuși albe, serveau micul dejun.

— Ce-avem pentru Yasser? a întrebat Munteanu.

— Un mesaj de la Tovarășul și pașapoartele pe care le-a cerut – fix o sută.

— Astea îi vor fi folositoare nu numai pentru operațiunea „Shuqairy”, dar și pentru relațiile lor cu Baader-Meinhof și Brigăzile Roșii. Sunt și americane?

— Unu.

— În sfârșit. Una dintre ambițiile cele mai mari ale lui Arafat este să reușească o operațiune antiisraeliană cu ajutorul americanilor. Asta ne-ar ajuta să creștem în ochii lui, dacă am reuși într-adevăr cumva. Dar încă nu văd nici o speranță în sprijinul ideii Tovarășului de a transforma OEP într-un guvern în exil, lot așa cum nu poți face o mumie să danseze.

Generalul Munteanu a făcui o pauză în timp ce o stewardesă i-a umplut din nou ceașca cu ceai.

— În calitate de conducător al unui guvern, chiar și în exil, Arafat va trebui să adere la acordurile internaționale și să facă cunoscute un minimum de legi, iar asta va fi o sinucidere pentru el.

Calomfirescu a servit împreună cu noi masa de prânz.

— O să-l luăm cu noi pe Președintele? a întrebat Munteanu, referindu-se conspirativ la Yasser Arafat.

— Fără drame astăzi. Doar noi doi. Ți amintești primul nostru zbor cu Bărbosu', la întoarcere în '70?

Calomfirescu a zâmbit timid.

— Voi și echipajul erați singurele ființe omenești civilizate la bord atunci. Când m-am întors să vizitez pasagerii, ca acum, am fost literalmente încolțit de zdrahonii din garda lui personală, vreo două duzini de exemplare feroce, înarmați până-n dinți, cu puștile îndreptate chiar spre mine.

— Doar eram și eu tot acolo, l-a întrerupt Munteanu. Fratele Yasser ședea undeva în mijlocul cabinei, înconjurat de aceste două duzini de arăboi,

care și-au ținut puștile pe genunchi tot timpul zborului. Nu mă puteam apropia de el decât la vreo trei metri.

— A fost un zbor de noapte, a continuat reamintindu-și Calomfirescu. După decolare, am servit cina, dar nimeni nici măcar nu s-a atins de mâncare. Își aduseseră mâncărurile și băuturile lor. După aceea, ne-a trebuit o zi întreaga ca să facem curat în avion și să scăpăm de duhoare.

Munteanu, care evident că aștepta cu nerăbdare să se întâlnească din nou cu Arafat și Hassan și să-i revadă pe ceilalți prieteni ai săi din OEP, era foarte bine dispus și spunea multe bancuri. Spre sfârșitul dejunului, când tocmai începusem să atacăm platoul cu brânzeturi franțuzești, Calomfirescu s-a scuzat:

— Vseau să îndrum aterizarea avionului eu însumi. Probabil că știu Beirutul mai bine ca oricare altul.

Avionul a aterizat ușor și a rulat până la clădirea principală. Prin fereastră l-am reperat pe Olcescu, înconjurat de un grup de oameni cărora nu mai contenea să le dea ordine.

REȚEAUA DE CONTRABANDĂ.

La 1,60 m, bine clădit dar nu gras, cu părul închis la culoare și pielea foarte bronzată, îmbrăcat ca de obicei cu haine de cea mai bună calitate, dar frizând neglijența, colonelul Constantin Olcescu începea să semene tot mai mult cu un palestinian. Mulți ani fusese însărcinatul cu afaceri externe al României în Liban orecum și șef de secție în cadrul DIE și agentul de legătură al lui Ceaușescu pe lângă conducătorul druz Kamal Jumblatt și la reședința lui Yasser Arafat. Fiind un om plin de energie și întreprinzător, s-a obișnuit atât de curând cu atmosfera de front a Beirutului încât, atunci când într-o zi o rachetă a căzut pe ambasadă, mai întâi s-a bărbierit, iar apoi i-a cerut lui Jumblatt ca milițienii săi druzi să strângă documentele împrăștiate și să păzească clădirea, și numai după aceea a catadicsit să raporteze la București.

Pășind în interiorul avionului, Olcescu a spus:

— Bine ați venit în Parisul distrus – aluzie la epitetul „Micul Paris” acordat cu generozitate în trecut atât Beirutului cât și Bucureștiului. Totul e pregătit ca -la carte. Formalitățile de graniță au fost făcute, vama, de asemenea. Arafat are o escortă pentru dumneata, generale. Iar Jumblatt are una pentru avion. Doar băgăm destui bani în fundul lor. Mergem?

Beirutul îmi era destul de cunoscut, deși constituia totuși mereu o surpriză să văd cum, după fiecare distrugere, cu clădirile încă fumegânde,

viața de afaceri și cea socială erau în stare să o ia din nou de la capăt revenind aproape la cursul firesc și vitalitatea obișnuită. Totuși, de această dată, lucrurile stăteau altfel. Pretutindeni se găseau baricade, blocuri în mijlocul drumului și puncte de control, toate înțesate cu arăboi nebărbieriți, îmbrăcați cu un fel de uniformă și cu prosopul tradițional în jurul capului. Pe străzi, palestinieni și copii șleampeți, care țineau neglijent în mâini puști-mitraliere Kalașnikov hărțuiau pietonii. Mașini fără plăcile de înmatriculare se plimbau haotic prin zonă sau erau parcate oriunde, în dezordine.

— Arată altfel, nu-i așa? a întrebat Olcescu, văzându-mi surprinderea. Asta-i din cauza prietenilor noștri din OEP. Ei sunt o revoluție, nu un guvern. Ei pot distruge, dar nu pot reconstrui. Nu mai avem nici curier postai în permanență, electricitatea și apa funcționează la întâmplare, iar cu regulile de circulație și polițiștii s-a terminat. Magazinele sunt mai mult închise decât deschise, din moment ce prietenii noștri tocmai au început să se autoservească cu tot ce vor.

— Dar Mercedesurile astea noi pe care le vezi pretutindeni?

— Au fost aduse prin contrabandă din Germania. Nu există vamă prin care să treacă OEP în Liban.

În drum spre ambasadă, Olcescu ne-a spus că întrevederea cu „Annette” fusese stabilită la ora patru după-amiază la Ambasada României, pe care o vizita regulat în calitate de consilier politic al lui Arafat și de ajutor al lui Farouk Kaddoumi. Arafat plecase în secret cu mașina deunăzi pentru a se întâlni cu președintele Hafez el Assad la Damasc, dar acolo fusese informat în legătură cu sosirea mea și căzuse de acord să se întoarcă până seara, dacă noi am trimite avionul acolo să-l aducă. Mun-teanu s-a oferit imediat să zboare la Damasc pentru a-l lua pe Arafat.

— Dacă nu mă duc după el% avionul ar putea sta acolo zile întregi așteptându-l să-și facă apariția.

Am aprobat.

Întrevederea cu Hani Hassan s-a desfășurat la ambasadă, așa cum fusese prevăzut. Raportul său a fost scurt și fără echivoc. Propunerea lui Ceaușescu era respinsă ferm de către Arafat, fiind considerată nerealistă și absurdă, atât din motive de principiu cât și de pragmatism, dar mai ales pentru că era periculoasă pentru acesta din urmă. Transformarea OEP-ului într-un guvern în exil ar trebui să fie aprobată de Congresul Național, împreună cu o nouă constituție. Cu toate că existau fracțiuni diferite în

sânul OEP-ului, Arafat a considerat propunerea ca fiind prea riscantă și s-a hotărât să nu intre în horă. Până atunci discutase propunerile lui Ceaușescu numai cu Farouk Kaddoumi, principalul său consilier politic și se hotărâse să nu împrăștie vestea, astfel încât să nu afle și ceilalți colaboratori.

Acesta nu era un subiect de discuție cu Assad pentru astăzi, în conformitate cu cele spuse de Hassan, Arafat ar-face orice ca să fie recunoscut de Occident dar jiu era dispus să riște actuala sa poziție.

Înainte de a pleca, Hassan a raportat că tocmai primise ultimul transport de arme din Germania occidentală și că avea acum destule arme și suficient echipament militar să mai umple un camion-de zece tone.

Imediat după întrevvedere am expediat o telegramă în care am dat ordin ca DIE să trimită un camion TIR la Beirut în maximum 48 de ore. Astfel muniția colectată de „Annette” putea fi transportată în secret în România sub protecția acordurilor internaționale cu privire la TIR, bucurându-se de imunitate diplomatică.

TIR este numele dat unei organizații de comerț exterior din România care se ocupă cu transportul în alte țări, cu autocamioane, al mărfurilor pentru export. Numele provine de la o organizație internațională – Transportul Internațional Ru-tjer _ care îi reglementează activitatea. DIE a preluat controlul direct asupra întregului sistem de transport pe uscat TIR din România, sistem bazat pe modelul Bulgariei, care posedă unul dintre cele mai mari parcuri TIR din Europa. Parcul TIR al Bulgariei, oficial responsabil cu transportarea rapidă a fructelor și legumelor exportate, este adânc implicat în traficul de droguri și arme din Bulgaria în Occident.

Până în 1974, majoritatea șoferilor de pe camioanele TIR românești erau de asemenea agenți secreți ai DIE. Ca și xolegii lor bulgari fuseseră instruiți să transporte clandestin oameni, arme și droguri, precum și să descarce lăzile încărcate cu materiale de spionaj de către agenții străini ai DIE și ofițerii deghizați de-a lungul autostrăzilor occidentale. Până în 1978, DIE a folosit din plin camioanele TIR pentru aducerea de materiale de înaltă tehnologie și echipament militar în România, precum și pentru contrabanda cu arme nemarcate și droguri în Occident. Majoritatea acestor mișcări erau îndeplinite sub protecția acordurilor internaționale TIR și a sigiliilor de la vămile străine, în decursul anilor toate sigiliile și formularele de hârtie folosite de către autoritățile vamale occidentale au fost multiplicare de DIE și păstrate la îndemână cu scopul de a înlocui orice sigiliu vamal original distrus pe drum în scopuri operaționale.

— Poate Munteanu să mai rămână aici vreo câteva zile și să se întoarcă la București cu camionul TIR? a întrebat Olcescu, după ce a citit telegrama pe care o scrisesem. Pot să-i dau o mașină și un șofer de la ambasadă ca să meargă în fața camionului. Tupeul lui Munteanu, adăugat la pașaportul său diplomatic și la înaltul titlu de consilier politic, i-ar putea asigura o protecție suplimentară la granița turcă.

Era adevărat. „Annette” se va ocupa cu siguranță de plecarea ta liniște a camionului din Liban, iar granița bulgară nu va prezenta nici o dificultate, deoarece, românii aveau parole secrete pe care Ic puteau folosi acolo. Valul actual de măsuri antiterroriste prezenta riscul că putea fi controlat camionul la granița turcă, totuși, și că aceasta ar putea provoca un scandal în presa occidentală. Am aprobat propunerea și am ordonat ca măsură suplimentară de protecție folosirea valizelor cu sigiliul ambasadei și documentele diplomatice semnate personal de către Olcescu în calitate sa de însărcinat cu afaceri externe.

După ce am avut grijă de camion, i-am trimis lui Ceaușescu o telegramă scurtă: „ÎNTÂLNIREA CU ANNETTE NEGATIVĂ.” în scurt timp am primit un răspuns: „tovarășe podeanu: 1. raportul dumneavoastră a fost prezentat comandantului suprem. ordinul său e să perseverați cu fedayee, în conformitate cu instrucțiunile pe care vi le-a dat personal. 2. după întâlnirea dumneavoastră cu fedayee va trebui să mergeți la tulcea pentru a înmâna beduinului un mesaj scris de la comandantul suprem. trebuie să mergeți singur, repet singur, fără decan, ca să-l vedeți pe beduin. 3. trimiteți avionul la bază. se va întoarce imediat la bacău cu mesajul scris pentru beduin. carol.”

Conform codului de substituie, ce se schimba periodic, folosit în telegrame pentru o cifrare suplimentară, la vremea aceea Comandantul Suprem era Ceaușescu, Carol era ministrul de interne Coman, Podeanu era numele meu codificat, iar decanul era ambasadorul. Fedayee și Beduinul erau folosite pentru Arafat și Gadhafi de câțva timp. Numele orașelor străine erau de obicei codificate folosindu-se nume de orașe românești care începeau cu aceeași literă a alfabetului, precum Tulcea pentru Tripoli și Bacău pentru Beirut. -

ÎNTREVEDEREA CU „FEDAYEE”

Când Munteanu s-a întors, a mers împreună cu Arafat direct la sediul OEP-ului. Eu am plecat cu Olcescu de la ambasadă într-unul din automobilele Mercedes ale lui Arafat, care demarau foarte repede, fiind

escortați de alte patru mașini pline de arăboi și mitraliere Kalașnikov care ieșeau pe geamuri. Mașinile au gonit printre blocurile din mijlocul drumului și printre punctele de control fără ca măcar să-și încetinească viteza, făcând dovada eficienței sistemului radio al OEP-ului și a unui neașteptat semn de disciplină altminteri într-un Beirut de Vest total haotic. Neam oprit în fața unei clădiri care avea ferestrele și ușile protejate de blocuri masive de piatră și saci de nisip. Trotuarele și străzile erau pline de tineri palestinieni nerași, îmbrăcați neglijent, cu degetele pe trăgaciul puștilor-mitraliere gata de funcționare. De la ușă, totuși, am fost însoțiți de doi ofițeri bine crescuți.

Arafat, care bea ceai cu Munteanu, s-a ridicat și a venit spre noi, etalându-și zâmbetul fix.

— Sâi foarte fericit să primesc mesagerii fratelui Ceaușescu, a început, vorbind repede în engleza lui ritmată și improșcând uneori cu scuipat în jur, după ce m-a îmbrățișat și după ce a lăsat două urme lipicioase de salivă pe obrajii lui Olcescu. Suntem în război. Când vom reuși în sfârșit să alungăm sionismul din Palestina vom avea un cămin adevărat. Până atunci, sunt nevoit să vă primesc pe unde se poate, s-a văitat cu o scuză prefăcută, ofe-rindu-ne un scaun.

— Am înțeles de la Abu Munteanu că fratele Ceaușescu a trimis pașapoartele pe care le-am cerut, a început Arafat, fără nici o altă introducere.

— Da, domnule președinte, le-a trimis, împreună cu cele mai bune urări de succes în lupta dumnevoastră. Sunt acolo, am răspuns, arătând spre cele două valize pe care Olcescu le pusese pe biroul său și le deschisese.

Arafat și-a întors ochii lunecoși, de viezure, ca să arunce o privire înăuntru, apoi a început să scotocească prin pașapoarte.

— Qte sunt?

— O sută, domnule președinte.

— Câtă generozitate. Aceste valize vor ajuta să se scrie o nouă pagină în istoria glorioasă a Palestinei, a rostit cu emfază, în timp ce continua să scotocească printre pașapoarte. Iată-l! Abu Munteanu mi-a spus că o să primesc și un pașaport american. N-am mai avut până acum vreun pașaport american în alb.

— Aveți unul acolo, domnule președinte. Dar nu-i puteți utj. liza singuri. Noi trebuie să scriem numele și toate celelalte cu o mașină de scris specială pe care o folosesc americanii, iar noi avem doar o mașină din

asta. Dacă nu vă supăra să ne spuneți identitatea viitorilor deținători, puteți avea oricâte pasapoane americane doriți. Dacă vă supăra, o lăsăm baltă.

— Fratele Ceaușescu e cel mai bun prieten al meu, a răspuns Arafat, admirând pașaportul american. N-am secrete față de el.

— Mai am ceva pentru dumneavoastră, domnule președinte, am spus, schimbând subiectul și punând un plic pe biroul său. Aveți aici textul englezesc al celor mai recente mesaje dintre tovarășul Ceaușescu, Carter și Begin.

— Asta-i foarte folositor, a replicat Arafat arborându-și zâmbetul studiat. Le vom studia cu foarte mare atenție.

A frunzărit documentele, evident fără să le citească, apoi a închis cele două valize cu pașapoartele și deodată a izbucnit teatral:

— Știu, știu, a exclamat, țuguindu-și din când în când buzele și gesticulând cu ambele brațe. Știu că am întârziat cu răspunsul, dar a trebuit să discut cu toți colaboratorii mei. Și cu Assan. De aceea m-am dus la Damasc – să discut propunerea fratelui Ceaușescu.

— Arafat spune câte o minciună în fiecare propoziție, obișnuia să descrie Munteanu discuțiile sale frecvente cu președintele OEP-ului.

— Încă de când am părăsit Bucureștiul, a continuat Arafat, am susținut propunerile fratelui Ceaușescu de a transforma OEP într-un guvern în exil. Toți colaboratorii mei cei mai apropiați sunt de acord că trebuie să avem propria noastră țară și cu siguranță propriul nostru guvern, de asemenea, dar ei nu pot spune cât de curând se vor întâmpla toate astea. Știu că fratele meu Ceaușescu e mereu foarte grăbit. Dar noi suntem în război aici și nu putem acționa atât de repede, vă dați seama de asta. Tot ce pot spune e că sunt de acord pe de-a-ntregul cu ideea fratelui meu de a avea un guvern. Asta e ceea ce ar trebui să-i spuneți.

— Dar în legătură cu un guvern în exil? am îndrăznit.

— Până când nu vom izgoni sionismul din Palestina, vom fi mereu în exil. Asta ar trebui să i-o spuneți fratelui meu.

Era clar că Arafat făcea pe prostul și încerca să-l mențină pe Ceaușescu favorabil în privința persoanei sale, datorită vizitei acestuia la Washington peste numai câteva zile.

— Lăsați-mă doar să văd dacă am înțeles ce-ați spus, domnule președinte. Să-i spun tovarășului Ceaușescu că n-a sosit încă vremea pentru transformarea OEP-ului într-un guvern în exil?

— Așa c cum spui iu, a replicat, trecând în partea cealaltă a biroului pentru a da un telefon.

— Tocmai i-am telefonat lui Abu Lutf, a spus când s-a întors. E cel mai înverșunat față de propunerea mea și a fratelui Ceaușescu. Ascultă-l până la capăt.

Abu Lutf era nom de guetre-ul lui Farouk Kaddoumi, unul din „grupul celor opt” care pe la începutul anilor '60 a creat Mișcarea pentru Eliberarea Palestinei, pe care o conducea Yasser Arafat. Când a sosit, îmbrăcat în costumul tradițional palestinian, l-am recunoscut cu greutate pe „ministrul de externe” al OEP-ului care purta de obicei numai costume occidentale perfect croite.

În stilul său demagogic, Kaddoumi l-a ridicat în slăvi pe Ceaușescu.

— Nu vreau să vorbesc astăzi despre sprijinul său politic nemărginit pentru cauza palestiniană. Vreau să vorbesc acum despre ajutorul său umanitar, despre avioanele românești pline cu medicamente trimise în secret la Beirut în fiecare lună, despre asistența profesională și materială a fratelui Ceaușescu, despre specialiștii și tehnicienii români trimiși aici pentru a aduce îmbunătățiri celor peste patruzeci de fabrici și ateliere Samid ale noastre, despre primul nostru grup de cincizeci de palestinieni trimiși deja la București pentru a fi învățați cum să conducă afacerile „Samid”.

După aceea, fără nici o legătură aparentă, unul dintre șiretlicurile sale stilistice preferate, Kaddoumi a rostit o lungă disertație referitoare la faptul că între palestinieni și existența Israelului acolo există un antagonism ireconciliabil, care va putea fi depășit numai prin distrugerea Israelului ca stat.

— Palestinienii au trei lozinci: unitatea națională, mobilizarea națională și eliberarea. Nimeni nu-i poate schimba – nici președintele Arafat, nici Comitetul Executiv, nici măcar Congresul Național. Și niciunul dintre noi nu poate adăuga a patru lozincă: compromisul, a încheiat Kaddoumi patetic.

— Nu voi face nicicând compromisuri, a intervenit Arafat. Nu pot și nu vreau. Sunt revoluționar. Mi-am dedicat toată viața cauzei palestiniene și distrugerii Israelului. Nu mă voi schimba și nu voi face compromisuri. Nu voi fi de acord cu orice ar recunoaște Israelul ca stat. Niciodată.

Arafat începea să ridice tonul. Ca și Ceaușescu, se înfuria din te miri ce.

— Nimeni, nici prieten, nici dușman, nu mă poate forța să fac compromisuri.

Arafat devenise într-adevăr violent, iar Kaddoumi încerca să-l calmeze.

— Știm că fratele Ceaușescu nu vrea compromisuri. Știm adevăratele sale sentimente față de Israel. Știm că-i îndepărtează pe toți evreii din toate posturile de conducere din guvern. Știm că vrea numai să-i dăm apă la moară, ceva care să-l facă pe Carter să se încline în direcția noastră. Dar pur și simplu nu putem transforma revoluția noastră într-o birocrație.

— Asta-i situația delicată în care mă aflu, a spus Arafat, devenit brusc din nou rațional. Dar vreau întotdeauna să fac Occidentul să creadă că eu vreau ceea ce fratele Ceaușescu vrea să fac eu. Vei duce acest mesaj la București ca răspuns?

— De aceea sunt aici, domnule președinte.

— Din moment ce totul s-a aranjat, haideți să mâncăm ceva, a spus Arafat, ridicându-se în picioare și invitându-ne la masă.

Ne-a dus într-o încăpere alăturată, mobilată ca o baracă militară. Acolo ne aștepta Hani Hassan, împreună cu un bărbat a cărui figură îmi era foarte cunoscută, dar nu știam de unde să-l iau.

— S-ar cuveni să-l cunoști, a spus Arafat punându-mi mâna pe umăr. Este eroul nostru național, Abu Daoud. Mi-a spus că atunci când a fost în vizită la București ultima dată i s-a oferit o masă pe cinste. De aceea i-am cerut să pregătească cina pentru rioi acum. Ai aici toată crema OEP-ului: purtătorul de cuvânt, Abu Lutf, creierul, Abu Hassan, mâna forte, Abu Daoud. Și președintele.

— Știți povestea cu cei patru papagali care erau de vânzare? a intervenit Munteanu.

— Nu, a răspuns Arafat.

— Un arab bătrân s-a dus la bazar să-și vândă cei patru papagali, care erau cu toții niște păsări drăguțe, cu pene frumoase, colorate. „Cât vrei pentru acesta?” a întrebat un cumpărător, arătând spre papagalul roșu. „Două mii de lire sterline”, a răspuns arabul. „Ce spui? E făcut din aur?” „Nu, frate, dar știe să vorbească araba și engleza.” „Și cât ceri pentru cel albastru?” „Patru mii de lire sterline, frate. Vorbește și germana. Cel galben costă șase mii, deoarece vorbește șase limbi.” „Înțeleg”, a spus cumpărătorul. „Și cât costă acela de-acolo, cu pene de toate culorile?” „Acela costă douăsprezece mii de lire sterline, frate.” „Ce spui? Câte limbi știe?” „Niciuna. El este comandantul grupului.”

— Dați-mi o pușcă, a strigat Arafat cu pretinsă furie, pe când înfuleca din mâncare.

Trecuse de miezul nopții când am plecat de la sediul OEP-ului. O dată întors în salonul ambasadei, am scris o scurtă telegramă Bucureștiului raportând că discuția cu „Fedayee” avusese loc într-o „atmosferă prietenească” și că „Podeanu” va pleca la Tripoli dimineața. „Atmosfera prietenească” era denumirea codificată pentru insucces.

— Ce-ar fi ca la discuțiile noastre cu Arafat să-l aducem pe Kaddoumi, nu pe „Annette”? a rupt tăcerea Olcescu.

—r Nu sunt surprins, a intervenit Munteanu. Una dintre principalele preocupări ale lui Arafat este să țină în secret de oamenii săi ocupația reală a lui „Annette”.

El apărea numai la protocol, la dineu – și atunci în calitate de adjunct al lui Kaddoumi.

Yasser Arafat a dorit întotdeauna să-l protejeze pe Hani Hassan ca fiind unul dintre consilierii săi politici și să-i țină numele departe de orice operațiune teroristă palestiniană pregătită în secret de Hassan. Abia în timpul lunii octombrie a anului 1985 când a fost deturnat avionul italian Achille Lauro, cu cei 123 de pasageri ai săi și 315 oameni la bord, numele lui Hani Hassan a fost pentru prima oară pus în legătura cu o operațiune terorista a OEP-ului. Prezența sa la Cairo, după cum s-a scris în presă, demonstrează în totalitate că operațiunile secrete formează încă apanajul său. În conformitate cu revista Time, președintele egiptean Hosni Mubarak era „dornic, pocite prea dornic, să demonstreze că Arafat este un moderat ce se opune terorismului, implicându-l în rezolvarea problemelor osiaieciilor. Arafat a fost tot atât de dornic să consiintâi. Luni seara, unul dintre cei mai apropiați consilieri ai săi, Hani el-Has-san, se afla deja în Egipt.”

ATENTATUL OEP-ULUI ASUPRA GOLDEI MEIR

— Mor după un pahar cu whisky, s-a lamentat Olcescu. Mă crezi că nu l-am văzut niciodată până acum pe Abu Daoud? în toți acești ani petrecuți de mine la Beirut.

A luat o sticjă cif whisky din bufet.

— îți amintești de telegrama referitoare la el pe care am trimis-o împreună cu Munteanu în timpul vizitei Goldei Meir la București? a continuat. A fost o zi dificilă pentru noi toți și aveam nevoie de puțin whisky și de o scurtă discuție.

Evenimentele avuseseră loc în mai 1972. Munteanu era la Beirut ca să înmâncze lui Arafat un mesaj foarte confidențial din partea lui Ceaușescu. Mesajul conținea detalii referitoare la discuțiile purtate în aprilie de Ceaușescu și președintele egiptean Anwar el Sadat la Cairo, incluzând propunerea acestuia din urmă ca el, Sadat, să se întâlnească personal cu israelienii ca un prim pas pe calea păcii. La sfârșitul mesajului său, Ceaușescu l-a informat pe Arafat că lui i se ceruse să acționeze în secret ca mediator între Egipt și Israel, și că peste câteva zile va avea convorbiri secrete la București' cu primul-ministru israelian Gol-da Meir. Această știre a făcut ca la reședința lui Arafat toți să clocotească de furie.

La 5 mai 1972, eram în funcția de șef al DIE. Pe la patru și jumătate după-amiaza am primit o telegramă de avertizare de la Beirut în care se spunea că patru arabi pleaseră de la Cairo cu destinația București cu scopul de a o asasina pe Golda Meir când urma să meargă, pe jos, la sinagoga corală, unde fusese programat că va asista la o slujbă religioasă în seara aceea. Doar cu câțeva minute înainte, Ceaușescu mă chemase ca să-mi spună ca terminase a doua întrevedere cu Meir – durata totală a discuțiilor dintre ei, cu ușile închise, urcând la 14 ore – și că ea se pregătea să pornească spre sinagogă. Ceaușescu era entuziasmat, probabil că se și închipuia deja mediator în Orientul Mijlociu, primind eventual Premiul Nobel pentru Pace.

Dacă informația de la Beirut era corectă, era aproape prea târziu să se mai poată face ceva. Am verificat imediat cu ajutorul centrului electronic de supraveghere pentru a obține orice informație suplimentară datorată microfoanelor' implantate copios de către Securitate peste tot în jurul Goldei Meir, precum și în casa rabinului-șef, dr. Moses Roscn, chiar și în' sinagogă și în curte, dar nimic suspect n-a fost sesizat. Nu mai era suficient timp să fie alertate Securitatea și armata, care se ocupau formal de protecția Goldei Meir. Lanțul birocratic de comandă și slugărnicia sistemului militar român nu erau compatibile cu reacția rapidă. Am holărât să folosesc întregul arsenal uman al unității antiteroriste a DIE, care era ținută într-o alertă continuă pentru a preveni atacurile potențiale asupra sediului DIE, ambasadelor române de peste hotare sau avioanelor comerciale. Pe la cinci și jumătate, patru arabi, surprinși și copleșiți, au fost arestați pe o stradă în apropiere de sinagogă, fără să fi fost în stare să-și folosească puștile mitraliere și grenadele de mână. Toți aveau pașapoarte egiptene.

Câteva minute mai târziu mă găseam în biroul lui Ceaușescu. S-a făcut alb ca varul, temându-se că visul său se va sfârși brusc și a ordonat:

— Omoară-i! Spune că au opus rezistență armată.

Dar înainte de plecarea mea din birou Ceaușescu își schimbase părerea. Nu voia publicitate gratuită care să compromită Bucureștiul ca viitor loc de întâlnire între Golda Meir și Anwar el Sadat. În seara aceea, pe la ora opt, arabii au fost fotografiați în secret în timp ce serveau o cină copioasă, completată cu icre negre și șampanie, într-o casă de oaspeți a guvernului, în dimineața următoare au părăsit Bucureștiul la bordul unui avion comercial român. Totul s-a petrecut cu-luni de zile înainte ca DâE să-l poată identifica pe conducătorul grupării teroriste în operațiunea Meir din fotografii secrete, acesta fiind Abu Daoucl, comandantul activ al atacului terorist din 1972 asupra echipei olimpice a Israelului la Miinchen. Abia atunci a înțeles pe deplin DIE că încercarea de asasinare a Goldei Meir fusese complotată de către OEP.

În acea zi de mai 1972, totuși, pașapoartele găsite în posesia teroriștilor arestați l-au convins pe Ceaușescu că instigatorul atentatului asupra Goldei Meir fusese Cairo, dar a hotărât ca ea să nu știe. M-a trimis s-o însoțesc pe Meir în drumul de la ambasada israeliană la sinagogă. După slujba religioasă, ea a văzut miile de oameni adunați în fața sinagogii, în spatele gardurilor de pază. Tăceau cu toții, de teamă să nu fie îndepărtați brutal dacă ar deschide gura. În timp ce Meir se apropia de ei, au început să-și scoată yarmulk-urile ascunse și, privind cu prudență în jur, le-au pus pe cap. Deși yarmulk-urile nu sunt interzise prin lege în România, portul lor este privit cu ochi răi. Meir a îndrăznit un „Shalom”. „Shalom!” a fost răspunsul entuziast din pieptul câtorva mii de oameni. Cântece ebraice au răsunat într-o demonstrație spontană de afecțiune. Când Meir a intrat în mașină, avea lacrimi în ochi.

Înainte ca Meir să părăsească Bucureștiul, primul-ministru Ion Gheorghe Maurer, un vânător pasionat, i-a oferit o imensă blană de urs neagră la ceremonia de rămas-bun. Făcându-i cu ochiul, Ceaușescu a sugerat cu prudență că acest trofeu ar putea simboliza de asemenea pielea pe care „Ursul” stătea s-o piardă în conflictul din Orientul Mijlociu, în acea zi Ceaușescu a lansat ceea ce avea să devină una dintre strategiile sale preferate cu care va câștiga în ochii conducătorilor occidentali: folosirea glumei inofensive antisovietice.

— în 1972, a declarat Olcescu, Bărbosu' a scos scânteii când a aflat pentru prima oară că Sadat s-ar putea întâlni cu Meir.

— Ura față de Israel o are în sânge, a adăugat Munteanu. După ce i-am dat lui Arafat mesajul Tovarășului referitor la o posibilă întâlnire Sadat-Meir, mai întâi a explodat de furie. Iar apoi s-a îmbolnăvit fizic.

— Ce crezi despre mesajul lui Arafat pentru Tovarășul? a întrebat curios Olcescu, privindu-l pe Munteanu.

— Cred că vom vedea politica OEP-ului față de Occident devenind jocul „uitc-o, nu e” pentru momentul de față, a încheiat profetic Munteanu.

Arafat continuă să nege și astăzi ceea ce a dat de înțeles cuiva abia ieri. Descriind discuțiile de pace în Orientul Mijlociu din ianuarie 1986 dintre regele Hussein al Iordaniei și Yasser Arafat, care a fost însoțit la Amman de către „ajutoni” său Hani Hassan, presa americană scria că „Arafat și-a făcut apariția de la întrunirea de dimineață lăsând să se înțeleagă că este gata pregătit să accepte cele două rezoluții ONU considerate cheia eforturilor de pace în Orientul Mijlociu, dacă Israelul este mai întâi de acord cu o conferință multinațională pentru a supraveghea discuțiile. Arafat a mers în 'mod repetat până la marginea prăpastiei, iar apoi s-a tras în direcție opusă, acceptând cele două rezoluții ONU.”

CAPITOLUL VI

— Vă vorbește căpitanul dumneavoastră, a spus generalul Calomfirescu, folosind megafoanele avionului. La stânga noastră se vede Canalul Suez. Peste câteva minute vom ajunge în Delta Nilului și în orașul Alexandria.

Deși nu era încă ora opt dimineața, serveam micul dejun, înainte de a pleca din Beirut, Calomfirescu promisese să zboare jos, de-a lungul coastei, pentru a-mi face o privire de ansamblu asupra Egiptului și a Libiei de asemenea, care nu făceau parte din călătoriile mele obișnuite.

CURTÂNDU-L PE GADHAFI

Ceaușescu a fost fascinat de Gadhafi încă de când acesta a luat puterea în Libia, în 1969, la vârsta de 27 de ani. Interesul lui Ceaușescu provenea în parte din faptul că el însuși fusese considerat tânăr când a ajuns la putere în 1965, la vârsta de 47 de ani – o vârstă de-a dreptul fragedă în comparație cu a conducătorilor de la Kremlin. Mai mult decât atât, și el își începuse cariera politică în armată, având aceeași fire nestatornică asemenea lui Gadhafi. Totuși, cea mai importantă asemănare dintre ei constă în visurile lor. Gadhafi are planuri gigantice de a face din Libia o putere internațională, iar din el, conducătorul necontestat al lumii

Islamului. Ceaușescu vrea să-și plaseze țara în centrul politicii mondiale, să devină el însuși o personalitate internațională și să ajungă conducătorul lumii a treia. Rezervele vaste de bani ale Libiei, proveniți din petrol, au reprezentat de asemenea unul dintre punctele forte ale calităților admirabile avute de Gadhafi în ochii lui Ceaușescu. La începutul anilor șaptezeci, Ceaușescu s-a hotărât în cele din urmă să-l întâlnească pe Gadhafi în persoană, dar cu mult timp înainte de prima sa vizită la Tripoli a trebuit să tripleze numărul agenților DIE de acolo, pentru a-i furniza rapoartele săptămânale asupra lui Gadhafi pe care mi le cerea.

Pe Ceaușescu l-a preocupat întotdeauna studiul caracterului conducătorilor străini. L-a studiat îndelung și cu atenție pe Richard Nixon înainte de a se hotărî să-l primească în România cu surle și trâmbițe în 1967, după prima retragere din politică a lui Nixon, când nu era altceva decât un simplu cetățean. Pe când era doar un procuror obișnuit în New York, Nixon fusese umilit cu prilejul unei vizite la Moscova, nefiind primit la nivel oficial, în august 1969, la numai câteva luni de la instalarea sa în funcția de președinte, Richard Nixon l-a onorat pe Ceaușescu, fiind primul președinte al Statelor Unite care a vizitat România. Vizita a fost un prilej de mare mândrie pentru București.

În memoriile sale, Henry Kissinger, consilierul lui Nixon în probleme de securitate națională, spune că „Președintele își amintea cu mare plăcere de întâlnirile sale cu conducătorii români, care i-au făcut o primire călduroasă, deși era simplu cetățean... Nixon n-a uitat' nicicând amabilitățile de acest fel.” în conformitate cu cele spuse de Kissinger, în 1969 Nixon însuși „a sugerat ca România să fie inclusă în turneul său de vizite... Pentru prima oară un președinte american vizita o țară comunistă din Europa răsăriteană.”

Vizita lui Nixon în România a fost urmată de o avalanșă de vizite ale lui Ceaușescu la Washington – în 1970, 1973, 1975 și 1978 – și de vizita președintelui Gerald Ford la București, la numai trei săptămâni după ce îl primise pe Ceaușescu la Casa Albă.

Într-un mod similar, Ceaușescu ceruse ca DIE să-l studieze cu minuțiozitate pe președintele francez Charles de Gaulle înainte de a-l invita la București. La sosire, de Gaulle a găsit aceeași limuzină neagră marca Citroen cu care era obișnuit în Franța, un pat identic cu cel făcut pe comandă, de la Palatul Elyse'e din Paris, și aceleași mâncăruri pe care le servea de la micul dejun dimineața devreme până la cină seara târziu. De

Gaulle a fost foarte impresionat. Până la sfârșitul vizitei sale, căzuse cu discreție de acord ca industria occidentală a microelectronicii și a computerelor să pătrundă și în România. Cu altă ocazie, o disecare psihologică amănunțită a președintelui pakistanez Zulficar Aii Bhutto l-a ajutat pe Ceaușescu să obțină acordul confidențial al lui Bhutto cu privire la colaborarea secretă dintre serviciile de spionaj extern ale celor două țări pentru a obține din Occident informații referitoare la armele nucleare.

Cmd Ceaușescu a ajuns în cele din urmă la concluzia că are o imagine clară asupra lui Gadhafi, i-a dat ordin ministrului afacerilor externe să-i aranjeze o vizită în Libia. Prima discuție oficială cu Gadhafi urma să aibă loc imediat după sosirea lui Ceaușescu la Tripoli, dar colonelul Gadhafi dispăruse pur și simplu, fiind de negăsit. Când s-a întors în cele din urmă, aflându-se în sala de conferințe, neprietenosul și suspiciosul Gadhafi s-a ridicat brusc și, fără să spună vreun cuvânt, s-a îndreptat spre celălalt capăt al mării săli, unde a căzut în genunchi și a început să se roage. Miniștrilor români și ambasadorului nostru le-a înghețat sângele în vine, așteptându-se la o reacție violentă din 'partea lui Ceaușescu. Totuși, el a zâmbit larg și a spus cu seninătate că va aștepta cât va fi nevoie.

Când Gadhafi s-a întors în cele din urmă la masa tratativelor, Ceaușescu a spus:

— Am o mare admirație pentru credincioși. Dumneavoastră credeți în Coran, eu cred în marxism. Amândoi credem în independența propriilor noastre țări. Dumneavoastră v-ați lepădat de influența americană, eu de cea sovietică. Dumneavoastră construiți o țară musulmană independentă, eu una marxistă independentă. Ar trebui să ne ajutăm reciproc.

Gadhafi l-a privit în ochi pe Ceaușescu minute bune. După aceea, restul întâlnirii a continuat fără incidente, Gadhafi pe-trecându-și toată ziua cu oaspetele său român. Spre deosebire de alte dați, Ceaușescu n-a vorbit deloc tot restul zilei. Doar îl asculta cu atenție și cu admirație pe Gadhafi. După terminarea înlâlni-rii, Ceaușescu l-a informat pe Gadhafi că aghiotantul său a trebuit să zboare cu avionul prezidențial înapoi în România și va înapoi în timpul nopții ca să-i aducă un document important.

În dimineața următoare, Gadhafi a sosit cu punctualitate, fapt neobișnuit pe atunci. Când cei doi conducători au apărut împreună, Ceaușescu avea în mână o cutie de argint mare, antică, frumos ornamentată. Deschizând-o, a scos la iveală o carte foarte veche, scrisă de mână.

— Acesta este manuscrisul original al primei traduceri în limba română a Comtiului, făcută în urmă cu sute de ani. Avem numai un singur exemplar, dar și eu am un singur frate adevărat. Păstrează-l, frate.

Colonelul Gadhafi a răsfoit cu nesaț vechea și frumoasa carte. Vizibil emoționat, nu mai era în stare să vorbească. Până la urmă, a reușit să îngaime:

— Fratele meu! Ești fratele meu pentru tot restul vieții mele.

— în același timp, l-a îmbrățișat cu putere pe Ceaușescu.

Manuscrisul Coranului era cadoul pe care Ceaușescu îl plănuise de multă vreme pentru Gadhafi.

— Cunosându-l bine pe Gadhafi, nimic nu l-ar putea atrage mai mult decât manuscrisul nostru antic al Coranului, a explicat el lui Nicolae Doicaru și mie (Doicaru era șeful DIE pe atunci și se ocupa personal de această operațiune). Și nimic, a continuat Ceaușescu, nu-l va impresiona mai mult decât dacă i-l voi înmâna eu personal, spontan, ca o reacție la forța personalității lui.

Scenariul transportării Coranului la Tripoli în timpul nopții fusese pus la cale cu mult timp înainte de plecarea lui Ceaușescu din România.

După acea zi, Ceaușescu n-a precupețit nici un efort pentru a-l copleși pe Gadhafi. A deschis larg porțile României pentru ca libienii să frecventeze cursurile universităților române și a trimis mii de profesori în Libia pentru a-l ajuta pe Gadhafi să-și realizeze ambiția de a eradica analfabetismul și de a crea o nouă intelectualitate devotată lui. Un spital mare și modern a fost construit, echipat și dotat cu personal medical român. Maxima lui Ceaușescu – „Banii cheltuiți cu Gadhafi vor plăti curând dividende grase” – s-a dovedit a fi corectă. Gadhafi a devenit unul dintre cei mai apropiați prieteni și aliați ai lui Ceaușescu. După aceea, l-a rugat pe Ceaușescu să i se alăture în „Revoluția Verde”, ce avea ca scop transformarea deserturilor libiene în terenuri agricole, așa cum fusese pe vremea vechii Cartagine, când Libia era un important grânar pentru Imperiul Roman. Revoluția Verde a avut în vedere nu doar o campanie națională de a fertili/a pământul dar și transformarea beduinilor nomazi în fermieri. Cu dolarii lui Gadhafi, România a construit ferme pe tot cuprinsul Libiei și a făcut o avere.

PAȘAPOARTE AMERICANE PENTRU LIBIA.

Anul 1974 a marcat începutul colaborării intense dintre cele două forțe de securitate, iar schimbul de pașapoarte străine a devenit aspectul său cel

mai important. Penru punerea în scenă în străinătate a unor acte teroriste fără implicarea Libiei, forțele de securitate libiene strânseseră o vastă colecție de pașapoarte care fuseseră confiscate sau furate de la străinii ce lucrau sau călătoreau în Libia, precum și altele luate de la muncitori arabi indigeni care muriseră în Libia. DIE a primit multe asemenea pașapoarte, care au fost folosite în operațiuni teroriste conduse de OEP sau chiar de DIE. În schimb, DIE a oferit Libiei pașapoarte americane și occidentale, contrafăcute de DIE.

Până în ziua de astăzi Hbieni organizează misiuni teroriste cu ajutorul acestei colecții de pașapoarte. Teroriștii care au atacat avionul El Al pe aeroportul din Viena, în ziua de 27 decembrie 1985, călătoreau cu pașapoarte tunisiene furate. Conform celor afirmate în presă, „ministrul de interne tunisian a spus la Tunis că două dintre pașapoartele folosite de teroriști pentm a intra în Austria au fost confiscate vara trecută de autoritățile libiene de la muncitori tunisieni din Libia care au fost expulzați. Cel de-al treilea pașaport a fost dat dispărut de către un muncitor tunisian din Libia, în 1977. Ministrul a mai spus că, recent, câteva sute de pașapoarte tunisiene au fost confiscate de libieni de la muncitori titnisieni trimiși acasă.”

Vă vorbește căpitanul dumneavoastră, s-a auzit din nou la difuzor vocea lui Calomfirescu. La stânga dumneavoastră vedeți Golful Sidra și portul Bengazi. Am informat turnul de control cu privire la ora exactă a sosirii noastre la Tripoli și le-am cerut să fie transmisă ambasadei noastre.

Când am sosit, un individ scund, gras și mustăcios, „Riyad” – acesta era numele codificat pentru DIE al ministrului adjunct de interne libian – se afla în incinta aeroportului ca să mă întâmpi-ne ca de obicei. Lângă el stătea ambasadorul român Nicolae Ve'res, șeful de secție DIE Anton Anton și „Jarnea”, translatorul de arabă al ambasadei. Ambasadorul nu știa că „Jarnea” este agent secret al DIE, cu gradul de locotenent-colonel. Împreună cu ei era generalul Romeo Popescu, un vechi lucrător al DIE, care fusese șeful secției din Belgia, iar apoi directorul Brigăzii Ilegale de la sediu. Era încă agent DIE, funcționând acum ca director general pentru vize și pașapoarte Ministerului de Interne român. Popescu sosise la Tripoli cu o oră înaintea mea, într-o vizită de rutină cu scopul de a-i ajuta pe libieni să falsifice pașapoarte pentru operațiunile lor teroriste din Occident și ca să obțină noi mostre de pașapoarte pentru ei. „Riyad” nc-a dus cu mașina pe mine și pe Popescu până la biroul său.

Ca'ântotdeauna, biroul lui „Riyad” era acoperit cu dosare și hârtii împrăștiate.

— Cred că trebuie să vă tulbur ordinea, a început Popescu, făcându-i cu ochiul lui „Riyad”, în timp ce căuta un locșor să-și deschidă valiza enormă, tip acordeon. Asta e pentru dumneavoastră, a spus, golind un plic mare plin cu pașapoarte occidentale în alb fabricate de către DIE și selectate pentru libieni ca răspuns la cererile lor.

Fața lui „Riyad” s-a luminat brusc:

— Asta îl va face pe Colonel mai mult decât fericit. Știți, un pașaport în alb este ca un cec în alb – valoarea sa nu are limită.

— Mai aveți aici niște cadouri. Ceva asemenea cecurilor în alb, a continuat Popescu, expunând ce pedanterie un set întreg de ștampile de cauciuc pe biroul lui „Riyad”...Nu puteți folosi un cec în alb dacă nu-l completați, iar aici -aveți uneltele de scris pentru pașapoartele dumneavoastră, mon cher ministre.

Erau ștampile mari pentru vize de intrare turistice sau diplomatice pentru diferite țări ale lumii, precum și altele mai mici folosite la punctele de frontieră pentru a marca data intrării sau ieșirii.

— în această cutie aveți câteva zeci de feluri de cerneală folosită de toate țările pentru orice fel de stampilă și semnătură, iar în acest plic sunt instrucțiunile de folosire. Unele țări folosesc cerneală roșie lunea, altele poate că folosesc alta albastră fluorescentă vinerea, a adăugat ci, cu o undă de superioritate în glas, înainte de a încheia cu emfază: agenții secreți ai Colonelului nu vor mai trebui să viziteze Statele Unite sau Europa Occidentală ca libieni.

SOCIETĂȚILE MIXTE ALE LUI GADHAFI ÎMPOTRIVA „IMPERIALISMULUI AMERICAN” în timpul mesei de prânz, lui „Riyad” i s-a transmis că Gadhafi dorește să-și vadă „oaspetele” la ora trei. După ce ne-am terminat în grabă masa, un elicopter ne-a dus pe mine și pe „Jarnea” la eliportul unei unități militare, undeva lângă Tripoli. Acolo ne aștepta un Mercedes negru escortat de mai multe mașini ale lui „Riyad”...După un drum scurt, am încetinit și am intrat într-o zonă militară. Am fost imediat luați în primire de două jeep-uri, care ne însoțeau printr-o unitate militară aflată în stare de alertă. Toți purtau căști și erau dotați cu arme Kalașnikov, drumul era păzit de jeep-uri cu mitraliere, iar tancuri camuflate erau pregătite să intre în funcțiune la cel mai mic semn. După aceea am fost opriți la o poartă de fier înaltă și verde,

singura intrare într-un perete de beton întărit cu Saci de nisip fără număr. Numai Mercedesul negru a avut voie să treacă prin poarta verde, fiind escortat acum de câțiva soldați infanteriști înarmați cu pistoale automate. Am ajuns într-o curte mare, înconjurată cu ziduri, în mijlocul căreia, departe, am zărit o clădire pătrată înconjurată de corturi militare. Drumul până acolo era blocat din loc în loc de tancuri cu motoarele în mers. Tancurile stăteau în expectativă de-a curmezișul drumului cam la 500 de metri unele de altele.

Mașina noastră era oprită în fața fiecărui tanc și verificată de un ofițer, până când am ajuns la ușa clădirii.

Înăuntru, totul era verde, chiar și îmbrăcămintea majorității oamenilor. „Simbolizează Revoluția Verde a lui Gadhafi”, m-a lămurit Jarnea, când am fost invitați în cele din urmă într-o sală de așteptare verde, decorată numai cu un portret color al lui Gadhafi îmbrăcat într-o uniformă militară verde. Am așteptat mai puțin de o oră până când un bărbat în uniformă verde a intrat și ne-a escortat la Colonel, care era singur într-o cameră imensă. Stătea în picioare și privea pe fereastră, pozând cu ostentație și scoțându-și în relief profilul. Am auzit ușa închizându-se în spatele nostru, dar n-am detectat nici un semn ca Gadhafi să fie conștient de prezența noastră. Asemenea corturilor sale, pereții camerei erau acoperiți cu bucăți cusute de piele colorată care formau un înveliș pestriț, în cameră mai erau canapele de un verde strălucitor și fotolii. Am așteptat mult timp înainte de a mă hotărî să încerc a-l avertiza cu o tuse. Ca și cum ar fi fost luat prin surprindere, Gadhafi și-a întors capul încet spre noi, părând că ne studiază câțva timp, iar apoi a început să vorbească în arabă.

— Sunt întotdeauna însetat de înțelepciunea excelenței sale, fratele meu. Ce mai face?

„Jarnea” îmi șoptea traducerea la ureche. Gadhafi purta o uniformă verde extravagantă, făcută pe comandă, cu multe galoane aurii pe piept, precum și pantofi ci tocuri înalte. Ochelarii lui de soare fumurii, parțial acoperiți de borurile largi pline de „ouă jumări” ale unei șepci militare în stil italian, nu-i ascundeau ci mai degrabă îi scoteau în evidență fața asemănătoare cu o clătită.

După formulele de salut obișnuite, am încercat să-i dau mesajul scris din partea lui Ceaușescu, dar am fost oprit de un gest. ferm pe care Gadhafi l-a făcut cu mâinile, etalând inele de aur cu smaralde mari, pe majoritatea degetelor.

— Spune-mi ce scrie, a ordonat pe un ton Autoritar. Ca și lui Ceaușescu, nu-i place să citească singur.

— Președintele Ceaușescu mi-a lăsat onoarea de a vă raporta, Excelență, acceptarea sa deplină a uneia din propunerile dumneavoastră mai vechi, am început eu. încercând să mă' apropii de tonul său formal.

Gadhafi mi-a aruncat o privire înlrebătoare. I-am reamintii politicoș că, în urmă cu câteva săptămâni, îi oferise lui Ceaușescu 400 de milioane de dolari pentru importul unei rafinării moderne care va fi amplasată la Marea Neagră.

— Sigur că știu, a întrerupt Gadhafi, cu ochii scânteind triumfător. M-am oferit să plătesc o rafinărie modernă importată din Occident pentru prelucrarea petrolului brut libian – produsele urmând a fi exportate ca și cum ar fi românești – ca supapă de siguranță pentru mine, în cazul că Occidentul ar boicota petrolul libian. I-am mai spus fratelui Ceaușescu că doresc să finanțez imediat o a doua și apoi o treia rafinărie.

Am dat din cap și am continuat cu mesajul lui Ceaușescu.

— Exprimând solidaritatea sa deplină cu revoluția și cauza Libiei, președintele român nu numai că este de acord cu propunerea Colonelului Gadhafi, dar a găsit de asemenea un mod de a reduce substanțial timpul necesar construirii acesteia. Președintele Ceaușescu este pregătit să pună imediat la dispoziția Libiei o rafinărie deja existentă, care a fost importată recent din Occident, dacă Colonelul Gadhafi poate livra prompt cei 400 de milioane de dolari.

— E adevărat? a întrebat Gadhafi. Sigur că o voi plăti, dacă oamenii mei vor considera că rafinăria este mulțumitoare. Știi că am bani, nu-i așa?

Ignorând întreruperea sa, am continuat cu mesajul lui Ceaușescu explicându-i că el i-a cerut de asemenea lui Gadhafi să trimită neapărat României necesarul de petrol brut pentru ca rafinăria să funcționeze la capacitatea maximă, în același timp, Ceaușescu l-a informat pe fratele său că profiturile în valută forte ale rafinăriei trebuie să fie împărțite, pentru a plăti forța de muncă română.

— Nu se pune problema să nu fiu de acord cu tot ce-mi cerc fratele Ceaușescu, a spus Gadhafi, devenind pe neașteptate mai puțin suspicios aflând că va trebui să plătească în valută forte în schimbul protecției lui Ceaușescu. Evident încântat de vesti și aducându-și brusc aminte că stă tot în picioare, Gadhafi și-a tras un fotoliu și a făcut semn spre „Jarnea” și spre mine să facem

11 Un soldat în uniformă verde a intrat aducându-ne la i*-l” note bătu-
t. „_ qj mai conține mesajul fratelui meu? a întrebat Gadhafi, na ce soldatul
în uniformă verde a plecat.

Am raportat că Ceaușescu dorea de asemenea să știe dacă radhafi fusese
în stare să ia o hotărâre cu privire la propunerea.: Ceaușescu ca acesta să
finanțeze o industrie de tancuri în România.

— E vorba de cel german, nu-i așa? a întrebat el. Cel despre care fratele
meu mi-a spus că aveți destule rețele de spionaj centru a-l copia și a-l
produce în România. Care-i diferența între el și noul tanc sovietic?

— Președintele Ceaușescu consideră că tancul vest-german Leopard II e
mai bun decât cele sovietice – mai puternic, mai ușor, mai rapid și
substanțial mai sigur la trecerea printr-o apă. Dar motivul său adevărat ca
noi să construim un tanc al nostru e că ar putea fi exportat fără nici o
restricție.

— Are dreptate în privința asta. Am plătit bani buni pentru tancurile
mele sovietice, dar Kremlinul încearcă mereu să mă oprească să fac ceea
ce vreau cu ele. Care era propunerea fratelui meu?

— O societate mixtă pentru a produce tancuri Leopard II. România va
colabora cu toate rețelele de spionaj pe care le are precum și cu asistența
confidențială vest-germană oferită pentru a sprijini politica externă
independentă a Bucureștiului. România va dota de asemenea societatea
mixtă româno-germană cu toate construcțiile, cu forța de muncă și toate
celelalte mijloace logistice. Președintele Ceaușescu vă cere, Excelență, să
finanțați importul din Occident al echipamentului și al tuturor uneltelor
necesare pentru noua fabrică precum și costul licenței, al oțelului special
și al celorlalte materiale importate.

— Care licență? Am înțeles că tancul este proprietatea NATO și nu
trebuie cumpărată nici o licență. Greșesc?

— Nu, Excelență, aveți dreptate. Timp de mulți ani Președinte Ceaușescu
a avut o operațiune de spionaj prioritară cu sco-Pul de a reproduce tancul
Leopard II, deoarece nu putea fi „nportat. în timpul acelor ani, el a
acumulat tone de schițe și tehnice. Tehnicienii români au acum aproape tot
ce au avut colegii lor vest-germani când au început să construiască tancul
Leopard II, și altele pe deasupra. Chiar și un model original.

— Atunci de ce aveți nevoie de licență?

— Problema-cheie pentru tancul Leopard II este motorul său, Excelență.
Recent am obținut prin contrabandă o mostră de motor suplimentară, pe

care am desfăcut-o în bucăți și am stu-diat-o. Concluzia a fost că motorul din aluminiu ușor, compact, era un instrument de o asemenea precizie încât era mult prea complicat pentru nivelul tehnologic obișnuit al României. De aceea Președintele Ceaușescu a hotărât să găsească o modalitate de colaborare cu fabricantul vest-german.

— Și aprobarea NATO?

— Președintele a găsit o modalitate de a se lipsi de așa ceva. Mi-a dat un mesaj personal pentru fabricant, o prestigioasă firmă vest-germană, cerând în termeni ambigui ajutor în sprijinul independenței României și promițând, în schimb, mai multe afaceri împreună în viitor. Cu acest mesaj în mână l-am contactat pe unul dintre șefii firmei, directorul fabricii de motoare. Acest bărbat, căruia i s-a dat numele codificat „Leopold” fusese evaluat în rapoartele noastre informative ca fiind un adept al politicii externe a României.

— Leopold” de la „Leopard”?

— Da, Excelență. „Leopold”, după ce l-am pus la curent în cele mai mici detalii în această privință, a fost de acord să colaboreze la rezolvarea a ceea ce el a numit „această chestiune delicată”...După câteva zile – adică în ianuarie trecut, pe la începutul lunii —, am plecat împreună cu avionul companiei sale la București, unde urma să se alăture cancelarului Schmidt, ca membru al delegației sale oficiale. Președintele Ceaușescu v-a trimis un mesaj personal referitor la discuțiile pe care le-a avut atunci cu Schmidt.

— Acum o lună, sau cam așa ceva.

— Da, Excelență, în timpul zborului spre București, am fost numai noi în avion, iar „Leopold” mi-a explicat că Leopard II fusese produs pentru NATO cu fondurile federale germane, și că de aceea nu era posibil să fie obiectul direct al unei tranzacții comerciale fără aprobarea guvernului federal, care nu va fi dată icicând unei țări comuniste. Recent, totuși, firma lui a proiectat nou motor Diesel bazat în totalitate pe motorul Leopard II. Singura diferență fundamentală o constituia sistemul de ungere, deoarece era proiectat să fie folosit numai în poziție orizontală, mai ales în cadrul unităților de armată mobile. Dar noul motor nu mai aparține guvernului vest-german. „Leopold” ar putea să-i vândă licența și o linie de producție României.

_Dacă motorul e bun pentru unitățile de armată mobile, îl pot folosi pentru întregul arsenal de care dispun.

— Sigur. Totuși, ăsta ar trebui să fie un aranjament separat.

— Dar aş vrea să te întreb: Cum ar putea fi folosit un asemenea motor la un tanc care urcă pe o suprafaţă înclinată într-un unghi de 25° sau mai mult?

— Pe lângă contractul oficial, „Leopold” va semna un acord confidenţial, care stipulează că o firmă elveţiană, construită de el special pentru acest contract unic, va proiecta şi va furniza sistemul special de ungere, necesar să transforme acest motor într-unul de tanc. Va fi în secret o t secţie a firmei sale. Toţi angajaţii acestei secţii vor fi pensionarii lui, cu experienţă calificată în privinţa motorului Leopard II şi a sistemului său de ungere, selecţionaţi pe sprinceană de el însuşi. Ei vor primi toată documentaţia tehnică originală de la el. După cum spune „Leopold” singurul lucru diferit va fi macheta proiectului.

— Există garanţii pentru realizarea acestui acord secret?

— Acum zece zile am fost în Germania Occidentală ca să încheiem contractul secret. „Leopold” m-a dus cu maşina până la Ambasada Română din Koln, iar când am ajuns acolo m-a rugat să-l ajut la descărcarea bagajelor. Erau multe cutii grele, pe care le-a deschis în incinta ambasadei. Conţineau sistemul original de ungere al motorului Leopard II şi un prototip al unui sistem similar de ungere pentru noul motor.

— A reuşit!

— Da, Excelenţă. După cele afirmate de „Leopold”, aşa-nu-mita versiune civilă a motorului Leopard II a fost concepută încă din start nu doar pentru unităţile de armată mobile dar şi pentru vehiculele blindate, încă n-are dreptul să-l vândă pe faţă în scop militar, deci firma elveţiană nu va fi altceva decât un paravan pentru autorităţile NATO.

— Ajung 300 de milioane de dolari, generale?

— De fapt, Preşedintele Ceauşescu are nevoie de 350 de milioane de dolari pentru a începe operaţiunea. Bani gheaţă.

— în regulă. Vreau, totuşi, să împărţim producţia pe jumătate chiar din prima zi.

— Voi raporta cu exactitate acest lucru, Excelenţă.

— Era vorba şi de o societate mixtă pentru industria aeronautică militară într-unul din primele mesaje ale fratelui meu. Ce fel de avioane?

— Sunt două. Primul este un avion comercial Fokker, FK-614, proiectat pentru distanţă medie, capabil să aterizeze oriunde, chiar şi pe nisip. Sunt

mai multe versiuni militare Fokker în stadiu de proiect: de recunoaștere, de bombardament și de lansat parașute.

— Îmi sună cât se poate de bine. Și al doilea?

— Fokker-ul a perfecționat decolarea și aterizarea verticală. Președintele Ceaușescu crede că o societate mixtă cu Fokker pentru a produce avionul comercial 614 ar deschide României porțile pentru a fura proiectele referitoare la decolarea și aterizarea verticală.

— Ajung încă 350 de milioane de dolari?

— Președintele Ceaușescu n-a făcut o estimare precisă. Dar pot raporta că Excelența voastră dorește să finanțeze proiectul cu cel puțin 350 de milioane de dolari?

— Da. Ministrul meu al apărării ar putea discuta această chestiune cu ocazia următoarei sale vizite la București.

— Nu'cred că Președintele Ceaușescu va fi pregătit pentru asta decât după vizita sa în Statele Unite, de la mijlocul lui aprilie. Am un mesaj de la el în legătură cu această vizită.

— Ascult.

„NU VREAU PACE ÎN ORIENTUL MIJLOCIU”

— Vizita președintelui Ceaușescu în S. U. A. are trei obiective majore. Primul este să consolideze clauza națiunii celei mai favorizate, pe care România tocmai a primit-o. Al doilea are scopul să deschidă noi uși spre tehnologia americană, interzisă țărilor comuniste și dumneavoastră, Excelență.

— În regulă. Care este prioritatea lui acolo?

— Microelectronica și computerele.

— Sunt sătul până peste cap, dar asta e doar furia mea de acum.

— Președintele vă va povesti totul pe scurt, după vizită, ca de obicei. Al treilea, și cel mai important obiectiv al său, este pacea în Orientul Mijlociu.

— De ce pacea? Nu va fi niciodată pace, atâta timp cât Israelul continuă să existe, iar eu mai sunt în viață.

— Președintele Ceaușescu consideră că pacea este mai la modă decât războiul și vrea să fie mediatorul oi. El îi va propune președintelui Carter un plan amănunțit. Mai întâi, retragerea Israelului din teritoriile ocupate după războiul din 1967 și, de asemenea, din teritoriile Libanului de Sud. În al doilea rând, dreptul poporului palestinian la autodeterminare, precum și dreptul de a avea un stat independent propriu. Președintele Ceaușescu/ va

insista la Casa Albă că, fără o soluție de lungă durată în această problemă, nu va putea exista nici o înțelegere de pace în Orientul Mijlociu și nici o garanție pentru independența și securitatea vreunui stat din regiune, inclusiv Israelul, am continuat cu emfază.

— Nu va exista niciodată independență teritorială și securitate pentru Israel. Asta trebuie să-i fie clar fratelui meu Ceașescu.

— În ultimul rând, președintele Ceașescu vrea să-l folosească pe Carter pentru a convinge guvernul israelian să arate mai multă receptivitate față de inițiativa președintelui Sadat.

— Sadat e nebun. Ar trebui să renunțe sau să fie înlăturat.

— De asemenea, problema ar trebui pusă la conferința de pace de la Geneva, unde sovieticii dețin funcția permanentă de codirector. El va insista ca această conferință să includă Siria, Libia și OEP-ul ca reprezentanți autentici ai palestinienilor. Trebuie să vă mai informez că președintele Ceașescu mai dorește să distrugă manevrele lui Carter de a fi mediator între Begin și Sadat.

— Begin ar trebui să fie asasinat. Iar nebunul acela de Sadat va trebui sau să renunțe, sau să fie înlăturat.

— Fratele Ceașescu vrea să rămână mediatorul lor, am continuat, ignorând întreruperea lui Gadhafi. Atutul său, după cum știți, e că el este singurul conducător al lumii care are relații diplomatice și personale atât cu Israelul, cât și cu Egiptul, fiind și prieten personal cu președintele Arafat.

— Arafat e un nebun stupid.

— Fratele Ceașescu vrea să-l convingă pe președintele Arafat să fie conciliant față de rezoluțiile 242 și 338; să schimbe plăcuța de pe ușă cu numele OEP-ului cu alta, purlând numele de guvern în exil, dar întâmpină dificultăți. L-ați putea ajuta, Excelență?

— Eu nu sprijin pacea în Orientul Mijlociu. Și nu-l sprijin nici pe Arafat. E un nebun stupid și incompetent.

— L-ați sprijinit cândva, nu-i așa, Excelență?

— Nebunul acesta stupid este fanatic, un războinic, dar unul deștept, însă nu duce nimic la bun sfârșit.

— Ce să-i raportez președintelui meu? \par — Spune-i fratelui Ceașescu că părerile noastre referitoare la Orientul Mijlociu și Arafat sunt diferite. Și că vreau să-mi dea un pașaport sud-american, perfect curat. Va trebui să fie atât de curat, încât însuși fratele meu să aibă încredere să-l folosească.

Știi pentru cine am nevoie, pentru „Carlos”...Și vreau ca fratele meu să-mi indice un aeroport occidental pe care „Carlos” să-l poată folosi în siguranță, ca să ajungă în Occident.

— Ce altceva trebuie să-i mai spun președintelui Ceaușescu?

— Spune-i că, în ciuda căilor noastre total diferite de luptă împotriva imperialismului american, are tot sprijinul meu. Atâta timp cât „Orizontul” său stupid funcționează, va avea banii mei a-l finanța, în ziua în care n-o să mai meargă șmecheria, poate conta pe armele mele.

Gadhafi s-a ridicat brusc de pe scaun și a scos din buzunar o batistă, cu care și-a șters fruntea și ceafa.

— Care-i statutul lui „Brutus” al nostru, generale? a întrebat Colonelul câțeva minute mai târziu.

„Brutus” este numele codificat pentru armele bacteriologice. La o zi după lansarea unui apel internațional pentru interzicerea tuturor armelor chimice, Ceaușescu l-a chemat la el pe generalul Mihai Chițac, comandantul trupelor chimice, și pe mine și ne-a ordonat ca o componentă ultrasecretă pentru arme bacteriologice să fie creată imediat în cadrul trupelor chimice, și dezvoltată cu ajutorul DIE. Mai târziu acestei componente i s-a dat numele codificat de „Brutus” de la bmcellosis, prima armă bacteriologică pe care aceasta a produs-o și care a devenit favorita lui Ceaușescu. Promițând să împartă produsul cu Libia, el l-a convins pe Gadhafi să investească sume mari de bani ca să dezvolte operațiunea „Brutus”, deși, în realitate, n-a fost necesară valută forte în acest proiect.

— Nu există nici un cuvânt despre „Brutus” în mesajul președintelui Ceaușescu, m-am aventurat să răspund.

Gadhafi s-a întors spre mine fulgerându-mă din priviri. Fața sa transfigurată s-a făcut tare ca granitul, iar ochii lui îmi aruncau priviri tăioase.

— Nu le juca cu mine, generale, sunt bani libieni în chestia asta și... vreau să știu ce se întâmplă.

În timp ce „Jarnea” îmi traducea la ureche, mi-a șoptit că vocea lui Gadhafi trăda un tremur nervos. Deși Gadhafi vorbea în arabă, mi-am dat seama cu ușurință ce răbufnea din el.

— Să-i spui asta fratelui Ceaușescu, a zis Gadhafi cu aceeași voce.

Apoi s-a îndreptat spre fereastră și, întorcându-se spre noi cu profilul, a rămas acolo fără să mai zică nimic, privind doar afară în noapte. Am înțeles că întrevederea luase sfârșit.

De la biroul lui Gadhafi am plecat la ambasadă, unde șeful stației, Anton Anton, mă aștepta în salonul principal.

— Bucureștiul întreabă mereu dacă te-ai întors, a spus. Tovarășul așteaptă raportul tău.

La câteva minute după ce am scris-o telegramă spunând doar atât „BEDUIN BINE DISPUS”, Anton a raportat că „Riyad” era jos, așteplând să mă ducă la un dineu oficial dat în onoarea mea și a generalului Popescu.

AJUTÂNDU-L PE „CARLOS”

Dineul lui „Riyad” a avut loc în clubul Ministerului de Interne, care este rece ca o cazemată. Au participat adjuncții lui și câțiva ofițeri de rang înalt. Pe masa lungă de lemn erau patru miei fripți, înconjurați de castroane de argint pline cu pilaf de orez verde, și numeroase sticle cu limonada verde. Dineul a început într-o atmosferă tăcută, posomorită. Cele câteva glume pe care a încercat să le spună Popescu au fost urmate numai de propriul său râs. După două ore, buna dispoziție și-a făcut simțită prezența, dar atunci „Riyad” m-a condus la mașină.

— Să-i lăsăm să se simtă bine ei între ci, fără șefi, mi-a spus. Mașina s-a oprit în fața unui hotel luxos, unde portarul în uniformă care a venit să ne deschidă ușa a rămas ca lovit de trăsnet când l-a zărit pe „Riyad”.

— Asta e un alt rezultat al legăturii noastre, mi-a spus „Riyad”... Ministerul nostru a preluat acest hotel și altele, care sunt folosite de străinii cu rang. Fiecare telefon este urmărit, am pus microfoane în fiecare cameră și la aproape toate mesele din restaurant, iar personalul este format din agenți secreți. Este exact ceea ce am văzut la voi, la hotelurile Alh⁵n⁶e Palace și la Intercontinental.

Am petrecut restul serii discutând la o masă retrasă și îndepărtată, unde, fără să i se spună, chelnerul ne-a umplut ceștile de ceai cu whisky, servit dintr-un ceainic de aramă. În proporție cu numărul de cești băute, adevăratul „Riyad” a început să iasă din carapacea sa de taciturn monosilabic, care vorbea rar și niciodată nu spunea ce gândea. Fanaticul antisemit și delirantul antiamerican pe care l-am întâlnit numai o singură dată înainte, într-un club de noapte din București, în vara anului 1977, a început iar să revină la viață.

Secretul care guvernează orice serviciu de spionaj, fie în Iu-nica liberă, fie într-o țară totalitară, interzice ca agenții să discute despre munca lor cu un neprofesionist. Dar există și o lege nescrisă: când agenții secreți se întâlnesc, singurul lucru pe care îl pot discuta sunt afacerile lor

clandestine. Terorismul a fost principala preocupare a lui „Riyad” în ultimii cinci ani. Acesta este subiectul despre care a vorbit la București cu câteva luni în urmă, iar operațiunile teroriste erau tema despre care el a început acum să-și depene amintirile. Astăzi a vorbit despre acel terorist dezgustător, „Carlos”, care este cunoscut și sub numele de „Șacalul”...Pe numele său adevărat Ilici Ramirez Sanchez, el era fiul unui venezuelean bogat. A devenit revoluționar, iar apoi un activ susținător al Frontului Popular pentru Eliberarea Palestinei, o grupare teroristă și marxistă, iar în final prieten intim cu Gadhafi.

— Atâta vreme cât „Carlos” continuă să trăiască aici, a spus „Riyad”, dispun de fonduri nelimitate ca să-i acopăr toate cheltuielile pentru tot restul vieții.'

Abia după ce a băut tot din ceașcă a continuat:

— Carlos e nervos, fără astâmpăr, nu poate sta liniștit. Acum vrea să organizeze o nouă operațiune în Occident. Ți-a cerut Colonelul un pașaport?

— Da.

— Am cerut de la prietenii noștri bulgari un pașaport sud-american pentru „Carlos”, dar Colonelul vrea și ajutor românesc. Știi că noi avem relații excelente cu Sofia, dar Ceaușescu este fratele Colonelului.

Trecuse de miezul nopții când am plecat la aeroport. De îndată ce avionul a atins-altitudinea de zbor, Calomfircscu a revenit în salon.

— Încearcă să dormi câteva ore, generale. Patul prezidențial te așteaptă, mi-a recomandat, după ce am terminat cina intimă pregătită de el.

Ca întotdeauna, de îndată ce m-am băgat în pat, mi-am spus rugăciunea. Am fost un creștin devotat toată viața și niciodată n-am adormit înainte de a mă ruga lui Dumnezeu. De când religia a fost interzisă, îmi spuneam rugăciunile numai în gând. În decursul anilor am învățat să mă concentrez până ce vedeam clar imaginea lui Hristos răstignit pe cruce. Aceea a fost biserica mea, altarul meu, icoana mea, timp de aproape 30 de ani. Acestui Hristos, pe care-L vedeam atât de clar cu ochii minții melc, până la ultimul detaliu al feței Sale și corpului Său, mă rugam.

Era aproape ora șase dimineața când am ajuns la București, întorcându-mă din călătoriile mele efectuate în Occident, Aeroportul Internațional București-Otopeni mă frapa mereu ca un loc straniu și amenințător, aparținând unei lumi primitive, diferite. De sus se vedeau artileria antiaeriană și mitralierele de calibru mare instalate de Ceaușescu ca să

împiedice ca avioanele deturnate să părăsească țara. Clădirea aeroportului, cufundată în beznă pentru a se economisi curentul electric, este mereu plină de ofițeri de securitate și milițieni înarmați cu automate. Oficialii, de la grăniceri și vameși până la portari, sunt la fel de neprie-tenoși și suspicioși. Pasagerii timizi și speriați încearcă să aștepte sau să se plimbe fără să le dea atenție, în această zi rece și ploioasă, aeroportul mi s-a părut totuși ospitalier, în comparație cu lumea de unde abia plecasem.

Pop, adjunctul meu, era acolo ca să-mi prezinte un scurt raport asupra celor întâmplate în timpul absenței mele. După terminarea raportului, mi-a spus că „Profesorul” mi-a telefonat de câteva ori cu o zi în urmă – Ceaușescu voia vesti de la mine. îmi lăsase vorbă să fiu în biroul său „la prima oră în dimineața aceea”... Aceasta însemna ora 8,30, atunci când Ceaușescu sosea acolo cu punctualitatea unui ceas elvețian. I-am dat servieta lui Pop și am plecat acasă. Pe drum, șoferul meu, Paraschiv, mi-a vorbit în special despre Dana și despre Radu, logodnicul ei. Ieri avusese loc vernisajul expoziției ei la București. Multă lume venise acolo. Ea era atât de emoționată... După-amiază, Paraschiv a dus-o la expoziția de sculptură a lui Radu. Și acolo erau mulți vizitatori... Erau atât de drăguți împreună.

CAPITOLUL VII

— Bine ai venit acasă, șefule!

— Sunt atât de bucuros să văd, în sfârșit, o ființă omenească, profesore! am replicat, ca răspuns la îmbrățișarea exuberantă a lui Constantin Manea.

Birourile și sălile de conferință ale lui Ceaușescu erau goale la acea oră matinală. Era prezentă acolo numai echipa de tehnicieni având sarcina de a verifica zilnic securitatea cabinetului lui Ceaușescu. O regulă, introdusă cu mulți ani în urmă de către KGB-ul sovietic, cere ca biroul conducătorului partidului comunist și reședința acestuia să fie verificate sistematic și cu regularitate pentru descoperirea sistemelor de observare sau a altor operațiuni de spionaj, în fiecare dimineață, toate telefoanele sunt înlocuite cu altele, identice, care au fost verificate în prealabil, iar apoi sigilate.- Liniile telefonice sunt verificate zilnic pentru a detecta orice legătură sau posibilă interceptare străină. Sistemul de detectare a radiațiilor, ascuns în tocul ușii, este testat în fiecare dimineață, așa cum este cazul controlului Geiger-Muller și al celorlalte instalații ascunse în interiorul biroului. O dată pe săptămână, pereții, tavanul și podeaua sunt cercetate încă o dată cu ajutorul razelor X cu scopul de a depista microfoane ostile.

— Hai să intrăm, șefule. Nu există pe lume alt loc mai sigur pentru a sta de vorbă ca biroul Tovarășului, a spus Manea, clipind în direcția ofițerilor care făceau verificarea.

M-a împins în cabinetul prezidențial, unde a început să scoată și să-și aranjeze, pe biroul lui Ceaușescu, lucrurile cu care el își începe de obicei ziua, într-o. ordine invariabilă, specifică: rapoartele zilnice de spionaj ale DIE deasupra, dosarul conținând telegramele de la ambasade selecționate de ministrul afacerilor externe dedesubt, raportul cu privire la emisiunile postului de radio Europa Liberă în limba română imediat sub ele, iar la sfârșii buletinele de știri Agerpres pregătite special pentru el, conținând informații din presa occidentală care n-au fost publicate în România.

— N-am prea avut mult de lucru zilele trecute, șefule, a spus Manea. Tovarășul a avut o întrevedere cu ministrul apărării și cadrele superioare, ca să-i felicite pentru manevrele lor recente. Știi cine a fost cel mai bun dintre oamenii noștri? Generalul Militaru a câștigat toate medaliile! Îți amintești de apariția lui spectaculoasă când a deschis parada militară la ultima sărbătoare națională? Era acolo, ca Făt-Frumos, în mașina sa decapotabilă, salutând unitate după unitate și apoi dându-i raportul Tovarășului. Toate fetele erau înnebunite după el, nu-i așa?

Nicolae Militaru, unul din generalii favoriți ai lui Ceaușescu, era comandantul celui mai important regiment românesc din garnizoana București.

— Ce noutăți sunt în legătură cu vizita în Statele Unite?

— Începe la 12 aprilie, după cum știi, și nu s-a schimbat nimic în programul pe care l-ai propus Tovarășului.

— Tovarășul tocmai a plecat de la reședința sa, a raportat un ofițer de securitate din pragul ușii. Și este bine dispus, după cele spuse de ofițerul de serviciu de la reședință.

Dispoziția și furia imprevizibile ale lui Ceaușescu erau proverbiale.

AUSTRIA E LOCUL POTRIVIT.

Manea stătea în picioare în pragul ușii deschise, cu fața spre scări, când, după zece minute, Ceaușescu a trecut pe lângă el înmânându-i pălărieagră pe care o poartă de la începutul primăverii până la lăsatul iernii.

— Iată-te în sfârșit acasă, Pacepa. Hai înăuntru, a exclamat Ceaușescu evident bine dispus. Ce-i nou? a început ca întotdeauna, după ce s-a

instalat pe scaunul înalt din spatele biroului și a pus mâna pe stiloul său favorit, îmbrăcat într-un material negru, fin.

I-am dat raportul cu privire la misiunea mea la Beirut, încercând să fiu scurt și la obiect, în ciuda cuvântărilor lungi ale lui Ceaușescu și a înclinației sale spre logoree, n-avea răbdare să-i asculte pe alții vorbind.

Ceaușescu a tăcut mult timp după ce am terminat. Când și-a ridicat ochii ageri spre mine, carnetelul de însemnări din fata lui era plin cu figuri geometrice indescifrabile, desenate cu cerneală groasă, neagră.

— De cinci ani tot încerc să-l fac pe Arafat să nu mai mintă, dar vulpea mea bătrână pur și simplu nu poate trăi fără asta. Dacă nu spune măcar o minciună, nu-i tihnește ziua, a spus Ceaușescu, vizibil stânjenit. A pierde e ceea ce urăște cel mai mult. Adevărul e că Arafat este curajos față de Israel și americani, dar las față de lumea arabă. Mai are multe de făcut pentru OEP-ul său înainte de a începe măcar să se gândească la o transformare.

Ceaușescu s-a ridicat de pe scaun. Nu-i stă în obicei să se plângă de ceva. A luat din seiful personal un carnetel cu însemnări legat în piele neagră, unul dintre puținele documente pe care obișnuia să le țină acolo.

— Dacă nu~ putem avea un guvern în exil, ar trebui să încercăm ca OEP-ul lui Arafat să fie recunoscut în Occident ca atare. După cum a spus „Annette”, pentru moment în Austria pare a fi locul cel mai potrivit. Să vedem ce spune „Biblia”.

„Biblia” era numele pe care l-a dat unei cărți scrise de mână făcută de către DIE într-un singur exemplar, doar pentru el, care conținea descrierile cifrate ale celor mai importanți agenți din Occident.

— Să vedem Austria. Iată-o. Cancelaria Federală. Nu e asta biroul lui Kreisky?

— Ba da.

— La Cancelaria Federală sunt dați trei agenți: „Bodor” – Ministerialrat – bani; „Berthold” – Ministerialrat – bani; și „Stumpf” – Hofrat – bani. Vorbește-mi despre ei.

— Aceștia sunt trei dintre consilierii personali ai lui Kreisky. Au aceeași funcție cu a mea.

— Sper că mai mult decât atât, a clipit Ceaușescu.

— Și eu, tovarășe. Rât este cuvântul german pentru consilier. Ministerialrat și Hofrat sunt două posturi birocratice austriece.

— Nu l-ar putea „lucra” pe Kreisky?

— Stumph” ne-a furnizat numai documente secrete de la Cancelaria Federală. Atât de bune pe cât ne putem aștepta de la Austria. „Bodor” și „Berlhold” s-au ocupat și de informații și de spionaj, pentru dolarii din Elveția. Ei nu vor șilingii austrieci din Viena.

— Notează-i. Mai e un nume aici, „Orlando” – referent în biroul personal al lui Ki'eisky – bani.

— Un birocrat. Perfect pentru informații. A făcut fotocopii pentru fiecare foiță de hârtie care a intrat în biroul său de la, sau pentru Kreisky și ne-a dat lot. Cincizeci de dolari bucata, tot teancul. Iugoslavii sunt înnebuniți după el.

— Primul nume de la Vicecancelarie este „Daniel” – ofițer executiv – ceasuri de aur, garnituri de birou de aur. Cine e vicecancelarul?

— Androsch este vicecancelarul și ministrul de finanțe. „Daniel” este în ultimele stadii ale procesului de recrutare, răsplătii cu daruri, dar încă nu cu bani.

— Unde ar trebui să mă mai uit?

— Ministerul Afacerilor Externe?

— Iată-l. Sâni mai multe nume decât ar fi nevoie pentru alcăluirea unei echipe de fotbal. Alege doi-trei, care să plaseze un microfon în urechea ministrului lor. Ei ar trebui să fie capabili să ajungă la ei de trei ori pe zi și încă o dată seara.

Ceașescu a început să răsfoiască nervos paginile, evident plictisii de „Biblie”.

— Bine, a exclamat după o pauză.

Acesta era un semn sigur că e pregătit să dicteze ordine, pe care le va însoți de câte o lovitură cu pumnul în masă. Și așa s-a întâmplat.

— Toate la timpul lor, a început. Am puica organiza acum o operațiune secretă, desemnată să-l convingă pe Kreisky că recunoașterea OEP-ului ar consiliului cea mai bună proiecție pentru Austria lui nealinială și neînarmată împotriva aiacurilor lororile. Ai o întreagă armată de agenți în jurul lui și o experiență suficientă ca să faci asta. Cere și ajutorul Belgradului. Din cele ce mi-a spus Tito., el poate face orice dorește cu Kreisky. Viena trebuie nu doar să-l recunoască pe Arafat, dar și să stabilească relații diplomatice cu OEP. așa cum am făcut noi.

'Apoi Ceaușescu a cerut ca unele zvonuri să fie răspândite cu inteligență în Occident, sugerând că Arafat devine tot mai moderat și chiar făcând

aluzie că abordează „mai realist” problema Israelului și rezoluțiile Națiunilor Unite cu privire la Orientul Mijlociu.

— Nu vreau zvonuri bazate pe bârfă. Vreau documente serioase, făcuie penlru sau de călre conducători de stat. Spune-i lui Ilie ce are de făcut. El e expertul. (Generalul Mihai Ilie era șeful Serviciului de Dezinformare al DIE.) El va găsi modalitatea cea mai bună să rezolve problema, îți mai amintiești de diplomaatul occidental care a vizitat Bucureștiul timp de două zile și a găsit o servietă în camera lui de la hotel?

— Asia s-a înlâmplat anul iredul.

— A înțeles servicia în bagajul său, a coborât la recepție și a aflat că un general sirian, care plecase chiar în acea dimineață, slăluise în camera lui. Ceaușescu a râs.

— Spune-i lui Ilie să organizeze o altă operațiune inteligentă. Deghizați-l pe unul dintre agenții voștri în demnitar egiptean care călătorește prin Austria și faceți-l să-și „uite” documentul într-un hotel din Viena. Bani nu fac obiect de discuție.

ARME ROMANEȘTI PENTRU LUMEA A TREIA.

Ceaușescu a schimbat subiectul.

— Ce-mi poți spune despre Libia?

După ce am terminat de reluat discuția pe care o avusesem cu Gadhafi, a continuat să deseneze în liniște linii geometrice negre pe carnetul lui, ca și cum nimeni n-ar fi fost în birou. Când, în cele din urmă, s-a uitat la mine, ochii săi luceau, iar fața-i radia:

— Veștile sânt bune. Și 750 de milioane de dolari care intră numai într-o zi!

Și-a strâns palma dreaptă, ca și cum literalmente ar fi ținut în mână milioanele de care vorbea.

— Rafinăria nu e treaba ta. O să am grijă de asta mai târziu, a încheiat, dându-i apoi ordin lui Manea ca ministrul petrolului și ministrul industriei chimice să vină în biroul său la ora două. Dar industria militară îți aparține cu totul. Asta e sarcina ta, până când primul tanc iese din fabrică. Și până când primul Fokker construit în România își ia zborul, a decretat el. Câți dintre dolarii lui Gadhafi trebuie într-adevăr să-i cheltuim pentru tancuri?

— Mai nimic. Dacă vom cumpăra licența germană pentru unitățile armate mobile, „Leopard” nu ne va cere mare lucru pentru adaptarea motorului.

— întotdeauna îmi place să împuşc doi iepuri dintr-un foc, a spus Ceauşescu zâmbind. E scump să menţii azi comunismul în viaţă. Am deja o uriaşă datorie externă, care mă priveşte drept în faţă, şi n-o pot reduce exportând roşii sau hârtie igienică. Trebuie să facem dolari prin orice mijloace. Şi trebuie să exportăm arme oricum, pe faţă sau în secret, legal sau prin contrabandă, nu-mi pasă cum.

Ceauşescu puneă din nou placa spartă.

— îţi aduci aminte de ultima expoziţie pe care Serviciul Secret a organizat-o pentru mine la Blair House? N-au avut expusă nici măcar o puşcă-mitralieră americană. Toţi agenţii lor au pusti-mitraliere „Uzi”, deoarece corespund mai bine nevoilor lor. „Uzi” este acum un sistem al antiterorismului, iar israelienii au făcut din asta alât un nume, cât şi o avere. Ar trebui să fabricăm şi noi „Uzi”.

S-a ridicat şi a început să se plimbe de la un capăt la altul al biroului, iar eu făceam acelaşi lucru alături de el.

— Lumea a treia e împărţită de fapt între doi mari producători de arme, dar e riscant să te bazezi fie pe armele americane, fie pe cele sovietice. Trebuie să iniţiem operaţiuni secrete pentru a spori răspândirea sentimentelor antisovietice precum şi antiamericane. Şi atunci pac! ar trebui să scoatem „Uzi”-urile noastre. Un tanc Leopard modern fabricat într-o Românie independentă. Un avion militar Fokker cu scopuri multiple fabricat într-o Românie independentă. Un avion de luptă creat de România independentă şi Iugoslavia. Iar în spatele scenei, în secret, o rachetă bacteriologică construită de o Românie independentă. „Uzi”-urile israeliene au devenit un simbol al antiterorismului. „Uzi”-urile noastre ar trebui să devină un simbol al independenţei.

Ceauşescu s-a oprit în mijlocul camerei, s-a întors spre mine şi m-a prins de nasturele de la haină.

— Ce-ai zice ca noului nostru tanc să-i zicem „Cega”?

— De la Ceauşescu-Gadhafi?

— Gândeşte-te la asta.

Ceauşescu a început* din nou să deseneze simboluri geometrice în carnetel, uitând de prezenţa mea. Acesta era modul lui de a se concentra.

— Avem câteva paşapoarte sud-americane, nu-i aşa? a spus în cele din urmă. Mă refer la ale noastre, nu la cele primite de la Moscova sau de altundeva.

— Da, avem.

— Atât de sigure pe cât le vrea Gadhafi?

— N-âm avut probleme cu ele până acum.

— Avem și câteva pașapoarte originale spaniole, nu-i așa? Cele pe care le-a dat Santiago Carillo?

— Da, tovarășe. Avem cinci sute de pașapoarte în alb. Originale, obținute de comuniștii lui care lucrează în poliția spaniolă. Ne-a spus că sunt foarte sigure.

— Dă-i lui Gadhafi și două din alea. Avem aeroportul sigur din Europa occidentală pe care-l vrea Gadhafi? E pentru „Carr los”, ca să ajungă în Europa, nu-i așa?

— Da, tovarășe. Avem câteva. Unul este la Frankfurt, în Germania occidentală. Acolo îl avem pe „Rudy”, un ofițer Bundes-Mmiiwlamt, recrutat ca agent. Acum este șeful unui schimb de grăniceri, al unor oameni care controlează pașapoarte. Ultima lui achiziție de marcă a fost o duzină de filme conținând lista persoanelor căutate de Germania occidentală și Interpol, listă aflată la punctele de frontieră.

— Mai există altă cale pentru „Carlos” ca să ajungă în Europa?

— Rolf”

— Ăla care ne ajută la negocierile pentri' Fokker?

— Da. Are câteva avioane și ar putea duce pe cineva în Germania occidentală, folosind un aeroport particular sau o secțiune a-unui aeroport mare rezervat pentru avioane particulare. Controalele de graniță și vămile sunt foarte ușoare acolo.

Ușa dublă și grea de la biroul lui Ceaușescu s-a deschis brusc, iar apoi s-a închis trântită și Elena a dat buzna ca un ciclon.

— Unde ai fost, Nicule? Te-am căutat peste tot, a întrebat, numai ca să spună ceva.

De îndată ce m-a văzut, a început să țipe I

— O să te strivesc ca pe un păduche. O să o blestem pe mă-ta că te-a adus pe lumea asta.

— Ce s-a întâmplat, Elena? a intervenit Ceaușescu.

— Trebuie să clarific ceva cu păduchele ăsta, a urlat ea către mine. Am un milion de lucruri pe care să le facă. Și el, viermele mizerabil? Pleacă să înoate în Mediterana.

— Lasă-l în pace, Elena. Tocmai a sosit și e obosit ca un câine.

— în cazul ăsta, fă-l să latre. Am o mulțime de lucruri pentru tine săptămâna asta, Pacepa, a continuat ea. Întâlnirea cu ambasadorul

venezuelean, de exemplu. Ai aranjat totul, dar apoi ai plecat înainte de a obține medalia pentru mine. Nimeni n-a știut nimic. A fost un dezastru.

— Haide, Elena. A fost perfect. Ce-ai fi vrut mai mult? Deodată, ea a schimbat subiectul.

— Măcar mi-ai adus ceva frumos din călătorie?

I-am raportat că Olcescu pur și simplu nu avusese timp să meargă la Damasc să cumpere garniturile de fețe de masă, dar va trimite totul peste o zi sau două.

— Olcescu n-are niciodată timp pentru mine, a mieunat Elena, afectată. Dar cu stelele ce se aude?

— Olcescu a stat de vorbă cu oamenii lui – indivizii aceia pe care îi constrânge să ia cocaină. I-au promis câteva diamante extraordinar de mari până mâine. Le voi aduce în geanta mea diplomatică.

— Cred că asta e tot pentru azi, Pacepa, a spus Ceașescu, întrerupând-o pe Elena.

SERVICIUL D PENTRU DEZINFORMARE.

Abia după-amiază târziu am reușit să ajung la Serviciul de Dezinformare, așa cum mi-a ordonat Ceașescu. Dezinformarea este una dintre cele mai importante activități a oricărei țări est-europene, unde fiecare cuvânt este tabu. Astfel, Serviciul D este cunoscut în cadrul Securității ca o mică unitate de „Arhivă Documentară”, iar sediul acesteia era ascuns la etajul patru al clădirii izolate a Ministerului de Interne. Ofițerii de securitate obișnuiți credeau că Serviciul D este doar un birou cu trei ghișee, pentru primirea cererilor de documentare de la diferite unități de spionaj și pentru oferirea de informații găsite în arhivele sale secrete – ceea ce se făcea, de fapt, din motive de acoperire. Când am ajuns acolo, ofițerul de serviciu m-a dus înăuntru printr-o ușă discretă, folosind o combinație pentru a descuria lacătul electronic. Trecând printr-o zonă-tampon, care arăta ca o cameră de arhivă, am intrat în adevăratul Serviciu de Dezinformare.

— Tovarășe general, serviciul își îndeplinește programul de rutină. Sunt colonelul Valentin Leonte, director adjunct al Serviciului D, a raportat stângaci cineva nefamiliarizat cu convențiile militare. Știi, generale, am două picioare stângi când vine rândul etichetei militare. Ilie a sunat adineauri să spună că va întârzia câteva minute. Iarăși nu s-a simțit bine.

Valentin Leonte era numele codificat pentru colonelul Valentin Lipatti, un vechi agent DIE, care și-a desfășurat aproape toată cariera lucrând ca ambasador în Ministerul Afacerilor Externe. Deși burghez la origine și

frate cu Dinu Lipatti, un binecunoscut pianist care și-a petrecut toată viața în Elveția, Leonte a fost recrutat și păstrat în DIE ca unică excepție, datorită devotamentului său pentru comunism, talentului pentru diplomație, francezei perfecte și deosebitei înțelegeri a Occidentului.

— Până vine Ilie, hai să-ți arăt noul meu sistem computerizat, a sugerat Leonte. Fără să aștepte răspuns, a deschis o ușă din apropiere și m-a invitat înăuntru. '

Principalul scop al serviciilor de dezinformare din blocul sovietic este de a ascunde puterea militară reală a țărilor componente, de a deforma adevăratele dimensiuni ale cantităților de arme, pentru a deruta guvernele și mass-media occidentală cu privire la intențiile comuniștilor, punând în circulație povești închipuite și lansând zvonuri în anumite scopuri tactice. Treptat, Ceaușescu a transformat dezinformarea românească în propriul său mareșal Potiomkin. Exact ca mareșalul Ecaterinei cea Mare, care a trebuit să creeze sate de carton pentru ea, făcând ca Rusia să arate așa cum dorea ea, lot așa Serviciul D trebuia să creeze documente secrete occidentale false pentru Ceaușescu, prezentând România ca țară independentă în cadrul blocului sovietic.

În decursul anilor, Serviciul D a colecționat sute de mii de semnături false, din tot Occidentul. Bazată pe procurarea directă de către DIE, prin schimburi cu alte servicii ale Pactului de la Varșovia, precum și cu iugoslavii și libienii, colecția conține acum semnăturile celor mai mulți șefi de state necomuniste, conducători de guvern, miniștri și figuri importante din serviciile secrete, partide politice, ziare și reviste, firme particulare și chiar instituții caritabile. Chiar și Vaticanul era reprezentat. Există, de asemenea, o mare colecție conținând copii de chei folosite la mașinile de scris ale acestor instituții occidentale în anumite perioade specifice de timp. Ca într-un muzeu de artă, fiecare exemplar este verificat cu grijă, evaluat și conservat. Colecția este considerată o comoară de spionaj foarte importantă și nu s-a precupețit nici un efort material pentru a o reactualiza și completa cu cele mai rare articole existente.

Aceste materiale sunt folosite pentru crearea documentelor „originale” occidentale conținând texte false, care sunt multiplicare și manipulate cu pricepere pentru un efect cât mai bun. În ultimii opt ani, de exemplu, Serviciul de Dezinformare a creat cu succes documente semnate de diverși conducători occidentali. Toate aceste documente ating diferite probleme inofensive și conțin, de asemenea, referințe întocmite cu grijă, care

„confirmă” independența României față de Moscova, caracterul autentic al apropierei ei de Occident, dificultățile ei economice și pojitice cauzate de afirmarea independenței în cadrul blocului sovietic și importanța ajutorului occidental pentru România, încurajându-se crearea altor breșe în blocul sovietic. Purlând diferite niveluri de clasificare, astfel de documente „originale” au apărut la suprafață cu pricepere în alte țări decât cele în care se zice că ar fi apărut. Ele erau „uitate” într-o servietă lăsată într-un hotel de lux de o presupusă oficialitate guvernamentală de nivel înalt, sau „văzut” pe masa vreunei oficialități occidentale, care era, de fapt, agent secret român, sau discret transmise unui ziarist de către un civil occidental, care era de fapt agent DIE.

Dintre cele mai recente făcea parte un material folosit în vizita oficială a cancelarului vest-german Helmut Schmidt la București, în ianuarie trecut, la întoarcerea sa de la Cairo spre Bonn. Serviciul D a creat cu grijă un dosar despre Ceaușescu ce părea alcătuit de BND – Bundesnachrichtendienst, serviciul secret extern vest-german – ca material în rezumat pentru Schmidl. Pe lângă datele personale despre Ceaușescu și familia lui, dosarul conținea comentarii critice cu privire la cultul personalității promovat de el, politica internă marxistă, ortodoxă, atitudinea lui față de emigranții germani din România și politica lui cu privire la comerțul exterior. Dar el sublinia, de asemenea, independența autentică a lui Ceaușescu față de Moscova și dificultățile economice ale României, generate de reacția sovietică în această privință. Scrisă pe o hârtie cu antetul BND, clasificată streng gelieim, cu fiecare pagină numerotată, stampilată și înregistrată, dosarul putea fi luat cu ușurință drept real de cineva din afara BND. Pe 8 ianuarie 1978, la numai câteva ore după plecarea lui Schmidt din București, un occidental, în tranzit prin capitală, a găsit o copie uitată a acestui dosar cu aspect oficial vest-german, în camera lui din Hotelul Ath6n6e Palace. O altă copie a aceluiași dosar, împodobită cu propriile notații marginale ale lui Schmidt, a fost uitată într-un hotel din Cairo, unde au stat membrii delegației vest-germane. Colecția lui Leonte a ajutat România să-și reducă importurile pe valută forte din Occident. Prima operațiune de succes de acest fel s-a bazat pe îndelungata, și acerbă rivalitate dintre firma franceză Schneider-Creusot și un grup industrial vest-german, compus din AEG, Siemens și Schlomann A. G., rivalitate legată de exportul de echipament metalurgic în România. Fiecare document adus în București de către reprezentanții

francezi și vest-germani în timpul multelor luni de negocieri a fost fotografiat pe ascuns, iar convorbirile telefonice și telexurile au fost ținute sub observație continuă. Spre sfârșitului discuțiilor tehnice și începutul negocierilor financiare, o ofertă făcută de grupul vest-german a fost lăsată inteligent să transpire la Schneider-Creusot, care a aflat astfel că prețurile acesteia erau cu peste 20% mai mari. Firma franceză a coborât prețurile în mod drastic, iar noua ofertă, cu prețuri mult mai mici decât cele actuale, a fost aflată de vest-germani. Acest gambit a continuat timp de câteva luni, iar Bucureștiul a obținut o reducere de prețuri de câteva milioane de dolari, în consecință, respectiva operațiune a fost reluată în zeci de cazuri, făcând posibil ca Bucureștiul să se aleagă cu importante beneficii financiare.

— Acesta e copilul meu, a spus Leonte, așezându-se în fața terminalului de la un computer conectat cu un lector de microfilm. Să zicem că vrem semnătura lui Chirac, o pagină cu antetul său și mașina de scris folosită pentru el în 1974. Luăm codurile pentru el din acest catalog, a continuat el, bătându-le pe clapele computerului său, și totul începe să apară pe ecran, incluzând o indicație referitoare la raftul unde putem găsi originalul.

Încântat de spectacol, Leonte s-a întors spre mine și apoi a încercat numele lui Cyrus Vance, secretarul de stat al SUA.

— Uite, -generale. Aici avem o scrisoare semnată de Vance pe o hârtie cu antetul Departamentului de Stat.

Leonte a bătut apoi un alt cod, iar imaginea de pe ecran s-a schimbat.

— Iar aici, generale, este alta, semnată de ci pe o hârtie cu antetul său personal. Ambele sunt de anul acesta. Când avem nevoie de ceva de la el, tot ce am de făcut este să furnizez textul într-o engleză-americană fluentă, cu accentul pe limbajul Departamentului de Stat. Tipografia noastră va produce aceste pagini cu antet și va bate la mașină scrisoarea, iar laboratorul grafologic va avea grijă de semnătură.

Ofițerul de serviciu a raportat că mașina generalului Ilie tocmai sosise. Minai Ilie avusese o lungă și bogată carieră în Securitatea română. După război, împreună cu consilierii sovietici ai KGB-ului, a organizat spectacolul unui proces de spionaj rușinos, în care Vaticanul a fost prezentat ca rețea de spionaj, fiind obligat să-și retragă reprezentanții de la București. După câțiva ani, a devenit adjunctul șef al Direcției de Contraspionaj u Securității, răspunzând de țările de limbă engleză. El era creierul aflai în spatele oricărei operațiuni importante împotriva SUA și a

ambasadei britanice. Cariera lui în spionajul extern a început ca agent într-o stație din Londra și s-a sfârșit ca director adjunct al pIE. Un diabet avansat i-a făcut pe doctori să nu-i dea mai mult de doi ani de trăit, când, pe la mijlocul anilor '60, a fost trimis ca șef al stației din Paris, mai ales ca să poată beneficia de tratament medical francez. Rezultatele lui de acolo, ca și cele ale adjunctului său, Mihai Caraman, au depășit toate așteptările. Două recrutări spectaculoase la sediul NATO au furnizat zeci de mii de documente militare occidentale dintre cele mai secrete, care au fost transportate din România direct la Moscova cu un avion miliiar special și au fost plătite cu monede de aur de către Kremlin. Unul dintre funcționarii recrutați a furnizat sistemul codificat francez, de asemenea trimis imediat la Moscova.

Cariera externă a lui Ilie s-a terminat brusc, prin dezertarea agentului său preferat, Ion Iacobescu, care lucra la Paris sub acoperire UNESCO și care a fugit în SUA, în 1969. Un an mai târziu, Ceaușescu l-a numit pe Ilie șef al Serviciului de Dezinformare și a ordonat ca DIE să-i plătească medicamentele și doctorii din străinătate. Acum nu lucra mai mult de patru ore pe zi; dar prezența sa la conducerea Serviciului de Dezinformare i-a sporit evident eficiența.

— Regret că am întârziat, șefule, a spus Ilie, intrând încet în cameră.

Ca de obicei, purta o haină neagră, aruncată pe umeri, și o pălărie împinsă neglijent pe ceafă.

— Trebuia să fiu mort de mult, nu să continui să-mi torturez prietenii și pe mine însumi, a continuat, cu un hârâit straniu, cauzat de o angină avansată de care suferea.

Singur cu Ilie în biroul lui, în spatele ușii masive, capitonate, l-am informat pe scurt despre discuțiile mele cu Arafat și despre ordinul lui Ceaușescu de a organiza o operațiune de dezinformare ingenioasă, „a la Ilie”, pentru a-l convinge pe cancelarul Kreisky să recunoască oficial OEP-ul și pe Arafat.

— Am înțeles, Mihai, a spus după ce am terminat.

A rămas tăcut pentru multă vreme și aproape că am auzit roțile minții sale agere funcționând.

— Voi găsi ceva. Poate un raport al serviciului de spionaj iordanian pentru Hussein. Rivalitatea amară dintre Hussein și Arafat va adăuga o greutate specială fiecărui cuvânt pozitiv scris acolo despre liderul OEP-ului.

A mai făcut o pauză lungă, înainte de a continua.

— Mă gândesc că voi avea de asemenea comentariile scrise ale lui Arafat pe marginea raportului confidențial despre OEP de la Ministerul de Externe. Și cele ale lui Andreotti pe raportul ministrului său de interne despre răpirea lui Aldo Moro. Pot răspândi cu ușurință ideile Tovarășului despre Arafat prin ei și să le las să „transpire” la Kreisky, ca provenind din diverse colțuri ale lumii.

Eficiența lui Ilie era proverbială în rândurile puținilor oameni care știau adevărata lui misiune.

— Peste câteva zile, a schimbat subiectul Ilie, voi avea și altceva pentru tine, Mihai. Un nou raport de la „Ovidiu”...Peste 150 de pagini savuroase conținând informații despre acțiunile și operațiunile planificate împotriva vizitei din iunie a Tovarășului Ceaușescu în Marea Britanic. Și multe date biografice despre diferiți indivizi vizați, fie pentru recrutare, fie pentru neutralizare. Le-am obținut prin „Ana”, ca de obicei.

După cele spuse de Ilie, „Ovidiu”, scriitor și emigrant român anticomunist de vază, a fost recrutat chiar de el la Paris. Pentru propria lui siguranță, „Ovidiu” a refuzat să se întâlnească cu agenții DIE din Occident, iar singurul contact cu DIE în Franța se făcea prin sora lui, „Ana”, care trăia în România și care îl vizita o dată sau de două ori pe an. „Ovidiu” a publicat o carte în Occident, care i-a făcut un nume datorită descrierii impresionante a „gulagului” românesc.

— Eu l-am ajutat s-o scrie, a continuat Ilie. Acum, „Ovidiu” a devenit un fel de Soljenițan român. Pare un anticomunist înrăit, autentic. Conservatorii și scepticii au încredere în cuvintele lui mai mult decât în ale oricărui altuia, a continuat Ilie cu voce monotonă. Acum îl voi face să afirme numai una dintre ideile Tovarășului – că România este independentă în cadrul blocului sovietic. Cu multă grijă. Ca și cu „Titus” la Londra. Cine ar putea bănuși că acești duri anticomuniști sunt oamenii noștri?

CAPITOLUL VIII.

Ceaușescu fixase cu mult timp în urmă data vizitei la expoziția organizată pentru el și Elena de către DGTO (Direcția Generală de Tehnică Operativă) a Securității. Aceasta a fost amenajată în două încăperi mari de lângă biroul lui Ceaușescu, la sediul Comitetului Central al Partidului Comunist Român din București.

DGTO este o unitate imensă. Ea conduce interceptarea telefoanelor și microfoanelor, precum și cenzura poștei din toată țara și organizează intrarea clandestină în case particulare și în instituții publice. Se ocupă, de asemenea, de toate ambasadele și celelalte reprezentanțe occidentale din România, inclusiv comunicațiile lor prin radio și telex, ținând sub observație comunicațiile NATO din zonă.

' Creată la începutul anilor '50 de către KGB, DGTO a crescut enorm în ultimii zece ani. Ceaușescu o consideră cea mai importantă armă a lui pentru supravegherea populației civile, mult mai eficientă decât grupurile de agenți ale Securității create în cadrul fiecărei organizații și decât informatorii de „bloc” și de „stradă”, acoperind toate ariile sociale, economice și rezidențiale. El a fost întotdeauna foarte interesat de toate activitățile DGTO, dar mai ales de cele în care se foloseau microfoanele.

PUTERE DATORATĂ MICROFOANELOR

Fascinația lui Ceaușescu pentru microfoane s-a născut la începutul anilor '50, când era comisarul politic al forțelor armate, responsabil cu înlocuirea armatei capitaliste române cu alta nouă, comunistă, după modelul Armatei Roșii sovietice. Direcția pentru Contrainformații Militare, cunoscută sub numele de Direcția a IV-a, a fost printre primele unități de spionaj pe care KGB-ul le-a inițiat în România. Microfoanele erau, atunci, cele mai eficiente arme pe care le avea Direcția a IV-a, fiind încă și astăzi, când peste 90% dintre ofițerii români au locuințele și birourile supravegheate electronic, cel puțin periodic. Când în anul 1954, generalul Ceaușescu, educat la Moscova, a devenit secretar al Partidului Comunist Român răspunzând de forțele militare și de securitate, el a fost instruit intensiv de mai multe ori, de către Nikita Hrușciov însuși, în folosirea microfoanelor.

Funcția mea din cadrul Ministerului de Interne mi-a permis să văd cum instrucțiunile date de Hrușciov lui Ceaușescu erau puse treptat în aplicare, în 1965, când Ceaușescu a devenit conducătorul suprem, supravegherea populației a devenit o operațiune de masă, fără precedent. Sute de mii de noi microfoane au fost puse tacit la lucru, din locurile unde erau ascunse, în dormitoare și birouri, începând cu cele din Biroul Politic. Ca și în Uniunea Sovietică sau în oricare altă țară comunistă, corupția și prostituția domneau la cel mai înalt nivel în România, iar microfoanele înregistrau totul, fără întrerupere. Ca și Hrușciov, Ceaușescu a ordonat să fie construită o cameră de supraveghere în spatele biroului său, încât să poată verifica personal funcționarea microfoanelor. Erau cheia puterii sale.

Omul numărul doi din ierarhia română, Gheorghe Apostol, care fusese cândva secretar general al partidului, era principalul rival al lui Ceaușescu. Microfoanele care-l supravegheau arătau că Apostol era un marxist-leninist devotat, neputându-i-se reproșa nimic în afara lipsei de considerație față de Ceaușescu. Ce coincidență, totuși; ele au relevat de asemenea că soția lui Apostol, o tânără actriță, organiza frecvent petreceri cu colegii ei, la care Apostol participa foarte rar. Noul ministru de interne al lui Ceaușescu i-a prezentat acestuia fotografii clandestine de la aceste petreceri. Atunci, Ceaușescu în persoană a dictat o scrisoare „anonimă”, trimisă ca din partea unui prieten de-al lui Apostol, în care Apostol era descris ca fiind un burghez al cărui comportament este incompatibil cu poziția sa de număr doi din partid. Ceaușescu a ordonat ca scrisoarea să fie scrisă de mână, pusă într-un plic împreună cu câteva fotografii clandestine, pe care le-a-selectat personal, și să fie „expediată” primului-secretar la Partidului Comunist Român – lui Ceaușescu însuși. Pe 10 decembrie 1976, în timpul unei pauze la Conferința Națională a Partidului Comunist Român, Ceaușescu l-a confruntat pe Apostol cu scrisoarea „anonimă” și i-a cerut să demisioneze din Biroul Politic. Temându-se de un refuz categoric, Ceaușescu a convocat imediat o ședință urgentă a Biroului Politic. După o dezbatere de 20 de minute, Biroul Politic, derutat de agresivitatea lui Ceaușescu și de neobișnuita „dovadă”, a fost de acord* să-l îndepărteze temporar pe Apostol din funcție și să-l numească președinte al Uniunii Generale a Sindicatelor. Nemaifiind numărul doi, Apostol era terminat ca om. În mai 1977, a fost retrogradat din cauza „modului său de viață burghez” și numit ambasador în Argentina. Când Ceaușescu mi-a dat ordin să instalez microfoane în toate camerele sale de acolo, a remarcat în treacăt: „Apostol ne-ar putea salva de multe neplăceri dacă ar cădea victimă valului de terorism”, care copleșise Buenos Aires-ul pe atunci.

De îndată ce Apostol a fost înlocuit în Biroul Politic cu un susținător de-al lui Ceaușescu, restul n-a fost lucru greu pentru noul conducător ambițios. El l-a convins pe omul numărul trei din ierarhia partidului, Chivu Stoica, fost prim-secretar și prim-ministru, că problemele sale datorate excesului de alcool ar putea cauza neplăceri partidului. Stoica a demisionat la promisiunea lui Ceaușescu că va rămâne o figură onorabilă pentru tot restul vieții. Totuși, pe 18 februarie 1975, Stoica a fost chemat la Comitetul Central și acuzat că întreține relații sexuale cu o nepoată în

vârstă de 22 de ani. El a înțeles brusc că are microfoane instalate acasă, în aceeași noapte, Stoica s-a sinucis împușcându-se în gură cu pușca, lui de vânatoare. O scrisoare a sinucigașului adresată lui Ceaușescu a fost găsită pe biroul lui și înmănată destinatarului. Conținutul ei nu a fost dezvăluit niciodată; totuși, se spune că după ce a citit-o, Ceaușescu a cerut mai întâi spirt pentru a se spăla pe mâini, iar apoi șampanie.

Alți câțiva conducători din „vechea gardă” au fost șantajați, prelucrați și în cele din urmă recrutați în „noua gardă”...Materiale compromițătoare și microfoane le-au fost atârinate deasupra capului ca sabia lui Damocles, pentru a li se asigura loialitatea. Cel mai important dintre ei era un general cu patru stele, Emil Bodnăraș, membru al Biroului Politic, fost ministru al apărării naționale și mentor al lui Ceaușescu. Șantajat pentru admirația sa personală față de Stalin și pentru că fusese membru secret în aparatul de securitate al statului sovietic al lui Lavrentie Beria, Bodnăraș a fost de acord să-și transfere loialitatea către fostul său subordonat. Microfoanele instalate peste tot în jurul său au dovedit că i-a rămas într-adevăr credincios pentru tot restul vieții.

În 1967, Ceaușescu a înlocuit fostele 17 regiuni administrative cu 39 de județe mai mici, lovind astfel trei iepuri dintr-o singură lovitură: noi conducători au fost numiți la nivel județean, fiecare dintre ei avea mult mai puțină putere personală, iar România, ca țară, părea mai mare ca oricând. Tot grupul vechilor comandanți de armată a fost de asemenea înlocuit. A fost cea mai dramatică schimbare de putere de la primul guvern comunist. Adevăratul și unicul motiv pentru aceste schimbări a fost politica lui Ceaușescu de a-și instala oamenii lui proprii peste tot, strategie menită să dureze până la sfârșitul vieții sale și până când se va hotărî să predea sceptrul unui alt membru al dinastiei.

În martie 1974, Ceaușescu l-a îndepărtat, în cele din urmă, și pe ultimul pion din vechea gardă. El l-a șantajat pe primul-ministru. Ion Gheorghe Maurer, cu scrisori „anonime” con-damnând vederile lui liberale și comportamentul soției sale, con-vingându-l să demisioneze din motive de sănătate.

Curând după ce a venit la putere, Ceaușescu a hotărât ca fiecare membru din vechea gardă, indiferent dacă a fost înlocuit sau menținut în slujbă, să fie pus sub observație electronică pentru tot restul vieții. De asemenea, a ordonat în secret ca noii membri ai Biroului Politic și miniștrii din guvern să fie supravegheați cu microfoane instalate acasă și la birou chiar din

prima zi și până la înlocuirea lor, când vor fi tratați ca și vechea gardă. „Nu trebuie să avem încredere în nimeni, nici măcar în membrii familiei, până când nu le verificăm gândurile”, mi-a spus Ceaușescu în 1972, când m-a numit să îndrum unitatea de supraveghere a Biroului Politic și a „vechii gărzi”.

Bazându-mă pe cunoștințele acumulate din experiență, nu pot găsi deosebiri substanțiale între modul cum Ceaușescu a devenit conducător pe viață și modul cum același lucru a fost realizat de Leonid Drcjnev, Todor Jivkov, János Kádár și alți conducători din blocul sovietic. Dar modul cum a procedat Mihail Gorbaciov pentru a obține puterea absolută în Uniunea Sovietică de astăzi îl face într-adevăr să arate ca un alter ego al lui Ceaușescu. Ca și Ceaușescu, când Gorbaciov a devenit conducător suprem, era cel mai tânăr membru din Biroul Politic, având doar o experiență limitată. Singura experiență a lui Ceaușescu era în probleme militare și de securitate, ca general improvizat; experiența lui Gorbaciov era în agricultură, ca inginer fără experiență în muncă. Vederile lor cu privire la politica externă erau necunoscute. Curând după numirea lui Gorbaciov, s-au auzit zvonuri la Moscova că Grigori Romanov, principalul său rival la puterea supremă și numărul doi din ierarhie, avea înclinații spre viața ușoară, și că serviciul de masă al Ecaterinei cea Mare, împrumutat de la Muzeul Ermitage, fusese spart la nunta fiicei lui. Atunci Romanov a fost demis tacit din Biroul Politic și de atunci a dispărut din viața publică.

Premierul Nikolai Tihonov „și-a dat demisia” din motive de sănătate, iar Andrei Gromâko, al cărui nume era mult mai cunoscut peste hotare decât cel al noului conducător, a fost „promovat” într-o funcție onorifică, fără putere executivă. Aproape jumătate din membrii cabinetului au fost înlocuiți de către Gorbaciov în primul an. O nouă generație de comandanți militari și comandanți navali a preluat ștafeta, constituind cea mai rapidă schimbare din înfrimta armatei sovietice din 1945 până astăzi. Peste 40% dintre primii secretari de partid la nivel de regiune și ținut au fost înlocuiți în perioada martie-decembrie 1985. Explicațiile pentru aceste schimbări au fost exact aceleași ca ale lui Ceaușescu: vârstă înaintată, sănătate șubredă, nevoia de a stopa corupția, dorința de a face economia mai eficientă. De asemenea, există o asemănare uluitoare în privința modului în care cei doi dictatori s-au autoprezentat în ochii Occidentului. Alături de românescul „Orizont” cât și sovieticul „glasnost” descriu un așa-zis

dictator comunist liberal și rezonabil, cu care Occidentul să aibă impresia că poate face afaceri.

Supravegherea gândurilor întregii populații românești este scopul major al politicii interne a lui Ceaușescu, pentru care nu precupește nici un efort material sau uman. Când a venit la putere în 1965, forțele de securitate române aveau o centrală și 11 centre regionale de supraveghere electronică proiectate de KGB și cinci unități centrale de cenzură a corespondenței în toată țara. Noua expoziție a arătat că DGTO avea, până în martie 1978, zece centrale și 248 de centre periferice de supraveghere electronică automată, plus peste 1000 de unități „portabile” pentru orașele mici, stațiunile de vacanță și monumentele istorice pitorești, preferate de turiștii occidentali, precum și 48 de unități de cenzură a corespondenței.

Când am ajuns la expoziție, numai generalii Ovidiu Diaconescu și Istichie Geartu erau acolo. Amândoi ingineri electroniști, primul era comandantul DGTO, iar al doilea șeful imensului institut de cercetare. Geartu era om de știință, trăind cu și pentru invențiile sale; Diaconescu era, în schimb, o vulpe bătrână, vicleană, care și-a petrecut întreaga viață în meseria de supraveghere electronică. Ajunsesem să-l cunosc mai bine pe Diaconescu în februarie 1972, când am fost amândoi la Moscova pentru niște discuții cu KGB-ul. Programul nostru în Uniunea Sovietică a cuprins o vizită împreună la Leningrad, incluzând o vizită la Muzeul Ermitage și o seară la Teatrul „Kirov”, ca s-o vedem pe însăși Ulanova în Lacul lebedelor. Când am ajuns la Moscova, am primit vestea neplăcută că vizita la Leningrad a fost contramandată și înlocuită cu o alta în căleva colhozuri. La sfârșitul primei zile în Moscova, ne-am întors la luxoasa casă de oaspeți a KGB-ului și am comandat coniac armenesc. Timp de peste două ore am pretins că suntem într-o avansată stare de ebrietate, în timp ce făceam speculații cu voce tare cu privire la motivul care a dus la contramandarea călătoriei la Leningrad, terminând cu strălucita concluzie a unor bețivani că este vorba de ura lui Brej-nev pentru tot ce reprezintă cultură și ne-ar putea sta în cale. În dimineața următoare, am fost chemați pe neașteptate la o scurtă întrunire cu șeful KGB-ului, Iuri Andropov, care ne-a spus că s-a revenit asupra vizitării Leningradului, scuzându-se pentru faptele unor birocrați stupizi. Diaconescu era în al nouălea cer. „Microfoanele reprezintă arma cea mai eficientă a spionajului”, a spus el, repetând maxima lui preferată.

CUM SE SUPRAVEGHEAZĂ O NAȚIUNE ÎNTREAGĂ.

Ceaușescu a venit la ora zece, ca întotdeauna, împreună cu Elena. Arătând dizgrațios în uniforma militară pe care o purta rar, din cauza caracterului secret al serviciului său, Diaconescu a făcut un pas înainte și a spus, dintr-o suflare:

— Tovarășe comandant suprem al forțelor armate române, expoziția „DGTO în 1984”, organizată conform ordinului dumneavoastră personal, este gata să vă fie prezentată. Sunt comandantul DGTO, genral-locotenent Ovidiu Diaconescu.

Deși lui Ceaușescu îi plăcea enorm să audă aceste rapoarte militare și titlul său de comandant suprem, omisiune care i-ar putea strica toată ziua, a făcut un semn scurt din mână, ca și cum ar fi zis că toate acestea nu sunt necesare.

— Timpul e prețios. Să lăsăm vorbăria și să trecem la fapte, a spus.

Diaconescu, care era un tot atât de bun judecător al naturii umane pe cât era de bun ca inginer, a continuat netulburat:

— Tovarășe comandant suprem și mult stimată tovarășă Elena, tema expoziției noastre este dezvoltarea viitoare a DGTO, pentru a îndeplini ordinele dumneavoastră de a supraveghea întreaga populație a scumpei noastre patrii, Republica Socialistă România.

— Îmi place accentul tău. De unde ești? a întrebat Elena, zâmbind larg cu toți dinții ei galbeni.

— Din Oltenia. Nu departe de locul unde v-ați născut Tovarășul și dumneavoastră, a răspuns Diaconescu, ștergându-și discret transpirația de pe ceafă, după tot efortul pe care l-a depus în primele lui cuvinte cu tot accentul oltenesc pe care-l putea avea.

— Generalul tău e dulce, mi-a șoptit Elena.

— Acesta este un aparat telefonic care a fost perfectat de către DGTO după zece ani de muncă, a început Geartu încet și metodic, în adânc contrast cu modul rapid de a vorbi al lui Diaconescu. Ținea în mână un telefon bej, cu aspect inofensiv. Acesta nu este numai un telefon obișnuit. Servește și ca microfon foarte sensibil, capabil să înregistreze toate convorbirile din camera unde a fost instalat. Dacă acest telefon este aprobat ca fiind unicul tip legal permis în România, va deschide o nouă eră în supravegherea electronică pe scară largă, fără nevoia obositoare de a intra clandestin în case particulare pentru a instala microfoane.

— Ar/putea fi modele diferite?

— Avem trei modele, și cinci culori, dar putem avea oricâte doriți dumneavoastră să comandați.

— Asta-i ceea ce aștept. Cât de bun e?

— Excelent, a intervenit Diaconescu, cel iute la vorbă. Mult mai bun decât tot ce am văzut până acum. Avem mostre de aparate similare descoperite în ambasadele noastre de peste hotare – de fabricație americană, britanică și vcsst-germană. Ale noastre sunt mai clare. Vă rog să ascultați ca termen de comparație aceste benzi.

— Îl putem folosi pe scară largă? a întrebat Ceaușescu, ignorând invitația de a asculta benzile.

— Așteptăm numai comanda dumneavoastră, Tovarășe comandant suprem.

— Aprobat, începând de azi, 28 martie 1978, acesta e unicul și singurul telefon aprobat pentru folosință în România. Punct. Câte telefoane vechi avem în folosință azi?

— Peste trei milioane, a răspuns prompt Diaconescu.

— Înlocuiește-le cu cele noi, a ordonat Ceaușescu.

— Io nu înțeleg, Nicule. Care-i diferența dintre ăsta și ăla negru din biroul meu? a întrebat Elena, puțin stânjenită.

Ea nu știe nimic despre modul cum se fac înregistrările pe care le ascultă cu atâta lăcomie în camera din spatele biroului ei.

— D-diferența e c-că tu nu-l vei avea niciodată pe ăsta nou, nici la birou, nici acasă, a răspuns Ceaușescu, clipind spre noi.

El se bâlbâie și când este plăcut impresionat.

— Putem face o demonstrație, Tovarășe comandant suprem? a întrebat Diaconescu.

— Dați-i drumul, a aprobat Ceaușescu, cu un zâmbet larg pe față și o strălucire în ochi.

Formula de adresare „Comandant suprem” este pentru el chiar mai plăcută decât a avea relații sexuale, sau cel puțin așa – îmi spusese Diaconescu în urmă cu câteva zile.

— La acest centru de supraveghere portabil am eonea.ai patru telefoane care sunt instalate în patru apartamente diferite, alese la înlâmplare. Două sunt de tipul pe care-l folosim acum, iar două sunt noul model. Centrul de supraveghere este activat de vocea umană, deci va începe automat să înregistreze atunci când oricare telefon este în folosință, înregistrează o

convorbire chiar acum, a spus Diaconescu, arătând spre un magnetofon care funcționa.

Conversația putea fi ușor auzită în camera de expoziție când el apăsa pe un buton.

— Magnetofonul se oprește când se termină convorbirea, ca acum. Asta-i tot ce putem înregistra cu vechile telefoane. Dar acum să-l ascultăm pe cel nou.

Diaconescu a format un număr și a întrebat dacă este Teatrul Național. „Ați greșit numărul,” a venit de la celălalt capăt al firului, dar magnetofonul nu s-a oprit după ce receptorul a fost pus în furcă. O voce de femeie se auzea întrebând cine a telefonat.

— Un idiot care a format numărul greșit. Lasă-mă să termin de ascultat Europa Liberă cu privire la vizita dictatorului cu baba de nevastă-sa în Statele Unite, a răspuns o voce de bărbat, înainte, de a fi oprit brusc.

Mâna lui Diaconescu, năpustindu-se mai rapid decât un șarpe, apăsase pe buton. Avea întotdeauna reflexe bune.

Liniștea mormântală a fost întreruptă atunci când Diaconescu a apăsă pe alt buton. Un zgomot înfundat însoțit de o respirație grea și strigăte scurte au ieșit brusc din difuzor, dar mâna iute a lui Diaconescu le-a întrerupt imediat.

— Dă-i drumul iar, a ordonat Elena, cu voce înțepată. Urechea ei experimentată era aproape la fel de bună ca a lui Diaconescu.

— Țștia ar trebui arestați, a ordonat ea, după ce a mai ascultat câteva minute. La unspe dimineața, oamenii muncii trebuie să muncească, nu să facă dragoste.

Ceaușescu a mai făcut câțiva pași. Geartu ținea în mâna o priză de telefon normală, explicând că în interiorul carcasei de plastic se află ascuns un mini-microfon, care nu putea fi găsit fără distrugerea completă a prizei. Urma să fie folosită în alte camere care nu aveau aparat telefonic, astfel încâl tot apartamentul să fie sub observație. Tot acolo mai erau expuse alte câteva piese noi de echipament, creat de către DGTO pentru a fi folosit la sate, unde adeseori oamenii nu aveau telefon. Atenția lui Cca-usescu a,fost atrasă de un televizor cu transmițător încorporat în carcasă, care putea fi activat prin comandă de la distanță fo-losindu-se același cod.

— Propunem introducerea acestui microtransmițător în toate aparatele TV care urmează a fi vândute în zonele rurale. Un avantaj al acestuia este că ar fi alimentat în permanență la o sursă de curent, eliminând necesitatea

bateriilor. Și în afară de asta, televizorul stă închis 80% din timp. (Programul Televiziunii Române este de numai câteva ore pe zi.)

— Dacă o să folosim această șmecherie, am putea chiar să mai scurtăm programul zilnic. Câteva știri și un film despre partid e tot ce le trebuie oamenilor, nu-i așa, Nicule? a întrebat Elena.

— Aprobat, a spus Ceaușescu, deplasându-se la un exponat reprezentând echipament de supraveghere pentru restaurante.

Scrumierele și vasele de ceramică i-au atras atenția. Geartu a raportat că, până la sfârșitul următorului plan cincinal, toate restaurantele vor fi dotate numai cu scrumiere și vase de ceramică, ce vor conține microreceptoare subțiri, activate de baterii. Ele vor putea fi pornite de orice agent secret sau chelneriță-agenlă, care le pot declanșa foarte ușor.

Pentru prima oară inventate de către KGB-ul sovietic, scrumierele și vasele de ceramică, ce conțin microtransmițătoare sunt folosite acum în secret de către toate serviciile de securitate est-europene pentru a supraveghea discuțiile din restaurante și holurile hotelurilor. Ziaristul american Hedrick Smith a descris cu umor o scenă la care a fost martor într-un hotel sovietic de la malul Mării Caspice, când s-a anunțat că o delegație de ambasadori străini urma să facă o vizită acolo. „Ca birocrații provinciali din satira spumoasă a lui Gogol, Revizorul, personalul hotelului alerga agitat pentru a face hotelul cât mai prezentabil... Obişnuitele scrumiere de sticlă au dispărut de pe mese, iar altele noi, mai decorative, au apărut în locul lor. Garoafe albe, mari, au fost puse pe fiecare masă. Evident că Smith nu și-a dat seama că noile scrumiere și vase nu erau doar ca fason. Folosirea lor ca aparate de supraveghere portabile este încă unul dintre secretele cele mai bine păstrate în cadrul blocului sovietic.

Ceaușescu și soția lui se plimbau încet de la un exponat la altul, ascultând cu interes sporit explicațiile referitoare la noile modalități de realizare a supravegherii electronice, fotografierea clandestină în timpul zilei și al nopții, filmarea înăuntru și afară, precum și o cenzură a corespondenței mai rapidă și mai completă. Apoi soții Ceaușescu au ajuns la un exponat, un echipament desemnat utilizării peste hotare. Geartu și Diaconescu au început prezentarea prototipului unui nou centru electronic de supraveghere pentru folosință în ambasadele române, precum și sisteme pasive, laser și transmițătoare codificate cu frecvență ultrascurtă pentru a

fi instalate în obiective din Occident, cum ar fi instituții guvernamentale, unități militare și case particulare.

— Arată-le lui Arafat și lui „Annette”...Și lui Gadhafi, mi-a șoptit la ureche. Și dă-le câte vor.

O VIAȚĂ NOUĂ, MINUNATĂ.

Era la amiază când Ceaușescu a terminat vizitarea expoziției. Resp'irând adânc, zgomotos, Ceaușescu a privit în jur și a întrebat:

— Câți oameni vor putea fi supravegheați simultan până la sfârșitul viitorului plan cincinal?

— Pot numai să vă raportez, tovarășe comandant suprem și stimată tovarășă Elena, a replicat Diaconescu, că, dacă propunerile noastre vor fi aprobate azi, atunci, începând cu 1 ianuarie 1984, vom fi în stare să supraveghem zece milioane de microfoane simultan. Presupunând că populația noastră va păstra același ritm de creștere în următorii cinci ani ca și în ultimii cinci, estimarea noastră e că fiecare familie va putea fi supravegheată periodic în timpul unui an calendaristic, iar cei suspecti vor fi urmăriți continuu.

— Câți copii ai, tovarășe? l-a întrebat Elena pe Diaconescu.

— Unu, tovarășă Elena. Un soldat pentru partid.

— D-aia nu crește populația noastră. Ar trebui să ai cel puțin patru soldați pentru partid, dragă tovarășe. Adaugă un procentaj de creștere a populației de 10-15%, generale. Până. în 1984, România ar trebui să aibă cel puțin treizeci de milioane de locuitori, Voi avea cu grijă de asta, iar tu ai grijă de microfoanele tale.

Ceaușescu a tras aer printre dinți de câteva ori, apoi a început:

— Făurim acum o viață minunată pentru poporul român, tovarăși. O viață nouă și independentă, pe care poporul nostru o merită, după 2050 de ani de luptă și umilință.

Elena a dat tonul la aplauze.

— în ultimul deceniu, fiecare an a marcat ceva nou în istoria noastră comunistă. Să facem din anul 1984 un alt moment de referință. Să fim din nou unici în cadrul Tratatului de la Varșovia. Să fim primii din întreaga lume, tovarăși, într-un timp foarte scurt vom fi singura țară de pe pământ capabilă să știe ce gândește fiecare cetățean al său. Cinci ani reprezintă tot ce ne separă azi de o formă de guvernământ nouă, mult mai științifică.

S-a uitat cu subînțeles la auditoriu, înainte de a continua.

— De ce este imperialismul american atât de nepopular? Pentru că nu știe ce gândește poporul, pentru că nu este științific. Ceea ce faceți voi aici, tovarăși, este adevărata știință a guvernării. Este o adevărată trecere în revistă a opiniei publice. Sistemul comunist pe care-l înfăptuim împreună este cel mai științific cu putință, repet, tovarăși, cu putință, în folosul umanității.

Diaconescu a început aplauzele. Ceaușescu și-a ridicat brațele, cerând liniște.

— Păcat că nu putem spune oamenilor muncii de la noi cum are grijă de ei partidul comunist, tovarăși. Nu s-ar duce minerii să scoată mai mult cărbune dacă ar fi siguri că partidul știe ce fac soțiile lor în fiecare clipă? Ba da, tovarăși, dar nu putem vorbi despre sistemul nostru azi. Presa occidentală ne-ar putea acuza că suntem stat polițienesc. Asta-i propagandă imperialistă, tovarăși. Nu avem stat polițienesc și nu vom avea niciodată stal polițienesc. Suntem o dictatură a proletariatului, care ne apără puritatea ideologică. Comunismul este unica democrație reală, iar istoria va atesta acest lucru pentru generațiile care vor urma.

— Aplauze.

— Dar într-o zi vom fi capabili, să vorbim despre ce facem aici: într-o zi, când revoluția proletariatului nostru va învinge hidra capitalistă, iar steagul nostru roșu va flutura pretutindeni pe pământ,' a încheiat dramatic Ceaușescu.

BOTNIȚE PENTRU SECRETE înainte de a pleca, Ceaușescu mi-a făcut semn să vin la ci.

— Vreau „botnița” pentru vizita noastră la Washington. „Botnița” era o piesă ciudată, creată pentru Ceaușescu, cu scopul de a putea efectua convorbiri secrete peste hotare, în locurile unde „baloanele”, sau camerele izolate acustic, nu erau disponibile. Ca unul care știe prea bine performanțele microfoanelor ascunse, Ceaușescu are oroare să fie supravegheat el însuși. Când am plecat de la sediul Comitetului Central, era deja după-amiază târziu.

— La LM, am ordonat, închizând ușa mașinii.

— Generalul dorește să fie dus la sediul de pe Bulevardul 1 Mai, a repetat șoferul, conducând mașina în afara zonei bine păzite.

„LM” era denumirea Direcției Tehnice a DIE, o unitate specială care lucra tot timpul, șapte zile pe săptămână, ca să dezvolte și să aplice tot felul de accesorii de spionaj, de la aparate de fotografial ascunse într-un

nasture de la haină până la emițătoare în minialură capabile să transmită mesaje codificate la distanțe de mii de kilometri doar în câteva fracțiuni de secundă.

— Cine e directorul de serviciu? l-am întrebat pe ofițerul de securitate care mi-a deschis ușa de la clădirea principală.

— Colonelul Aurel Sandu, mi-a răspuns, în timp ce a încuiat automat din nou ușa.

Ca inginer electronist, Sandu își făcuse un nume prin descoperirea microfoanelor amplasate la ambasadele române, precum și prin instalarea lor în obiectivele DIE din Occident. Când Ceaușescu a ordonat ca spionajul și dezinformarea să devină o parte mai importantă a activității DIE, Sandu a organizat câteva operațiuni spectaculoase. Folosind echipament de înaltă tehnicitate, a fost capabil să localizeze aparatura ostilă de ascultare din ambasadele și reședințele de peste hotare fără să atingă pereții, astfel încât „ascultătorii” n-au știut că microfoanele lor fuseseră descoperite. Koln, Bruxelles, Ankara, Atena, Cairo și Budapesta au fost doar câteva din locurile unde avusese succes. Aceasta a permis DIE să însceneze convorbiri speciale pentru a furniza „ascultătorilor” materiale de dezinformare pregătite cu grijă.

Camera lui Sandu, plină cu echipament electronic, părea mai degrabă un laborator științific decât biroul unui director. Când am intrat, stătea așezat la masa de lucru, absorbit cu totul de un osciloscop, în halatul său gri deschis, cu ochelarii cocoțați pe vârful nasului în timp ce era preocupat de echipamentul său, Sandu părea mai curând un savant căruia nu-i pasă de nimic altceva decât de munca sa de cercetare. Numai când începe să vorbească, agentul secret autentic din el iese la iveală.

— Regret, generale, a spus Sandu, sărind în picioare ca un arc, când în cele din urmă și-a dat seama că eram acolo de câțiva timp. Încercam să filtrez zgomotele străzii de pe înregistrările făcute la sediul spionajului militar turc din Ankara, îți amintești de operațiune?

— Da, Sandu⁶, dar acum mă aflu aici să văd ce-i cu „botnița” ta. Tovarășul vrea s-o folosească în timpul vizitei sale la Washington.

— Am înțeles! a spus Sandu, fața sa brunetă luminându-se. AZ-11 e supus unui test de rezistență 24 de ore pe zi. Vino cu mine, generale.

M-a dus într-o sală de ședințe din apropiere, unde zece agenți stăteau așezați cu niște aparate pe gură ce semănau cu niște măști de gaze

supradimensionate, iar căști neobișnuite le acopereau în totalitate urechile. Discutau în contradictoriu, într-o liniște perfectă.

— Fă o încercare, generale.

Sandu mi-a dat un scaun în timp ce îmi întindea o mască și niște căști. A luat un alt set pentru el. Am fost în stare să comunic perfect cu toți ceilalți din jurul mesei. Totuși era cam incomod să port masca și căștile.

— Vezi aceste microfoane? a spus Sandu, arătând spre șase microfoane diferite de pe masă. Niciunul dintre ele nu poate recepționa vreun sunet inteligibil din conversația noastră. Chiar și cu amplificatoare foarte puternice. Totul e explicat aici, a spus, mângâind un dosar gros pe care-l adusese cu el.

Pe când îmi scoteam masca și căștile, Sandu a luat două serviete.

— Am două AZ-11 în serviete, gata de drum, a zis. Sunt pregătite să funcționeze la Washington sau oriunde altundeva.

Observându-mi reproșul cu care examinam servietele ponosite a explicat:

— Sunt noi, generale. Le-am făcut să arate vechi și murdare intenționat. De parcă ar fi cărat lenjeria intimă veche a cuiva timp de cinci ani, nu echipament electronic nou-nouț.

— Voi lua unul pentru Tovarășul, am spus intenționând să fac un compliment.

— E pus deja unul în portbagajul mașinii tale, a intervenit energicul Sandu, încercând mereu să fie cu un pas înainte. Mă bucur nespus să-l văd pe general zâmbind, a continuat, iar mie mi s-a părut că sesizez o undă de ironie în vocea lui.

Probabil se gândea la același lucru ca și mine – imaginea lui Ceașescu stând la Blair House din Washington cu „botnița de câine” pe față.

CAPITOLUL IX

— C-când ați devenit voi agenți CIA? a explodat Ceașescu, bâlbâiala lui fiind acum semnul unei mâni teribile. Luați foaia asta de hârtie și scrieți tot, chiar în clipaasta. Toți! a urlat trântind pe jos un pachet de coli albe.

Ministrul de interne, Teodor Coman, primul său adjunct, Ni-colae Pleșiță și eu stăteam muți în mijlocul biroului lui Ceașescu. Plimbându-se dintr-o parte în alta a camerei, ca un tigru în cușcă, Ceașescu a izbucnit furios:

— V-am dat ordin să instalați microfoane în toate camerele lui Kirâly, chiar și în fundul lui și să-l supravegheați zi și noapte. Cu cât v-a plătit CIA ca să-l lăsați pe Kirâly să trimită această nouă scrisoare în străinătate?

S-a aplecat asupra lui Coman, care stătea zăpăcit și nemișcat ca o stană de piatră.

— Cum a reușit să trimită apelul ăsta în Occident? a zbierat, uitând pe moment cu totul de gâtul lui sensibil și de coardele sale vocale fragile. Cu cât te-a plătit CIA ca să nu confiești scrisoarea lui? Ca s-o lași să cadă în mâinile unui ziarist? și-a revărsat mânia, acum, asupra mea.

Ceașescu a început să se calmeze după un timp, dar nu înainte de a fi hotărât că miniștrii afacerilor externe și de justiție, care au fost chemați mai târziu în locul nostru, erau de asemenea agenți CIA. A făcut câțiva pași până în fața lui Coman:

— Király c'un idiot! a decretat solemn. Trecuseră bâlbâielile și urletele.

— Un idiot care n-a învățat nimic. Am încercat să fiu generos, păstrându-l ca membru al Marii Adunări Naționale, lăsându-i libertate de mișcare, dar bestia asta pur și simplu n-a înțeles că răbdarea mea are o limită.

Ceașescu a ordonat ca Király să fie mutat imediat în cclălak capăt al țării, la granița cu Iugoslavia, departe de ungurii lui. Urma să fie supravegheat 24 de ore pe zi „fățiș și brutal”...Urma să fie speriat la culme și ținut sub presiune constantă, astfel încât să înțeleagă să nu se mai joace cu dictatura proletariatului.

— Și bătut până la moarte dacă încearcă să fugă sau să mai trimită altă scrisoare în străinătate.

În cele din urmă, Ceașescu a ordonat ca Securitatea să găsească un pretext nepolitic ca să-l aresteze pe Király.

— Trimite-i-l pe „Radu” în prima zi de pușcărie, l-a instruit Ceașescu pe ministrul său de interne.

„Radu” era numele codificat pentru un procedeu fatal xle reducere la tăcere a opozanților când ajungeau la închisoare.

Când am plecat din biroul lui Ceașescu peste o oră, nici Coman, nici Plesită n-au scos o vorbă.

— Unde dorește tovarășul general să-l duc? m-a întrebat șoferul meu, Paraschiv.

— Oriunde vrei. Simt nevoia să iau puțin aer!

URA FAȚĂ DE UNGURI.

Ceașescu a fost întotdeauna un naționalist fanatic, dar nicăieri acest lucru nu este mai evident decât în politica lui de cadre. Numai etnicii români de două generații și născuți în cadrul granițelor române au voie să dețină funcții în partid și guvern cu privire la securitatea națională. Pentru

serviciul pe care l-am avut în cadrul DIE, cerința era originea română pură de trei generații. Românilor de alte origini etnice, chiar dacă familiile lor au trăit în România timp de generații, li se interzice cu strictețe să dețină funcții în sectoarele de apărare națională din cadrul Comitetului Central al Partidului Comunist Român, în DIE, în cadrul Securității sau în Statul Major din cadrul forțelor armate. Chiar și românii căsătoriți cu persoane aparținând altor origini etnice au fost înlăturați tacit după venirea la putere a lui Ceaușescu. Doar câțiva evrei, unguri și germani sunt menținuți în funcții înalte, din motive de propagandă, dar, cu toate acestea, nu au acces la adevăratele secrete ale lui Ceaușescu. Eforturile sale susținute de a purifica sângele guvernului român amintesc, în mod sinistru, de încercările lui Hitler de a crea o rasă ariană pură.

Ungurii care trăiesc în România formează grupul etnic cel mai disprețuit de Ceaușescu, din cauza numărului și a coeziunii lor. După prăbușirea sistemului monarhic austro-ungar, mulți unguri au ajuns sub stăpânire străină, în conformitate cu rapoartele ungurești, pe atunci erau 15 milioane de unguri care trăiau între Munții Alpi și Munții Carpați, dintre care numai 10 milioane trăiau de fapt în Ungaria. Această estimare ar putea fi lotuși exagerată, dar cert este că două milioane de unguri trăiau în Transilvania românească. La sfârșitul anilor '60, Ceaușescu a început să-i ia pe ungurii concentrați în Transilvania și să-i disperseze, în liniște, pe tot cuprinsul României. „De ce să nu facem exact ca Brejnev?” a întrebat el, referindu-se la perioada când Leonid Brejnev dispersase în Siberia peste un milion de români care trăiau în Republica Socialistă Sovietică Moldovenească, în același timp, fiind preocupat să creeze iluzia unui echilibru de reprezentanți unguri în organele politice românești, Ceaușescu a fosi preocupat, chiar de când a venit la putere, de a, găsi români de origine maghiară care să-i fie loiali.

Károly Király a fost una dintre propriile descoperiri ale lui Ceaușescu. Vânător avid, Király a acumulat credit politic organizând partide de vânătoare exclusive, de unde Ceaușescu s-a ales cu irofee impresionanle. Când cele 17 regiuni ale României au fost înlocuite cu 39 de județe, Ceaușescu l-a numit pe Király prim-secreiar al partidului la Covasna, un județ cu o populație aproape exclusiv maghiară. Curând după aceea, în Covasna, Ceaușescu a împușcal cei mai mari urși pe care îi vânase vreodată, iar la puțin timp Király a devenit membru suplent în Comitetul Politic Executiv. S-a întâmplat să fiu în biroul lui Ceaușescu împreună cu

ministrul de interne într-o zi din anul 1972, când ministrul i-a dat o scrisoare în care Király se opunea discriminării minorității maghiare, dându-și demisia din toate funcțiile deținute în partid și guvern, eveniment fără precedent în istoria României comuniste.

Nu voi uita nicicând stupefacția lui Ceaușescu, minutele lungi de tăcere apăsătoare în timp ce ne privea fix, cu ochii holbați, iar apoi explozia unei furii nemăsurate. Când s-a calmat, a ordonat ca scrisoarea să fie păstrată în cel mai strict secret, ca microfoane să fie instalate imediat în fiecare colț al casei lui Király, inclusiv în baie, iar materialele incriminale să fie scransate cu privire la el. Ceaușescu a ordonat de asemenea compromiterea publică a lui Király în viitorul apropiat, arestarea lui din motive nepolitice și eventual lichidarea lui în liniște, în pușcărie.

În Uniunea Sovietică, arestarea opozanților politici din motive nepolitice era un lucru obișnuit după moartea lui Stalin, când Moscova a refuzat să admită existența oricărei opoziții politice. Residul blocului sovietic a urmat curând exemplul Moscovei. „Toți deținuții noștri sunt numai deținuți de drept comun”, este ceea ce a afirmat Ceaușescu în loamna anului 1967, când s-a hoiărât să răspândească în Occident informația că România nu mai are deținuți politici. După câteva zile, în timpul unei plimbări foarte confidențiale în grădina sa cu Ion Stănescu, care tocmai fusese numit președinte al nou-creatului Consiliu al Securității Slatului. Ceaușescu a afirmat cu tărie că nimic nu s-a schimbat. „Fiecare opozant politic suspectat”, mi-a spus Stănescu, contuzi-asmă după întâlnirea cu Ceaușescu, „trebuie neutralizat cu tot atâta forță ca și înainte. Cu inventivitate și creativitate, a spus Tovarășul, putem găsi nenumărate căi de a scăpa de opozanții politici, fără a da mass-mediei occidentale vreun motiv să vorbească verzi și uscate despre noi. Îi putem aresta ca delapidatori sau speculanți, îi putem acuza de neglijarea sarcinilor profesionale, sau de orice altceva s-ar potrivi mai bine după caz. Odată ce individul e în pușcărie, e al nostru”... Tovarășul a vorbit ca un profesionist adevărat, s-a minunat Stănescu. Apoi a continuat cu o voce joasă, conspirativă. „Așadar, Stănescule”, mi-a spus Tovarășul aseară. „Nu numai pe stradă se pot întâmpla accidente. Nu numai oamenii liberi se îmbolnăvesc și mor”... Imaginație și creativitate, asta așteaptă de la mine Tovarășul, a încheiat Stănescu. De atunci înainte, „imaginație și creativitate” au devenit cuvintele magice ale Securității.

RADIAȚII FATALE ÎN CELULELE ÎNCHISORILOR.

Pentru a-i lichida pe câțiva dintre opozanții săi în timpul detenției lor din motive nepolitice, Ceaușescu folosește serviciul de Securitate K, o componentă relativ redusă, răspunzătoare de activitatea de contraspionaj din cadrul sistemului penitenciar național, în România, această componentă este subordonată Ministerului de Interne, sau Ministerului Justiției. Creat de către sovietici în 1950, după modelul KGB-ului, Serviciul Român K are misiunea cea mai murdară împotriva deținuților, supraveghin-du-i cu microfoane și „porumbei informatori” în celule, cu scopul de a obține date compromițătoare și a-i determina apoi să facă declarații incriminatoare, în unele cazuri, acesta îi lichidează în secret, înscenând pretinse sinucideri sau folosind otravă care produce o moarte aparent naturală, în primăvara anului 1970, Serviciul K a adăugat substanțe radioactive furnizate de KGB pentru arsenalul său mortal. Ceaușescu însuși i-a dat acestui procedeu numele codificat „Radu”, obișnuind să dea ordinul: „Tri-mite-l pe «Radu» la Popescu”...Dozajul radiațiilor urma să genereze o formă mortală de cancer.

— Radu” va trebui trimis la Király din prima zi de închisoare, a spus Ceaușescu în acea zi din anul 1972, terminând de dat ordine și făcându-i cu ochiul, conspirativ, ministrului de interne.

Multă vreme, microfoanele care-l supravegheau pe Király n-au relevat nimic semnificativ. Nici un fel de discuții politice, nici un fel de activități compromițătoare, nimic. Până la sfârșitul lui septembrie 1977, când supravegherea intensivă a furnizat câteva informații referitoare la profunda preocupare a lui Király de a nu fi fost în stare încă să ajungă la Ceaușescu și să discute despre discriminarea ungurilor în România. Din această cauză, Király începuse să schițeze un memoriu documentat cu privire la abuzurile anterioare și măsurile represive ale guvernului împotriva etnicilor unguri, germani, evrei. Ministrul de interne Coman și cu mine am fost din nou martori ai furiei lui Ceaușescu, când a fost inform.;! despre acest lucru. L-a chemat imediat pe primul viceprimministru, Ilie Verdeț, și i-a ordonat să-l vadă pe Király și să-l calmeze.

— Încearcă să-i afli planurile de viitor și promile-i orice îl poate calma pentru moment. Mai lârziu, cine știe? Chiar și oamenii folositori pot muri într-un accident de vânătoare. Sau, a adăugat, s-ar putea îmbolnăvi de cancer.

La 4 octombrie 1977, Király a fost primit de Verdeț, precum și de Petre Lupu, membru al Comitetului Politic Executiv, ministrul Teodor Coman și

Ion Vințe, vechi membru de partid de origine maghiară, care era vicepreședinte al Consiliului Oamenilor Muncii de Naționalitate Maghiară, în timpul acelei întrevederi, care a fost înregistrată pe bandă, Király a fost convins să-i dea lui Verdeț schița memoriului său cu privire la situația ungarilor din România.

— Partidul va face demersuri ca să remedieze greșelile comise, a promis Verdeț, pentru a-l face pe Király să tacă, dar nu s-a făcut nici o încercare în acest sens.

În ianuarie 1978, microfoanele care-l supravegheau pe Király au „murit” brusc. Când pe 24 ianuarie agenți ai Securității l-au găsit ascunzându-se într-un hotel obscur din București, era prea ' târziu. În aceeași zi, ziarul londonez Times și cel din Manchester, Guardian, au publicat simultan un raport de la Belgrad care spunea că, într-o scrisoare sosită clandestin din România, Károly Király pretinde că Partidul Comunist Român și guvernul practică o politică discriminatorie împotriva ungarilor și a celorlalte minorități din România. A doua zi toată preș'a occidentală a publicat articole despre aceasta, iar postul de radio Europa Liberă a citit fragmente din scrisoarea lui Király în repetate rânduri. Ministrul de interne Teodor Coman și cei șapte adjuncți ai lui, incluzându-mă și pe mine, au fost chemați la Ceaușescu în momentul în care a aflat despre aceasta. Chiar astăzi, Ceaușescu aflase că scrisoarea lui Király a ajuns integral la Congresul Statelor Unite, care votase acordarea pentru România a clauzei națiunii celei mai favorizate și că membrii săi au reacționat cu, stupefacție sau repulsie, în funcție de modul cum votaseră.

Deodată, radiotelefonul mi-a întrerupt visarea.

— 62, prezintă-te imediat la 01. Rcpai: 62 prezintă-ub 01.

Dumitru Popescu, secretarul cu probleme de presă și propagandă al Comitetului Central al Partidului Comunist Român, mă aștepta în fața ușii de la biroul lui Ceaușescu. Când am intrat în birou, Ceaușescu se uita îndelung la strada pustie, la bulevardul Larg de pe partea de vizavi de cabinetul său, închis traficului. Întorcându-se spre noi, a ordonat ca presa română să fie imediat invadată de articole referitoare la drepturile egale pentru minoritățile din România, la reprezentarea lor proporțională în toate organizațiile politice și guvernamentale, de la Comitetul Central și Marca Adunare Națională până la gospodăriile agricole colective.

— Folosiți datele pe care i le-am dat ieri lui Wallach, a spus Ceaușescu, luând de pe birou un dosar cu textul unui interviu pe care tocmai îl dăduse

ziaristului american John Wallach de la Hearsi Newspapers și încercând să dicteze din el: componența Marii Adunări Naționale este concludentă în acesta privință: din cei 349 de membri ai săi, 29, respectiv 8,2 % sunt maghiari, 8, respectiv 2,21 % sunt germani și 3, respectiv 0,9 % aparțin celorlalte naționalități.

Ceașescu a -subliniat că aceste cifre reflectă foarte exact procentajele populației din aceste grupuri. A continuat să dicteze alte cifre, umflate grosolan, pe care le răspândise în tot timpul interviului.

— Asigură-te că presa americană va tipări interviul lui Wallach, mi-a spus la sfârșit Ceașescu.

După plecarea lui Popescu, Ceașescu m-a apucat de braț și a început să se plimbe agale în jurul biroului.

— Nu Király e cel care mă deranjează, îl pot strivi oricând ca pe un păduche. E vorba de Kădăr. Știu că porcul ăsta de jidan c în spatele chestiei ăsteia. îi simt respirația în ceafă. Vrea ca Transilvania să fie retrocedată Ungariei. Asta nu se va întâmpla niciodată fără un război, în primul și al doilea război mondial românii au ocupat Budapesta și o vom face iar și iar. Când Ceașescu este furios, folosește cuvintele peiorative pentru unguri și evrei, în loc să-i zică lui Király ungur, îi spune boanghen, iar Kadăr nu era evreu, ci jidan. Este ca și cum s-ar folosi în engleză hunkie și kike, dacă nu și mai rău.

Când și-a potolit mânia, Ceașescu s-a oprit și m-a luat de un nasture de la haină.

— Înaintea vizitei mele la Washington, s-ar cuveni să organizăm o expoziție de cărți românești care au fost traduse în maghiară, germană și alte limbi ale minorităților, ca să demonstrăm drepturile egale pe care le au minoritățile de aici. Ocupă-te de chestia asta.

Apoi a vrut ~ca DIE să obțină aprobare pentru o expoziție fotografică având tema „România astăzi”, la Departamentul de Stat, prezentându-sc grafic „activitatea sa internă și internațională neobosită”, încă agățat de nasturele meu, Ceașescu a continuat:

— între timp, noi trebuie să-i supraveghem cu atenție pe porcii de boangheni dc-acasă.

Faptele care au ieșit la iveală mai târziu subliniază seriozitatea cazului Király. În ziua de joi, 5 iunie, 1980, congressman-itl de Pennsylvania, Richard T. Schitzlc, a adus în discuția Camerei Reprezentanților cazul Károly Király. „În ianuarie trecut, am vizitat România și am intenționat să

mă întâlnesc cu domnul Király pentru a obține în primul rând părerea lui. Totuși, autoritățile române mi-au refuzat ocazia de a-l întâlni, invocând cele mai stupide pretexte. Cu toate acestea, vocea lui de protest n-a putut fi redusă la tăcere. În februarie trecut, el a trimis o altă scrisoare extraordinară de protest primului-ministru al României, Ilie Verdeț. Scrisoarea amintește promisiunile pe care le-a primit de la conducerea română într-o încercare evidentă de a-l reduce la tăcere după prima lui scrisoare din 1977. Toate aceste promisiuni n-au fost respectate, iar campania genocidului cultural continuă neabătut.”

În octombrie 1984, un luptător occidental pentru drepturile omului l-a văzut, în cele din urmă, pe Király în persoană. În inten'iuul său Király a declarat: „Atmosfera de teroare este mai presus de orice închipuire. Se infiltrează în fiecare aspect al vieții de zi cu zi... Neîncrederea este atât de dominantă îndt nimeni nu îndrăznește să comunice cu altcineva.”

DISPREȚ FAȚĂ DE JIMMY CARTER.

Era după ora șase seara tind zbârnâitul amenințător al telefonului S a întrerupt o ședință pe care o prezidam în biroul meu.

— Generalul Pacepa la telefon.

— Sunt servitorul tău, șefule, am auzit vocea inconfundabilă a lui Manea. Ce mat faci?

— Trăiesc!

— Și eu. Dar acum sunt liber. Marea ședință cu președinții consiliilor populare s-a întrerupt până mâine dimineață. Tovarășul tocmai a plecat de-aici și ghici ce a ordonat?

— Oh, nu!

— Oh, da! Dar vremea e mult mai frumoasă acum.

Când am ajuns la reședința lui, Ceaușescu se plimba prin curte. În grădină era întuneric, numai aleile erau iluminate de felinarele din labirintul tufișurilor.

— Ce-i nou? a întrebat Ceaușescu, când am iritrat în ritmul său.

— Mihai a sosit la Alger.

— Cine?

— Prietenul Zoiei, Mihai.

— Oh. Ține-l departe de aici, viu sau mort. Și dă-i Zoiei pe altcineva. Nu-i dccât o fetiță prostuță care se joacă dc-a independența. Altceva?

— Muntcanu a plecat de la Beirut cu un camion TIR plin cu arme occidentale.

— Cele de la „Annette”?

— Da, tovarășe.

— Ține-mă la curent. Avem vreun răspuns la cercarea noastră de a vizita Texas Instruments?

— Da, tovarășe. Unul afirmativ.

— Excelent. Voi fi primul președinte comunist care a pus vreodată piciorul în acest imperiu al electronicii.

Când am ajuns în dreptul unei bănci goale din fața unei clădiri cu parter și etaj, Ceaușescu a spus în mod automat:

— Bună seara.

Timp de ani de zile, o femeie octogenară obișnuia să șadă acolo în fiecare seară de primăvară, vară și toamnă, singură, purtând un sal mare pe umeri și un batic negru pe cap. Era mama lui Ceaușescu, care se mutase acolo după moartea soțului. O casă nouă fusese construită pentru ea, elegant mobilată și plină de servitori, dar ea părea întotdeauna o străină acolo. Petrecea ore în șir asteplând pe acea bancă să-l zărească pe fiul ei plimbându-se cu cineva prin grădină, deși, înainte ca ea să fi murit, Ceaușescu, absorbit de propriile sale gânduri, n-a salutat-o niciodată. Abia după moartea ei, cu câteva luni în urmă, el începuse să observe absența mamei sale.

— Am citit dosarul pe care mi l-ai dat despre Carter și familia lui. De două ori. Văd că, în ciuda zâmbetului său inocent, a vocii plăcute și a purtării sfioase, Carter nu e un om previzibil. Dar nu e nici atât de contradictoriu pe cât îl descrii tu.

Ceaușescu a subliniat că, deși Carter absolvise Academia Navală numai pe locul 60, avea evident o minte strălucită, o memorie fantastică și o capacitate neobișnuită de a absorbi mari cantități de informații, fiind de asemenea un interlocutor atent și un om de acțiune. Ceaușescu, care nu absolvise niciodată vreo facultate înainte de a deveni conducător politic, nu vedea nici o contradicție aici. Mai mult decât atât, rivalii lui Carter l-au acuzat că în el zace o încăpățânare și o sete de răzbunare de un înalt grad, ascunse în spatele zâmbetului său, dar Ceaușescu a considerat și acest lucru perfect natural.

— După părerea mea, a spus Ceaușescu, ajungând în miezul analizei, punctele slabe ale lui Carter sunt altele. Unul este religiozitatea sa ridicolă, care îl face să acționeze ca o ființă superioară moral și îl împiedică să-și facă prieteni, mai ales în Congres. Nu e oare semnificativ

că Tip O'Neill, vulpoiul ăla bătrân din propriul său partid, nu-și ascunde disprețul față de Carter? O altă slăbiciune este viața lui lăuntrică intensă, care îl distrage de la dinamismul de care un președinte are nevoie. Apoi e vorba de lipsa de pragmatism, care-i îngreunează trecerea de la scopurile abstracte la cele constructive, la prioritățile zilnice ale conducerii. Iar în final, modestia și lipsa de încredere în sine însuși. Un președinte nu trebuie să fie modest.

După aceea, Ceaușescu și-a exprimat opinia sa de bază:

— Cel mai mare dezavantaj al lui Carter e lipsa totală de experiență. La ce te poți aștepta de la cineva care și-a petrecut _ viața cultivând arahide?

Pentru Ceaușescu, aceasta era una din cele mai proaste părți ale sistemului de guvernământ american. Oricine cu bani și zâmbet amabil poate deveni președinte, dar apoi, când începe să învețe meseria, trebuie să părăsească biroul.

— Americanii pur și simplu nu pot înțelege că a fi șef de stat e o profesie. Oricum, asta-i treaba lor, nu-i așa? Una peste alta așa putea spune că Jimmy Carter pare un individ prietenos, nepretențios, cu care voi fi în stare să stau de vorbă, tot așa cum am făcut cu Nixon și Ford. Numai că trebuie să ne mișcăm repede. Cu lipsa de experiență și naivitatea lui, Carter ar putea să intre de unul singur în apele învolburate ale politicii.

Ceaușescu și-a continuat plimbarea multă vreme înainte de a întreba brusc:

— Când te-ai rugat lui Dumnezeu ultima dată?

Luat prin surprindere, n-am știut ce să răspund. N-avea cum să afle despre ritualul meu secret de dimineață și seară, când mă concentram până când vedeam clar fața lui Hristos răstignit pe cruce și-mi spuneam rugăciunile nerostite către El...

— Haide, nu știi când ai fost ultima dată la biserică? l-am auzit spunând pe Ceaușescu.

— Oh, ba da, tovarășe. Când eram la școala elementară, am răspuns.

— Bine, bine. La fel ca și mine, a replicat Ceaușescu. Acum s-ar putea să mergem din nou la biserică dacă e nevoie. Nu aici – în America, a râs Ceaușescu. Am citit în dosarul tău despre Carter că e bun prieten cu predicatorul baptist. Nu-mi pasă cum faci, dar trebuie să găsești o modalitate de a rezolva problema asta.

Ceaușescu a subliniat că predicatorul trebuie convins să-i vorbească lui Carter despre România în fiecare zi – că în România nu sunt bogați și

săraci, nici regi și cerșetori, ci numai oameni liberi ale căror educație, loc de muncă, asistență medicală și pensii sunt garantate de stat.

— Da, tovarășe. Stația din Washington se ocupă de problema asta printr-un agent secret despre care se spune că e președinte onorific al organizației Convenția Bisericii Baptiste din Statele Unite și Canada.

— Forțează-i mâna! a ordonat Ceaușescu, iar apoi a continuat să mă instruiască referitor la cum ar putea fi folosit agentul ca să-l influențeze pe predicatorul lui Carter și ce altceva ar trebui să mai șoptească la urechea lui Carter, „zi de zi, zi de zi și iar zi de zi?” îți amintești motto-ul „Orizontului „ nostru?

— Gutta cavat lapidem, non vi sed saepe cadendo?

— Exact. Picătura găurește piatra nu prin forță, ci căzând des. Să-l facem pe predicatorul lui Carter să fie picătura care-i face o gaură în cap. Înțeles?

— Da, tovarășe.

Brusc, a schimbat subiectul:

— Când a fost ales Carter, ți-am spus să deschizi un birou comercial în Atlanta.

— Așa am făcut.

— N-au fost probleme cu obținerea aprobării de la americani?

— Niciuna.

— Vom cumpăra arahide de la Carter și o să avem nevoie de niște oameni acolo. Câțiva oameni inteligenți de-ai tăi, ca să trateze cu ferma lui Carter.

Ceaușescu a făcut o pauză lungă înainte de a începe să vorbească iar, fără nici o legătură aparentă cu ceea ce spusese înainte.

— L-ai văzut pe Coman azi?

— Da, tovarășe.

— A rămas același tractorist dintotdeauna. Un zero tăiat. Dacă l-aș înlocui pe ministrul meu de interne, Occidentul s-ar putea gândi la probleme de politică internă. Așa că o să-l menținem în continuare, dar o să-i iau puterea din mână.

Ceaușescu a spus că se hotărâse să grupeze toată securitatea internă într-un singur departament, să-i pună un om nou în frunte și să subordoneze totul Elenei.

— Îl știi pe Postelnicu? a întrebat brusc.

— Tudor Postelnicu, primul-secretar din Buzău?

— Nu strâmba din nas. Postelnicu se înțelege foarte bine cu tovarășa Elena și, în mod special, cu Nicu. Ei trei vor trebui să fie în stare să se

ocupe de securitatea internă. Postelnicu va lua legătura cu tine mâine. Dă-i o mână de ajutor să scrie un decret pentru noul departament, ca ăla pe care l-ai făcut pentru DIE.

— Îl pot folosi pe Luchian? A lucrai la decretul pentru DIE. Generalul Eugen Luchian avea funcția de ministru adjunct de interne și era de asemenea consilierul juridic al primului-ministru.

— Bună idee.

— Te-am căutat peste tot, Nicule. Unde ai fost? a întrebat Elena, grăbindu-se să ni se alăture când am trecut de intrarea principală.

— Pacepa tocmai mi-a spus niște lucruri interesante despre președintele american, a spus Ceaușescu, făcându-mi cu ochiul. Carter pare neașteptat de amabil, chiar distins, cu multă stimă față de soție și devotament față de familie.

— Du-te și bagă-ți capul sub apă, Nicule! Ai văzut tu vreodată un distinguished American*? a mârâit Elena, încercând să-și concentreze toate cunoștințele ei de engleză în ultimile două cuvinte. Arată-mi numai un singur film unde ai văzut un american dintr-ăsta și îl mănânc, Nicule. Iar tu, a continuat, sărind la mine, nu-i mai băga în cap Tovarășului tot felul de intrigi și fantezii de-alc tale!

Apoi, întorcându-se spre Ceaușescu:

— Hai să mergem la culcare, Nicule. Nu-ți pierde noaptea cu brașoave.

— În regulă, Pacepa. Ar trebui să pleci la Washington cât de curând cu putință. Ai grijă de ultimele pregătiri din programul meu și așteaptă-mă acolo. Să mergem pe urmele lui Carter!

Înainte de a-l părăsi pe Ceaușescu, am sunat la biroul meu.

— Spune-i lui Bădescu să-mi obțină viza americană, i-am spus lui Pop. Colonelul Gheorghe Bădescu lucra ca șef al Direcției Consulare a Ministerului Afacerilor Externe.

— Și spune-i lui Luchian să vină în biroul meu mâine dimineață la ora nouă.

Când am plecat de la reședință, i-am spus șoferului să mă ducă la Tunari, la clubul ofițerilor de frunte ai Ministerului de Interne, cunoscut sub numele de „Clubul generalilor”, în seara aceea, urma să fie un dineu intim dat de ministrul de interne Teodor Coman pentru a sărbători cea de-a cincizeci și doua aniversare a ministrului apărării, Ion Coman. Ascuns în mijlocul pădurii Băneasa, Clubul Tunari era la vreo 15 minute de mers cu

mașina de la reședința lui Ceaușescu. În timp ce mașina alerga cu viteză, tot așa făceau și gândurile melc.

În opinia lui Ceaușescu, un președinte american era cineva pentru care nu trebuie precupețit nici un efort de investiție.

— Tot ce vreau e o întrevedere personală cu Carter, a hotărât Ceaușescu, după alegerile din Statele Unite, din 1976. A ordonat ministrului afacerilor externe și DIE să întreprindă o serie complexă de acțiuni culminând cu o vizită oficială în Statele Unite cât de curând posibil.

Totuși, la nouă zile după instalarea în funcție a lui Carter, aceste operațiuni au fost brusc deranjate de un apel deschis către semnatarii Acordului de la Helsinki, făcut de Paul Goma și alți opt disidenți români. Ceaușescu a dat ordin ca Goma să fie imediat arestat și bătut în mod sălbatic în celula din închisoare, în aceeași zi, am participat la o ședință extraordinară a Comite-ului Politic Executiv, la care, în mai puțin de o jumătate de oră, au fost aprobate propunerile lui Ceaușescu referitoare la cenzurarea pe scară națională a corespondenței și a legăturilor telefonice cu Occidentul, precum și împiedicarea oricărui contact dintre disidenți și diplomații străini din România. Pe scurt, președintele Carter i-a transmis lui Ceaușescu îngrijorarea sa cu privire la situația drepturilor omului din România. Acesta a fost primul contact dintre cei doi, iar lui Ceaușescu pur și simplu nu i-a venit să creadă că noul președinte american, care după părerea sa nu era altceva decât un fermier; a putut lua o poziție alături de tranșantă.

La propunerea Elenei, Ceaușescu s-a hotărât să-l scoată pe Vasile Pungan de la naftalină. Pungan fusese cândva diplomat în Statele Unite și ambasador la Londra, în Anglia, el a aranjat studiile speciale, extensive, ale fiului celui mare al lui Ceaușescu, Valentin, iar apoi o invitație pentru celălalt fiu, Nicu, și fiica lui, Zoia. Conform celor spuse de șeful DIE din Londra, se zvonea că, în timpul numeroaselor călătorii ale Elenei la Londra ca să-și viziteze copiii, Pungan, care era văduv, devenise amantul ei.

Ceaușescu l-a eliberat temporar pe Paul Goma, iar pe 24 februarie' 1977, președintele Jimmy Carter l-a primit pe trimisul special Vasile Pungan, care a explicat că liderii români îi înțeleg preocuparea cu privire la respectarea drepturilor omului și că președintele român Nicolae Ceaușescu, în special, îi împărtășește opiniile. De asemenea, Pungan a afirmat că zvonurile referitoare la arestarea disidenților din România sunt

minciuni sfruntate și că scriitorul Paul Goma nu este nicidecum arestat. Când i-am arătat lui Ceaușescu textul decodificat al telegramei lui Pungan de la Washington, care afirma în mod confidențial că președintele Carter crezuse mesajul lui Ceaușescu, l-a chemat imediat la el pe Pleșiță.

— Vreau ca Goma să fie bătut zdravăn azi. Să fie bătut până n-o să mai știe ce-i cu el.

În dimineața următoare, Pleșiță mi-a descris lovitură cu lovitură cum ofițerul de miliție Horst Stumpf, fost boxer, îl bătuse crunt pe Goma, la el acasă. Acum Ceaușescu era extrem de nerăbdător să intre în grațiile noului președinte american.

În aprilie 1982, Matei Haiducii, cetățean francez naturalizat, a recunoscut în fața autorităților franceze că este agent secret român. El a mărturisit că Bucureștiul îi dăduse sarcina de „a-i elimina prin orice mijloc” pe Paul Goma și pe Virgil Tănase, doi scriitori disidenți, emigranți, care trăiesc în Franța și care ridiculizează cultul personalității promovat de Ceaușescu și familia lui. Singura instrucțiune importantă primită de Haiducii de la București a fost ca guvernul român să nu fie compromis de asasinarea lor. El le-a predat francezilor un stilou încărcat cu o substanță chimică toxică, pe care-l primise la București de la generalul Nicolae Pleșiță, în numele președintelui român. Era un fel de otravă extrem de puternică, fabricată la Moscova, care cauzează moartea prin stop cardiac, fără să lase vreo urmă. Scenariul operațional al lui Haiducii, demn de un roman senzațional, este minuțios detaliat în cartea lui intitulată *J'ai refusé de tuer*, publicată în 1984. Faptele înconAm refuzat să ucid (fr.) —n.tr.

testabile prezentate de către Haiducii l-aii determinat pe președintele francez Francois Mitterrand să acuze Bucureștiul și să amine o vizită oficială planificată în România.

TOVARĂȘII SE DISTREAZĂ.

Mașina mea n-a încetinit până când am ajuns în apropiere de Grădina zoologică, un marc punct de atracție pentru locuitorii Bucureștiului, care nu sunt răsfățați de prea multe distracții publice. Acum era oră de vârf, iar autobuzele care soseau și plecau semănau eu ciorchini se struguri, deoarece călătorii stăteau atârnați din toate părțile.

Grupuri de oameni transpirați mișunau în jurul grătarelor de mititei, care erau apoi înecați în bere.

La câteva minute după ce am trecut de Grădina zoologică, am ajuns în câmp deschis. Terenuri agricole vaste se întindeau la dreapta, unde țăranii munceau din greu la lumina lămpii. La stânga se aflau case țărănești, care deveneau tot mai sărăcăcioase cu cât erau mai departe de București. Ca pretutindeni în Rpmânia, la țară, drumurile zăceau în beznă totală, ca să se economisească electricitatea.

După încă vreo câțiva kilometri, mașina mea s-a oprit în fața unei porți de lemn masiv, care era întotdeauna încuiată și păzită de santinele în uniformă militară, întinzându-se pe o suprafață de vreo zece pogoane și învecinându-se cu o gospodărie agricolă colectivă și o pădure, clubul ofițerilor de frunte ai Ministerului de Interne era încercuit complet de un gard de lemn înalt, oarecare. Nici un muritor nu putea zări nici măcar o frântură din ceea ce era înăuntru. La prima vedere, clubul părea o copie fidelă, bine întreținută a grădinilor de la Versailles, cu un labirint de poteci împodobite cu statui și bănci de fier forjat așezate lângă tufișuri și straturi de flori, totul fiind de cel mai bun gust. Lacuri artificiale, fântâni arteziene și pavilioane grațioase puteau fi întâlnite la tot pasul. Totuși, ascunse cu discreție în spatele gardului viu și al copacilor ornamentali, se aflau câteva clădiri și alte dependințe utile. Pentru filmele special importate exista o sală de cinema intimă, unde chelneri aproape invizibili îmbrăcați în negru serveau torturi, înghețată și băuturi, în alt colț era un teren de bowling cu o cafenea mică, pitorească, adăpostită între niște pereți se sticlă, tot acolo aflându-se palmieri și plante tropicale, în spatele altui gard viu era un poligon de trageri închis, elegant, prevăzut cu un bar ai cărui pereți erau înveșmântați în catifea de culoare albastră – culoarea Ministerului, de Interne – unde te puteai relaxa în timpul tragerii, stând confortabil în fotolii mari, tot de catifea albastră. Pentru ocazii speciale, mai era o sală de banchet și alta de dans. Terenurile de tenis și de volei, precum și grajdurile cu cai de curse completau tabloul.

Se aflau presărate prin grădini vreo zece vile cochete, unde ofițerii de frunte își puteau aduce familiile pentru o noapte, o săptămână sau o lună de relaxare. Totuși, cea mai mare atracție a clubului era restaurantul cu sălile de mese mici unde serveai masa la lumina luminărilor, echipat cu o armată de chelneri îmbrăcați în alb, purtând mănuși de mătase albă și garoafe roșii la rever. Două ansambluri muzicale, unul de cameră, iar celălalt de muzică populară, însuflețeau atmosfera în timpul dineului ales dintr-un meniu ce cuprinde o bogăție nemaiîntâlnită în țară, unde icrele

negre, malosolul, pateul din ficat de gâscă și trufele glasate erau ofertele cele mai palide.

Accesul era strict limitat la membrii clubului și rudele lor apropiate. Serile de sâmbătă și duminicile erau ocaziile cele mai frecvente, dar numai în zile speciale, cum ar fi 1 Mai, 23 August și mai ales de Anul Nou era arhiplin. Nicu Ceaușescu era unul dintre vizitatorii cei mai frecvenți ai clubului, nu pentru mobilierul de lux sau mesele elegante, ci pentru poligonul de trageri și marile cantități de whisky Johnny Walker Black Label. „Să tragi cu pușca și să bei whisky sunt chestii chiar mai amuzante decât să regulezi q femeie,” spunea el având mitraliera într-o mână, în timp ce cu cealaltă își turna pe gât whisky. Vizitele lui Nicu se terminau invariabil cu bețiile crunte ale acestuia.

Petrecerea se ținea într-o clădire separată, formată dintr-o sală de banchet încăpătoare și din câteva încăperi mai mici la fiecare capăt, despărțite între ele de uși glisante de lemn. La stînga, imediat ce intrai pe ușă, era un hol mare, după care urma o încăpăre ce avea o scenă pentru orchestră și un ring de dans circular cu podeaua de marmură. La dreapta sălii de banchet era o altă încăpăre, aceasta având măsuțe joase pentru cocktailuri și fotolii de catifea albastră, unde le puteai retrage la o cafea, un coniac sau o bărfă. Dineul fusese stabilit pentru ora șapte, iar acum era aproape unsprezece, dar, când mașina mea a ajuns la intrare și am numărat Mercedesurile negre parcate în față, ai căror șoferi dormeau tun la volan, am văzul dintr-o privire că toți oaspeții de vază erau încă prezenți.

Holul era plin de chelneri și chelnerițe care serveau mâncare și bălură. În camera vecină, câțiva oaspeți stăteau la o șuetă, cu paharul în mână. Generalul Constantin Olteanu, șeful secției militare a Comitetului Central, cânta la pian cu o mână, iar ceilalți se uilau cu insisiență sub fusta unei chelnerițe care-i ședea pe genunchi. Olteanu este consătean cu Elena și datorită ei a ajuns el ceea ce esie aslăzi. Poreclit „Generalul Coniac”, nu rata nici o petrecere, îmbătându-se criță. Pe ringul de dans, generalul Vasile Milca abia își mai puica menține echilibrul, deoarece țopăia cu una dintre solistele ansamblului artistic al Ministerului de Interne, iar mână lui dreaptă se afla în interiorul bluzei acesieia. Era bine „uns”, ca de obicei. Milea, comandantul mililar al organizației paramilitare Gărzile patriotice, pulea fi văzut de obicei mai degrabă beat decât ireaz. Când l-am vizitat ultima dată la b'irou, cu două săptămâni în urmă, își umpluse pe jumălale ceașca de cafea cu coniac deși era abia nouă dimineața. El era, totuși, cea

mai bună sursă de informații a Elenei din cadrul Ministerului Apărării și principalul ei protejat acolo.

Sala de banchet era învăluită în fum de țigară. Ministerul de Interne și cel al Apărării Naționale erau singurele instituții guvernamentale române care aveau voie să cheltuiască valută forte în numerar, și atunci numai în scopuri legate de spionaj. Cadourile pentru Ceaușescu în persoană, țigările americane și whisky-ul scoțian pentru cei doi miniștri făceau parte dintr-un puținel de alte articole pentru care puteau fi folosiți dolari, în timpul unei petreceri deosebite ca aceea, țigările americane se aflau de obicei pe toate mesele, iar toți cei prezenți, indiferent că fumau sau nu, pufăiau non-stop. În România, țigările americane sunt o curiozitate tot atât de mare ca și speluncile unde se fumează opiu în Occident.

Prin ceață am văzut-o pe soția ministrului apărării făcându-mi semn cu mâna.

— Vino aici, nene spionule. Ți-am păstrat un loc liber.

Cu un fin simț al umorului, soția lui Coman începuse să mi se adreseze cu formula „nene spionule” cu ani în urmă, după ce soțul ei îi interzisese să-mi spună „generale”, aceasta fiind funcția mea secretă în cadrul DIE.

O zarvă teribilă venea din stânga, de la o distanță de câteva scaune. Generalul Plesită juca jocul său preferat de salon cu un grup de miniștri adjuncți ai apărării și de interne. Prezentat de Plesită însuși după o vizită la Ministerul de Interne al Ungariei, acest joc stupid trebuia să amuze prin faptul că participanții se îmbătau. Fiecare participant trebuia să bea un pahar plin cu vin în timp ce stătea în picioare și spunea: „Sunt căpitanul vinului și voi goli acest pahar din trei înghițituri.” Înaintea celei de-a doua înghițituri, trebuia să spună: „Sunt căpitanul vinului-vinului și voi goli acest pahar-pahar din trei-trei înghițituri.” Dacă sărea, vreun cuvânt sau uita să repete cuvintele vin, pahar și trei, trebuia să golească pe loc conținutul paharului și s-o ia de la început cu altul plin. Înaintea celei de-a treia înghițituri, cuvintele trebuiau spuse de trei ori. La sfârșit, dacă era în stare să ajungă până acolo, trebuia să spună fraza invers: „Din trei-trei-trei înghițituri acest pahar-pahar-pahar îl voi goli și căpitanul vinului-vinului-vinului sunt.” Acest joc devenise o distracție frecventă în timpul petrecerilor de la club, dar recent fusese puțin modificat. Vinul era înlocuit cu whisky, iar jocul se termina cu intoxicații grave, în acel momem, victima lui Plesită era Tudor Postelnicu, care vizita clubul pentru prima dată.

Vecinul meu de masă era viceprimministrul Gheorghe Oprea, unul dintre oamenii de încredere cei mai apropiați ai lui Cca-ușescu.

— Ce petrecere grozavă, Mihai! a exclamat.

Trăgându-și scaunul lângă mine, Oprea a început să-mi șoptească folosind tonul său cel mai conspirativ. După-amiază avusese o discuție foarte confidențială cu Ceaușescu și Elena referitoare la schimbările de personal, dar totul era încă foarte secret. Ministrul apărării, Ion Coman, urma să fie promovai în funcția ție secretar al Comitetului Centra), pentru forțele armate, securitate și justiție (problemele speciale). Constantin Olteanu ii va înlocui ca ministru al apărării. Vasile Milea va deveni șeful Statului Major. Iar eu urma să fiu numit șeful palatului prezidențial, o nouă funcție întrucâtva similară cu aceea de șef de personal la Casa Albă americană, dar cu mai multă substanță. Atât întreaga DIE, cât și Direcția a V-a a Securității, responsabilă cu protecția președintelui, vor fi scoase din Ministerul de Interne și vor aparține de palatul prezidențial. Totul va fi subordonat direct lui Ceaușescu, eu fiind administratorul în funcție.

— Tovarășul are tot atâta încredere în tine cât are și în el însuși, Mihai, a încheiat Oprea, sărutându-mă cu efuziune pe ambii obraji.

Câteva minute mai târziu, Emil Bobu, viceprimministru al României, a bătut cu un cuțit în pahar cerând liniște.

— Tovarăși, în calitate de coordonator al Departamentului Cultelor, mi s-a spus că preoții și rabinii trebuie să se roage Dumnezeuului lor, oricare ar fi el, dimineata, seara și cel puțin o dată în timpul zilei. Noi, totuși, suntem atei, tovarăși. Noi credem numai în cei mai iubiți, stimați și iluștri fii ai poporului român, tovarășul Ceaușescu și tovarășa Elena.

Bobu îl portretiza pe Ceaușescu ca fiind un cavaler care, în locul Biblici și crucii, ținea în mână Capitalul lui Marx și sabia lui Ștefan cel Marc. Elena era Minerva, zeița înțelepciunii, puterea personificată a rațiunii. Peste numai câteva zile, ei vor trebui să se lupte chiar în bârlogul imperialismului sălbatic, la Washington, unde Tovarășul va trebui să se confrunte cu dușmanul numărul unu al proletariatului. Când zece minute mai târziu, Bobu și-a terminat discursul, cei prezenți în cameră au izbucnit în aplauze, urmate de cântecul „Ceaușescu și poporul!” însoțit de bătăi din palme ritmice. Generalul Olteanu plângea în liniște pe pian, în timp ce generalul Milea se clătina pe un scaun, încercând să sărute portretul Elenei atârnat pe perete. Bobu a fost întotdeauna un maestru în a-l linguși pe Ceaușescu. Ministrul de interne Teodor Coman, abia mai ținându-sc pe

picioare, și-a scos haina și cravata și a încercat să pornească o horă, la care în curând au participat majoritatea celor prezenți, prinzându-se în cerc. Dansurile populare sânl singurele pe care Cca-ușescu le știe și care îi plac, iar în ultimii ani devenise un act patriotic și aproape obligatoriu să joci o horă în asemenea ocazii.

Jocul „căpitanului vinului” capta atenția generală, ca de obicei. Postelnicu, complet amețit, zăcea întins pe masă, urlând și plângând în același timp. Generalii Vasile Ionel și Vasile Moise, de asemenea beți turtă, discutau în contradictoriu cu voce tare despre echipele de fotbal ale celor două ministere. Generalul Marin Nicolescu, comandantul forțelor aeriene și de artilerie, căruia îi venise rândul acum, trebuia s-o ia mereu de la început și înjura ca un birjar.

Când dineul s-a terminat, pe la ora două noaptea, șoferilor le-a fost greu să-și ajute șefii să părăsească încăperea și să ajungă la mașinile lor. Au reușit, totuși, deoarece erau cu toții bine antrenați în această privință. Numai șoferul lui Olțcanu a avut nevoie de ajutor, deoarece șeful lui îl bătea acum zdravăn pe un chelner.

CAPITOLUL X

— Am un s-spion pe o c-caselă p-pentru tine. A-adu un c-casetofon aici chiar acum, a spus generalul Ghcorghe Moga, intrând ncanunțat în biroul meu.

Se bâlbâie când are de anunțat atât vești foarte bune cât și foarte proaste, astfel încât nu știam ce hram poartă vizita lui neașteptată.

Cinci minute mai târziu eram amândoi în camera din spate, ascultând caseta lui Moga. Aparatul indicator arăta că înregistrarea fusese făcută în noaptea precedentă, pe la miezul nopții. Zgomotul tare de fond demonstra fără putință de tăgadă că înregistrarea fusese făcută într-un restaurant. O voce caldă de femeie vorbea rusește cu un bărbat despre care am tras concluzia, chiar în ciuda cunoștințelor mele foarte limitate de limba rusă, că este un român care vorbește foarte bine rusește, în conformitate cu traducerea scrisă pe care Moga o adusese cu el, discuția consta în evocarea legăturii lor pasionate când el fusese student la Academia Militară Sovietică din Moscova.

— Punctul unu, a replicat prompt Moga, când s-a terminat banda: ăsta c începutul recrutării unui ofițer român de către KGB sau GRU. Doi: ieri n-a fost nici o rusoaică și nici un ofițer din armata română la Hotelul Athen6e Palace, vunde se află restaurantul. Trei: acolo a fost un dineu oferit de

Ministerul Apărării Naționale în onoarea atașărilor militari din cadrul Tratatului de la Varșovia. Patru: singurii participanți români au fost generali cu funcții foarte înalte, dintre care unul e acum spion, sau o să fie până mâine. Cinci: misiunea de a-l prinde îți revine ție nu mie, deoarece nu mă ocup eu de ofițerii superiori. Șase: am făcut un raport pentru ministrul de interne, care îl va avea la dispoziție până mâine dimineață. Deci nu mușamaliza cazul.

Moga a plecat tot atât de neașteptat pe cât venise. Am dat drumul la casetofon din nou și am avut sentimentul straniu că știam a cui era vocea de bărbat, cu toate că nu-l puteam numi încă. Din camera din spate am dat telefon colonelului Iosif, spunându-i că vreau să mă întâlnesc cu el, în biroul lui, după-amiază.

— Și eu am ceva important pentru tine, a spus el.

REDUCEREA LA TĂCERE A UNUI COMENTATOR RADIO.

Când m-am întors la birou, Eugen Luchian era acolo, studiind un dosar, în timp ce sorbea din băutura lui preferată, năss „răcit” cu două lingurițe de Chivas' Regal, pe care Pop tocmai i-o pregătise. Generalul-maior Luchian era singurul ofițer ce nu făcea parte din DIE căruia i se dădea voie să pătrundă în sediul acesteia. Funcția lui oficială era aceea de secretar permanent al Comisiei guvernamentale pentru vize și pașapoarte, fiind ministru adjunct la interne și consilier juridic șef al primului-mi-nistru. În afară de Ceaușescu și de ministrul Coma'n, Luchian era singura persoană care cunoștea întreaga structură a DIE. El era cel care elabora decretele prezidențiale cu privire la reorganizarea serviciului, pe care Ceaușescu le-a semnat în 1972 când l-a luat sub supravegherea lui personală.

— Tocmai am avut o altă convorbire telefonică cu Emil Gorgescu din Munchen, a început Luchian, în timp ce-mi strângea mâna cu laba lui enormă de urs. Curând o să-l îngenunchez pe Georgescu.

A lovit un dosar voluminos, gri, cu palma lui uriașă.

Emil Georgescu lucra pentru guvernul Statelor Unite ca editor supraveghetor al Departamentului Român din cadrul postului de radio Europa Liberă, din ianuarie 1974, la scurt timp după plecarea sa din România în Germania Federală. Denunțurile sale publice ale cultului personalității din România și ale abuzurilor comise de forțele de securitate române i-au adus pieirea. În seara zilei de 22 august 1976, în ajunul sărbătorii naționale a României, ministrul de interne, pe atunci șef al DIE,

și cu fuseserăm chemați la o plimbare prin grădina cu trandafiri a lui Ceaușescu.

— Emil Georgescu trebuie redus la tăcere pentru totdeauna, a ordonat Ceaușescu. Trebuie să aibă fălcile, dinții și brațele rupte, ca să nu mai fie niciodată în stare să scrie sau să vorbească.

A adăugat că misiunea trebuie să fie dusă la bun sfârșit de mercenari criminali străini, fără nici o legătură posibilă cu autoritățile române, și că nici o dovadă scrisă nu trebuie păstrată în privința acestei conversații și a operațiunii împotriva lui Emil Georgescu.

Ceaușescu poate fi extrem de violent, atunci când are pică pe cineva. Curând după ce a venit la putere, a simțit pentru prima dată gustul amar al oprobiului public, prin vocea unei personalități din emigrația română, iar prima sa reacție a fost: „Omorâți-l fără să vă faceți probleme.” Cel care-l criticase, Gheorghe Zăpârțan, era un preot emigrant care trăia în Germania Federală; el denunțase cultul personalității practicat de Ceaușescu, atât în cuvântări publice, cât și în predicile bisericești. La scurt timp după ce preotul a murit într-un accident de automobil, primul-ministru român de atunci, Ion Gheorghe Maurer, care era expert în dreptul internațional, s-a dus la Ceaușescu.

— Nicule, i-a spus, în calitate de conducător suprem al României poți face orice. Bine sau rău. Dar nu poți face un singur lucru: nu da ordin să se ucidă. Asta e omor calificat, premeditat. Nu contează dacă cel care dă ordinul e cerșetor sau rege.

Ceaușescu a înțeles mesajul. Din acea zi, el preferă să dea ordin ca opozanții săi politici să fie bătuți până ce devin cadavre vii, deși uneori uită sfatul lui Maurer și dă ordin să fie uciși.

Pe 19 octombrie 1976, Emil Georgescu a fost serios lovit într-un accident de automobil înscenat de niște contrabandiști francezi care făceau trafic de stupefiante și lucrau pentru DIE. N-au fost în stare să-l bată, deoarece două mașini vest-germane au sosit pe neașteptate la fața locului, unde s-a produs accidentul. De aceea, șase luni mai târziu, Georgescu s-a putut întoarce refăcut la postul de radio Europa Liberă, criticând din nou guvernul de la București. Ceaușescu a ordonat imediat să fie pusă în practică o operațiune de dezinformare pentru a compromite integritatea profesională a lui Georgescu. Prin intermediul filialelor DIE din Franța, Germania Federală și Statele Unite, precum și cu ajutorul unor scrisori semnate și anonime trimise la postul de radio Europa Liberă, DIE a

insinuat că Georgescu primise sume ilegale de bani de la emigranții români și fusese implicat în afaceri necinstite cu blănuri și bijuterii. Câteva scrisori de amenințare i-au fost trimise lui Georgescu însuși, în care se spunea că va li ompriti, iar casa îi va fi arsă din temelii dacă își va relua activitatea de la radio pentru „stăpânii lui evrei”... Aceste scrisori au fost scrise ca din partea unei organizații teroriste și fasciste române, aripa ilegală din exil intitulată Garda de Fier și erau semnate „grupul V.” Grupul V era în totalitate creația DIE. Pentru a da mai multă credibilitate grupului, scrisori de amenințare purtând aceeași semnătură au fost trimise și altor anticomuniști care trăiau în Occident, cum ar fi: defunctul Noe'l Bernard, fost director al Departamentului Român din cadrul postului de radio Europa Liberă, care devenise extrem de cunos-cufân România datorită criticilor sale caustice cu privire la cultul personalității promovat de Ceaușcscu; Paul Goma și Virgil Tănase, doi disidenți activi care trăiau în Franța; fostul rege al României, Mihai de Hohenzollern, care trăiește în „Elveția și proeminentul dramaturg Eugene Ionesco, membru al Academiei Franceze. O operațiune de șantaj a fost îndreptată de asemenea împotriva lui Georgescu, încercând să-l forțeze să demisioneze „voluntar” din slujba sa, în schimbul unei vize de ieșire pentru bătrâna lui mamă care trăia la București. Eugen Luchian, ca secretar permanent al Comisiei naționale pentru vize și pașapoarte, s-a ocupat personal de această operațiune de șantaj.

Bucureșliul n-a fost evident în stare să-! compromită pe Emil Georgescu, care și-a continuat criticile vehemente adresate lui Ceauscscu de la postul de radio Europa Liberă. In dimineata zilei de 28 iulie 1981, Georgescu a fost înjunghiat de 22 ac ori de către doi contrabandiști francezi în timp ce se pregătea să părăsească locuința sa din Miinchen. Raportul oficial anual publicat în 1983 de către Ministerul de Interne vest-german cu privire la cele mai semnificative activități ale Bundesamt filr Vcrfassungsschutz comentează următoarele: „Numai datorită unei intervenții prompte a putut fi salvată victima aflată în stare foarte gravă. Făptașii au fost arestați și 'condamnați la câțiva ani de închisoare. Ei au refuzat cu încăpățânare să furnizeze vreo informație referitoare la cine îi angajase. După eșecul acestei încercări de asasinare, se spune că altor persoane din serviciul de spionaj român li s-a dat misiunea de a-l lichida pe emigrantul român o dată pentru totdeauna.”

Ridicându-se cu greu de pe scaun, Luchian a venit la biroul unde ședeam.

— Să nu uit, as vrea să-te invit acasă la mine sâmbătă seară. Oprea și Voicu vin și ei cu soțiile.

— Oprea nu e la Belgrad acum?

— Ba da, Mihai, dar se va întoarce până sâmbătă seară.

Gheorghe Oprea, primviceprimministrul, era șeful lui Luchian, iar violonistul Ion Voicu, directorul Filarmonicii bucureștene, era un prieten de-al meu.

— Am o misiune pentru tine din partea Tovarășului, am schimbat subiectul.

Apoi i-am vorbit lui Luchian despre noul decret pe care trebuia să-l elaboreze și despre Tudor Postelnicu.

— Avortonul ăla? Piticul ăla? Bețivul ăla?

— Ia-o încet, Luchian. E noul tău șef.

— Nici o problemă. Știu cum să-l iau. Ori de câte ori mă duceam la Buzău, mă opream la el la birou și îi lăsam un cartuș de Kent sau o sticlă de whisky pe masă. Atunci devenea numai miere și nu plecam niciodată fără portbagajul de la mașină plin cu vin. Vinul e lot ce au ci la Buzău, iar el nici nu știe akceva.

Am petrecut două ore până să definim structura noului Departament al Securității Statului și am notat tot ceea ce era necesar pentru a fi specificat în decretul prezidențial. Era misiunea lui Luchian să redacteze forma finală, iar el era expert în problemă.

UN TANC ÎN VALIZA DIPLOMATICĂ.

Când a plecat Luchian, Pop mi-a spus că generalul Constantin Munteanu și colonelul Constantin Olcescu trecuseră granița bulgară întorcându-se în țară nu cu mult timp în urmă și că vor fi în biroul meu peste mai puțin de o oră. Tocmai când începusem „ă rr,ă uit prin telegramele nou-sosite, a sunat telefonul S.

— General-locotenent Pacepa, am răspuns.

— Aici e servitorul tău, șefule, am recunoscut vocea lui Manea, îmi pare rău că te deranjez, dar Tovarășul vrea să-i dai telefon.

I-am telefonat lui Ceaușescu.

— A ajuns deja Munteanu la graniță, Pacepa?

— Da, tovarășe. A trecut-o de vreo jumătate de oră.

— Fără nici un incident en route?

— Din câte știu, nu. Va fi la mine în birou peste mai puțin de o oră. Pot să vă raportează după aceea?

— Da.

Am auzit țcănitul telefonului când a închis. După un scurt timp, Pop a intrat și mi-a spus:

— Generalul Munteanu și colonelul Olcescu au sosit. M-am dus în celălalt birou, am dat mâna cu ei și i-am însoțit în biroul meu.

— Bine ați venit acasă, am spus, după ce s-au așezat în fotolii.

— Tocmai ne-am întors de la Beirut, a început Munteanu. Camioanele sunt parcate în afara Bucureștiului, păzite de doi ofițeri în civil.

— Vrei să spui camionul TIR, am specificat.

— Vreau să spun cele două camioane cu care am venit, a răspuns Munteanu.

— V-am trimis numai un camion, am insistat.

— Dc-asta am mers și eu, a intervenit Olcescu, cu vocea lui profundă, de bas.

— Voi explica totul, a spus Munteanu, După cum știi, la Beirut ni s-au dat câteva zeci de cutii de lemn pline cu echipament militar furnizai de „Annette”... Tocmai le încărcaseră; în camion, până sus de tot. Acum poți să-i spui tu restul.

Munteanu s-a oprit, punându-și mâinile la piept și i-a dai cuvântul lui Olcescu.

— Chiar când ne pregăleam de plecare, a început să povestească Olcescu, „Annelte” a solicitai o nouă înlrevedere. Spunea că locmai capturasera un nou tanc francez și că făcuseră în așa fel încât să pară că acesta se făcuse țândări izbindu-se de zidul unei case, dar lancul ne așiepta de fapl înlr-o groapă, acoperit cu frunze. Ne-a spus că e al nostru, dacă îl putem lua în limpul nopții. Oficiul Comercial a spus că avem un camion TIR acolo, în tranzit, în calitalc de însărcinai cu afacerile externe, am ordonat să fie descărcat camionul, i-am spus șoferului să pornească, și curând după miezul nopții am găsit casa lângă care era ascuns tancul. Am înlâmpinal ceva greulăli când am urcai lancul în camion, dar în cele din urmă lotul a mers bine.

Și-a cerut voie să-și aprindă o țigară și am făcui o mică pauză alunei când Pop a inlral cu cafeaua.

— La Beirut, a conlinal să povestească Munleanu, Jumblatt ne-a pus la dispoziție o escortă armată. Am pornit la drum, în mașina noaslră, iar documentlcle din valiza diplomalică, împreună cu funcția lui Olcescu de însărcinai cu afacerile exlcerne, ne-au facililal trecerea frontierei...

— Annelc” m-a rugat să-ți transmi din pârla lui cele mai călduroase salulări, a zis Olcescu, începând să soarbă din cafea. Mi-a dai un mesaj oral de la Arafai peniru tovarășul Ceașescu, adăugându-se celui irimis prin line. În esență se sugerează ca Willy Brandt să fie folosii în scopul de a convinge Occidenlul să recunoască OEP.

Pe alunei, fosiul cancelar Brandi era președinielle Partidului Social-Dcmocrat din Germania Federală.

— Arafai vrea ca Brandi să facă uz de funcția sa de președinte al Inlernaționalei Socialisle peniru a face ca OEP să fie recunoscută. El vrea de asemenea ca Brandt să-l convingă pe Kreisky să sprijine operațiunea „Shuqairy”. „Annelle” a insisla pe ajutorul tău personal. Știe că le înțelegi bine cu Brandt.

Am văzut că Munteanu pica de oboseală după două nopți și o zi de mers continuu cu mașina.

— Vă mulțumesc. Ați făcut o treabă bună, am încheiat întrevedere. Acum, Munteanu, du-te acasă și odihnește-te. Olcescu, dacă mai poți rezista câteva ore, as vrea să duci camioanele la școala DIE din Brănești și să descarci marfa acolo. Voi fi acolo diseară.

— Abia aștept să văd cum arată tancul la lumina zilei. După ce au plecat, am ridicat receptorul telefonului S și am format numărul 105.

— Să trăiți, tovarășe Ceașescu. Aici e Pacepa.

— Dă-i drumul.

— Munteanu și. Olcescu tocmai au plecat din biroul meu. Totul a mers bine la întoarcere”...Există doar un lucru...

— Oh, nu!

— Eu le-am trimis un camion, iar ei s-au întors cu două. Se parc că în cel dc-al doilea e un tanc.

— Despre ce dracu' vorbești?

— Nu l-am văzut încă. Am dat ordin ca ambele camioane să fie duse la școala DIE din Brănești. Voi fi acolo astă-seară.

— Cred c-aș vrea un Kojak diseară. Acasă. Să fii acolo la nouă și jumătate. Cu noutățile.

Țăcănitul telefonului mi-a spus că discuția se terminase.

Abia trecuse de ora trei după-amiază când am plecat de la birou ca să mă duc la Iosif. Răspundea de unitatea cea mai secretă din România, despre care știau doar o mână de oameni. Ea se ocupa de supravegherea vârfulor nomenclaturii din România, 24 de ore din 24, începând cu propria familie

a lui Ceaușescu și membrii Comitetului Politic Executiv. Unitatea lui Iosif era într-atât de secretă încât nici un șofer DIE n-avca voie să știe de existența ei.

— Acasă, i-am ordonat lui Marcel. Când am ajuns, i-am spus că poate pleca.

— Să te întorci la șase.

Am străbătut casa de la un capăt la altul și am ieșit pe ușa apartamentului micuț al Danei. Casa mea era situată între două străzi, intrarea principală fiind pe strada Alexandru 28, iar intrarea în apartamentul Danei, pe strada Zoia. Cu geanta sub braț, mă plimbam pe stradă, holărât să mă bucur cât mai mult de parfumul florilor de tei. Situată lângă ambasada vest-germană, unitatea lui Iosif era doar la 15 minute de mers pe jos de la mine de acasă.

O DOAMNĂ PE NUME OLGA.

Ministerul de Interne român, asemeni celorlalte servicii de securitate și de spionaj din blocul sovietic, este învăluit într-un nor de discreție, deși în ultimii ani oamenii și-au cam dat seama cu ce se ocupă. Au existat întotdeauna trei departamente în structura de securitate și de spionaj, toate trei aprobate personal de Ceaușescu. Primul, folosit în scopuri publice, este cunoscut sub numele de Serviciul de Dezinformare și are în sarcină activități ce contravin Constituției României, cum ar fi violarea corespondenței și supravegherea telefoanelor, numărul celor ce se ocupă de așa ceva fiind foarte mare în Securitate. Secretul corespondenței și caracterul privat al conversațiilor telefonice sunt stipulate în Constituție. Mai departe, în articolul 17 din Constituție se afirmă următoarele:

„Cetățenii Republicii Socialiste România, indiferent de origine etnică, rasă, sex sau religie, au drepturi egale...” Așadar, unitățile de contraspionaj ale Securității care se ocupă de minoritățile maghiară, germană și evreiască și de biserici trebuie de asemenea să lucreze din umbră. Al doilea departament este considerat ultrasecret și însumează toate unitățile Securității care sunt în subordinea conducerii Ministerului de Interne, formată din ministru și adjuncții săi. Al treilea departament, considerat ultrasecret și de cel mai mare interes, este cunoscut numai de câțiva persoane: Ceaușescu, ministrul de interne, șeful și adjunctul serviciului de spionaj extern. Față de DIE și de unitatea lui Iosif, are în componență alte două departamente foarte clandestine: unul pentru activitatea de contraspionaj în cadrul Comitetului Central al Partidului

Comunist Român și în cadrul Consiliului de Miniștri, iar celălalt pentru activitatea de contraspionaj în cadrul Securității înseși.

Unitatea lui Iosif avea aproximativ 1 000 de ofițeri și era folosită de soții Ceaușescu pentru testarea loialității membrilor de familie și colaboratorilor celor mai apropiați. Adevărata forță a unității se afla în faptul că avea propriul său centru electronic de supraveghere, ultrasecret, propriul său serviciu de violare a corespondenței și propria sa secție de supraveghere, astfel încât putea păstra identitatea subiecților numai pentru ea. Nici o altă unitate de securitate sau miliție n-are asemenea capacitate, toate celelalte folosindu-se de serviciile Direcției Generale pentru Operațiuni Tehnice din cadrul Ministerului de Interne. Capacitatea tehnică a unității lui Iosif era de 600 de ținte pentru interceptarea telefonică, 400 de ținte pentru supravegherea cu microfoane și practic -nenumărate ținte pentru violarea corespondenței.

Iosif în persoană mă aștepta în holul clădirii. Avea aproape 1,80 m înălțime, era bine făcut, purta număr mare la pantofi și avea capul rotund ca o minge de biliard, cu șuvițe de păr numai în jurul urechilor sale proeminente.

S-a îndreptat către mine cu mersul lui șchiopătat, deoarece suferea de un acut reumatism, fiind obligat să facă băi de nămol în fiecare vară în Tekirghiolul său natal, un sătuc de pescari situat pe malul Mării Negre, în spatele ochelarilor săi cu rame mari, doi ochi negri, pătrunzători se mișcau continuu, încercând să-și dea seama în ce poziție mă aflam.

— S-aveți viață lungă și sănătoasă, tovarășe general, dumneavoastră și familia dumneavoastră, m-a salutat Iosif.

Se exprima cu oarecare dificultate. Cei 25 de ani petrecuți în Securitate și DIE nu puteau compensa în totalitate lipsa de educație și anii petrecuți ca tractorist la o gospodărie agricolă.

— Cred că am un nou caz, a continuat cu precauție, închizând ușa capitonată în urma noastră și am intrat într-o cămaruță blindată cu instalații de supraveghere electronică.

— Și eu am un caz, am spus, dându-i caseta pe care o promisem de Ia Moga.

Echipamentul din cameră o făcea să pară un studio de radiodifuziune.

— Vreau să ascultați banda asta, a spus. A fost înregistrată aseară. Un autocar cu turiști sovietici a sosit în București acum două seri și, ca de obicei, l-am supravegheat ca să vedem dacă nu cumva cineva încearcă să

între în contact cu vreuna din țintele noastre. O doamnă elegant îmbrăcată, căreia îi vom spune Olga, a părăsit discret grupul ieri dimineață, devreme, înainte de ora șapte, a dat un telefon de la o cabină publică, dar l-am ratat. Apoi și-a petrecut restul zilei prin magazine. Pe la nouă și jumătate seara, a intrat în Hotelul Athen6e Palace și a luat cina, plătind în lei românești, chiar dacă n-a schimbat deloc bani aici. Echipa care a urmărit-o pusese un microfon în scrumiera de pe masa ei, „pentru orice eventualitate”... După ce Olga s-a întors la hotel, echipa s-a întors la sediu și banda a fost ascultată. Era înregistrată și vocea unui bărbat. Din păcate, nu se știe despre cine e vorba.

Banda, lui Iosif era identică cu cea pe care mi-o dăduse Moga de dimineață. Iosif mi-a spus că Olga își petrecuse ziua de astăzi cu grupul. El a propus ca întâlnirea ei de mâine seară cu acel bărbat, la restaurantul Lido, să fie înregistrată atât de microfoane, cât și de aparate de filmat.

Xpoi Iosif m-a informat pe scurt cu privire la cazurile lui prioritare. Fiica lui Ceaușescu, Zoia, nu se mutase încă în apartamentul pe care i-l pregătise Elena, de teamă să nu fie înțesat cu microfoane. Când a aflat de dispariția subită a lui Mihai, a început să bea tot mai multă vodcă și să se culce cu un alt amant în Mercedesul ei alb coupé. Nicu se îmbătase iar noaptea trecută și apoi a distrus un bar. Primul-ministru dăduse o petrecere acasă care a ținut până la trei noaptea. Doi dintre oaspeți, unul fiind rudă cu el, făcuse glume pe seama Elenei. Cornel Burtică, ministrul comerțului exterior se culcase din nou cu una din secretarele sale.

Cu puțin timp înainte de ora șase, am oprit „recitalul” lui Iosif. Mi-am încărcat servieta cu dosarele pentru întrevederea mea de mâine cu Elena, iar apoi am telefonat la birou.

SUPRAVEGHIND NOMENCLATURA ROMÂNĂ

— Nimic important aici, a raportat Pop. Am plecat însoțit de Iosif până la ușa de la intrarea principală.

— La școala Brănești, i-am ordonat șoferului care aștepta în fața casei mele.

Din servietă am scos dosarul conținând fragmente scrise de mână, provenite din urmărirea cu microfoane și telefonică a lui Ion Gheorghe Maurer, a soției acestuia și a prietenilor. Timp de peste 20 de ani, Maurer fusese prim-ministru al României. Totuși, îi stătuse în cale lui Ceaușescu și s-a pensionat în 1974 din motive de sănătate. Numai datorită prestigiului său internațional și popularității sale neștirbite i s-a dat voie

lui Maurer – contrar regulii generale – să-și păstreze reședința imensă cu piscină interioară, două mașini cu șoferi și gardă de corp; totuși fuseseră instalate microfoane în fiecare cameră și în vasta grădină. Deși aflat la pensie, Maurer continua să fie considerat numărul doi în nomenclatura română.

Pentru românul obișnuit, cuvântul nomenclatură” înseamnă elita, suprastructura socială care se poate recunoaște datorită privilegiilor de care se bucură. Nomenclaturiștii nu călătoresc cu autobuzul sau cu tramvaiul. Ei folosesc mașinile guvernului. Culoarea și marca mașinii indică statutul proprietarului în ierarhie: cu cât este mai închisă culoarea, cu atât este mai mare funcția. Daciile albe sunt, pentru directori, culorile pastelate pentru miniștrii adjuncți, culoarea neagră pentru miniștri; mașinile negre Audi pentru Nicu; mașinile Mercedes pentru primul-ministru și adjuncții lui, iar mașinile negre Mercedes 600, Cadillac și Rolls-Royce pentru Ceaușescu. Nomenclaturiștii nu locuiesc în apartamente construite în timpul regimului comunist. Ca și mine, au primit vile naționalizate sau apartamente de lux care aparținuseră înainte capitaliștilor. Nomenclaturiștii nu pot fi văzuți stând la coadă ca să cumpere mâncare sau alte bunuri. Ei au magazinele lor proprii, iar cei care posedă mașină neagră pot chiar comanda prin telefon să li se aducă acasă. Nomenclaturiștii nu pot fi văzuți în restaurante obișnuite luptându-se pentru o masă sau ascultând replica unui chelner prostxrescut: „Dacă nu-ți place, stai acasă.” Ei au restaurantele-lor speciale, și le pot frecventa chiar pe cele pentru turiștii occidentali, în timpul verii, nomenclaturiștii nu pot fi văzuți la ștrandurile publice aglomerate, murdare, din București. Ei merg fie în zone special amenajate în acest scop, fie la Snagov, o stațiune situată la vreo 40 de kilometri de București unde au vile pentru sfârșitul de săplământă. Nomenclaturiștii nu-și petrec concediile înghesuiți ca sardelele în colonii de vacanță, în stil sovietic. Ei au propriile lor case de vacanță.

Cu cât este mai închisă culoarea mașinii, cu atât este mai aproape casa de reședința de vacanță a lui Ceaușescu, iar cei care posedă mașină neagră primesc de asemenea bucătari și servitori. Ei nu stau la coadă în fața policlinicilor de tip sovietic, unde asistența medicală este gratuită, dar toți strigă la line, de la portar până la director, iar medicul nu poate să stea mai mult de 15 minute cu tine, pentru că trebuie să vadă cel puțin 30 de pacienți în cadrul programului său de opt ore. Ei nu merg la

spitale'obișnuite, unde bolnavii trebuie să stea câte doi în pat. Ei au spilaiul luxos, în stil occidental, Elias, construi ca fundație pariculară în epoca premergătoare comunismului.

Supravegherea cu microfoane a celor mai reprezentativi membri din nomenclatură este fără îndoială secretul cel mai bine păstrat în cadrul blocului sovietic.

— Pentru noi, numai lovarășul Brejnev e labu, mi-a spus Iuri Andropov, șeful KGB-ului, când am fost în vizită la Moscova în 1972. Supravegherea cu mare atenție a nomenclaturii noastre e sarcina cea mai delicată a KGB-ului. Să luăm cazul lui Șciolokov, de exemplu. (Generalul Nikolai Șciolokov era ministrul de interne sovietic.) Îl respectăm cu toții, dar cu ajutorul microfoanelor am aflat că bea prea mult. Am raportat asta, iar tovarășul Brejnev încearcă acum să-l ajute. Același lucru s-a întâmplat cu Ustinov. (Mareșalul Dimitri Ustinov era ministrul sovietic al apărării.)

Supravegherea nomenclaturii cu metodele KGB-ului este imitată peste tot în cadrul blocului sovietic. Toate țările est-europene au propria lor unitate ultrasecretă de tipul celei „a lui Iosif”, unde o armată nevăzută de securiști înregistrează totul pentru conducătorul suprem, chiar modul cum un nomenclaturist geme de plăcere alunei când face dragoste.

Eram sigur că dosarul lui Maurer o va încanta pe Elena. De patru ani se ocupa de supravegherea electronică a nomenclaturii de marcă și devenise o adevărată profesionistă în manevrarea și ascultarea echipamentului folosit în acest scop, amplasat în camera din spate a biroului ei de la Comitetul Central.

Dosarul referitor la ceea ce făcuse Maurer în ultimele două săptămâni n-a dezvăluit nimic în legătură cu problemele de securitate națională. Maurer era încă un comunist loial. Totuși, dosarul conținea noi date referitoare la Istoria contemporană a României, pe care o scria atunci Maurer, în care a furnizat versiunea lui la ceea ce a numit deformarea istoriei de către Ceaușescu. Dosarul avea pasaje întregi din carte, așa cum Maurer le-a citit cu voce tare soției sale. Una dintre ele mi-a reținut atenția în mod deosebit.

„Luni 19 martie 1965, i-am făcut vizita zilnică lui Gheorghiu-Dej. Nu mai putea vorbi, din cauza cancerului la gât de care suferea, dar a scris la repezeală câteva cuvinte pe un carnetel, cu creionul său violet preferat și mi-a dat notița. Am citit: «Ultima mea dorință este ca tovarășul Maurer să fie succesorul meu». După ce am citit-o, am încercat să-i spun ceea ce

simt. Ochii lui erau închiși. Dej murise"...Urma o pauză pe bandă, în care se auzea cum întorcea paginile, asta potrivit înregistrării lui Iosif. Apoi vocea lui Maurer a continuat: „Ședința Biroului Politic Executiv din „dimineața următoare a fost scurtă. Am arătat notița lui Gheorghiu-Dej, dar am declinat funcția de conducător, încercând să preîntâmpin o criză violentă de succesiune, am propus numirea temporară a „celui mai tânăr dintre noi”, până la viitorul congres al partidului, care trebuia să-l aleagă pe conducătorul partidului. Propunerea mea a fost sprijinită de Emil Bodnăraș și apoi acceptată. La înmormântare, Nicolae Ceaușescu, „cel mai tânăr dintre noi”, a depus jurământ public, afirmându-și fidelitatea față de politica defunctului.

Vocea doamnei Maurer a intervenit, conform înregistrării:

— De ce-mi citești asta acum?

— Pentru că azi e 20 martie – a explicat el – azi se împlinesc treisprezece ani de la numirea lui Nicu.

— Ar fi fost mai bine dacă ai fi mirosit urât două zile după ce ai fi mâncat o găleată cu fecale acum treisprezece ani, în loc să-l propui pe dictator. Acum o să mirosi urât pentru tot restul vieții. Am continuat să răsfoiesc dosarul. Două dintre glumele obișnuite ale lui Maurer referitoare la cultul personalității promovat de Ceaușescu. Ceva din bârfele soției sale. Ceva despre snobismul Elenei și incompetența ei politică. O încercare nereușită a celor doi de a face dragoste, îmi puteam imagina rânje-tul încrezut al Elenei citind dosarul, întotdeauna murea de plăcere să audă întâmplări palpitante.

ȘCOALA DE SPIONI DIN BRĂNEȘTI.

Mașina a părăsit Bucureștiul în viteză. Gata cu blocurile monotone, uniforme, de pe marginea străzilor, gata cu cozile interminabile din fața magazinelor și cu oamenii cărând sacoșele pentru cumpărături, unde îndesaseră tot ce reușiseră să cumpere în acea zi. Acum eram la țară, unde căsuțe săracăcioase se înălțau de o parte și de alta a drumului, iar oameni obosiți își târau picioarele pe trotuarele noroioase. Din când în când, puteai vedea o bodegă, de care se sprijineau tot felul de bețivi.

— 62B, comunică poziția ta, te rog, pentru bază, s-a auzit vocea lui Pop la radiotelefonul DIE.

Codul meu era 62, iar 62B era pentru șoferul meu.

— 62B e la cinci minute de 805.

— 62B, te rog spune-i lui 62 să telefoneze la 102 de la 805, a terminat Pop, spunându-mi să-i telefonez Elenei după ce ajung la școală.

Curând, mașina a luat-o pe un drum cu un indicator rotund, fluorescent „NU INTRAȚI”... La capătul acestui drum era un grup de clădiri înconjurată de antene cu frecvență scurtă, gigantic omnidirecționale și logaritmice periodice, fiecare având în vârf o lumină roșie. Școala DIE funcționa sub masca unui centru de radiocomunicații civile. Antenele din împrejur aparțineau, totuși, de noul Centru Național pentru Comunicații Cifrate din cadrul DIE, care erau folosite de asemenea de către Ministerul Afacerilor Externe, Ministerul Comerțului Exterior și Ministerul Apărării Naționale, precum și de către Comitetul Central al Partidului Comunist Român, întinzându-se până la cele mai îndepărtate ambasade din străinătate.

Școala era un alt proiect la care am petrecut ani în șir. Până la mijlocul anilor '60, DIE, asemeni oricărui alt serviciu de spionaj extern din cadrul blocului sovietic, își trimitea ofițerii la o școală specială de doi ani din Moscova, în cursuri separate pentru fiecare țară, învățau două limbi străine, tainele de bază ale spionajului în stil sovietic și folosirea echipamentului de spionaj fabricat în URSS. În 1964, conducătorul român de atunci, Gheorghe Gheorghiu-Dej, mi-a cerut să creez o școală similară în România. La început, a fost amplasată la Snagov. Câțiva ani mai târziu, când Bucureștiul s-a hotărât să bruiască posturile de radio occidentale, școala DIE a fost mutată în uriașul centru național de bruiaj de la Brănești, unde erau satisfăcute toate condițiile, în decursul anilor, noua școală a fost considerată mai degrabă o stațiune decât un campus universitar. Acolo, studenții trăiesc exact ca americanii, francezii, germanii, și așa mai departe. Aveau la dispoziție terenuri de golf și de tenis, cluburi de înot, săli de cinema unde rulau filme în limbi străine, precum și restaurante cu autoservire, totul ca în Occident. Studenții trebuiau să se identifice cu această atmosferă și să trăiască exact ca într-o țară străină, îmbrăcându-se și vorbind ca băștinașii.

Când mașina mea s-a apropiat, poarta masivă de metal s-a deschis automat. Evident, școala urmărise mașina noastră prin intermediul camerelor video ascunse, instalate pretutindeni. Am fost întâmpinat de către directorul adjunct al școlii, un colonel, la intrarea în clădirea principală.

— Tovarășe general, profesorii și studenții școlii DIE lucrează după programul stabilit! a raportat formal.

Din biroul directorului i-am telefonat Elenei.

— Bună, scumpule, am auzit-o spunând cu drăgălășenie, Măine ai vrea tu să-mi aduci dosarul încuiatei ălcia de bașoldine, aia pe care ai ajutat-o să mai trăiască atunci când a venit acilea ultima dată?

— Da, tovarășă Elena. Am înțeles.

Știa că am înțeles că se referă la Golda Meir.

— Și să n-o uiți nici pe hoașca bătrână. Aceasta era doamna Maurer.

— E în servietă, am răspuns.

— Bun. Ne vedem mâine. Pa.

Înainte de a pleca împreună cu Olcescu, ca să mă uit la „bomboanele” lui, i-am telefonat lui Pop și i-am spus să pregătească pentru dimineața următoare dosarul Goldei Meir. Nu era de aceeași factură ca Elena. Modestia și modul de viață cumpătat al Goldei Meir nu i se potriveau. Dar ascensiunea Goldei Meir la funcția de putere supremă în Israel o fascina totuși, încă de când Elena a cunoscut-o pe Isabel Peron în timpul unei vizite în Argentina, în 1973, a fost fascinată de liderii politici femei. Când Isabel a devenit președintă a Argentinei, am auzit-o spunând pe Elena, ca și cum ar fi spus pentru sine: „Dacă o curvă dintr-un bar de noapte din Caracas a reușit s-o facă, de ce nu și o savantă?”

TESTÂND TANCUL FURAT

— Am scos aproape totul din cutii și am depus pe mesele din muzeul militar, m-a informat Olcescu, atunci când, în cele din urmă, l-am întâlnit.

„Muzeul militar” conținea totul despre forța militară a NATO, de la modelele de serie ale avioanelor militare occidentale și portavioanele vândute în Occident ca jucării pentru copii, până la ultimele noutăți de aparatură tehnică militară, pe care DIE reușise să le achiziționeze prin contrabandă.

Principală încăpere a muzeului era acum plină cu mesele pe care Olcescu le aranjase într-o ordine desăvârșită. Erau câteva zeci de pistoale, puști, mitraliere și puști-mitraliere din Germania Federală, Belgia, Franța, Italia, Anglia, Japonia și Statele Unite, pe care le despachetase din cutiile de la „Armene”... Totuși, erau multe exemplare și din Israel. Alte mese erau pline cu echipament de amplificare cu infraroșii pe timp de noapte pentru infanterie, artilerie și mașini blindate. Era, de asemenea, o pușcă de precizie înzestrată cu echipament vizual pentru uz nocturn. Ceaușescu

vruscse una ca aceasta pentru zilele când mergea la vânătoare dis-de-dimineată, când își fac apariția ursii, dar nu pot fi văzuți din cauza întunericului, într-un colț, era o instalație radar mobilă de fabricație americană. În celălalt, un aparat laser american pentru tancuri, într-o cameră separată, era împrăștiat un centru complet de comandă computerizată pentru artilerie.

— Tancul e lângă poligonul de trageri, mi-a spus Olcescu. În exterior era plin de sânge – ăștia nu se predau cu una cu două! Dar acum e spălat și curat. Poate că e tocmai ce caută Tovarășul ca să exporte în lumea a treia – e de mărime potrivită, rapid și construit pentru zonele cu climă caldă.

Tancul era într-adevăr „cald” încă, așa cum spusese „Annet-te”... O pereche de ochelari zăcea pe jos, evident pierdută atunci când șoferul a fost ucis. O mănășă se odihnea pe un raft; cealaltă era probabil pe mână. Mitraliera era încărcată cu muniții. Pe un transportor, câleva grenade așteptau să explodeze. Am pornit motorul și am început să conduc tancul prin împrejurimi. Mergea mult mai repede decât m-am așteptat. Am încercat să văd cum funcționează mitraliera, dar n-am priceput o iotă din ce aveam în fața ochilor.

— Cheamă technicianul, am ordonat, oprind motorul. Sandvișuri și bere mă așteptau în biroul directorului. Pe când mă pregăteam să plec, technicianul a venit în fugă. Arăta neobișnuit de palid.

— Mitraliera era încărcată! a raportat.

Înainte de nouă și jumătate am ajuns la reședința lui Cea-ușescu. Era în curte, plimbându-se cu pași repezi pe potecile iluminate numai de felinare. M-am alăturat potrivit mi pașii cu ai lui și i-am raportat tot ce aflasem.

— în regulă. „Annette” muncește pe brânci. Mă răsplătește pentru tot ce-am făcut pentru el.

Ceaușescu are o fire conspirativă, dar nu dă prea multă atenție detaliilor – fiind exact genul lui „Annelte”.

— Vreau să organizez o expoziție militară pentru când o să ne întoarcem din America, a continuat. Pe de o parte să se vadă toate echipamentele militare pe care le-am produs, bazate pe spionaj tehnologic. Pe de altă parte să se vadă toate mostrele de echipament militar pe care le-am obținut de la „Annette” și toate celelalte, nefolosite încă la fabricarea de noi arme, astfel încât să ne putem hotărî asupra celor care merită. S-ar cuveni să inoculăm în mintea tuturor că armele trebuie să devină produsul

nostru numărul unu și că spionajul trebuie să fie principala lui sursă de inspirație, înțelegi ce-ți spun?

— Da, tovarășe.

— Când pleci la Washington?

— în prima zi din săptămâna viitoare.

— în drumul tău, fă o escală la Bonn și vezi dacă nu cumva poți să-l convingi pe Brandt să-i dea lui Arafat o mână de ajutor. Ți voi da un mesaj din partea mea, prin care îl invit pe Brandt la București ca oaspete particular. S-ar putea să ajute.

Brusc și fără vreo legătură aparentă, Ceaușescu a izbucnit:

— Banii evreilor cuceresc America tot mai mult. Dacă nu vor fi opriți, conspirația sionistă va cucerii în curând toată lumea capitalistă.

După un moment de pauză, a continuat:

— M-am săturat de toate tertipurile astea pentru a-i lăsa pe evrei să emigreze din România.

Ei – sunt – cetățenii – mei. Nu – sunt – americani! a rostit intenționat cu emfază, însoțind fiecare cuvânt cu câte un gest făcut cu mână dreaptă.

Știu că în acea după-amiază, Ceaușescu avusese o întâlnire confidențială cu președintele Congresului Mondial al Evreilor, Nahum Goldmann.

— E o întreagă conspirație împotriva independenței României și a prestigiului meu personal. Nu mă pot lupta cu sionista pe față – Arafat și „Annette” trebuie să se ocupe de treaba asta. Dar trebuie să-i ajutăm mai mult decât până acum.

Întorcându-se pe călcâie, a plecat brusc la cinematograful său.

Noua izbucnire antisemită a lui Ceaușescu nu m-a surprins. După cum aflasem de la Teodor Coman, în preziua întoarcerii mele de la Tripoli, Ceaușescu îi instruisese ferm atât pe ministrul apărării, cât și pe ministrul de interne:

— Toți evreii până la ultimul trebuie înlăturați discret și secret din funcțiile de comandă ce le dețin în cadrul forțelor militare și de securitate, până la sfârșitul anului. Dacă aveți întrebări, înseamnă că nu trebuie să mai rămâneți în funcție.

Toți evreii au fost dați afară din cadrul DIE, începând cu anul 1972. '

Când Kojak s-a terminat și luminile s-au aprins din nou, Elena s-a ridicat din fotoliu. Cu ochii somnoroși și fata umflată de somn, a privit uimită în jur și apoi l-a apucat brusc de braț pe Ceaușescu și a început să-l tragă după ea.

— Hai să ne culcăm, Nicule.

Era târziu când Paraschiv m-a lăsat în fața casei, iar milițianul care păzea Ambasada Poloniei m-a salutat militărește. În timp ce deschideam poarta de fier, simțeam o pereche de ochi urmărindu-mi mișcările. Mi-am înălțat privirea spre etajul întâi. Sunt aproape sigur că ea era acolo.

CAPITOLUL XI

— Ia te uită cine mă așteaptă, am auzit-o spunând pe Elena, cu vocea înmuiată în sirop. Cu geanta plină de bunătații.

Când a apărut în cadrul ușii, a rostit tărăgănat „Bu-ună-di-imineța”, etalându-și toți dinții găunoși și întinzându-mi mâna dreaptă ca să i-o sărut. Era îmbrăcată cu un deux pieces liliachiu, din mătase înflorată, iar în picioarele ei osoase purta pantofi nou-nouți, tot din mătase liliachie. Hainele ei tocmai sosiseră de la Paris.

O ÎNTREVEDERE CU TOVARĂȘA ELENA.

Vinerea dimineța mi-o rezerva întotdeauna mie Elena, ca să-i spun ultimele noutăți furnizate de microfoanele instalate în birourile și locuințele vârfurilor nomenclaturii. Biroul ei, doar cu puțin mai mic decât al lui Ceaușescu, avea stema Partidului Comunist Român în locul celei a României. Pe peretele din față era un portret al lui Ceaușescu, în mărime naturală. Pe unul din pereți erau câteva rafturi de cărți -pline cu operele lui Ceaușescu, legate în piele roșie și câteva exemplare ale cărții ei despre chimie. Pe birou era numai fotografia lui, într-o ramă de aur. Nu se aflau nici dosare, nici alte hârtii. Elenei nu-i place să citească. Singura excepție pe care am remarcat-o vreodată a fost dosarul lui Iosif. Îi plăcea la nebunie, chiar dacă pentru a-l citi trebuia să-și pună pe furiș ochelarii, cu care nu se afișa niciodată în public.

— Arată-mi, a spus Elena încercând să găsească o poziție confortabilă în fotoliul său uriaș. Ce noutăți ai despre Violeta?

Violeta era soția lui Ștefan Andrei, ministrul afacerilor externe. Era o pușică pictată, o tânără actriță afectată, care întotdeauna mergea țănoșă de parcă ar fi fost pe scenă. De îndată ce Elena a hotărât ca Violeta să fie supravegheată cu microfoane, cu câțiva ani în urmă, prima înregistrare a uneia dintre primele sale relații extraconjugale a și fost făcută. A fost cu un student. Au mai fost mulți alții de atunci, întotdeauna tineri chipeși, cu alură athletică.

— Uită-te la curva asta! a izbucnit atunci Elena. Partidul i-a dat ca soț unul din oamenii săi de valoare, iar ea își ridică poa-lele-n cap în fața

oricărui Tarzan care-i zâmbește.

Pe la mijlocul anilor '70, Elena a cugetat:

— Cum crezi că reacționează Violeta atunci când face dragoste?

Săptămâna următoare am pus un casetofon pe biroul Elenei, iar ea a ascultat înregistrarea de nenumărate ori.

— Ascultă la curva asta, scumpule, a spus ea, respirând cu greutate. Când ajunge în -punctul ăsta, întotdeauna şuieră din vârful limbii și spune lucrurilor pe șleau, dar e suficient ca banda să-ți spargă timpanele cu urletele și gemetele ei.

Din acea zi de iarnă, trebuia să am întotdeauna în servietă câteva casete cu Violeta, în aprilie, Elena a cerut să i se instaleze echipament de ascultare profesionist „în camera din spate, iar după aceea a început să păstreze casetele cu Violeta. Și altele.

— N-ai nimic cu Violeta azi? a exclamat Elena, privin-du-mă îndelung. A murit?

— Violeta a plecat la Berlin, unde urmează să joace într-o coproducție cu actori est-germani.

Am văzut-o cum se enervează. S-a înroșit la față, ochii ei căprui s-au micșorat a răutate, iar gura i s-a schimonosit brusc.

— Și ce dacă? La Berlin sau la Londra, e tot nevasta ministrului de externe și trebuie să știm ce face 'mneaei.

De atunci Elena mi-a dat ordine stricte ca Violeta să fie supravegheată 24 de ore din 24, în România sau peste hotare, oriunde s-ar afla.

Elena a răsfoit în continuare dosarele fără interesul ci obișnuit. Numai dosarul lui Maurer i-a atras atenția. După ce l-a terminat de răsfoit, a ridicat receptorul telefonului S.

— Mi-e dor de tine, dragă. Ce mai faci? a rostit cu blândțe Elena, când doamna Maurer a răspuns la telefon. Da, pricepui! Sună-mă după ce-ți pleacă musafirii. Vreau să mai bârfim olecuță. Când ne-am văzut ultima dată n-am prea putut sta de vorbă, că mai erau și alții pe-acolo. Scumpo, erai așa de frumoasă în ziua aia. Ca o fată mare, drăguț. Da. Toată plină de coșuri. Cred că nu te mai regulezi, nu-i așa? La 75 de ani nu mai e nici o sflrâială, nu? 55? Oh, n-am știut.

Am auzit un tăcănii. Evident, doamna Maurer îi închisese telefonul în nas.

— Am aici dosarul Goldei, am spus, scoțând dosarul Goldei Meir în încercarea de a evita o nouă criză de isterie din partea ei. Mi l-ați cerut

aseară.

— Dă-mi-l, și a înhățat dosarul. S-a îmbogățit?

— Nu cred că o interesează banii.

— Dar Indira? a întrebat, referindu-se la primul-ministru Gandhi.

— Asta-i altă poveste.

— Vreau să văd dosarul Indirei, a continuat Elena, înainte ca tu să pleci la Washington.

— îl veți avea. Iată dosarul referitor la vizita în Statele Unite. Conține tot programul dumneavoastră acolo.

— Mare scofală! O săptămână pierdută cu domnu' și doamna Arahidă.

Apoi și-a îndulcit vocea.

— O să mai obții niște diplome pentru mine pe-acolo, scumpule?

— Da, tovarășă. Un certificat de membru onorific al Academiei de Științe din Illinois, i-am spus, sperând s-o mai îmbunez.

— Illi-ce? a țipat, bătând din picior. Ce crede ei că-s io? Maica Tcreza? Vreau o academie din Washington. Sau New York. Așa să-i spui lui domnu' Arahidă.

Am încercat din răspuțeri să-i explic că președintele Americii n-are aceeași putere ca acela al României. Singurul rezultat, cu toate acestea, a fost mânia Elenei.

— Hai scutește-mă! Nu mă poți face să cred că domnu' Arahidă poa' să-mi dea o diplomă din Illi-cum dracu i-o zice, dar nu una din Washington. Nu vreau să mă duc la Illi-dracu sfi-i pieptene. Nu vreau î

— Diploma o să vă fie înmănată la Blair House, la Washington, de către Profesorul Merdinger, ca reprezentant al consiliului de conducere al Academiei de Științe din Illinois, am încercat s-o liniștesc.

— Cine?

— Profesorul Emanuel Merdinger, născut în România.

— Da de ce nu tot consiliu' de conducere, scumpule? N-a avut ei niciodată și n-o să aibă un savant de talie internațională și un conducător politic într-una s'aceeasi femeie. Haide, scumpule, io vreau tot consiliul ăla.

Tăcerea c de aur, mi-am spus în sinea mea, aducându-mi aminte de telegramele anterioare, atât de la stația din Washington, cât și de la cea din New York, în care se spunea că e pur și simplu nerealist să încerc să obțin un titlu academic pentru ea.

— Profesorul ăla” al tău e evrei? a întrebat Elena, cu o undă de suspiciune strecurându-i-se în glas, după care vocea i s-a îndulcit din nou. Nu e Merdinger nume evreiesc, scumpule?

— Profesorul Merdinger e un prieten al României, tovarășă Elena.

— Noi n-avem prieteni evrei. Nu vreau ca diploma mea să fie murdărită de dește evreiești.

— Tovarășul Ceaușescu l-a primit în 1972 și a avut de spus numai cuvinte frumoase despre el, am încercat să-mi joc ultima carte.

— Aia era politică. Acu' vorbim de știință.

Avusesem discuții similare de fiecare dată când DIE reușea – și nu era ușor deloc – să aranjeze ca Elena să primească o nouă diplomă. Și de îndată ce o ținea în mână, uita imediat cât de greu îmi fusese s-o obțin pentru ea. Odată, în avionul cu care ne întorceam din Filipine, s-a destăinuit cu un aer de o naivitate absolută.

— Nu cred că știi, scumpule, da' universitatea lor a insistat să-mi dea titlu' de doctor honoris cauza. Io am tot refuzat, da' știi ce-a făcut ei? O fi ei oameni mici și galbeni, da' știe să-și folosească capu'. I-au spus Iu Imelda să mă ducă acolo. Io ce mai puteam face, scumpule? Ce suflet bun are.

Numai șeful stației DIE din Manila și cu mine știam că fusese imposibil să influențăm consiliul de conducere al universității, până am primit ajutor de la generalul Fabian Ver, omul de încredere al președintelui Ferdinand Marcos. Numai promisiunea lui Ver că Imelda o va însoți pe Elena la ceremonie și faptul că va oferi o donație substanțială universității i-au făcut pe cei din consiliul de conducere să se răzgândească'. Altă dată, când ne-am întors dintr-o vizită efectuată în Asia și America de Sud, unde fusese împodobită cu o salbă de titluri onorifice, obținute de către DIE cu un efort considerabil și bani mulți, Elena s-a năpustit ca o furtună asupra soției primului-ministru:

— Știi ceva, dragă? Era expoziții cu lucrările mele științifice peste tot. Toți vroia să-mi dea o diplomă. Până la urmă, a trebuit să cedez io, dragă. La urma urmei, aveam de îndeplinit și anlimite obligații politice.

— Am niște vesti pentru tine, a spus Elena dându-se jos din fotoliu cu stângăcie și bocănind până la rafturile cu cărți. Eram la institut, unde scriu o nouă carte, când un bărbat foarte distins, un străin, a insistat să mă vadă. Era președintele Universității din Leipzig în persoană!

— Leipzig sau Darmstadt? am întrebat, știind că se întâlnise cu rectorul Institutului Tehnic din Darmstadt.

Elena are întotdeauna dificultăți în acest sens, confundând Germania de Est cu cea de Vest.

— N-are a face. A făcut tot drumu' ăsta – știi de ce? Ca să-mi aducă traducerea în germană a cărții mele.

„Cartea ei” fusese scrisă de un grup de cercetători și ingineri, unii total necunoscuți Elenei și se baza pe cele mai noi informații tehnologice obținute prin spionaj de către DIE referitoare la mecanismul de sinteză al numeroaselor componente macromo-locale.

Elena a pălăvrăgit câte-n lună și-n stele despre întrevvedereea ci, într-un mod neobișnuit de emoționant, până când a spus-o de la obraz:

— Scumpule, atâția oameni din toată lumea e atât de recunoscători pentru efortu' meu științific. Io' crez că mintea științifică cu care îs înzestrată nu trebe folosită numa pentru bunăstarea țării mele, da' și pentru a întregii omeniri. Trebe să inventez io ceva care să dureze mereu, ca focu' sau energia nucleară.

Elena m-a îndemnat să pun la treabă toată rețeaua de spionaj tehnologic din Occident a DIE, formată din sute de savanți și ingineri străini care fuseseră recrutați ca agenți, ca să se ocupe de această problemă. Dorea informații despre cea mai importantă muncă de cercetare științifică din Occident pe cale de a fi brevetată. Va alege câteva dintre aceste proiecte pentru ea și Ic va breveta în România, înainte ca ele să fie înregistrate în Occident. După aceea, Elena va folosi aceste brevete românești pentru a obține altele străine.

— DIE va trebui să facă asta până când o să mă ocup io de sistemul român de brevetare, clasificare și standardizare.

În conformitate cu cele afirmate în presa română, în decembrie 1984, Elena a devenit președinta aparent nesemnificativului și noului „Consiliu de Clasificare, Standardizare, Normare și Control de Calitate”... A urmărit întotdeauna realizarea ambițiilor sale personale.

NERESPECTÂND CONSTITUȚIA.

Era miezul zilei -când am plecat de la Elena și m-am dus la biroul generalului Luchian, de la etajul superior. De peste un an stătea acolo în fiecare vineri și aștepta să mă vadă după întrevvedereea mea săptămânală cu Elena.

— încerc să măresc cifrele emigranților, a început Luchian, pentru discuțiile voastre de la Washington. Nu stăm rău cu germanii – limita prevăzută de Tovarășul pentru acest an e de 10000. Problema presantă e cu evreii. Tovarășul a aprobat să plece numai 1200 pentru tot anul 1978, iar pentru primul trimestru n-o să aveți mai mult de trei sute.

În calitate de secretar permanent al Comisiei guvernamentale pentru vize și pașapoarte, Luchian era expertul cu probleme de, emigrare. Incredibil de pedant, era respectat pentru corectitudinea cifrelor, în ciuda presiunilor făcute din toate părțile, inclusiv de Ceaușescu, pentru a arăta doar fața însoțită a tabloului.

— Vreau să-ți povestesc ceva extraordinar, a început din nou Luchian: Ieri i-am telefonat lui Postelnicu și l-am invitat pe la mine să lucrăm la decret împreună. „De când vine muntele la Mahomed?”, a întrebat și mi-a închis telefonul. Mihai, la Buzău mă conducea întotdeauna până la mașină și stătea în preajma mea, neștiind ce să-mi mai facă. Imediat m-am dus la el la birou să văd despre ce e vorba, și ce crezi că mi-a spus? „De azi înainte, să vii aicea numai când te chem. Să vii mâine dimineață la șapte, cu decretul gata. Și să fii scurt, pentru că la opt iau' micul dejun cu primul-minisiru.” Poți să crezi așa ceva?

— Fii atent, Luchian. O să-ți fie șef.

— Aș prefera să fiu chelner în nu știu ce restaurant de mâna a treia, decât să-i fiu subaltern, a răspuns, dând cu pumnul în masă. Am muncit toată noaptea și toată dimineața, iar la șapte fix i-am pus dosarul pe birou. Nici măcar nu l-a deschis. La ora zece m-a chemat iar și mi-a spus că e totul vraște. Pe scurt, voia să menționez și DGTO și alte unități de securitate ale căror nume nu mai fuseseră scrise pe hârtic până atunci.

— într-un decret public?

— I-am spus că un decret public nu poate conține vreun paragraf care nu respectă Constituția și că ce dorea el să adaug îl va face pe Tovarășul să explodeze pur și simplu. Știi cc-a spus? A spus că Tovarășul e prea ocupat ca să-l mai citească și doar îl va semna. Idiotul. Cu siguranță că nu-l cunoaște pe Tovarășul.

După o scurtă pauză, Luchian a continuat:

— Am încercat, Mihai. Am încercat să-l ajut pe Postelnicu, ca pe un prieten. Atâta cât am putut. Și ce crezi că mi-a spus? „Hai, pleacă, tovarășe. Fă decretul așa cum ți-am spus eu, pune-l într-un plic sigilat și

să-l găsesc pe birou înainte de opt diseară.” Poți oare concepe, chiar în visurile cele mai negre, să scrii funcțiile DGTO pe hârtie?

Mereu calm și calculat, Luchian se enervase și se înroșise acum.

— Aveam bănuielile mele, ^ spus, dar acum tocmai am primii confirmarea că vulpoiul ăla bătrân și șmecher, generalul Diaco-nescu, e în spatele chestiei ăsteia.

Se referea la șeful DGTO, generalul Ovidiu Diaconescu.

— Încearcă de multă vreme să aibă semnătura Tovarășului pe orice foiță de hârtie care să aprobe violarea corespondenței și interceptarea convorbirilor telefonice. El și miile de ofițeri din slujba lui fac un lucru contrar Constituției, fără nici o acoperire, știu asta. Dacă într-o zi Europa Liberă sau altcineva o să pună în discuție chestia asta, atunci n-am să-l văd bine pe Diaconescu.

La plecare, Luchian m-a condus până la ușa principală.

— Nu uita, mi-a reamintit. Măine seară. Acasă la mine. Cu Oprea și Voicu.

SCRISORI DE PRIETENIE DE LA GENERALUL VER

— La birou! i-am ordonat șoferului.'

Câteva minute mai târziu, Paraschiv a redus viteza când am trecut pe lângă Ambasada Statelor Unite, permițând porții de fier forjat din vecinătatea sediului DIE să se deschidă automat și astfel să putem intra. Ne-am oprit în fața unei clădiri cenușii, impunătoare. Câteva trepte, duceau la o ușă de sticlă pictată, de modă veche. De cealaltă parte a acestei uși totul era încuiat și supravegheat de către un circuit închis de televiziune. Cartea mea de vizită magnetică, de plastic, similară unei cărți de credit obișnuite din Occident, cu un desen complicat pe o parte și cu semnătura mea, Mihai Podeanu, numele meu conspirativ, pe cealaltă, a pus în mișcare o poartă de fier uriașă, circulară, singura modalitate de a intra în clădire. (Mihai Podeanu era de asemenea semnătura mea oficială. Toți ceilalți 3 000 de ofițeri DIE aveau și ei nume conspirative.) Ascensorul pentru ofițerii DIE era la stânga ușii circulare.

La dreapta, o scară largă acoperită de un covor roșu ducea la etajul al treilea, rezervat șefului și șefului adjunct ai DIE. Ofițerul de serviciu a făcut câțiva pași de defilare spre mine, s-a oprit la o distanță de doi metri și a raportat ca de obicei:

— Tovarășe general, în timpul serviciului meu nu s-a întâmplat nimic deosebit. Sunt ofițcrul-sef de serviciu al Departamentului pentru Spionaj

Extern, colonelul Victor Dobrin.

Numele său adevărat era Victor Daisa, dar după cum spuneam toți cei care lucrează în serviciul de spionaj român au un nume conspirativ secret pe care îl folosesc la sediu și în tot ce tine de această meserie, astfel încât colegii de serviciu să nu-i afle adevărata identitate. Cu toate acestea, în străinătate, ofițerii folosesc de obicei numele lor real.

Când am deschis ușa în fața scării, colonelul Vasile Pop, subalternul meu și adjunctul acestuia, căpitanul Popescu, au sărit ca dracul din cutie. Se aflau într-o cameră lixită cu telefoane speciale, stații radio, telexuri, radiotransmițătoare foto și seifuri.

— Aici sunt telegramele tovarășului general, a spus Pop. Iar aici este curierul diplomatic de astăzi pentru dumneavoastră. Include un raport foarte confidențial din Tel Aviv, tovarășe general. Și un plic și această cutie de carton de la Manila, ambele cu sigiliul președintelui filipinez, adresate dumneavoastră personal.

Raportul din Tel Aviv era de la șeful echipei criptografice trimise acolo cu câteva luni în urmă, care spunea că fusese aflat codul israelian care supraveghea Ambasada Română și personalul acesteia și că acum stația se ocupa din nou cu operațiuni de 'dezinformare. Plicul din Manila conținea o scrisoare de prietenie de la generalul Fabian Ver. Ca de obicei, la început el își amintea de vremurile când lucra cu noi. De data aceasta a evocat călătoria cu avionul pe care o făcuse împreună cu mine la monumentul american de război din Bataan. Totuși, scopul scrisorii sale era să mă invite în vacanță, în calitate de prieten al său, la Palatul Malacanang. Plicul mai conținea o fotografie mare cu autograful Imeldei, în care eu mă plimbam la braț cu ea și Elena Ceaușescu la Palatul Malacanang. În cutie se afla o uniformă de pilot de mătase bleu; era identică cu cele pe care Ver și cu mine le purtaserăm în timpul călătoriei spre Bataan.

L-am cunoscut pe generalul Ver în iarna anului 1975, când am plecat la Manila ca să pregătesc vizita de stat a lui Ceaușescu. La sosirea mea, șeful stației DIE, care era în același timp însărcinatul cu afaceri externe, a raportat că echipa tehnică a DIE din București descoperise microfoane în toate încăperile Ambasadei Române. De la București tocmai sosiseră instrucțiuni ca problema să fie discutată personal cu președintele Ferdinand Marcos cât mai repede cu putință.

La întrevvedere din ziua următoare cu Marcos, la care a participai și Ver, i-am pus pe birou câteva dintre microfoanele găsite și i-am citit o notă de

protest. După ce a vorbit în șoaptă cu Ver timp de câteva momente, Marcos a replicat că acestea fuseseră instalate de către americanii de la CIA.

— Ei sunt cei care fac asemenea lucruri aici. N-avem pe nimeni care să vorbească românește în Filipine, a spus Marcos, rugându-mă să-i transmit scuzele sale personale prietenului său Ceaușescu. Generalul Ver îți va spune mai multe în această privință.

Ver chiar mi-a spus mai multe, în seara aceea m-a invitat la palat, la cină. A vorbit aproape tot timpul, mai ales în legătură cu acordurile secrete pe care Filipinele trebuiseră să le semneze cu guvernul Statelor Unite, cu scopul de a primi ajutor financiar, și mai ales cu privire la operațiunile CIA din Filipine. În seara aceea am auzit mai multe despre CIA decât auzisem până atunci toată viața, iar comentariile n-au fost dintre cele mai favorabile. Abia după miezul nopții m-am întors în camera mea de la palat. Două fele drăguțe, aproape goale, se hârjoneau 'ân pat, așieplându-mă. I-am lelefonat însărcinalului cu afacerile exierne, iar accsia m-a dus la un holel.

În dminkața urmăloare, când am coborât în hol, l-am găsit pe Ver. Din acea zi, a fosl cxirem de amabil cu mine. A siat aproape loi timpul cu mine acolo, în Filipine, iar programul pe care l-a întocmit pentru vizita de slal a lui Ceaușescu era impecabil, depășind loale asieplările. Cel mai impresionam lucru penlru soții Ceaușescu era să primească amândoi medalii prețioase și cadouri fabulos de scumpe; Ver aranjase ca loale aceslea să le fie oferite de către soții Marcos, inclusiv diplome onorifice pentru colecția Elenei.

Când m-am întors în Filipine, în aprilie, împreună cu soții Ceaușescu, Ver a încercai din nou să facă imposibilul ca vizila să fie încununală de succes. Căltre sfârșil, lolusi, excesul său de zel aproape că a dislrus lolul. Aranjase un mic dejun penlru soții Ceaușescu la bordul iahlului soților Marcos, ce urma să se transforme înir-o petrecere până a doua zi dimineața, cu spectacole de icalru, muzică, dans, jocuri de societate, numere de se-mi-strip-tease cu Imelda, focuri de artificii și munți de mâncare și bălură. Ceaușescu a fost într-adevăr copleșii. Totuși, Elena î făcui crize de isterie ori de câte ori Imelda apărea cu căle o rochie nouă, în limp ce ea era nevoită să slea acolo fără să-și poată schimba îmbrăcămînlea.

De la acea vizita, l-am mai văzut pe Ver doar o singură dată, dar mi-a trimis scrisori de prietenie în fiecare lună. Iar eu i-am răspuns.

„TREBUIE SĂ-L RECRUTĂM PE BILLY CARTER”

Când Pop s-a întors în biroul meu era irecut de ora șase.

— Tovarășul locmai a plecat de la birou și a trimis un mesaj radio din mașină ca să ireceți pe acasă pe la dumnealui.

La reședința lui Ceaușescu, ofițerul de serviciu a raportat:

— Tovarășul vă așteaptă în grădina cu trandafiri.

— Ce mai e nou? a întrebat fără să mă privească Ceaușescu, când am ajuns lângă el.

Fără să mai asleplc răspunsul meu, a conlinual:

— în dosarul lău referitor la familia lui Carter, văd că frâiele lui, Billy, e un fel de bețivan, un lip corupt, mereu în goană după bișlari.

Pe Ceaușescu îl obseda ideea de a-l recruta pe Billy Carter ca agent secret.

— De asemenea, văd că DIE are pe cineva care să intre în legătură cu Billy. Nu e liberianul ăla care are o firmă de import-export la Londra, patronată de frate-su?

— Ba da, tovarășe.

Ceaușescu s-a oprii, m-a prins de un naslurc de la haină și, privindu-mă drept în ochi, a conlinual pe un ton conspirativ:

— Trebuie să-l recrutăm pe Billy, folosind un „sleag slrăin”... Ceaușescu a dat dispoziție ca agentul liberian să-l facă pe Billy reprezentantul lui oficial pentru afaceri de import-export în și din America de Nord și de Sud și să-l plătească cu bani/ roziate.

— O să dăm noi banii. Fă în așa fel încât Billy să prindă gustul banilor noștri, iar apoi, hat! – îl recrutăm, spunându-i că banii nu sunt nici de la englezi, nici de la liberieni, ci da la noi. Trebuie să ne grăbim ca să nu ne-o ia alții înainte.

Ceaușescu mi-a lăsat în pace nasturele și a început să se plimbe iar, legănându-și brațele.

— Ți-l mai amintești pe fratele șahului? a continuat. L-am reperat în timpul vizitei noastre în Iran și l-am făcut reprezentantul nostru cu importul petrolului din Iran. Apoi i-ai dat un anumit procentaj din valoarea produselor românești exportate în Iran. Iar apoi, hăț! – l-ai recrutat și acum îți mănâncă din palmă. Vrei să afli ceva cu privire la relațiile iranienilor cu americanii, cu sovieticii sau cu israelienii? Cine altcineva le știe mai bine decât șahul și frate-su? Vrei să știi ceva despre armata lor sau despre Savak? Fratele șahului e comandantul lor suprem. Vrem să câștigăm piețele de desfacere din Iran? Frate-su îți spune care e cererea și care e oferta și hăț – dăm lovitura. Așa că vreau să construiesc o fabrică de tractoare acolo. Ce-ar fi dacă i-aș plăti lui frate-su 10%? Ce înseamnă două milioane de dolari pentru mine? O zecime din valoarea tractoarelor pe care le asamblăm și le vindem anual în Iran. Desigur, trebuie să-i mai plătești două milioane pentru locomotivele pe care le vindem acolo, cu ajutorul său, și mai mult pentru locomotivele și echipamentul de cercetare geologică, sau pentru orice altceva, dar noi lot câștigăm o groază de bani. Zece sau cincisprezece milioane de dolari pe an, plățiți lui în Elveția, înseamnă destul ca să-l faci să-și dorească mai mult. Nu-i așa?

— Ba da, tovarășe. Așa e.

— Sau uite-l pe Rifaat Assad. Hafez e unul dintre cei mai buni prieteni de-ai mei. Nici măcar nu mi-ar trece prin gând să-l recrutez. Dar frate-su e dintr-un aluat cu totul diferit. L-am reperat în timpul unei vizite în Siria. Am urmat același scenariu ca în cazul fratelui șahului, iar acum Rifaat mănâncă și el din palma noastră. Am nevoie de exporturi avantajoase în Siria? Rifaat se va ocupa de asta, deoarece a prins gustul dolarilor mei și vrea să-i depui tot mai mulți în contul său personal din Elveția.

Acum e omul nostru. Am nevoie de o altă pistă pentru o întreprindere politică secretă? Un mod de-l informa pe Hafez, în secret, cu privire la discuțiile mele viitoare cu Carter? E nevoie să fac pe cineva să dispară în Occident? Rifaat se va ocupa de asta. Acum nu mai poate face nimic fără banii mei.

Ceaușescu s-a oprii penru puțin limp, și, brăzdând aerul cu mâinile, î conlinual:

— în relațiile noastre cu lumea nccomunistă, polilica fără spionaj e ca marxismul fără Lenin. Nimeni nu-ți dă nimic dacă nu-i ungi palma.

ORDINE CRIMINALE.

Ceașescu s-a plimbat în liniște câțva timp. Apoi a spus:

— Ce mai e nou?

De dala aceasia vorbea serios.

— E o problemă cu Stan.

— Ce fel de problemă? a întrebat, iscodindu-mă. Generalul Nicolac Stan era șeful Direcției a V-a a Securității, responsabil cu asigurarea protecției lui Ceașescu.

— Sora lui Stan e măritată cu un activist de partid pe care DIE l-a pregătit cu scopul de a-i da o misiune în Israel, ca agent secret.

— Nu șiam că Stan arc rude în Israel.

— Cumnalul său și-a schimbat numele din Schwartz în Negru.

— Trimile-l să lucreze cu Partidul Comunist din Israel, ca agent infiltrat „X”.

— Problema e că alunei când Stan a aflat asta, i-a cerul sec ministrului de interne să conlramandezc operațiunea. Conian așa a făcui, dar acum Negru și sora lui Stan vor să meargă în Israel pe cont propriu.

— Ce face-e-e?

— Au găsit o modalitate de a comunica ambasadei israeliene cum Stan le-a contramandat viza de ieșire. De asemenea, Negru a adresat o scrisoare postului de radio Europa Liberă în care vă cerc să le aprobați emigrarea în Israel, ca respectare a drepturilor omului.

— R-R-Radu”! S-spune-i lui Comân s-să li-l d-dea p-pe „R-Radu”... A-arestează-i pentru c-câteva o-ore și d-dă-li-l p-pe R-Radu, a urlat disperat, bâlbâindu-se la tot pasul și s-a oprit în mijlocul potecii. A-asta e t-trădare, iar t-trădătorii trebuie s-să f-fie o-omorâți t-toți; b-bătuți la sânge și omorâți c-că n-niște animale î-înainte de-a î-începe s-să f-facă v-vreo -m-miscare.

Deși era o seară răcoroasă, de pe fruntea lui a început să curgă transpirația.

Nimic altceva nu-l sperie mai mult pe Ceașescu decât emigranții. Nu faptul în sine i se părea cel mai periculos lucru. Pentru ci, ca și pentru ceilalți conducători din blocul sovietic cea mai mare consecință rezidă de departe în efectele cu bătaie lungă ale faptului că unul dintre oamenii lor cei mai de încredere poate emigra în Occident, spunând public lumii întregi cum este de fapt comunismul, îmi amintesc că informațiile furnizate pentru CIA de către agentul secret român Ion Iacobescu, care a emigrat în Franța în 1969, au cauzat arestarea unor agenți români

importanți, infiltrați în NATO și în guvernul francez, dar adevărata valoare în Occident a emigrării lui a depășit acest prag. O carte publicată în Franța despre cazul său, îmbinată cu măsurile ingenioase luate de către serviciul de securitate francez, a subminat într-atât credibilitatea Bucureștiului, încât timp de nouă ani după aceea România n-a mai reușit să recruteze agenți în NATO sau în guvernul francez, în 1972, emigrarea în Statele Unite a lui Constantin Dumilrăchescu, șeful stației din Tel Aviv, exploatată magnific de către israelieni, a cauzat o știrbire atât de mare a prestigiului DIE în Israel, încât nici acolo, timp de șase ani, n-a mai putut fi recrutat nici un agent.

Un timp, am mers în liniște alături de Ceaușescu. Când a reluat conversația era calm.

— Trebuie să-i omorâm pe toți trădătorii ăștia, fără să lăsăm vreo urmă. „Mafiotul” a plecat la Washington?

— Felix”?

— Da.

— A plecat. Săptămâna trecută.

„Mafiotul” era un cetățean american activ în Mafia, care fusese recrutat de către DIE și avea numele codificat de „Felix”.

— Spune-i să-l omoare pe Răuță. Face prea mult zgomot la Washington chiar acum și trebuie omorât primul. Apoi pe Goma. Și mai spune-i să arunce în aer, cât mai sus cu putință, postul de radio Europa Liberă. Cu bombe.

Constantin Răuță era inginer în cadrul DIE când a fugit în „Statele Unite și începuse vizibil să influențeze Congresul Statelor Unite ca să-i sprijine eforturile de a-și scoate soția și fiica din România.

După ce a terminat de dat ordinele, Ceaușescu a început să le lămurească dând instrucțiuni foarte detaliate, după cum îi era obiceiul, în cele din urmă, a fost întrerupt de un membru din garda de corp trimis de Elena ca să-l cheme la cină.

— Când pleci la Washington, Pacepa?

— N-am încă viza.

— Presează-i. Am nevoie de tine acolo.

Afară era liniște, dar rece.

— Unde dorește tovarășul general să fie dus? a întrebat Paraschiv.

— La Pescăruș.

Acesta era un restaurant pitoresc pe malul lacului, foarte aproape de reședința lui Ceaușescu, frecventat exclusiv de către DIE și Securitate, datorită atracției pe care o exercita asupra turiștilor occidentali.

În timpul cinei, nu reușeam să mă mai gândesc la altceva, decât la Ceaușescu. După 13 ani de putere absolută privea România ca pe ceva aflat literalmente în proprietatea lui sau a familiei. Soția lui, Elena, era pe un drum ascendent, iar nimeni din țară nu putea fi numit într-o funcție mai mare sau mai mică fără „binecuvântarea” ei. Frații lui Ceaușescu, Ilie, Nicolae și Ion, controlau forțele armate, DIE și agricultura. Fratele Elenei controla Uniunea Generală a Sindicatelor, care avea control asupra tuturor oamenilor muncii din România. Fiul lor Nicu era secretarul general al Uniunii Tineretului Comunist. Și acesta era doar începutul. Nu există sistem de guvernare mai impregnat de nepotism ca cel comunist.

Tocmai ajunsesem la desert când șoferul a dat buzna în restaurant, alarmat: — „

— Am recepționat un mesaj radio care spune să vă prezentați imediat la Ol.

Păcat de desertul meu.

Ceaușescu se plimba de colo-colo în birou ca un tigru în cușcă.

— Nu vreau să-l omori pe Răuță înaintea vizitei mele la Washington. Nici pe Goma. Trebuie să fie eliminați după aia, împreună cu Europa Liberă. M-ai înțeles?

— Da, tovarășe.

— Asta-i tot pe ziua de azi.

Ofițerul de serviciu de la intrarea în reședința lui Ceaușescu mi-a deschis în liniște ușa, salutându-mă militarmente.

— La birou, i-am spus lui Paraschiv.

CAPITOLUL XII.

Nu era încă ora șapte dimineață când a sosit Iosif. Avea costumul șifonat, fața pământie, iar ochii îi erau bulbucați din cauza lipsei de somn.

OLGA ÎN CARNE ȘI OASE

— Am un film pentru tovarășul general, a spus cu un aer obosit Iosif, scoțând un rolfilm de 16 milimetri din servietă. Când au dat drumul la aparatul de proiecție din camera din spate, am văzut-o pe Olga în carne și oase. Tocmai pleca de la hotel dis-de-dimineață. Deși a trecut de vârsta tinereții, este o micuță femeie atrăgătoare, cu părul blond și lung, fluturând ca o coamă de cal și cu buze foarte sexy.

Aparatul de filmat ascuns o urmărise cu tenacitate pe Olga toată ziua, iar filmul ne arăta câteva fragmente. Se plimba pe jos, mergea cu tramvaiul, chema câte un taxi, vizita muzee și magazine, încercând tot timpul să se poarte cât mai firesc: Am remarcat, totuși, încercările ei de a se debarasa de agenții secreți sovietici, aflați și ei pe urmele sale.

Când Olga a intrat în restaurantul Lido, era aproape ora opt. Și-a ales un colț întunecat, de unde putea urmări cu ușurință ușa de la intrare. Deodată, sonorul bandei s-a făcut auzit, deoarece microfonul aflat în vaza de ceramică de pe masă a început să funcționeze. La puțin timp după opt și jumătate, un bărbat a venit spre ea, i-a sărutat mâna afectuos și s-a așezat alături, întrucât aparatul de filmat ascuns era îndreptat spre Olga, bărbatul nu se vedea decât din spate. Era cam de talia mea, iar ceva din gesturile și comportarea lui mi se păreau cunoscute. Olga devenea din ce în ce mai afectuoasă pe măsură ce-și amănâna de zilele fabuloase și nopțile pasionate ale trecutului lor. Mai întâi cu un picior, iar apoi cu amândouă a început să facă manevre pe sub masă.

Olga povestește cum a renunțat la postul de profesoară de la Academia Militară pentru altul la Ministerul de Externe. Tocmai fusese numită în funcție la Ambasada Sovietică din Sofia, unde va începe să lucreze peste două săptămâni. S-ar putea înlâni din nou la sfârșit de săptămână. „Sunt numai cinci ore de mers cu automobilul”...Nu vrea să-i telefoneze; n-ar fi înțelept din partea ei. Dar un vechi prieten de la ambasada lor din București, „tot militar”, ar putea fi intermediar. „O să-l recunoști. Ți-a fost prieten și ție. L-am rugat să vină aici pe la zece, ca amândoi să puteți stabili un aranjament”...Olga spune că va trebui să plece mâine dimineață cu grupul de turiști sovietici.

Când prietenul sovietic al Olgăi a sosit, era chiar ora zece. Românul s-a ridicat să dea mâna cu el. „Mii de bombe!”, am spus încet. Aparatul de filmat se apropiase și când am văzut zâmbetul larg de pe fața aceea cunoscută mie, imediat am căutat să opresc aparatul de proiecție. Cu ochii minții mele vedeam acea față suprapusă pe alta care avea șapcă militară. O vedeam conducând un Gaz decapotabil, de fabricație sovietică mergând de la o unitate militară la alta în Piața Slalin pentru salutul militar, iar apoi oprindu-se în fața tribunei oficiale în timpul paradei pentru 23 August: „Tovarășe secretar general al Partidului Comunist Român, sunt comandantul paradei pentru 23 August, general-locotenent Nicolae Militaru”.

Am pornit din nou aparatul de proiecție. Imaginea era acum normală, arătându-l pe Militaru plăcut surprins și oferindu-i noului venit o strângere de mână prietenească. Au început imediat să vorbească despre vremurile când fuseseră amândoi studenți la Academia Militară Sovietică. Sovieticul „Vania” tocmai fusese numit în funcție la București. „Da”, a spus el, „sunt atașat militar aici acum. Avem motive foarte bine întemeiate să ne întîjnim din când în când.”

Militaru i-a lăsat numărul său direct de telefon de la birou, „ca să n-ai de-a face cu tot Statul Major. Dacă nu sunt acolo, să revii, că nu e nici o problemă”.

Au mai comandat un rând de coniac.

— Când Olga va mai pleca în excursie la București, a spus Vania, îți voi telefona. Când vei răspunde, voi închide. Apoi. îți voi telefona iar și voi lăsa telefonul să sune o dată. Când ea va pleca pe litoralul Mării Negre, îl voi lăsa să sune de două ori.

Militaru și Olga trebuiau să-și aranjeze întâlnirile anticipat. Se ridicaseră deja de pe scaune, gata de plecare, când se părea că Vania mai are de spus ceva.

— Mi-ai putea face un serviciu? Ca între vechi prieteni? M-ai ajuta enorm dacă mi-ai putea împrumuta cartea de telefon a Statului Major. Sunt foarte nou aici și nu cunosc pe nimeni.

Militaru părea că-i studiază cu atenție pantofii.

— Presupun că știi că n-am voie să fac o copie xeroxată. Cartea de telefon a Statului Major includea Direcția de Informații a Armatei (DIA) și era considerată ultrasecretă.

— îmi trebuie numai pentru două-trei ore, ca să mă familiarizez cu departamentele și cu oamenii cu care voi lucra. Poate că voi face și câteva însemnări, dar nu o copie xeroxată. Pe cuvânt de onoare.

În cele din urmă s-au înțeles ca luni Vania să ceară oficial să fie primit de către Militaru, care va aranja în așa fel încât să fie singilr în birou timp de câteva minute și va strecura cartea de telefon în servieta lui Vania.

— Ți-o pot lăsa în cutia poștală în aceeași seară, a sugerat Vania.

— în regulă. Uite cartea mea de vizită cu adresa, a spus Militaru, apoi cei trei au pornit spre ușă.

În acest moment, Iosif a oprit aparatul de proiecție. v

— Mai e mult din film, a spus, dar nu merită. Generalul Militaru a plecat împreună cu Olga, cu mașina lui. Au petrecut noaptea la un mic motel de

pe autostrada spre Braşov. Şi am avut baftă. Când au comandat apa minerală, le-am trimis-o într-o frapieră, ştiţi una din cele cu microfoane ascunse.

Iosif a pus pe masă trei casele.

— S-au regulat toată noaptea. Poate o s-o intereseze pe tovarăşa Elena. Şeful centrului de supraveghere spune că n-a mai avut asemenea casete sexv. şi să ştiţi că are multe d-alea!

Iosif a spus în continuare că, după ce s-a despărţit de Militaru şi de Olga, Vania s-a dus la gară şi a luat un tren pentru Braşov. La scurt timp după ce a sosit acolo, a sărit într-un alt tren înapoi la Bucureşti şi a coborât la Ploieşti. O maşină şi un şofer de la ambasada sovietică îl aşteau.

— Băieţii mei l-au fotografiat tot timpu', a spus Iosif, punând pe masă un dosar.

— Nu ştim încă totu' despre Vania. Doar că a ajuns acolo. Da' şmecheria cu trenu', ca să înşele vigilenţa noastră, e tipic sovietică.

Era clar că este vorba de o operaţiune de spionaj militar sovietic.

Nicolae Militaru era membru al Comitetului Central al Partidului Comunist Român din 1969 şi comandant al Regiunii Militare Bucureşti din 1970. Fratele lui, Aldea, era de asemenea membru al Comitetului Central şi membru al Marii Adunări Naţionale. Nicolae Militaru fusese ales de către Ceauşescu însuşi să fie comandant al Regiunii Militare Bucureşti după invadarea sovietică a Cehoslovaciei. Ceauşescu a fost atât de satisfăcut de realizările lui Militaru, încât cu numai o săptămână în urmă se hotărâse să-l promoveze în funcţia de ministru adjunct al apărării naţionale. Numirea urma să aibă loc înainte de plecarea lui Ceauşescu la Washington.

CAZUL ŞERB

— Nu e decât o repetare a cazului Şerb. Aproape până la ultimul detaliu, a spus Iosif.

— Care sunt diferenţele?

Cunoaşteam cazul generalului Ion Şerb, dar nu ştiam toate amănuntele, deoarece investigaţiile au fost începute de către Direcţia a IV-a a Securităţii, responsabilă cu contrainformaţiile în rândurile militarilor.

— Să vedem. Ca şi Militaru, Şerb a urmat cursurile unei şcoli militare din Uniunea Sovietică. În România fusese promovat în funcţie şi devenise şeful Garnizoanei Militare Bucureşti, când a fost contactat de fosta lui amantă din Moscova.

— A venit și ea ca turistă?

— Cam așa ceva. A venit ca ghid turistic. Am „botezat-o” „Nastasia”.

— Unde s-au întâlnit „întâmplător”?

— Da, într-un restaurant clasa înlăi. Țasta a fost și ghinionu' lor. Ca și acum totul a fost înregistrat pe viu. Nastasia a spus că se va întoarce în România pe calc legală, în calitate de ghid Inturist.

— L-a prezentat pe Musatov?

Ofițerul sovietic despre care era vorba se numea colonelul F. A. Musatov.

— Da. Exact cum a procedat Olga cu Vania, la sfârșitul cinei, îl va înștiința pe Șerb, de fiecare dată când se va întoarce, prin el. Și el era tot atașat militar sovietic.

— Când a început Musatov să facă prima mișcare?

— Tocmai ca și Vania. Celor de la GRU le place să bată fieru' cât e cald. La prima lui întâlnire cu Șerb, în timp ce Nastasia îi strângea picioarele lui Șerb între genunchii ei, sub masă, Musatov i-a cerut lui Șerb niște documente secrete aparent inofensive. Voia numai să se uite puțin la ele. Fără să le multiplice.

— Ce le-a dat Șerb sovieticilor?

— Musatov s-a mișcat foarte repede. A pretins că are nevoie de toate astea pentru o teză de doctorat. Da' el a scris ceva despre apărarea unei capitale est-europene împotriva unui atac NATO în care se folosesc arme convenționale. A folosit ca exemplu Bucureștiul, iar planurile de apărare ale Bucureștiului îi vor fi de mare ajutor.

— Care a fost reacția lui Șerb? am vrut să știu.

— Doar pentru câleva ore. Fără să le multiplice.

— Iar apoi?

— Când Musatov a cerut planurile, Direcția a IV-a le-a scos în secret în noaptea aia din seiful personal'al lui Șerb și le-a înlocuit cu o versiune falsă, menită să dezinformeze, pe care băieții o au întotdeauna la îndemână.

Direcția a IV-a pregătește tot felul de materiale militare pentru dezinformare, de la semnele de circulație false, amplasate în jurul unităților militare importante, până la însemnele incorecte de pe echipamentul militar, folosite în timpul paradelor militare, pentru inducerea în eroare a atașărilor militari străini, precum și alte materiale, dintre cele mai sofisticate. De fiecare dată când ministerul apărării prezintă un plan militar important lui Ceaușescu, Direcția a IV-a trebuie să

prezinte, de asemenea, versiunea deformată a acestuia. Trebuie să fie identică cu planul original, astfel încât să nu se observe diferența. Numai datele tactice și strategice de cea mai mare importanță sunt modificate, cu scopul de a înșela vigilența inamicului, care le-ar putea obține clandestin. Această paranoia a disimulării, generată de Kremlin, fusese formulată succint de către șeful KGB-ului, Iuri Andropov, la ultima noastră întâlnire: „Cele mai sfinte secrete ale blocului sovietic sunt militare, iar dezinformarea este cea mai bună modalitate de a le păstra”.

— Deci numai versiunea falsă i-a fost dată de Șerb lui Mu-satov? am întrebat.

— Da, tovarășe general. Moscova s-a prins în joc singură. Totuși, de data aceasta cred că cei de la GRU sunt mai deștepți. Sunt sigur că nimeni din cadrul Direcției a IV-a n-a pregătit vreo versiune falsă a cărții de telefon.

— Care a fost reacția Tovarășului în cazul Șerb?

— Cumplită.

— Adică?

— A vrut ca Șerb să fie nimicit. Dar abia se anunțase public că România nu mai are deținuți politici, astfel încât Tovarășul a hotărât să fie drastic pedepsit pentru încălcarea legii cu privire la secretul de stat. Documentele false, pregătite de către Direcția a IV-a, au fost ascunse în casa lui în timpul unei descinderi clandestine, iar el a fost arestat imediat când au fost găsite.

Din acel moment, cunoșteam cazul Șerb în detaliu. A fost judecat de curtea marțială în spatele ușilor închise pentru nere-spectarea secretului de stat, degradat și condamnat la șapte ani de închisoare. La câteva zile după proces, Ceaușescu mi-a ordonat să organizez o operațiune de dezinformare în Occident, răspândind zvonul că Șerb era primul general din blocul sovietic care a fost condamnat ca spion sovietic. Cu greu s-ar putea găsi ceva mai convingător decât chestia asta, pentru a sprijini „Orizontul” în Occident, a spus atunci Ceaușescu. Ca prim rezultat al operațiunii de dezinformare, în februarie 1972, Occidentul a aflat știrea că s-ar putea ca Șerb să nu mai fie general. Peste câteva zile, Șerb a devenit un caz internațional, iar mass-media occidentală a publicat diverse rapoarte cum că generalul român Ion Șerb fusese arestat și executat pentru că a furnizat informații militare Uniunii Sovietice. Ca parte a operațiunii de dezinformare, un agent secret DIE, care activa ca purtător de cuvânt al Ambasadei Române din Viena, a afirmat public că aflase doar faptul că

Șerb nu mai era general; el a refuzat să facă mai multe comentarii asupra rapoartelor care susțineau că Șerb fusese împușcat pentru că fusese spion al Uniunii Sovietice.

Ceaușescu a ordonat ca situația reală a lui Șerb, cunoscută numai de o mână de oameni, să fie păstrată ca unul dintre cele mai mari secrete ale României, în august 1976, la întoarcerea sa din Crimeea după o întâlnire conciliantă cu Leonid Brejnev, Ceaușescu a ordonat ca Șerb să fie silit să semneze un acord secret, iar apoi să fie eliberat din închisoare și trimis la muncă într-o gospodărie agricolă departe de București, în timp ce-mi reaminteam cazul Șerb, încercam să mă gândesc la recomandările pe care trebuia să i le fac lui Ceaușescu atunci când îi voi preda cazul Militaru, deși știam că Ceaușescu n-a cerut niciodată sugestiile cuiva în legătură cu vreo problemă. Am ridicat receptorul telefonului S și am format numărul lui Manea.

— Salut, profesore. Trebuie neapărat să vin pe acolo să-ți vorbesc. Cum e vremea?

— Roiu' șefule, dacă n-ai altceva mai bun de făcut. Pe aici e un cutremur teribil. De gradul nouă pe scara Richtef, iar lotul se zdruncină în jur. Postelnicu și Luchian sunt înăuntru, îi aud de-aici.

— Trebuie să-l văd pe Tovarășul.

— Tovarășa Elena c și ea acolo, a continuat Manca cu vocea lui inexpresivă, ignorându-mi insistența.

— Îți voi urma sfatul, profesore.

— Dacă voi supraviețui, îți voi telefona mai târziu, șefule,
AUTOBIOGRAFIILE SCRISE DE MINĂ ALE TUTUROR
LOCUITORILOR.

Pe la ora unsprezece, Manea mi-a dat telefon.

— Îmi pare rău pentru tine, șefule. A mai sosit un uragan prin zonă, iar Tovarășul vrea să te vadă imediat. Chiar mi-a dat ordin să trimit un elicopter după tine, dacă nu ești aici.

— Vin imediat, profesore. Cu veștile pe care le am, nu pot decât să înrăutățesc vremea.

Înainte de a-mi deschide ușa de la biroul lui Ceaușescu, Manea a reușit să-mi șoptească faptul că Plesilă și Coman se aflau deja înăuntru de câțva timp și că Elena tocmai sosise. Ei nu i-au plăcut nicicând echivocurile.

— Nu ți-am spus că toți e niște idioți? am auzit-o spunând pe Elena, când am deschis ușa. De câte ori v-am spus, bă, să le dați foc și să chemați

armata?

— C-cum p-poate armata asta a ta să afle cine e autorul unei scrisori anonime, f-femeie? a țipat Ceaușescu din spatele biroului, roșu de furie.

— Dacă nu pot să afle, atunci să împuște orice suspect. Credc-mă, nimeni n-o să mai scrie vreo scrisoare anonimă după aia.

— A-aruncă p-porcăria a-asta la gunoi, mi-a spus el, împrôșcând cu salivă tot ce se afla pe birou. '

Ceaușescu a aruncat un dosar pe jos. Bâlbâiala lui era întotdeauna de rău augur. Se anunța furtună la orizont.

Când am luat dosarul de pe jos, am văzut că era plin de scrisori anonime, adresate postului de radio Europa Liberă din Miinchen. Scrisorile criticau vehement cultul personalității promovate de Ceausesti. Am priceput mesajul. Evident, scrisorile intraseră în colimatorul celor care se ocupă de violarea corespondenței și fuseseră prezentate lui Ceaușescu de către Coman și Plesită ca dovadă a vigilenței lor. Acum Ceaușescu dorea capul celor care le scriseseră.

— Vreau să le aflu numele. Sunt tot atât de sigur pe cât trăiesc și respir că ăia de la Europa Liberă le știu numele. Toți le știu, cu excepția mea și a Securității.

— Niște idioți, a bombănit Elena.

— Să le afli numele din dosarele ălor de la Europa Liberă, mi-a spus Ceaușescu.

În timp ce ne privea cu furie, Ceaușescu a apăsă violent pe un buton al telefonului.

— Cheamă-l pe Luchian aici. Acum! a strigat, când Manca a apărut în pragul ușii.

— Aveți trei luni la dispoziție să faceți rost de autobiografiile tuturor locuitorilor României, începând cu elevii din clasa întâi. Fără excepții faceți rost de autobiografiile din dosarele tuturor oamenilor muncii.

Autobiografiile scrise de mână reprezintă o formalitate obligatorie pentru toți angajații din România, ca și pretutindeni, de altfel, în blocul sovietic.

— Inventati noi formulare pentru pensionari, casnice și cei care nu muncesc și să le completeze toți. Folosiți-vă capul. Trebuie să vă învăț eu cum să faceți?

— Nu, tovarășe. Avem o colecție întreagă, a încercat să spună Plesită.1

— Dacă nu-i puteți identifica pe autorii acestor scrisori anonime, înseamnă că n-aveți autobiografiile care vă trebuie, în trei luni ar trebui să

fiți în stare să-i prindeți pe toți autorii de scrisori anonime și să găsiți motive ca să-i băgați în pușcărie.

Ceaușescu a apăsă din nou pe bulon. Când Manea a intrat, Ceaușescu a spus:

— Scrie: „Coman și Plesită. Autobiografii scrise de mână.” Să-mi raportați rezultatele peste trei luni de-acum înainte, a terminat el.

Când a intrat Luchian, Ceaușescu se mai calmase întrucâlva.

— Vreau ca toate mașinile de scris aparținând statului să fie înregistrate, începând cu cele din biroul meu, și vreau ca formalul lilelor să fie păsral de Securitate. De asemenea, vreau să fie încuiate sau sieilate când nu sunt folosite.

După o scurtă pauză, a continuai, uilându-se la Luchian:

— Să scrii un ordin pentru tqate organizațiile de stat și cooperatiste, iar apoi să-l dai primului-ministru ca să-l semneze. Clar?

— Da, tovarășe, a spus Luchian, cu vocea lui de bas.

— De asemenea, vreau să întocmești un decret al Consiliului de Stat spunând următoarele: „închirierea sau împrumutul mașinilor de scris este interzis tuturor cetățenilor români. Nimeni n-are voie să posedă o mașină de scris fără autorizație de la miliție. Cei care au deja mașini de scris trebuie să ceară imediat o asemenea autorizație; dacă i se refuză, proprietarul trebuie să vândă mașina de scris altuia care deține autorizație sau s-o predea la miliție. Când o autorizație este aprobată, proprietarul trebuie să se prezinte cu mașina de scris la miliție ca să i se ia formatul lilelor. Mașina de scris trebuie să fie dusă la miliție anual, iar după orice reparație, de asemenea, ca să i se ia din nou formatul lilelor”.

Ceauscscu a așteptat ca Luchian să termine ceea ce i-a dictat; notițele fuseseră luate cu conștiinciozitate.

— E clar?

— Da, tovarășe, dar s-ar putea să nu fie legal.

— Ce-e-e?

— Putem da un asemenea ordin în cazul agențiilor și organizațiilor de stat, deoarece mașinile lor de scris sânl proprietatea noastră. Dar nu și în cazul persoanelor particulare.

— De ce nu?

— Ar putea fi împotriva Constituției.

— C-constituția n-ne-a f-făcut p-pe noi, sau n-noi a-am f-făcut-o? a întrebat Ceaușescu retoric, ochii săi de viezure privind când de la Luchian

la ceilalți, când invers. N-noi a-am f-făcut C-Constituția. N-noi o v-vom schimbă d-dacă v-vă t-trebui.

Aceasta era una dintre axiomele lui preferate.

Atitudinea lui Ceaușescu față de lege era tipică pentru conducătorii comuniști. Konstantin Simis, avocat și profesor de drept la Moscova, înainte de a fi silit să emigreze în 1977, a descris o situație similară în cartea sa. În anii '60, când Hrușciov a ordonat ca toți speculanții de pe piața neagră sovietică să fie condamnați la moarte, procurorul general al Uniunii Sovietice, Roman Rudenko, i-a explicat că legea nu permite justiției să facă una ca asta. Atunci, Hrușciov a rostit minunata frază care sintetizează atitudinea puterii sovietice față de legalitate: „Cine-i șeful, noi sau legea? Noi stăpânim legii și nu invers, deci trebuie să schimbăm legea; trebuie s-o facem astfel încât să-i putem executa pe acești speculanți /” Pe 1 iulie, 1961, Prezidiul Sovietului Suprem al URSS a scos un decret prin care se introducea pedeapsa cu moartea pentru orice caz de speculă.

— Să scrii decretul pe care l-am ordonat, iar eu voi avea grijă de constituție, a ordonat nervos Ceaușescu.

Când a arătat cu degetul spre ușă, privindu-ne, Coman și Plesită s-au evaporat de parcă n-ar fi fost aici, urmași de Luchian, al cărui mers apăsător făcea să tremure paharul cu creioane de pe biroul lui Ceaușescu. După câteva minute a plecat și Elena. Eu am rămas pe loc.

Ceaușescu a început să se plimbe prin birou, iar apoi, ca și cum ar fi încercat să pună pe planul al doilea o altă veste proastă, a întrebat:

— Luchian asta e tâmpit, sau numai se preface? Fără să mai aștepte răspunsul, a continuat:

— Dacă veștile tale sunt tot atât de proaste ca și cele ale lui Coman, ar fi bine să pleci și tu.

— Îmi pare rău, dar așa e, am replicat fără să mă mișc.

— Atunci, pleacă, a spus, așezându-se în fotoliul său special care îl făcea să pară mai înalt.

A început să se joace cu stiloul său negru preferat.

I-am prezentat cazul Militaru, scurtându-l cât am putut de mult. Când am ajuns la întâlnirea de la restaurant, Ceaușescu a înghețat, cu mâna dreaptă suspendată în aer. Când am pronunțat numele lui Militaru, stiloul i-a căzut din mână, făcând un zgomot surd în contactul cu masa. Liniștea din cameră era atât de densă, încât o puteai tăia cu un cuțit.

Când am terminat, Ceaușescu rămăsese pur și simplu fără replică. Fața i se transformase într-o mască desfigurată, cu gura strâmbă și ochii mici. Mâinile îi paralizaseră. Corpul i se chircise vizibil. După multe minute lungi, a plecat în grabă din birou, lăsând ușa deschisă. L-am auzit vomând.

Când Ceaușescu s-a întors, devenise un bătrân care pui la un costum prea larg pentru el. M-a privit.

— Tocmai m-am întâlnit cu Brejnev. M-a sărutat când am plecat.

După o altă pauză lungă, Ceaușescu a apăsă pe buton, iar Manea și-a făcut apariția imediat.

— Un pahar cu apă. și decretul pe care l-am semnat pentru Militaru.

Ceaușescu a golit paharul dintr-o înghițitură. Apoi a rupt violent în bucăți decretul prezidențial prin care Nico'lae Militaru urma să fie numit ministru adjunct al apărării naționale.

— Curvarul! Ticălosul!

A ieșit din cameră pe ușa laterală, fără să mai-spună altceva. Stăteam încă pe scaun când Manea, nedumerit, a deschis ușa.

— Ce se întâmplă aici, șefule? m-a întrebat, cu vocea lui inexpressivă. Tocmai am primit telefon de la poarta principală, în care mi s-a spus că tovarășul a plecat și asta-i tot.

— Hai să luăm de pe jos bucățelele astea de hârtie. Și să le ardem.

— Păcat de el, a spus Manea fără emoție. Era, grozav când comanda parada de 23 August.

BÂRFĂ LA DINEU.

Era târziu după-amiază când am telefonat acasă. Mi-a răspuns Dana.

— Lucrez cu Radu, tăticule. Un nou tablou.

— Pot să te rog ceva, Dana? Ai putea veni cu mine astă-seară? Dineu la Luchian. Ora opt.

— În regulă, tăticule. Voi fi gata și te voi aștepta la șapte și jumătate.

Zbârnâitul telefonului S a deranjai liniștea unei după-amieze de sâmbătă din biroul meu.

— Generalul Pacepa la telefon.

— Salut, Mihai, a spus vocea de tenor a lui Oprea. Nu știu dacă voi putea ajunge la timp la Luchian. Vrei tu s-o iei pe Măria?

— Da, tovarășe prim-ministru. Știți că am iubit-o întotdeauna la nebunie pe Măria.

Lui Oprea îi plăcea enorm să i se spună prim-ministru. De fapt, el era cel aflat la conducerea guvernului, primul-ministru Manea Mănescu fiind mai

mult o marionetă.

— Îți mulțumesc foarte mult. O să vin cât pot de repede.

Îl cunoșteam pe Gheorghe Oprea din 1949, când, pe atunci mecanic, era în primul grup de muncitori trimiși de partid să devină ingineri în urma unui curs comasat de doi ani la Institutul Politehnic, unde învățam eu. Când Ceaușescu a venit la putere, l-a ales pe Oprea, muncitorul ajuns inginer, și l-a numit în funcția de ministru adjunct în cadrul Ministerului Industriei Grele. Nimeni nu-l putea recunoaște pe ucenicul din 1949 în bărbatul distins de astăzi, îmbrăcat cu costum cu dungi gri-închis, cu ochelarii cu ramă de aur și privirea de om învățat. Un om calm, pașnic, Oprea le-a fost întotdeauna recunoscător binefăcătorilor săi. În noua sa funcție, era preocupat de muncă, iar personalitatea lui gelatinoasă l-a transformat curând într-un mare admirațor al lui Ceaușescu. Mai târziu, s-a transformat într-un lingușitor asiduu, iar din această cauză Ceaușescu l-a promovat în funcție, în continuare. De curând, Oprea fusese numit prim-vice-prim-ministru, iar Ceaușescu tocmai îmi spusese în taină: „Vechiul tău prieten va fi în curând noul prim-ministru”.

Mă gândeam că va fi o adunătură curioasă de oameni la Luchian în acea seară. Oprea, un om de nimic, care își petrecea și ultimul minut slujindu-l pe Ceaușescu și dorindu-și cu ardoare titluri. Titluri cu orice preț. și Ion Voicu, un violonist fenomenal de talentat, care refuza cu încăpățănare toate titlurile.

Prietenia mea pentru Voicu era rezultatul natural al dragostei mele pentru vioară, pe care am început s-o studiez când aveam șapte ani. Prima dată când am întâlnit numele lui Voicu a fost când am auzit un tânăr necunoscut, țigănos, interpretând Simfonia spaniolă de Lalo. Ținea ochii închiși din momentul în care arcușul său atingea prima coardă, până la ultima notă. La o tehnică impecabilă, se adăuga o căldură incredibilă, care mie îmi răscolea tot trupul, revărsându-se tot asfcl-asupra sălii de concert. După câlva timp, talentul neobișnuit al lui Voicu a fost descoperit de guvernul comunist și ci a fost trimis la Moscova să studieze cu David Oistrach. De când s-a întors, n-am lipsit de la nici un concert de-al său. Odată după ce terminase de cântat superb La Campanella de Paganini, iar publicul aplauda frenetic, am văzut o bătrână grasă, îmbrăcată cu o rochie înflorată și cu o pălărie pe cap, sărind în picioare în primul rând” al sălii și strigând din răputeri: „Liniște! Liniște! Nu-l speriați.” După o pauză, izbucnind în lacrimi, a adăugat: „E unicul meu fiu”... Fiul ei l-a

impresionat pe fostul conducător român Gheorghiu-De], care, în 1959, a dat ordin ca DIE să furnizeze 40000 de dolari ca să i se cumpere un Stradivarius, în cursul executării acestui ordin, am ajuns să-l cunosc bine pe Voicu și ne-am împrietenit repede.

După ce ultimul mare dirijor român a plecat în străinătate, și Sergiu Commissiona, un talent în plină afirmare, a primit în cele din urmă permisiunea de a emigra – mai târziu făcând o carieră plină de succes cu orchestrele simfonice din Baltimore și Houston – Ceaușescu a hotărât ca Voicu să devină atât dirijorul cât și directorul Filarmonicii Naționale Române. Voicu a încercai să refuze, spunând ca vrea să rămână doar violonist, însă n-a avut de ales. Prima lui apariție pe podium n-a fost încurajatoare. Când Voicu mi-a plâns pe umăr, am obținut permisiunea lui Ceaușescu de-al invita pe Sergiu Celibidache să viziteze România. Originar din România, dar trăind în Suedia, el a fost matematicianul care a devenit dirijor de faimă internațională. Talentul și farmecul lui Voicu l-au convins pe Celibidache să se înhame la treabă și în mai puțin de un an a creat o minunată orchestră și l-a învățat pe Voicu să dirijeze.

Când Dana, Măria și cu mine am ajuns la Luchian, Voicu și soția lui, Madeleine, erau deja acolo. Dana, ca de obicei, mai întâi și-a spus părerea în legătură cu un tablou intitulat Viitorul. Deși descria un subiect banal – portretul unui lănar, iar în spatele lui, în ceață, o față bătrână, reprezentându-l la capătul vieții – era făcut cu destulă sensibilitate ca s-o impresioneze pe artista din ea. Oprea a sosit exact la timp pentru cină, care trebuia să fie delicioasă. Atât lui Luchian, cât și Silviei, soția lui, le plăcea mult să gătească, în timpul dineului la familia Luchian, oaspeții trebuiau să spună bancuri.

— Vreau să vă spun o întâmplare despre doamna Aslan, s-a făcut auzită în cameră vocea de bas a lui Luchian. Vă interesează?

Toți românii sunt interesați să afle noutăți despre dr. Ana Aslan. Cu ani în urmă a inventat controversata vitamină H3. A fost scoasă pe piață sub denumirea de „Gerovital”, pilule. Acest medicament, pretindea ea, reprezenta o măsură preventivă împotriva îmbătrânirii. Când, mai târziu, a scos pe piață o loțiune conținând H3 și a pretins că previne apariția cheliei, și-a cucerit un renume internațional. Vest-germanii, mai ales, au fost foarte încântați. Pe la începutul anilor '70 ea a creat injecțiile cu Gerovital pentru reîntinerire sexuală și a devenit celebră. Faptul că Gerovitalul nu era acceptat din punct de vedere medical în majoritatea țărilor occidentale

l-au făcut mai căutat și mai scump. Pe la mijlocul anilor '70, devenise o comoară națională, deși savanții occidentali rămăseseră la părerea că Gerovitalul nu este altceva decât o farsă, în 1975 l-am însoțit pe Ceaușescu într-o vizită oficială lungă în America de Sud. Spre sfârșitul ei, în timp ce zburam cu avionul din Brazilia în Mexic, mi-a spus că dacă mexicanii vor începe să vorbească numai despre dr. Aslan, va întrerupe toată vizita. După cum s-a văzut, ei au vorbit într-adevăr mai mult despre Aslan decât despre Ceaușescu, exact ca toți ceilalți conducători sud-americieni pe care i-am întâlnit în acea vizită.

— Păi, și-a început povestea Luchian, tocmai am primit un telefon de la doamna Aslan. Mi-a cerut ajutorul, deoarece a fost arestată la aeroportul din București pentru că a ascuns 800 de dolari sub un turban mare care-i acoperea părul.

— E adevărat? a chităit Oprea, privindu-mă.

Era adevărat. Cu toată celebritatea ei, nu avea voie să păstreze sumele de bani pe care le câștigă în valută-forte. Aceasta este regula generală în tot blocul sovietic, iar Ceaușescu este interesat în mod deosebit să o aplice.

— E o poveste adevărată, am răspuns. Și mie mi-a cerut ajutorul.

Cea făcut ca e o rușine, o rușine națională, a spus revoltat.

Eu.h;! povestii o întâmplare despre Nadia Cornănesci.

— Mă aflu în Japonia, la scurt timp după Olimpiada de la Montreal, atunci când am cunoscut-o pe Nadia în persoană. Era acolo în calitate de vedetă într-un spectacol de gimnastică pentru strângere de fonduri, în aceea zi împlinea paisprezece ani și m-am prezentat în fața ei cu un tort uriaș.

— Ce drăguț din partea ta, a intervenit Silvia Luchian. Ce-a făcut cu toate torturile pe care cred că le-a primit acolo?

— Al meu a fost singurul. Din păcate nu știam că era silită să nu mănânce și că antrenorii ei devotați, Marta și Bela Károly, făceau eforturi disperate s-o protejeze pe Nadia. Soții Károly au lăsat-o să sufle în luminări, dar nu i-au dat voie nici măcar să guste din tort.

— E adevărat că mama ei nu e altceva decât femeie de serviciu într-o școală oarecare, iar tatăl ei un bețiv? a întrebat Silvia.

— E adevărat.

— Oh, nu, Mihai, a intervenit Oprea. Cum poți spune așa ceva? Nu știi că Tovarășul vrea să păstreze secretul? E un om atât de sensibil.

La sfârșitul anului 1977, Ceaușescu s-a hotărât să-i schimbe pe antrenorii Nadiei.

— Nu vreau ca Nadia să-și împartă faima cu doi boangheni murdari, a spus el. (Marta și B61a Károly sunt de origine maghiară.) Trebuie să găsim antrenori români pentru ea. Oameni cu sânge românesc.

Curând după aceea, Nadia a fost mutată din Oneștiul ei natal, un oraș din Moldova, la București, unde a fost dată pe mâna unei echipe colective de antrenori, special creată și aprobată de către Ceaușescu. Un activist de partid era conducătorul, iar un ofițer de securitate, adjunctul lui.

Mi-am continuat istorisirea.

— Cu câteva săptămâni în urmă, ministrul sportului și turismului i-a raportat Tovarășului că Nadia lipsește de acasă de câteva săptămâni și nimeni nu e în stare să o găsească. „Nu-mi poți spune că o asemenea persoană poate dispărea pur și simplu din țara noastră”, i-a spus Tovarășul ministrului de interne, or-donându-i să caute și în fundul pământului până o găsește.

— A murit? a țipat Silvia, aproape isterică.

— A fost găsită săptămâna trecută, își făcuse un prieten și se ascundea în apartamentul lui.

— O copilă atât de dulce, a intervenit Măria, în cele din urmă am spus:

— Am văzut-o chiar în acea zi. Era obeză, avea cu peste cincisprezece kilograme în plus. Nu-i mai interzisesese nimeni să mănânce.

— Tovarășul știe? a întrebat Oprea.

— Eram acolo când i s-a spus.

— Oh, dragă. Și e atât de sensibil.

Marta și Bela Károly, cuplul de antrenori care au descoperit-o și au creat-o pe Nadia Comăneci, au ajuns, realmente, să nu mai aibă serviciu în România, iar la începutul anului 1980 au plecat în Statele Unite, unde fac o carieră fabuloasă. Una dintre primele lor descoperiri este Maiy Lou Retton. Zilele trecute o priveam pe Mary Lou, atât de plină de viață, prezentând o reclamă la televiziune și nu m-am putut abține să n-o compar pe Nadia cu ea. Viitond ei strălucitor și bazat pe propriile-i forțe respiră prin toți porii corpului său. Prin contrast, Nadia s-a ratat înainte de a deveni măcar adult. Acolo, în România, nu i se va mai acorda vreo șansă. Numai numele ei va fi pe buzele tuturor timp de câțiva ani, în timp ce Nadia va fi adăpostită și hrănită ca un animal de la grădina zoologică.

— îmi pare rău dar nu știu întâmplări despre oameni celebri, a început Voicu. Filarmonica Națională e programată să înceapă un turneu peste hotare săptămâna viitoare, dar niște neîndemâna-tici au scăpat pe jos

singurul nostru corn francez, care acum e spart, s-a plâns el. Deoarece nu se fabrică în România corni francezi am adresat un memoriu președintelui Consiliului Culturii și Educației Socialiste, solicitând aprobarea să importăm unul. „N-avem nici un fel de valută foarte disponibilă”, a venit răspunsul. Așa că am trimis memoriul Tovarășului. A sosit înapoi ieri cu ordinul „să fie reparat imediat”...Așa stau lucrurile acum, – Te pot ajuta cu, a intervenit amabil Oprea. Spune-mi unde poate fi reparat și voi da eu ordin să se rezolve.

I-am aruncat Danei o privire serioasă, iar ea s-a abținut cu greu să nu râdă.

Voicu și-a dus întâmplarea la bun sfârșit:

— Când Celibidache a auzit că s-ar putea să cântăm în sala de concerte din Berlin cu un corn francez care a fost lipit, aproape că a făcut atac de cord.

Pe când ne pregăteam de plecare, Oprea era fericit că dineul se terminase înainte de a-i fi venit rândul să povestească o întâmplare. Cu paharul de coniac în mână, m-a tras conspirativ într-un colț.

— Am o veste extraordinară, în seara asta Tovarășul mi-a dat ordin să reduc bugetul destinat armatei cu 50%. A spus că cheltuielile militare trebuie să fie mai mici de 5% din bugetul național, îl știi pe Tovarășul. E atât de iubitor de pace.

Oprea a început să-mi șoptească la ureche discuția pe care o avusese cu Ceaușescu.

— Știi ce-a spus despre tancul Leopard II pe care o să începem să-l construim? A spus: „Pune costul în bugetul civil, cheltuială pentru tractoare”...Nu e uimitor de simplu?

Oprea a golit paharul de coniac, ștergându-și gura cu dosul palmei.

— Minai, nu-ți poți imagina ce-a spus Tovarășul despre noua industrie incendiară pe care o dezvoltăm cu „Malek”...A spus „Arată-i banii ăștia, ca și cum ar fi pentru noile fabrici de detergent”...Oare eu de ce nu pot avea măcar jumătate din ideile Tovarășului?

În cadrul Tratatului de la Varșovia, cifrele publicate cu privire la cheltuielile de apărare sunt coordonate de la Kremlin și aprobate formal de către biroul politic al fiecărei țări membre. Aceste cifre, care sunt departe de cele adevărate, au doar valoare propagandistică și de dezinformare. Intenția lor fundamentală este să asigure hrană politică pentru partidele comuniste din Occident care nu sunt la putere și pentru mișcările

internaționale de pace, ca și să ascundă adevăratul efort de apărare de analiza occidentală. Bugetul de apărare adevărat, nepublicat, are cel mai mare coeficient de siguranță și numai câțiva oameni au dreptul să-l cunoască în totalitate, în România, Oprea și cu mine eram printre aceștia. Iar acum Ceaușescu încerca să ne prostească și pe noi. Probabil că n-ar fi mare diferență totuși, deoarece în țările comuniste sumele de bani transformate în moneda națională au, oricum, prea puțină valoare.

Când dineul s-a terminat, Luchian a coborât cu noi pe scări, până jos. În holul locuinței sale – un alt elegant vestigiu al capitalismului, acum folosit pentru persoane oficiale, cu funcții înalte – m-a luat de braț.

— În legătură cu decretul pe care l-am scris pentru noul Departament al Securității Statului, pe care vrea să-l înființeze Tovarășul. Aseară, exact la ora opt, așa cum a cerut, Postelnicu avea decretule pe masă.

— Decretele?

— Da. I-am trimis două. Cel pe care l-am scris cum am vrut eu și cel pe care l-am scris cum a vrut el – știi, cel cu DGTO și toate celelalte unități secrete. Deasupra, am adăugat o notă cu părerile mele personale în privința versiunii lui.

— E bine că ți-ai spus părerile în scris.

— Bine, pe dracu. Azi-dimineață, înainte de nouă, Tovarășul m-a cjiemat la el, cu Constituția. Tovarășul stătea în picioare în spatele biroului, cu Doamna alături de el și Postelnicu în mijlocul camerei. „Citește-mi Articolul 33”, a zbierat Tovarășul, înainte ca eu să închid măcar ușa. La urma urmelor, eu l-am scris. Articolul 33 spune clar că „Secretul corespondenței și al convorbirilor telefonice este garantat”...Asta a fost suficient ca să-l facă pe Tovarășul să explodeze. „Cum ai -putut să-mi trimiți un decret referitor la convorbirile telefonice și violarea corespondenței? Ca să ți-l semnez și să-l trimiți la Europa Liberă?” Am replicat respectuos că nu este decretul meu, ci acela ordonat de Postelnicu, și că-i dădusem lui Postelnicu și o altă versiune a aceluiași decret, omițând orice referință la DGTO. „E o minciună sfruntată”, l-am auzit spunând pe Postelnicu. „Nu mi-a dat altceva, tovarășe Ceaușescu”...Apoi s-a întors spre mine: „De ce încerci să mă compromiți în fața tovarășului comandant suprem și a tovarășei Elena, Luchian?” Tovarășul s-a holbat la amândoi, ca și cum ar fi încercat să-și dea seama care dintre noi minte, iar apoi mi-a ordonat să scriu un nou decret luni dimineață, în conformitate cu Constituția și să ți-l arăt ție întâi, Mihai.

— Mulțumesc. Asta-mi mai lipsea!

— Înainte ca eu să plec, Doamna a sărit la mine, a continuat Luchian. A spus că toată vina e numai a mea și că trebuie să-l protejez pe Tovarășul, s-o protejez pe ea, să-l protejez pe Pos-telnicu, că asta trebuie să fac eu și așa mai departe. Dar nici eu nu sunt făcut din piatră. Am mai zis o dată, tare și clar, că îi spuseseam tot lui Postelnicu, dar că Postelnicu e încăpățânat ca un catâr.

— Chiar ai spus „catâr”?

— Sigur că da. Doamna s-a înfuriat și a început să zbiere la * mine, dar eu am plecat, a adăugat Luchian, cu un tremur nervos în voce.

Mi-l închipuiam pe ursul acesta mare, calm, certându-se cu Elena, cu vocea lui profundă, de bas. Dar îmi era teamă pentru el. Elena nu uită niciodată.

CAPITOLUL XIII

— Vino la mine!

Clicul receptorului ce fusese pus în furcă la celălalt capăt al firului a venit la fel de neașteptat ca și zbârnâitul soneriei când s-a făcut apelul. Atunci când sună pe cineva, Ceaușescu nu-și spune niciodată numele. Și nu spune nici unde este, la fel ca acum. Așa că trebuie să te descurci singur.

Am aflat de la generalul Nicolae Stan, șeful Direcției a V-a (de protecție a lui Ceaușescu, familiei sale și a celorlalți demnitari), că era la reședința lui din Snagov.

Paraschiv a acoperit cei peste 32 de kilometri ce despart biroul meu de Snagov în cea mai mare viteză. Drumul de acces de la șoseaua națională la reședința lui Ceaușescu, categoric închis pentru public și deci de obicei pustiu, se dovedea a fi neînchipuit de aglomerat în această dimineață, în spatele copacilor, după prima curbă, se aflau două mașini de teren tip GAZ, de construcție sovietică, ce blocau drumul. Un colonel de la trupele de securitate a venit spre mașina mea.

TRUPELE DE SECURITATE ÎN SITUAȚIA C

— Să trăiți, tovarășe general, a spus el, atingându-și respectuos cascheta cu vârful degetelor, într-un salut regulamentar.

Era înarmat cu un pistol-mitralieră și îmbrăcat în ținută completă de luptă, în care se includea și masca de gaze. La câțiva metri mai încolo, de fiecare parte a drumului, două mașini blindate aveau țeștile mitralierelor din dotare îndreptate spre mașina mea.

— Vă rog să mă iertați, tovarășe general, dar am ordin să nu las pe nimeni să treacă de acest punct fără confirmarea expresă a comandantului.

Apoi a vorbit într-un radiotelefon portabil:

— Aici punctul de verificare zero zero unu cinci. Punctul de verificare zero zero cincisprezece cheamă zero zero zece.

În sistemul Pactului de la Varșovia, un zero în fața codului numeric al unei unități militare însemna că aceasta este secretă. Două zerouri înseamnă că este ultrasecretă.

— Aici este zero zero zece. Aici este zero zero zece, a răspuns o voce pe care o cunoșteam foarte bine. Era a generalului Luigi Martis, comandantul trupelor de securitate, un departament special aparținând de Ministerul de Interne.

Copiate după modelul sovietic, trupele române de securitate au devenit din anul 1950 o ramură a serviciilor speciale, separată de armata tradițională, de marină și de forțele aeriene, având uniforme și regulamente proprii și fiind subordonate numai secretarului general al Partidului Comunist Român, prin ministrul de interne. Aceste trupe constituie o forță militară comunistă de elită, puternic îndoctrinată – numărul pomisarilor politici este de cinci ori mai mare decât cea a Ministerului Apărării – având un echipament de luptă și un standard de viață substanțial mai bune, aici existând însă și o disciplină mult mai severă decât în alte unități militare românești. Principala lor sarcină este aceea de a apăra sediile partidului comunist, atât pe cel central cât și pe cele regionale, precum și clădirea guvernului, și de a preveni căderea stațiilor naționale de radio și televiziune în mâna eventualelor forțe ostile care ar dori să comunice cu populația. Oricum, după invazia sovietică din Cehoslovacia, actuala lor datorie este de protecție fizică a lui Ceaușescu și a familiei lui împotriva vreunei lovituri de stat, fie ea venind din exterior, fie din interiorul țării, inclusiv uneia organizate de forțele militare române. O dată cu trecerea timpului, armele lor ușoare au fost suplimentate cu artilerie și vehicule blindate și cu unități ultrasecrete chimice și bacteriologice, adăugate în anul 1976. Partea cea mai importantă a forțelor trupelor de securitate nu mai erau ținute în jurul sediilor partidului comunist, ci în jurul persoanei lui Ceaușescu. Ele erau staționate la Băneasa pe perioada în care Ceaușescu își avea cartierul general în București ori la Snagov, pe țărmul Mării Negre în timpul lunilor de vară, atunci când acesta se muta la Neptun, și în Munții Carpați, pe

timp de iarnă, atunci când reședința și biroul lui Ceaușescu se aflau în Predeal sau Sinaia.

— Zero zero șaizeci și doi este la zero zero cincisprezece. Cu mașină'si șofer, a'raportat colonelul.

— Aici zero zero zece. Zero zero șaizeci și doi are aprobare tfe la zero zero unu. Permiteți-i trecerea conform procedurii C. Terminat.

— Recepționat, zero zero cincisprezece.

Apoi a continuat adresându-mi-se mie:

— încă o dată, tovarășe general, vă rog să scuzați întârzierea și această procedură. Suntem însă în Situația C, și știți că asta înseamnă alarmă de război.

— E-n regulă, colonele. Fă-ți datoria.

Vehiculele blindate de producție sovietică, parcate de-a lungul lizierei pădurii de pe marginea șoselei, din 100 în 100 de metri, îmi țineau mașina sub observație permanentă, cu țevice mitralierelor îndreptate spre mine. Grupuri de militari în uniforme diferite, cu câini antrenați special, patrulau peste tot. Toate acestea au dispărut complet din câmpul meu de vedere după ce am trecut prin poarta principală, intrând pe teritoriul bine îngrădit al reședinței.

Impozanta reședință a lui Ceaușescu de la Snagov era folosită în special primăvara și toamna. Este amplasată lângă marele lac Snagov, cel mai întins lac din apropierea Bucureștiului, o suprafață ocupată acum numai de vârful nomenclaturii. Construită în stil modern însă tipic românesc, reședința are nenumărate clădiri și apartamente complementare, rezervate copiilor cuplului prezidențial, mamei lui Ceaușescu și altor rude. într-o construcție separată de acolo există o imensă pivniță de vinuri, înzestrată cu mese și scaune rustice, în care pot fi primiți peste douăzeci de oameni, alături aflându-se o sală de cinema și o popicărie. Terenul de volei, sportul preferat al lui Ceaușescu, este păstrat în permanență într-o condiție perfectă, gata să fie folosit ori de câte ori Ceaușescu vrea să-și umilească echipa adversă, care de obicei este condusă de primul-ministru. în față, ancorat lângă un lung debarcader, făcut în întregime din marmură, se afla de obicei vasul rapid de croazieră Riva, pe care îl achiziționasem pentru Ceaușescu cu câțiva ani în urmă din Italia, dar care este folosit mai degrabă de fiul lui, Nicu. întreaga reședință, cu excepția părții ce dă spre lac, este înconjurată de un gard înalt de lemn, pe lângă care patrulează în

permanență, în exterior, trupele de securitate în uniformă lor specială și milițieni cu căirii. Constantin Manea mă aștepta în fața clădirii principale.

— Salut, șefule, îmi pare rău pentru deranj, a răsunat obișnuita lui voce egală și monotonă, pe care nu o puteau tulbura nici focul și nici măcar cutremurul de pământ. Ni s-a pregătit câte o ceașcă de cafea pe terasă. Trebuie să aștepți să vină și Ștefan Andrei. Tovarășul a ordonat să intrați la el amândoi o dată, mi-a explicat, în timp ce traversam curtea îndreptându-ne spre foișorul de lemn, acoperit cu trandafiri agățători.

— După ce te-a lăsat ieri în biroul lui, în mod atât de neașteptat, tovarășul a venit direct aici, a spus Manea, care era palid și obosit. După vreo mie șase sute de ore, a continuat el în stilul unui raport de front, Tovarășul mi-a dat telefon. El personal. Asta se întâmplă foarte rar. „Vino încoace și ia cu tine dosarul „M”, mi-a spus el. Abia am reușit să-i recunosc vocea. Am ajuns aici în mai puțin de o oră, aducând cu mine dosarele de „Mobilizare”, pe care le-am luat din seiful personal al Tovarășului.

Tovarășa Elena a sosit aici după-amiază. La scurtă vreme după ce a ajuns, Tovarășul mi-a ordonat să-l chem pe generalul Luigi Martiș. „Dă-i telefon tu personal și spune-i să vină aici fără. să spună la nimeni, nici măcar ministrului de interne”, a fost ordinul ferm al Tovarășului. Martiș și-a petrecut mai mult de o oră cu Tovarășul și Tovarășa Elena pe această terasă ieri după-amiază. La vreo două ore după plecarea lui Martiș am fost înconjurați de trupele lui. Tovarășul mi-a dat ordin să nu las pe nimeni să vină aici, nici măcar pe primul-ministru, fără aprobarea lui personală.

— Manea a făcut o scurtă pauză ca să soarbă din cafea. Apoi a continuat:

— în timpul nopții tovarășa Elena mi-a cerut să chem doctorul. Tovarășul avea probleme cu inima și cu respirația. Cred că nu a închis ochii toată noaptea. Arată îngrozitor de obosit.

Manea își agita mâinile, neștiind ce să facă cu ele, ceea ce trăda faptul că era îngrijorat și tensionat.

— Toate acestea s-au întâmplat după ce Tovarășul a rupt decretul despre Militaru.

Colonelul Băjenaru, șeful gărzii de corp al lui Ceaușescu, și-a făcut apariția pe alee,)a câțiva metri de chioșcul în care ne aflam.

— Ștefan Andrei este aici. Ce să fac?

— Ține-l afară. Venim și noi imediat.

Fiu al unei familii sărace dintr-un mic sătuc de păstori din Oltenia, regiunea în care s-a născut Ceaușescu, Ștefan Andrei s-a arătat încă de mic ager la minte și de o spontaneitate neobișnuită, motiv pentru care a fost încurajat să-și continue studiile. Pe baza inteligenței sale dinamice și a unei memorii fantastice, el și-a croit drum de la cioban la student, apoi la secretar al Comitetului Central al Partidului Comunist Român, iar din 8 martie 1978, la cel de ministru al afacerilor externe.

Teza de doctorat a lui Andrei despre mișcarea comunistă internațională a devenit lucrare de referință pentru Comitetul Central al Partidului Comunist Român. Observat de Ceaușescu la puțin timp după ce a ajuns la putere, Andrei a fost desemnat șef adjunct al secției internaționale a Comitetului Central, având ca sarcină stabilirea relațiilor cu partidele și mișcările comuniste din străinătate, în aprilie 1972 a fost numit secretar pentru relațiile cu străinătatea al Comitetului Central al PCR, iar în noiembrie 1974, membru al Biroului Permanent al Comitetului Politic Executiv. Andrei a considerat întotdeauna că poziția lui din Comitetul Central nu era altceva decât trambulina de lansare pentru a deveni ministru al afacerilor externe, visul lui de o viață, în martie 1978 visul său a devenit realitate.

Andrei ajunsese deja în interiorul chioșcului, ținându-se de aproape, în spatele lui Băjenaru.

— Ce se întâmplă aici, Mihai? Ce-i toată vânzoleala asta, Manea? a întrebat înaltul Andrei, gesticulând ca de obicei.

— Aranjează-ți cravata, Andrei, a spus Manea. Și piaptăna-ți părul.

Atunci când nu dormea, Andrei era într-o permanentă agitație, astfel încât avea mereu descheiat nasturele de la guler al cămășii, cravata îi stătea într-o parte, iar părul său rar zbura în toate direcțiile.

— S-a întâmplat ceva rău cu Tovarășu'? a întrebat Andrei în timp ce se aranja, strângându-și cravata și îndreptându-și părul cu palmele, mișcându-se precipitat.

UN CEAUȘESCU ÎNGRIJORAT

— Nu ar trebui niciodată să te grăbești să auzi vesti proaste, Andrei, a spus Manea filosofic. Vino și stai cu noi la o cafea.

Uitându-se la Băjenaru, a continuat:

— Du-te la Tovarășu' și spune-i că Andrei și Pacepa sunt aici. Dar lasă-ne vreo zece minute sau cam așa, ca să ne terminăm mai întâi cafelele.

Ne aflam chiar în fața reședinței, cincisprezece minute mai târziu, când Ceaușescu a ajuns la ușă, odată cu noi, ieșind din clădire.

— Sunteți aici, a spus el, neavând altceva mai bun de spus. Hai să mergem pe terasă. Aerul este mai respirabil afară decât înăuntru.

Ceaușescu era îmbrăcat într-un jersey alb, nou, cu guler pe gât, însă avea încă pe ci pantalonii sifonați de ieri, de culoare cenușiu-închisă, iar papucii pe care îi purta în picioare făceau ca obișnuitul lui mers repezit să pară acum cel al unui bărbat obosit. Fața îi era foarte palidă, ochii fiindu-i subliniați de cearcăne întunecate.

— Adu-mi ceaiul, i-a ordonat lui Băjenaru. Ceaușescu și-a mestecat buza superioară, după care și-a supt zgomotos dinții. Face asta mereu când este tensionat sau nervos.

— A-am i-informații d-de n-netăgăduit^c-că Brejnev c-com-plotează împotriva mea, a început ci, aruncându-mi o privire distrugătoare, care să mă amuțească. Ce-ce-oi fi făcut o-oare d-de l-a d-deranjat p-pe Brejnev? a continuat el, uitându-se la Andrei. D-doar din c-cauză că nu a-am rupt r-relațiile d-diplo-matice cu Israelul după războiul de șase zile, așa cum a vrut el?

— Asta-i poveste veche, Tovarășe Ceaușescu, a încercat Andrei să câștige timp, fiind total dezorientat, uitându-se rând pe rând la fiecare dintre noi, cu disperare, de parcă ar fi fost căzut din lună.

— V-veche sau n-nouă, Ursu' n-a uitat și nu va u-uita niciodată.

— Tocmai ați făcut un schimb de experiență cu Menahem Begin. Aproape că nu există nici un om în Partidul Comunist Român sau în guvern care să știe ceva despre ce s-a vorbit acolo, însă Pungan a plecat deja la ora asta către Moscova să facă o dare de seamă asupra evenimentului, a spus Andrei încercând intuitiv să-i alunge lui Ceaușescu norii negri de neîncredere, cu toate că încă nu înțelegea prea bine care era adevărata problemă.

— Kremlinul nu are decât de câștigat din relațiile dumneavoastră cu Israelul. Nu este oare adevărat că dumneavoastră, un conducător comunist, faceți totul ca să aduceți pacea în Orientul Mijlociu? Nu sunteți dumneavoastră cel care încearcă să-i aducă pe sovietici la masa negocierilor Ceaușescu a scuturai din cap, ochii lui mici, ca de bursuc, săgctându-ne pe fiecare dintre noi. Pacea în Orientul Mijlociu, care i-ar fi adus Premiul Nobel, era visul lui cel mai drag.

— Pentru că eu am fost primul din Pactul de la Varșovia care a stabilit relații diplomatice cu Germania Federală?

— Asta a trecut, Tovarășe Ceaușescu. Toți cei din Pactul de la Varșovia au făcut-o până acum.

— Pentru că am retras-o pe Nadia de la campionatul mondial de gimnastică de la Moscova în semn de protest împotriva arbitrilor sovietici și est-germani?

— Astea nu sunt probleme ale comunismului. Asta-i sport. Aceasta nu a fost nimic altceva decât o manifestare publică prin care să câștigăm popularitate în presa capitalistă. Nu a avut nimeni de suferit.

Acest dialog dintre Andrei și Ceaușescu a continuat încă mult timp. Ca de obicei, logica superbă și natura optimistă a lui Andrei au început să-i ridice lui Ceaușescu moralul. Nu era nici o îndoială că acesta era motivul pentru care îl chemase pe Andrei acolo. Ceaușescu avea nevoie să audă de la noul său ministru de externe că lot ce făcuse fusese corect.

— Știți bine, tovarăși, că eu nu sunt vreun zăpăcit ca Tito, ca să nesocotesc principiile de bază ale comunismului, în afară de Moscova, Bucureștiul este singurul guvern care nu numai că a făcut din proprietatea privată un tabu, dar a creat și sentimentul de rușine față de aceasta. Nu este așa, Andrei?

— Bineînțeles, așa este, tovarășe Ceaușescu.

— Nu sunt nici vreun idiot ca Dubcek, ca să tolerez haosul și să provoc contrarevoluția. Nicăieri în Pactul de la Varșovia populația nu este mai bine strunită decât în România. Care dintre celelalte țări din pact arc câte un lucrător de securitate la cincisprezece locuitori? Ia spune, Pacepa.

— Niciuna dintre ele.

— Știți bine, tovarăși, că eu am fost comunist încă de la cincisprezece ani. Comunismul înseamnă totul pentru mine. Nu am făcut și nu voi face niciodată compromisuri ideologice. Atunci când este vorba despre marxism, eu nu umblu cu jumătăți de măsură.

Elena a venit lăsându-și papucii pe jos. Halatul-ei de casă avea numai jumătate dintre nasturi încheiați, iar fața ei lungă, obosită și trasă afișa o expresie acră.

— Aici erai, tovarășe, a început ea cu iritare, Te-am căutat peste tot. Ce se întâmplă aici? Este un congres al partidului sau ce?

Nimeni nu a încercat să-i răspundă.

— Da' cine vă credeți tovarăși? a întrebat ea, măsurându-ne pe mine și pe Andrei din cap până în picioare. Credeți că Tovarășu' nu are nimic mai bun de făcut decât să asculte la balivernele voastre? Să vă fie rușine!

— Vreau să fac o vizită la Beijing cât de curând posibil, a intervenit Ceaușescu. D-aia v-am chemat încoace pe amândoi.

— Sunteți un geniu, a strigat Andrei, sărind în picioare. În aprilie în Washington cu președintele american, în mai la Beijing cu noul secretar general chinez, iar în iunie la Londra, cu regina. Vom satura întreaga presă, din toate colțurile lumii, cu poze făcute cu dumneavoastră alături de Jimmy Carter, de chinez și de regină. Ce n-aș da să-i văd fața lui Brejnev când o să audă.

O LECȚIE DE COMUNISM,

— Dacă-i așa, atunci să ne punem pe treabă. Să începi să faci pregătirile chiar de astăzi, Andrei. Vreau să mă duc la Beijing între vizitele făcute la Washington și Londra.

— Nu ar fi mai bine să așteptăm, pentru ca vizita să fie întâi aprobată de Comitetul Politic Executiv? a sugerat Andrei birocratic.

Pe vremea aceea respectivul organ ținea ședințe regulate o dată pe săptămână, prezidate de Ceaușescu și urmate de o scurtă prezentare pentru presă.

— Aprobată de cine? a chițăit Elena.

— De Comitetul Politic Executiv, Tovarășă Elena.

— Zău că-mi placi! Da' cine te crezi tu, tovarășe? a explodat Elena, trăgându-l pe Andrei de revere atât de tare încât am crezut că o să îi scoată până la urmă haina peste cap.

— Auzi la el, Nicule. Co-mi-te-lu' Po-li-tic Ex-e-cu-tiv, a încercat ea să-l imite pe Andrei, gesticulând larg. Poate că tu crezi că ai fost făcut în eprubetă, nu creat de Tovarășu' și de mine. Nu erai nimic altceva decât un cioban mizerabil până când te-a trimis partidul să-ți faci studiile. Ai uitat cine este partidul? Ți-am pus o întrebare. N-ai auzit?

— Sigur că am auzit, Tovarășă Elena.

— Dacă te interesează, partidul este Tovarășu' și cu mine. Ieri am făcut din tine un ministru, rnâine putem să te facem să nu fii decât un căcat la gard. Crede-mă.

— Vă cred, Tovarășă Elena,

— Nu face mișto de mine, bă, scursură ordinară. O să te fac s-o blestemi și pe mă-ta care te-a adus pe lumea asta, dacă nu poți să înveți care sunt

maimarii tăi.

Ceaușescu a încercat s-o împace:

— Ajunge, dragă. Lasă-l în pace. Are destule de făcut.

— Nu, tovarășe. Asta a fost prea mult. Dacă nu știe asta și dacă îl interesează, Comitetu' Politic Executiv sânlern tu și cu mine, așa că nu trebuie să se ducă nicăieri. Ar trebui să fie dat afară, acum și aici.

— Foarte bine, Elena. O să hotărâm mai târziu. Acum lasă-l să plece.

— Îți spun eu cine este Comitetu' Politic Executiv, musiu, s-a dus Elena din nou la Andrei, smucindu-l de cravată. Este o adunătură de creaturi mizerabile, care ieri erau niște căcați și acum se plimbă în limuzine. Asta sunt cu toții. Tovarășu' și cu mine i-am spălat și i-am pus acolo. Atunci când n-o să mai avem nevoie de ei, or să fie iar niște căcați. Ai înțeles?

— Am înțeles, tovarășă Elena.

— Ce te-ai face tu, musiu, dacă ai fi dat azi afară? Din nou un căcat ordinar. Casa de care te bucuri împreună cu iubita ta nevastă nu este a voastră. Este a partidului. La fel mașina, și tot ce mat ai. Țsta este comunismul, musiu, în caz că n-ai aflat încă. În comunism nu are nimeni nimic pentru el însuși. Ești recompensat numai atâta timp cât ești de folos partidului.

Ceaușescu a luat-o pe Elena de mână și a început să o împingă afară din foișor.

— Vino, dragă. Hai să mâncăm.

Tocmai porniseră spre reședință, când Elena și-a < întors capul spre noi ca să tragă o ultimă salvă.

— Uită-te doar la nenorocim' de Maurer. Atâta timp cât a fost credincios Iu' Tovarășu' și mie, a fost prim-ministru. Putea să se plimbe prin toată lumea cât avea chef. Cine s-a întâlnit cu Ciu En Lai? Maurer. Cine s-a întâlnit cu Papa? Maurer. Când a început să uite pentru cine lucrează, a fost dat afară. A-f-a-r-ă, tovarășe. Doar nu crezi povestea aia cu sănătatea lui șubredă și cu demisia, nu-i așa?

După ce cei doi Ceaușescu au plecat, eu și cu Andrei ne-am așezat, copleșiți de emoții.

— As fi dat zece ani din viața mea să-l văd pe Tovarășul căsătorit cu altcineva, a spus Andrei, stergându-și transpirația de pe frunte.

— Puteai să-ți dai și imperiul, Andrei, a spus Manea, care între timp venise în foișor, dacă nu poți să înveți să-ți ții gura.

Ochii lui exprimau clar la ce se referea. Tovarășa Elena vrea să-l facă pe Tovarășul să te dea afară și să-l numească în locul tău cumnatul ei. Manea a scos o cutiuță mică de medicamente, placată cu aur, pe care i-o adusesem cândva de la Paris. A continuat:

— Ți-ar trebui și ție o cutiuță mică precum asta, Andrei. O umpli cu rahat și mănânci din el câte puțin de câte ori te mănâncă limba, în special când ești cu tovarășa Elena. Este groaznic de aorcsivă.

CAPITOLUL XIV

— Am aici două genți cu documente și am nevoie de vreo două mese în sala de conferințe ca să le întind pe ele, i-am spus lui Manea imediat ce am ajuns la Snagov.

— Tovarășul și Elena tocmai s-au întors de la București, încă sunt cu capsă pusă. Tovarășul a întrebat deja de trei ori de tine, șefule.

— Poți să aranjezi astea în locul meu, profesore? Gentile sunt numerotate, iar dosarele din interior sunt marcate cu litere. Trebuie doar să pui conținutul fiecărei genți în ordine alfabetică.

— Am eu grijă de asta, șefule. Vezi ce poți să faci pentru Tovarășul. Dacă reușești să-l duci până la popicărie, atunci vom apuca toți ziua de mâine cu bine.

Ceaușescu se plimba singur, cu Băjenaru în spatele lui la câțiva pași, mergând ca un câine după stăpân.

— Ce mai e nou, Pacea? l-am auzit încă înainte de a mă fi apropiat de el.

De la spate arăta mult mai bătrân decât de obicei.

DEZINFORMARE „BAPTISTĂ” PENTRU CARTER

— Am primit o telegramă de la Washington care tocmai a fost decodată.

— Despre Carter?

— Cam așa ceva. Baza ne informează că „Arsene”, un vechi și devotat agent, care este acum un cleric cu rang înalt în biserica baptistă din Statele Unite, a avut posibilitatea să vorbească cu confesorul lui Carter în diferite ocazii.'

_Religia este slăbiciunea lui Carter. Asta este și locul în care trebuie să-l lovim.

_Baza raportează că, la ultima lor întâlnire, agentul i-a dat confesorului lui Carter o scrisoare de la „un grup de pastori baptiști”, în care se vorbește despre libertatea religioasă și de cult de care s-au bucurat în România, în opoziție cu situația din toate celelalte țări comuniste,

accentuând pe autentică respectare a drepturilor omului pentru poporul român.

— Asla-i scrisoarea mea.

— Da, tovarășe. Aceasta este scrisoarea pe care mi-ați dictat-o dumneavoastră. Serviciul de dezinformare doar a pus semnăturile clericilor pe ea.

— Astea-s vești bune, a exclamat Ceaușescu, uitându-se în sfârșit la mine. Dă-mi telegrama.

A pocnit din degete și Băjenaru i-a adus imediat o pereche de ochelari de citit.

După ce a terminat de citit telegrama, Ceaușescu avea ochii strălucitori, pentru prima dată după trei zile.

— Ar trebui să cultivăm filiera asta, ca să-i băgăm o dată în cap lui Carter că România este cu tot altfel. Că la noi comunismul nu este pe stil sovietic ci occidental. Că noi nu negăm valorile Vestului – noi le respectăm. Dacă vrea el drepturile omului, hai să-i dăm drepturile omului.

Starea de spirit a lui Ceaușescu începuse să se schimbe, pașii îi deveniseră mai sprinteni.

— Că veni vorba despre religie, săptămâna trecută Coman mi-a spus ceva despre niște Biblii pe casete. Nu prea am înțeles. Care-i povestea?

— Baza noastră DIE din New York ne-a raportat că pe la sfârșitul anului trecut zece mii de copii după Biblie au fost înregistrate pe casete, pentru că se credea că aceste casete pot fi introduse mai ușor în România decât Bibliile în sine. Baza ne-a furnizat și o copie a planului de contrabandă. Săptămâna trecută au fost confiscate primele astfel de casete la graniță și la centrul de cenzură.

— Asta-i interesant. Câte Biblii ai zis?

— Zece mii.

— Dacă fiecare Biblie ar încăpea numai pe zece casete, ceea ce nici măcar nu este posibil, asta ar însemna o sută de mii. Dă-le pe toate celor de-la securitate, să fie șterse și folosite în munca lor de urmărire, asta o să prindă bine de acum încolo până la sfârșitul acestei acțiuni americane prostești. Asta nu este biserică. Aici este coada lui CIA. Mai este ceva nou?

— Mai este un caz în Germania Federală...

— Da' n-ai ceva vesti bune din America? m-a întrerupt Ceaușescu. Sunt pe cale să mă duc acolo, să dau piept cu inamicul numărul unu în propriul

lui bârlog.

— Asta este o poveste americană. Doar că întâmplător a avut loc în Germania Federală.

— Dă-i drumu'.

— Pe la sfârșitul anilor '50, pe când eram șeful bazei de acolo, a fost recrutat ca agent un german născut în România. Numele lui de cod este „Baltazar”...Era portar la o unitate militară americană de lângă Miinchen.

— A ajutat la recrutarea vreunui ofițer american?

— încă nu. Dar la o vreme după ce a fost recrutat, a început deodată să ne aducă tomuri întregi de documente militare clasate, atâtea câte putea să bage în mașina lui.

— Documente americane?

— Da. Primise sarcina să ardă documentele militare clasate destinate distrugerii.

— Asta-i bine. Un zâmbet timid făcea eforturi să răsară pe buzele lui Ceaușescu.

— Documentele au fost trimise imediat la Moscova de consultanții KGB și curând după aceea doi generali KGB au venit la București. Moscova a spus că, dacă este bine condus, cazul ar putea da rezultate de mare valoare. „Baltazar” a devenit elementul unei acțiuni comune. A fost dus clandestin într-o casă conspirativă din Austria și învățat cum să fotografieze în mod secret documentele militare și cum să se descurce cu rolele de film.

AGENȚI LA RADIO EUROPA LIBERĂ

— A fost docil?

— Da, Tovarășe. A fost atât de docil încât și-a recrutat nevasta, care era secretară la sediul din Munchen al postului de radio Europa Liberă.

— O cunosc? m-a întrebat Ceaușescu. A fost întotdeauna interesat de radio Europa Liberă.

— Nu cred. Nu am venit în contact direct cu ea, numai prin soțul ei. Urma ca ea să aducă unele documente, bărbatul ei să le fotografieze, după care să ni le paseze, împreună cu documentele militare. Și acum vin știrile.

— Vești bune, sper.

— în principiu, da. Dar sunt și unele rele.

— Nu mai am nevoie de vestii proaste, a spus el făcând cu ochiul, aflându-se acum într-o dispoziție mult mai bună.

— Cea bună este că săptămâna trecută a venit la întâlnire la Salzburg și a raportat -că nu există încă nici o suspiciune asupra lui. Însă a adus-o cu el și pe nevastă-sa, cu toate că asta era împotriva regulii pe care am stabilit-o împreună, în timpul acestei întâlniri, bietul „Baltazar” nu a reușit nici măcar să deschidă gura. Ea a spus tot ce avea de spus, vorbind și în numele lui.

— Ce scorpie.

— A spus că are două vești importante pe care vrea să ni le aducă la cunoștință, în primul rând că unitatea militară a soțului ei a primit echipament militar nou și că ar fi putut să fotografieze documentația tehnică cu care a fost trimis, în al doilea, că ea a devenit secretara personală a noului director al Departamentului central de știri, atât pentru radio Europa Liberă cât și pentru radio Libertatea, având astfel acces la cele mai confidențiale dosare ale acestora. A spus că acum poate să furnizeze documentele acestora nu numai României, dar și Uniunii Sovietice și celorlalte țări ale blocului sovietic.

— Propune-l pe ofițerul care se ocupă de ei pentru o medalie.

— Avea o geantă mare plină cu casete de filme. „Accust-i este o mostră modestă a ceea ce vă putem aduce acum”, ar fi spus ea, conform rapoartelor DIE.

— Dați-le o primă.

— Acum vin știrile proaste, am continuat eu, începând să citesc din raportul bazei. Soția lui „Baltazar” a insistat pe faptul că amândoi și-au petrecut peste douăzeci de ani lucrând pentru Serviciile Române de Informații, riscându-și libertatea la fiecare dintre multele sute de întâlniri pe care soțul ei le-a avut cu noi. A adăugat că, în ciuda tuturor acestor fapte, ei sunt la fel de săraci ca acum douăzeci de ani.

^Am băgat raportul înapoi în geantă.

— Ideea principală, tovarășe Ceauscscu, este că ea a amenințat că va rupe contractul, dacă nu sântcm de acord să le plătim un salariu lunar, prime în bani pentru fiecare document furnizat și o pensie atunci când se vor retrage.

— Îi plătim pe câțiva dintre agenții noștri în felul ăsta, nu-i așa?

— Da. Însă încuictoarea, după cum spun cei de la bază, este că ea vrea un angajament scris din partea noastră.

— În scris?

— Da, Tovarășe. De aceea v-am adus la cunoștință acest caz.

— Ce arc pe filmele pe care ni le-a dat?

— Fotografii cu niște americani care se antrenează și manuale cu instrucțiuni de folosire și întreținere a noului echipament militar, pe care tocmai l-au primit. De la radio Europa Liberă ne-a adus diferite fotocopii ale scrisorilor primite din România. Pretinde că ne poate furniza întreaga arhivă, conținând mai multe mii de scrisori, precum și pe cele care vor mai 'sosi.

— Asta este exact ceea ce vreau, să-i identific pe toți criminalii ăia care scriu la Europa Liberă și să-i bag după gratii.

Ceaușescu a făcut o pauză, studiindu-și cu atenție pantofii.

— Ar putea să pună o bombă de plastic în biroul directorului ei?

— Trebuie să verificăm cât curaj are, tovarășe.

— Nu trebuie neapărat să știe că este un explozibil. Poate foarte bine să creadă că nu este decât un dosar sau o geantă pe care noi vrem s-o plasăm acolo.

În momentul acela s-a oprit din mers uitându-se adânc în ochii mei.

— Dă ordin să fie făcute mai multe bombe de plastic, să nu poată fi descoperite. Explozivi plastici deghizați în dosare groase și cărți, băgate în plicuri. Căci cuiburile de viespi ale CIA au întrecut de mult timp limitele răbdării mele. Și ale lui Elena.

Clar?

— Da, tovarășe.

Radio Europa Liberă a fost întotdeauna o primă prioritate pentru Ceaușescu, datorită criticilor aspre ale acestuia aduse repetatelor încălcări ale drepturilor omului de către guvernul român. Ideea ridicolă de a folosi bombe puternice pentru a-i speria pe cei de la Departamentul de limbă română a devenit însă o obsesie a lui abia după ce postul de „radio a început să facă remarci foarte caustice la adresa cultului personalității lui și a Elenei.

Radio Libertatea și radio Europa Liberă erau de multă vreme un ghimpe nu numai în talpa lui Ceaușescu ci și a tuturor celorlalți conducători ai țărilor blocului sovietic. Liderul sovietic, Mihail Gorbaciov, nu constituie o excepție, evident, în iunie 1986, de exemplu, într-un articol atribuit lui F. Bobkov, prim-adjunct al președintelui KGB, cetățenii sovietici sunt avertizați că „serviciile secrete ale statelor imperialiste dirijează operațiuni subversive îndreptate împotriva socialismului în toate direcțiile, inclusiv în sfera ideologică... Congresul Statelor Unite a alocat

250 milioane de dolari corporației Radio „Libertatea-Europa Liberă” pe anii 1986-'87... Această corporație Radio, care a lucrat sub directă îndrumare a CIA timp de mai bine de trei decenii, este centrul principal al propagandei subversive împotriva URSS și a țărilor socialiste europene... Radio „Libertatea-Europa Liberă” constituie de asemenea un important centru de spionaj politic împotriva URSS. Activitățile conducerii acestor posturi de radio ținesc organizarea diferitelor acte ostile, dintre care infiltrările ilegale în țară, culegerea de informații răuvoitoare și coordonarea activităților subversive împotriva URSS”.

— Pacea, când pot să arunc o privire pe materialele lui „Bal tazar”?

— Le-am adus cu mine, sunt în sala de conferințe. Ceaușescu s-a răsucit pe călcâie și a pornit apăsând către casă.

Manea aranjase cu grijă dosarele pe mai multe mese din sala de conferințe. Am început cu secția militară.

— Foarte interesant. Va trebui să înființăm o secție specială, foarte secretă, la Ministerul Apărării, care să se ocupe de ele.

Scrisori adresate postului de radio Europa Liberă erau în limba română, și Ceaușescu le-a citit, întorcând nervos pagină după pagină.

— Unii dintreăștia care au scris ar trebui executați. Ceilalți pot s-o sfârșească în ocnele de sare. Spune-i lui Coman să-i identifice pe autori, până la unu'. Și vreau să primesc și restul scrisorilor de la Europa Liberă. Pe toate.

După ce am ieșit afară, în grădină, și-a reluat tirada:

— Nu-mi pasă cât va trebui să plătim. Dar vreau să am toate, repet, toate scrisorile pe care le-a primit sau le va primi Europa Liberă, venite din România, toate până la una. Vreau numele acelor șobolani care le tot scriu. Am de gând să fac ordine în țara asta, o dată pentru totdeauna.

Ceaușescu s-a plimbat în tăcere încă multă vreme. Este convins că emisiunile în limba română ale postului de radio Europa Liberă sunt operațiuni CIA menite să aducă prejudicii credibilității și prestigiului său personal. Acesta este coșmarul său cel mai înspăimântător.

În cele din urmă a spus:

— Trebuie să ajungem la o înțelegere cu „Baltazar” și ne-vastă-sa. Dacă nu vor să meargă mai departe fără un angajament scris va trebui să găsiți totuși o cale să i-l dați. Pui pe el ștampila cu ultrasecret și le spui că trebuie să păstrăm neapărat la noi documentele ultrascrete. Dacă nu vor să înghită asta, atunci spune-le că îl vei pune într-o casă de* bani cu chei

diferite, una pentru ei, una pentru noi, așa încât niciuna dintre părți să nu poată singură să o deschidă. Asigură-te, și fă-ți o copie după cheia lor. Crezi că asta o să meargă?

— Așa sper, tovarășe.

— Hai să dăm câteva bile, a încheiat Ceaușescu, luând-o înainte spre terenurile de popice.

Am fost o pradă ușoară pentru el în ziua aceea. Dacă vreuna dintre bile se rostogolea, după ce o lansa în jgheabul de pe marginea pistei, el îl acuza pe Băjcnaru sau pe unul dintre membrii gărzii sale de corp că a făcut cine știe ce zgomot imaginar, așa încât, repeta încercarea. Atunci când aveam șansa să dau o lovitură în plin, reclama faptul că a văzut nu știu ce neregularități și mă puneă să lansez o altă bilă. Victoriosul Ceaușescu s-a oprit în cele din urmă numai pentru că a obosit.

— Hai să mergem în pivniță, a propus el.

URSUL VREA TEHNOLOGIE AMERICANĂ.

Atunci când am intrat, pivnița de vinuri a fost total inundată de muzică populară românească, pe care Ceaușescu o preferă, încă înainte să fi reușit să ajungem la o masă, un chelner cu cravată neagră a ieșit ca din pământ, ținând în mână o tavă pe care se afla o sticlă de vin proaspăt desfăcută și un pahar mare. Cunoscut sub numele de „Galbină de Odobești”, vinul preferat al lui Ceaușescu, foarte aromat, de aceeași culoare și consistență cu uleiul de floarea-soarelui, este făcut în cantități foarte limitate în Odobești, o regiune din Moldova, renumită pentru vinurile pe care le produce. Ceaușescu a golit două pahare cât timp era încă în picioare, apoi s-a așezat pe scaunul lui favorit, ușor, în fața mesei rotunde și grele, din stejar. Ospătarul i-a reumplut paharul lui Ceaușescu și a așezat sticla într-o frapieră elegantă de lângă masă, în care însă nu se afla gheață. Ceaușescu nu vrea ca băuturile să-i fie servite reci, pentru a-și proteja coardele vocale. La câteva minute după aceea, ospătarul a venit cu o altă frapieră, care de data aceasta era umplută cu gheață, conținând o sticlă de vin autohton foarte bun. Acesta era pentru mine.

Când are un pahar de vin așezat în fața sa, lui Ceaușescu îi place să povestească.

— Luna trecută, când m-am întâlnit cu Brejnev, a început el, după ce a golit un nou pahar, a încercat iar să mă convingă, în folu' lui, să dublăm eforturile serviciului de spionaj din America. În afară de câteva ore, când am fost la centrul de electronică al KGB, tot restu' timpului mi l-am

petrecut vorbind cu Ursu', la Kremlin. Duminică seara, înainte să plec, a găzduit o cină la lumina luminărilor, în sufrageria lui particulară din Kremlin. Doi ospătari cu cravate albe, unu' pentru mine, unu' pentru el, au fost aduși ca să ne servească doar pe noi. Al meu vorbea românește. Pentru mine a adus mâncare românească, pentru el rusească. Toate erau suspect de delicioase, iar ospătarii ciudat de supuși. Ursu' s-a lansat în lecțiile lui imediat după supă. Când a vorbit despre capitalismu' american, dușmanul numărul unu al proletariatului, l-a citat pe Lenin. În capu' lui ăla mare crede că el este singuru' care urăște capitalismu' american, îmi stătea pe vârful limbii să-i spun că eu urăsc capitalismu' de zece ori mai tare ca el; că eu am fost exploatat de capitalism și ci nu a fost; că el și-a petrecut toată viața sub comunism și habar nu are ce înseamnă să fii torturat în închisorile capitaliste.

Ceausescu a golit încă două pahare de vin, după* care a pocnit din degete ca să i se aducă o sticlă nouă.

— După felu' doi, a continuat el, Ursu' a început din nou să mă bată la cap. „Știința și tehnologia americană nu sunt proprietatea capitaliștilor americani ci a proletariatului american și a intelectualității, care au realizat-o, iar prin ci aparțin astfel lumii revoluționare și proletariatului”...Ca și cum aș fi avut nevoie de o îndoctrinare ideologică. N-am mai putut să mai suport. I-am spus că dacă vrea să obțină mai multă tehnologie, atunci trebuie să trimită acolo mai mulți ofițeri de spionaj. Că am abandonat principiul Moscovei de a trimite în Occident jumate diplomați, jumate agenți de informații. Că nu-mi mai puteam permite luxul de a trimite în Vest un om în scopuri oficiale – ca diplomat, jurnalist, profesor sau orice – și altul cu misiuni de spionaj. Că până și reprezentanții României în străinătate trebuie să fie acum ofițeri ai serviciilor de informații, sub acoperire puternică. Și că în America până și ambadorul nostru era colonel bine camuflat, a cărui identitate adevărată era cunoscută doar de trei oameni din România. Și știi ce mi-a spus Ursu'?

— Nu, tovarășe.

„Tot ce pot să facă ambadorii este influența”, a zis Ursu', dar primul lucru pe care îl vreau cu din America sunt codurile niilitare si.noua lor tehnologie militară. Spionajul vine după aceea.” Asta este diferența dintre noi. Pentru mine spionajul este pe primul loc. Cred cu fermitate că acesta poate să deschidă și cele mai încuiate uși, inclusiv cele ale tehnologiei. Dacă Moscova o să primească la Kremlin un om mai tânăr, după ce crapă

Ursu', o să facă exact așa cum fac și eu. Pun pariu pe o sută la unu că așa o să fie.

După ce și-a băut paharul, Ceausescu a pocnit nervos din degete ca să i se mai pună unul.

— Abia după ce am ajuns la cafea și la coniac și-a dat Ursu' gândurile în vileag, „în lupta pe viață și pe moarte împotriva capitalismului”, a spus el, „cel care controlează spațiul cosmic controlează și pământul.” În cele din urmă mi-a cerut mai mult ajutor în obținerea de tehnologie spațială nouă. Sistemele anti-balistice, laserele spațiale și radarele, pe astea le vrea el în mod special. „Voi aveți o poziție mult mai bună în Washington decât noi”, a spus Ursu'. Asta mi-a plăcut.

Pocnind din nou din degete, Ceaușescu și-a comandat pâine cu brânză telemea, roșii și ceapă.

— Ce mai face Nicolae? m-a întrebat ci, referindu-se la Nicolae Nicolae, ambasadorul român la Washington.

— Tatonează acum recrutarea a doi funcționari de la Departamentul de Stat.

— Bu-u-un! Zi-i să se bage și în Congres și la Casa Albă. Ceaușescu a început să mânânce, folosindu-se de degete.

— Avem în Statele Unite peste 300 000 de emigranți din prima și a doua generație. Ar trebui să recrutăm cât mai mulți dintre ei. Și să le oferim suport financiar ca să-i ajutăm să-și găsească slujbe la Casa Albă, în Congres, la Departamentul de Stat și Pentagon, peste tot. Cel mai mare vis al meu este ca un emigrant de origine română să devină președinte al Americii, și după aia să fac încă o vizită oficială acolo.

Ușa s-a dat de perete cu zgomot, în cadrul ei apărând Elena.

— Păi e corect, tovarăși? Unu' să muncească, și în timpu' ăsta ceilalți să bea? a spus ea cu un zâmbet larg, arătându-și dinții galbeni și 'bonți. Ce se întâmplă aici?

— Pacea tocmai mi-a arătat niște documente de-ale lui.

— Trebuie să fi fost mai mult decât atât, a spus ea ironic, uitându-se cu insistență la paharele noastre. Ce ascund.eți, dragă, de mine? a întrebat, folosindu-și cea mai dulce voce.

Ospătarul a apărut ca din pământ cu o sticlă de șampanie Cordon Rouge, într-o frapieră cu gheață. Asta este ce bea întotdeauna Elena.

— Povestește-i despre „Baltazar”, Pacepa! mi-a ordonat Cea-ușescu, încercând să-i păstreze neașteptata bună-dispoziție. Ex-păică-i cum un

simplu portar, fără nici o perspectivă, a primit niște documente militare secrete să le pună pe foc în cuptor și în loc de asta el ni le-a pasat nouă.

Am rezumat cazul, fără să spun ceva despre nevasta agentului și despre slujba pe care o avea la radio Europa Liberă. Elena nu a fost impresionată:

— Și ce-i nou în asta, Nicule? Se știe că yankeii nu au fost niciodată în stare să păstreze un secret.

— Dacă ar fi vorba despre informații politice, atunci probabil că ai avea dreptate. Dar acum este vorba despre date militare.

— Nu-i interesează nici măcar secretele lor militare. Dacă asta nu ar fi fost adevărat, și dacă Rosenbergi n-ar fi reușit să-i înarmeze pe comuniști cu bomba nucleară, poate că nici nu ne-am fi aflat astăzi aici; și nici Brejnev la Moscova. Și nu uita, jumătate din treabă a fost făcută de o femeie. Ar fi trebuit s-o facem pe Ethel Rosenberg eroină internațională.

— Povestește-i despre nevasta lui „Baltazar”, Pacepa. Am făcut ce mi s-a spus, depănând și restul istorioarei.

— Asta da, femeie! Ce se întâmplă dacă vrea și ea să scoată un ban de la noi? Putem să-i identificăm pe cei care au scris scrisorile trimise la Europa Liberă, dacă punem mâna pe ele?

— Bineînțeles că putem. Tocmai despre asta vorbeam acum cu Pacepa.

— Deci îi dăm drumu' mai departe, nu-i așa? Iar tu, Pacepa, o să-mi dai numele nenorociților care ne-au pus pe mine și pe Tovarășu' pe jeratic. O să vezi, în numai câteva luni domnia ăia de la Europa Liberă nu or să mai primească nici o scrisoare anonimă din România.

După ce și-a terminat și a doua sticlă de Cordon Rouge, Elena s-a mutat cu afecțiune pe genunchii lui Ceaușescu.

— Te vreau, Nicule, a murmurat ea dulce, torcând ca o pisică și frecându-și picioarele de ale lui.

El însă nu terminase cu mine.

— Să fii înapoi aici la nouă, cu Andrei.

Apoi cei doi Ceaușescu au plecat ținându-se de mână.

— Ai grijă de „Baltazar”, a mai spus Ceaușescu în loc de la revedere, îndreptându-se spre reședință.

Cu câțiva ani în urmă presa americană relatează: „în data de 8 mai 1981 poliția de stat din Bavaria și-a făcut apariția la sediul central al posturilor de radio Europa Liberă și Libertatea din Miin-chen, arestând o angajată germană sub acuzația de activitate de spionaj pentru serviciile române de informații. Ceea ce este neobișnuit și șocant este că suspecta agentă de

spionaj... era secretara personală a directorului Departamentului central de știri al unui post de radio finanțat de guvernul Statelor Unite. Această femeie era angajată la Europa Liberă încă din anul 1952... soțul acesteia a fost de asemenea arestat sub acuzația de spionaj.”

PREGĂTIRI PENTRU PLECAREA ÎN AMERICA.

Când m-am întors la Snagov, după-amiază, Ștefan Andrei era deja acolo, bând o cafea cu Manea. La nouă fix, Băjenaru a venit afară după noi.

— Tovarășu' vă așteaptă.

— Este și tovarășa Elena cu el? a întrebat Andrei prevăzător.

— Nu. Dânsa este cu fotografii.

Ceașescu se afla în camera lui particulară de lucru.

— Mă gândeam că recunoașterea lui Arafat de către Internaționala Socialistă a lui Willy Brandt ar putea fi un mare pas înainte.

Bupă ce mi-a iacul cu ochiul, Ccausescu I-a privii pe Andrei drept în ochi.

— Vreau să te duci la Bonn împreună cu Pacepa și să-i dai lui Brandt un mesaj personal de la mine.

Stând în spatele biroului său, Ceașescu ne-a dezvăluit care sunt gândurile lui pentru mai departe. Brandt era în bune relații cu Kreisky. În ciuda faptului că era evreu, Kreisky părea să răspundă favorabil încercării României de a-l face și pe el să-l recunoască oficial pe Arafat.

— Știți voi cum să-i cereți lui Brandi o mână de ajutor prietenească, tovarăși. Și invitați-l să vină să viziteze România ca oaspete personal al meu. Vreau să-l prelucrez și eu. Asta-i tot.

— Pot să plec? a întrebat Andrei.

Ceașescu a aprobat dând din cap, însă în același timp a făcut un gest cu mâna, care însemna că eu trebuie să mai rămân.

— Ești gata pentru America?

— Cred că da.

— Vreau doar să-ți aduc la cunoștință unele lucruri, în primul rând, nu vreau nici o demonstrație a emigranților. Niciuna cât stau eu acolo.

— I-am avertizat pe Nicolae și pe șeful bazei D1E.

— În al doilea rând, vreau o expoziție de carte.

— Ambasadorul se îngrijește personal de aceasta.

— Și de cărțile despre mine?

— Vor fi incluse nu numai cărțile despre dumneavoastră, ci și cărțile pe care le-ați scris dumneavoastră.

- Cu portretul meu și al Elenei?
- Da, tovarășe.
- Le ai pe cele noi, color?
- Dumitru Popescu mi le-a dat de ieri. Acesta era secretarul cu propaganda a partidului.
- Interviuul meu pentru televiziune este aranjat?
- În principiu da, cu ABC.

ABC – American Broadcasting Company – Compania Americană de Televiziune (n.tr.).

— Fii prevăzător. Acesta ar putea să fie un cuțit cu două tăișuri. Am uitat oare ceva? Da, ungurii. Fără povești cu Király în congres. Fără articole critice în presă. E un ordin!

— Baza DIE din New York are în sarcină asta. Cei mai mulți unguri emigranți sunt concentrați acolo.

— Ambasadorul nostru de acolo nu este ofițer de informații, nu-i așa? Ambasadorul român în New York pe vremea aceea era Ion Datcu.

— Nu, Tovarășe, numai agent. Dar își face treaba.

— Adu-mi aminte când o să fim acolo. O să-l fac colonel. Este un grad destul de mare ca să-l faci să muncească pentru el.

— Am înțeles, tovarășe.

Ceașescu mi-a întors brusc spatele și a ieșit din cameră.

ATHENEE PALACE – FABRICA SERVICIULUI DE INFORMAȚII.

Pentru seara aceea Oprea organizase o masă festivă într-unul din saloanele rezervate din Hotelul Athdnde Palacc, la care și-a invitat cei mai buni prieteni. Totul era plătit de DIE, ca o „recompensă” dată acelor membri ai guvernului care sprijiniseră cel mai activ operațiunile de spionaj și strângere de informații tehnologice.

Ath6n<5e Palace fusese construit cu puțină vreme înainte de începutul celui de al doilea război mondial, devenind unul dintre cele mai luxoase hoteluri din Balcani, în anul 1948 a fost naționalizat, iar la începutul anilor '50 un consilier KGB și-a petrecut în el trei ani, pentru a-l transforma într-un hotel special, destinat vizitatorilor occidentali.

O dată cu trecerea anilor, Athe~ne~e Palace a devenit un proiect comun al securității și al DIE, un centru de concentrare al operațiunilor de culegere a informațiilor, în stil sovietic. Fiecare dintre cei peste trei sute de angajați de acolo, de la director general până la cea mai de jos femeie de serviciu, era fie ofițer de informații, fie agent recrutat. Directorul

general al hotelului. Vintilă, era colonel acoperit în Direcția de contraspionaj a securității. Adjunctul lui, Rebegilă, era colonei DIE, tot cu acoperire, și lucrase anterior în mai multe baze din străinătate. Recepționerii erau ofițeri tehnici, responsabili cu fotografierea pașapoartelor și cu informarea Direcției de contraspionaj ori a DIE, în legătură cu fiecare mișcare importantă pe care o făceau oaspeții. Portarii erau ofițeri de securitate de la filaj. Personalul de întreținere – cameristele – aparțineau de o unitate DIE responsabilă cu fotografierea pe ascuns a fiecărui petic” de hârtie din camerele oaspeților și din bagajele acestora. Telefonistele și cei mai mulți dintre angajații restaurantului și ai barului de noapte erau ofițeri ai Direcției de urmărire electronică. Cei mai mulți dintre ospătari, picolițe și barmani erau ofițeri de urmărire însărcinați cu fotografierea clandestină a clienților, mai multe zeci de femei, îmbrăcate elegant, care pierdeau timpul prin holurile hotelului, erau o parte a unei armate de scmi-prostiluato recrutate și lucrau în legătură strânsă cu Direcția de contraspionaj. Unii dintre „străinii” care locuiau în acest hotel erau de fapt ofițeri secreți ai DIE, cu acte de cetățeni occidentali. Zecile de „scriitori și artiști”, îmbrăcați pitoresc, purtând cravate ciudate și berete franțuzești, care puteau fi văzuți prin holuri la o ceașcă de cafea turcească sau la un pahar de coniac discutând cu aviditate despre politică, erau agenți plătiți ai securității.

În fiecare -cameră erau ascunse mijloace electronice de urmărire, la fel în holuri și în foaier, la fiecare masă din cele două restaurante și în barul de noapte, ca și în toate saloanele de rezervă și în sălile de conferință. Toate telefoanele din interior erau supravegheate, convorbirile ascultate și înregistrate, la fel și telefoanele publice de pe o rază de cinci kilometri. Aparată de fotografiat și camere de luat vederi erau fie instalate permanent, fie ascunse prin obiecte ca genți, caselofoane portabile etc., gata de a fi remontate oriunde în altă parte. Camerele de luat vederi normale și pentru filmare pe întuneric erau instalate în afara hotelului și conectate permanent la Direcția de urmărire a Securității, de care aparțineau și peste 30 de taxiuri, ce se găseau în permanență în stațiile de taxi din jurul hotelului.

Cu portarii săi în uniforme cu fireturi, cu personalul îmbrăcat în costume elegante, bine croite și cu ospătarii de lux învârtin-du-se peste tot prin interiorul aranjat cu încântătoare nostalgie, Athdne'e Palace avea tot ce puteai să găsești într-un hotel vienez mare și vestit, în realitate nu era

decât o fabrică în care se lucra 24 de ore din 24 pentru a furniza informații mai mult sau mai puțin secrete. Hotelul a avut un succes atât de mare încât modelul său a fost copiat, cu toate că niciunul nu a fost atât de reușit, și de către alte hoteluri turistice de lux de prin toate colțurile României, și în special pe litoralul Mării Negre. Replica lui cea mai apropiată a ajuns să fie Hotelul Intercontinental, o investiție comună română și americană, construit recent, chiar în inima Bucureștilor, în apropierea sediului DIE.

Când am ajuns la Ath6n6e Palace, atât Vintilă cât și Rebegilă m-au întâmpinat cu servilism în holul hotelului.

— Noul nostru psiholog e o comoară, generale, a remarcat Rebegilă.

— Noile lui fete nu numai că sunt mai tinere, mai pline de viață și mai bune la pat, dar sunt în stare să vorbească despre orice și cu oricine. Le-am încercat eu însumi, intră în atribuțiile mele, a adăugat Vintilă, vorbind repede, cu sâsâitul lui obișnuit.

TOVARĂȘUL NICU – O VIAȚĂ ÎNCHINATĂ PARTIDULUI.

Petrecerea s-a ținut în principalul salon închis pentru public al hotelului. De cealaltă parte a ușilor de mahon pe care Vintilă le-a deschis larg, se afla un salon mare, luxos, mobilat cu mese joase de mahon, în jurul cărora se aflau sofale și fotolii tapițate, îmbrăcate în catifea de Burgundia. Într-o sală adiacentă se afla masa propriu-zisă, decorată cu șervețele împăturite ca niște evantaie și dispuse în buchete abundente, ca niște aranjamente florale.

Generalul Sârbu, aflat în salon, era înconjurat de cei mai apropiați colaboratori ai săi, cărora le ținea un discurs – Ion Ursu, președintele Consiliului Național al Științei și Tehnologiei, Cornel Mihulecea, președintele Comitetului de Stat Pentru Energie Nucleară și Gheorghe Bokiur, ministru adjunct în Ministerul Construcțiilor de Mașini, responsabil cu industria electronică. Ospătari în sacouri și cu mănuși albe mișunau peste tot, aducând pahare cu cocteiluri, și sandviciuri cu caviar românesc proaspăt și icre roșii, sărate, de Manciușia, într-unul din colțuri un ansamblu de cameră executa încet o piesă lentă, înainte să fi apucat să dau mâna cu toată lumea, Oprea a dat buzna înăuntru, însoțit de Avram și Luchian, escortați de șeful de protocol al hotelului. Cei trei veniseră împreună cu soțiile, vorbind toți șase în același timp.

— Bună seara la toată lumea! a intonat Oprea, un pic cam pompos, dar străduindu-se să se arate prietenos.

După ce s-a uitat de jur-împrejur, a făcut remarcă:

— Se pare că unii dintre noi nu prea acordăm destul respect tovarășelor noastre de viață, nu-i așa, Mihulecea?

— A mea s-a autoexilat în casă, propriul ei reactor, împreună cu cei doi copii, Oprea, a aruncat Mihulecea drept răspuns, arătând astfel cam care sunt cunoștințele lui nucleare.

Faptul că provenea din aceeași regiune cu Elena făcuse din el țarul atomic al României.

— N-am prea găsit timpul necesar ca să o anunț pe jumătatea mea mai bună despre ce se va întâmpla în seara asta, î începui Ursu. Știți, nu vreau să vorbesc la telefon despre lucruri atât de gingașe, tovarășe Oprea. Știți cum este ea, însă sper că mâine seară o să ajung acasă mai devreme și am să-i povestesc cum a fost, cu toate că nu sunt sigur că o să fac asta pentru că o să-i pară rău că nu a fost aici astăzi, a turuit el.

Daca avea de spus un da sau un nu, Ursu nu putea să o facă în mai puțin de un sfert de oră. Fizician specializat în tehnica nucleară, însă de o pregătire modestă, era totuși destul de deștept ca să o manevreze pe Elena de la distanță. Aceasta l-a urcat rapid chiar până în vârful științei și tehnologiei românești.

Soții Burtică au sosit la o jumătate de oră după aceea. Sosirile lor invariabil întârziate, cu orice ocazie, erau urmarea legăturilor strânse pe care le aveau cu familia Ceaușescu, dar și a anilor petrecuți de el în Italia ca ambasador.

— Am fost chemați la locuința Tovarășului. Un pahar de vin și o gustărică, a aruncat Burtică în stilul lui caracteristic.

Așa cum face de obicei, Oprea a ridicat primul pahar de vin, pentru a-l bea „în cinstea tovarășului”.

— Si a celui mai stimat om de știință al României, cea care...a încercat Ursu să adauge, ridicându-se în picioare.

Oprea însă i-o luase înainte:

— si a tovarășei Elena.

După cel de al doilea rând, un grup de dansatori îmbrăcați în costume populare intens colorate a prezentat un scurt spectacol, în acordurile unui taraf destul de mare care se instalase în salon. Ospătarii turnau șampanie în pahare atunci când Vintilă a deschis o ușă prin care și-a făcut apariția Nicu, trăgând după el o puștoaică drăguță, care părea cam speriată.

— Salve! a zbierat el, uilându-se de jur-împrejur prin salon. Am venit aici numai ca s-o ciocănesc pe gagicuța asta, și ce găsesc nu este altceva

decât o împutită de contrarevoluție în care este amestecat jumătate din guvern cu cei mai mari spioni, mocirlin-du-se în scursorile capitalismului, a continuat Nicu, abia putând să vorbească inteligibil și izbucnind într-un râs de nebun.

— Tu așteaptă-mă afară, fofoloancă târfuliță mică. Am aici de rezolvat anumite treburi de stat, a spus el, conducându-și amanta până la ușă.

— Am eu grijă de domnișoara, tovarășe Nicu, s-a băgat Vintilă, bucuros că găsisese un motiv să o șteargă.

— Ce-mi pasă? Dă-o dracului! Dacă n-o împung pe ea, o s-o reglez pe alta. Avem peste zece milioane de femei în țara asta, s-a răstit Nicu la Vintilă, care ieșea.

— Stați jos, tovarășe Nicu, a spus Oprea ridicându-se și ofe-rindu-i propriul lui scaun. O farfurie și un pahar pentru tovarășu' ' Nicu, i-a ordonat Oprea ospătarului, în timp ce Nicu pendula, instabil pe picioare, mergând către scaun și așezându-se între Mioara Avram și Silvia Luchian.

— Ce-ați zice să mâncați ceva, tovarășe Nicu? a întrebat Oprea plin de solitudine.

— Stridii! Vreau stridii! s-a decis Nicu, cu capul atârându-i pe piept și căzându-i dintr-o parte în cealaltă. Când o să crape bătrânu', o să mi te fac prim-ministru, Oprea.,

— Stridii pentru tovarășul Nicu Ceaușescu, a comandat Oprea ospătarului, lăsând să se înțeleagă clar, pentru toată lumea, cine își făcuse apariția pentru a-i onora petrecerea.

— Slri-ce? a întrebat naiv tânărul ospătar.

Adevărații comuniști nu mănâncă stridii, iar cuvântul acesta dispăruse de multă vreme din meniurile restaurantelor din România.

— Puști căcăcios! Dispari din fața mea. Cheamă-l pe Vintilă. Unde este dobitocu' ăla? a țipat Nicu.

Oprea și Avram au dat fuga să-l caute pe director. Nicu a urlat după ei:

— Spuneți-i dobitocului că trebuie să stea la datorie aici, cu guvernul. Nu acolo, afară, gudurându-se pe lângă căcații lui de capitaliști.

Vintilă însă se întorsese deja, aflându-se acum în salon, împreună cu o armată de ospătari care aduceau cu ei mâncarea favorită a lui Nicu. Pocnind din degete ca să fie stinse luminile, a aprins luminările de sărbătoare, învărtindu-se de mai multe ori în jurul mesei. Toată lumea a aplaudat. Atunci s-a auzit un țipăt ascuțit de femeie, iar cineva a aprins repede lumina. Am văzut că fața Mioarei Avram era roșie ca focul, iar

întregul ei trup era parcă încremenit. Mi-au trebuit câteva secunde ca să-mi dau seama că mâinile lui Nicu își făceau de lucru pe sub fusta ei. M-am uitat către Avram, care se afla chiar alături de ea. Ochii lui s-au mărit privind în direcția lui Nicu.

— Hai să bem ceva împreună, a spus el, luându-l pe Nicu de mână dreaptă și punându-i în ea un pahar.

— Nu beau pișat, dă-mi un whisky, a spus Nicu, golind paharul în poala Mioarei.

— Whisky pentru tovarășu' Nicu Ceaușescu, i-a ordonat Oprea lui Vintilă.

Aproape instantaneu a apărut un ospătar cu un pahar pe care-l ducea pe o tavă de argint, încercând să-l așeze ceremonios în fața lui Nicu, care însă l-a vărsat pe masă, umplându-ne de whisky pe mine și pe Măria.

— Ți-am zis că nu beau pișat. Vreau unul cu gheață, Black Labei cu gheață pentru toată lumea.

Atunci când a venit băutura, Nicu a înșfăcat două pahare de ne tavă și le-a golit imediat. Oprea a deschis noul rând cu un toast:

_Vreau să-l rog pe tovarășu' Nicu să fie mesagerul nostru și să-i transmită tovarășului Ceaușescu nemărginitul nostru devotament față de partidul comunist și față de supremul lui conducător, nemuritoarea noastră...

_Ieși afară, șobolane, a țipat Silvia întrerupând toastul; cu un gest ferm, ea i-a scos mâna lui Nicu de sub propria-i bluză. Ca și soțul ei, Silvia este încăpățânată și puternică.

Nicu a scurs ultima picătură din paharul său, a cerut să i se umple din nou, și s-a întins spre paharul Mioarei, ca să i-l golească. Apoi, repede ca un fulger, s-a întors spre Silvia, a apucat-o de marginile bluzei cu amândouă mâinile și a tras de ele pentru a le desface, toți nasturii sărind în jur. După un moment de soc, Silvia s-a răzbunat. A început să-l lovească pe Nicu cu pumnii, încercând să-i dea mâinile la o parte, în timp ce acesta trăgea acum de sutienul ei.

Cu colțul ochilor l-am văzut pe Luchian că se ridică de la masă și începe să-i dea încet ocol, cu o sticlă de sifon în mână stingă și cu o privire foarte întunecată. Odată ajuns în spatele lui Nicu, l-a apucat pe acesta cu mâna lui enormă, ca o labă de urs, de gulerul hainei, ridicându-l ca pe o pisicuță. Apoi l-a ținut în balans la câțiva centimetri deasupra podelei și a început să-l stropească în față cu sifonul, spunându-i să se potolească. După care, în timp ce Nicu îl lovea cu vârfurile pantofilor peste fluierile picioarelor,

dându-i și o lovitură de genunchi, Luchian s-a îndreptat încet către ușă, a deschis-o și l-a depus pe Nicu afară. A închis ușa cu grijă și s-a dus să se așeze pe scaunul său. La câteva minute după aceea petrecerea s-a încheiat brusc.

CAPITOLUL XV.

Dana a venit cu mine la aeroport. Cu toate că am călătorit foarte mult în afara României în ultimii douăzeci de ani, nu am reușit niciodată să o iau cu mine, ori să mă întâlnesc cu ea în străinătate. Venind cu mine la aeroport, eu și cu Dana ne păcăleam singuri, într-un fel, imaginându-ne măcar că eram pe calc să plecăm împreună într-o excursie în străinătate.

Aeroportul internațional din București este relativ nou. După ce fusese construit pe jumătate, Ceaușescu a hotărât că terminalul clădirii 'pentru călători este exagerat.

— Numărul românilor care călătoresc în străinătate ar trebui să scadă permanent, nu să crească, a motivat el:

Din această cauză o treime din clădire a fost transformată în „Pavilion prezidențial”... Finisat în interior cu marmură de un maron deschis, este folosit numai de câteva ori pe an, atunci când Ceaușescu călătorește în străinătate, în restul timpului este sigilai și ținut sub pază. În loc să lărgască spațiul, și așa foarte mic, provocând aglomerații în sezoanele turistice, Ceaușescu a hotărât mai târziu că încă o secțiune ar trebui luată din clădirea călătorilor cotidiani, și transformată într-un spațiu al VIP, destinat vizitatorilor străini de nivel înalt. Acesta era locul în care ne aflam, eu și Dana, separați de îmbulzeala nenumăraților călători, feriți de neplăcuta atenție pe care grănicerii, vameșii și ofițerii „de securitate o acordă tuturor celor care nu sunt atât de norocoși încât să fie conduși de cineva de la serviciul de protocol, sau nu poartă vreun alt semn al statutului de VIP.

Very Important Persons – persoane foarte importante (n.l.r.).

Ștefan Andrei a intrat în sala de așteptare în fugă, ajungând în uatimul minut, atunci când toți ceilalți pasageri se suiseră deja în avion.

— Te iubesc, Dana, a spus el, părul lui rar zburând în toate părțile.

— Felicitări, Andrei.

Aceasta era prima oară când Dana se întâlnea cu el de când fusese numit ministru de externe.

— Mulțumesc, puștoaice. Mai am nevoie de încă un minut, Mihai. Port încă costumul pe care mi l-am pus pentru Tovarășul. Mă întorc imediat,

mi-a aruncat el peste umăr, în timp ce se precipita către toaletă.

Mă obișnuisem cu Andrei după nenumăratele călătorii făcute în străinătate, însoțindu-l amândoi pe Ceaușescu. Schimbatul hainelor de câteva ori pe zi este o parte esențială a preocupărilor lui cotidiene, iar pentru ca să se îmbrace nu are nevoie decât de câteva minute. Atunci când eram în călătorie Andrei ajungea întotdeauna la ședințele de dimineață ale lui Ceaușescu încheindu-se încă la nasturii de la pantaloni cu o mână și bărbierindu-se cu cealaltă. Exact înainte să intre găsea câte un loc, cum ar fi pervazul unei ferestre, unde să-și arunce mașina de ras de unică folosință, din care avea nenumărate, comandate din străinătate. Nici în această zi nu-și schimbase felul de a fi. Atunci când s-a întors, încheindu-se la pantalonii costumului său nou-nouț, am pornit împreună, îndreptându-ne spre ieșire.

— îmi pictezi și mic ceva, Dana? a spus el aranjându-și părul din mers.

În avioanele românești, care nu au o compartimentare pentru clasa întâi și conțin numărul maxim de locuri admis de constructor, primul rând este considerat ca aparținând secției VIP și este întotdeauna rezervat. Ultimul rând din stânga este reținut pentru ofițerii de la antiterorism, îmbrăcați în civil și înarmați cu pistolete speciale, de calibru redus și cu sprayuri puternice cu gaze tranchilizante. O sonerie ascunsă face legătura dintre ei și piloți, care sunt închiși în cabina lor din față și separați de restul avionului printr-o ușă blindată.

— Cafea, te rog. O ceașcă de cafea mare și tare. Și un pahar de coniac, a cerut Andrei uneia dintre stewardese, care îl recunoscuse.

Paharul de coniac a fost întotdeauna medicamentul lui împotriva răului de avion.

TACTICA DE SUPRAVIEȚUIRE A UNUI MINISTRU DE EXTERNE

— Cum a fost Elena astă-noapte? a întrebat Andrei.

— A dormit aproape tot timpul cât a ținut filmul.

— Vrajitoarea a încercat să mă lovească duminică, dar habar nu are cât de solidă este ascunzătoarea mea. La ce oră te întâlnești azi cu Brandt?

Mintea lui repezită era mereu cu un pas înaintea cuvintelor pe care le rostea.

— La patru după-amiaza.

— Bonn? Cazarma?

— Da.

Pentru a crea o anume imagine, după război, sediul Partidului Social-Democrat din Germania Federală a fost amplasat chiar în câmp, în niște clădiri semănând cu o cazarmă.

— Ce-ar fi să-mi mai aduci a cafea și un coniac? Andrei se dădea pe lângă tânăra lui stewardesă, prinzând-o până la urmă în brațe și punându-si-o pe genunchi. Cu ochii ăștia frumoși ai tăi ai putea să faci mult mai mult pentru mine astăzi, (îi mângâia picioarele, rămase goale sub minijupa uniformei.) Ce-ai zice de o masă gustoasă?

Stewardesa s-a smuls din brațele lui Andrei cu grație feminină.

— Dorințele tovarășului ministru sunt modeste astăzi. Buna dispoziție a-lui Andrei creștea negreșit dacă avea burta plină. Este un mare gurmand, mai degrabă din cauza sărăciei din timpul copilăriei. Gustul lui -recent pentru mâncăruri exotice nu era altceva decât de spectacol, un mod de a face paradă de puterea lui.

— Vrăjitoarea este ca râia buboasă. Toată lumea speră că Tovarășul o să o părăsească. Sper că aici nu sunt microfoane, nu-i așa?

Andrei a suferit de când l-am cunoscut de o frică ucigătoare din cauza microfoanelor, și în special de cele instalate din ordinul Elenei. Vânarea locurilor în care să vorbească și care să nu pară a fi acoperite de urechea sensibilă a microfoanelor devenise pentru el un permanent exercițiu de gimnastică mentală.

— Încă nu, Andrei.

— Știi, sarcina mea a fost să fac din Nicu un conducător politic. Tovarășul l-a lăsat pe mâna mea și a lui Pacoste acum zece ani. Este că am făcut o treabă minunată? Nicu va fi cel mai patrician conducător comunist al lumii. Asta este ceea ce am reușit noi în zece ani. Și materialul a fost de bună calitate, zău. Ca și Tovarășul. Ne poți aduce două pahare cu cuburi de gheață, Ochi Albaștri?

— Doar gheață? a întrebat stewardesa.

— Numai gheață. Am eu suncul.

Când călătorește Andrei duce mereu cu el un geamantan imens, ca un acordeon, din piele roșie, plin cu sticle de whisky.

— Are un ochi pus pe tine, mi-a spus el. Ochiul bun. Fără nici o îndoială.

— Cine?

— Vrăjitoarea. Este așa de bine să fii la mii de kilometri distanță de ea. Poți să-mi dai o ceașcă de cafea, Jeanet?

— Diana, tovarășe ministru.

— Da, dragă, în statisticile demografice ale Națiunilor Unite, România este consemnată cu cea mai mare rată de sinucideri, peste 66 la 100 000 de locuitori. Următoarea este Ungaria, cu numai 43, iar a treia, Germania Democrată cu doar 30. Dacă vrăjitoarea rămâne în locul lui Ceaușescu, vom avea 60 de sinucideri la 100 de locuitori. Câți ani crezi că vor trece până când o s-o otrăvească careva? Doi ani? Trei? Noi o să supraviețuim, Mihai. Atunci când va ajunge Nicu la sceptorul am de gând să mă îmbăt toată săptămâna. Toată luna. Mai dă-ne niște cuburi de gheață, Jeanet.

— Diana, tovarășe ministru.

— Da, dragă. Aceasta este mica mea carte neagră, Minai, mi s-a adresat el confidențial, mângâind un mic carnetel de notițe, îmbrăcat în piele, cu mâinile lui mari. Conține câteva dintre nonsensurile scoase de vrăjitoare, perle de înțelepciune. Nu o să pună niciodată mâna pe el. Până și când dorm îl țin cu mine. Ia ascultă la asta: „19 decembrie 1976. A. i-a adus la cunoștință lui E. despre pregătirile pentru o vizită în Angola. A. i-a sugerat lui E. să-l însoțească pe Tovarășul. De ce nu la primăvară, dragă? E prea frig acum.” Sau asta: „22 decembrie 1977. A. i-a adus la cunoștință lui E. că, printre obiectele de valoare recuperate de DIE de la un român emigrat, care a murit în Olanda, se aflau mai multe Tizian-uri și Tintoretto-uri. Ce sunt, documente istorice sau cărți? a întrebat E.”

— Porți în buzunarul tău o adevărată dinamită, Andrei.

— Este echipamentul meu de supraviețuire.

— Care este secretul tău cu Tovarășul? am întrebat eu, încercând să schimb subiectul.

— Cu Tovarășul? Nu este un secret, este o artă. I-am făcut Tovarășului sute de propuneri de primă valoare, dar nu le-am prezentat niciodată ca pe idei venite de la mine. De exemplu, pun un dosar pe masa lui de lucru:

— Iată telegrama, tovarășe Ceaușescu.”

— Ce telegramă, Andrei?” îmi zice el.

Eu îi răspund:

— Am crezut că ați sugerat să-i trimitem un salut frățesc tovarășului Hua Guo Feng la sfârșitul celui de-al unsprezecelea Congres al comuniștilor chinezi.”

El citește telegrama și cerc să i se dea un stilou.

— Da, îmi aduc aminte. Independența față de Moscova. A fost o idee bună, nu-i așa?” întreabă el.

— Inspirată, tovarășe Ceaușescu” îi răspund eu.

Aceasta este arta mea, Mihai. Nu mai ai niște cuburi de gheață, Jeanet? Se evaporă mult mai repede la înălțimea de 10 000 de metri.

Andrei și-a reumplut paharul, după care m-a întrebat:

— Cam pe unde suntem acum, Mihai?

— Ar trebui să ne aflăm deasupra Vienei.

— Privește, ascultă, dar nu pune întrebări. Aceasta este o altă regulă a mea pentru supraviețuire. Tovarășul vrea să fie singurul care să știe totul. Atunci când eram secretarul partidului nentru relațiile internaționale, l-am văzut de sute de ori chemând-o ne adjuncta mea, Ghizella Vass, și dându-i ordine fără ca mic să-mi spună ceva despre asta. Pentru mine nu este nici un secret că Ghizella are în sarcină ajutorarea partidelor comuniste occidentale pentru activități subversive, și este în legătură cu DIE și cu membri ai serviciului de spiofaj militar. Mai știu că există în România centre de pregătire unde comuniștii occidentali sunt învățați să participe la operațiuni de sabotaj, diversiune și gherilă, pentru a fi folosiți în viitor în țările lor, și asta în ciuda faptului că Tovarășul încearcă să țină totul în mare secret, în întuneric total. Știu că partidele comuniste la care ține cel mai mult sunt cele din Spania, Grecia și Israel. Și mai știu că DIE al vostru are un sistem de relații diplomatice secrete, -de rezervă, în afară de cel oficial, îl folosiți în secret pentru a trimite partidelor comuniste bani, pașapoarte false și alte lucruri, pentru grunurile lor subversive. Ce mai știu este că Tovarășul are un canal secret de comunicare în Franța și Spania, prin care ia legătura cu Santiago Carrillo, căruia îi trimite acte false de identitate, pentru a se ascunde sub două sau trei nume. Știu toate acestea și multe alte lucruri, dar niciodată nu l-am întrebat pe Tovarășul despre ele. Nici pe Ghizella. Nici măcar pe tine.

Andrei a făcut o pauză în care să-și umple paharul, apoi a continuat:

— Drumul pe care l-am făcut a fost pentru mine lung și greu, ca să ajung din simplu cioban ministru de externe, și nu o să renunț la toate acestea prea devreme și ușor. Știu cum să supraviețuiesc cu Tovarășul. Hai să terminăm sticla asta^ Mihai. Jeanet! Jeanet!

— Diana, tovarășe ministru. Spuneți, vă rog.

— Poți să-mi mai dai niște cuburi de gheață?

Tacticile de supraviețuire ale lui Ștefan Andrei par să-l fi ținut „z bună condiție. El a reușit să rămână ministru de externe până în Doamna anului 1985, când Ceaușescu l-a numit din nou secretar al Comitetului Central al

Partidului, de data aceasta responsabil cu salvarea economiei românești de la faliment.

PROTECȚIA UNEI AMBASADE.

Când avionul Tarom și-a început coborârea pentru a ateriza la Frankfurt pe Main a trebuit să pierd câțva timp ca să-l pot trezi pe Andrei.

Ambasadorul, Ion Morega și șeful bazei DIE, generalul Ștefan Constantin, sub acoperirea de consilier de ambasadă, ne așteptau pentru a ne duce cu mașina la Koln, acolo unde se afla ambasada României. Andrei a plecat cu ambasadorul, așezându-se împreună cu acesta pe bancheta din spate a Mercedesului ambasadei, care arbora un steag mare al României. Eu am plecat de la aeroport împreună cu Constantin, în rapidă mașină a bazei, un BMW cu opt cilindri.

— Calc-o la podea, am ordonat eu șoferului, nerăbdător să ajung la ambasadă și să vorbesc cu Constantin despre apropiata întrevvedere cu Willy Brandt.

În cadrul comunității serviciilor de informații ale blocului sovietic există o regulă strictă care interzice cu desăvârșire agenților să poarte discuții în legătură cu preocupările lor profesionale atunci când se află, în Occident, într-o mașină, fie aceasta a ambasadei, a bazei, ca să nu mai vorbim despre taxiuri. Ca să forțeze respectarea acesteia, KGB a tot continuat să istorisească fel de fel de întâmplări despre autoturisme aparținând ambasadelor lor, în care au descoperit mijloace de urmărire de producție americană, cu toate că niciodată nu au adus vreo dovadă arătând vreunul dintre acestea. Despre asta însă eu aveam propria mea întâmplare de povestit, și pe care obișnuiam să o spun în timpul lecțiilor pe care le predam la școala DIE. S-a petrecut în Germania Federală, cu șeful anterior al bazei DIE, Domițian Bălței. Ceaușescu îmi ordonase să particip, ca reprezentant, la o întâlnire cu un om de afaceri vest-german pe care Bălței avea misiunea de a-l recruta ca agent secret. Pentru a scăpa de orice urmărire a vest-germanilor, scrupulosul Bălței m-a luat de la aeroport ca să mergem la Koln, dar de acolo am început o cursă lungă și în mare viteză, parcurgând zonele cele mai aglomerate ale vechiului ras trecând frecvent prin intersecții pe culoarea galbenă sau chiar roșie a semaforului. După patru ore, șoferul, un ofițer specializat în urmărituri, era convins că nu fusesem urmărit, și a oprit mașina pe marginea unei străzi întunecate. La câteva minute după aceea Bălței a oprit un taxi care se întâmpla să treacă pe acolo.

—Acum, în sfârșit, pot să vă vorbesc, tovarășe general, a spus el când ne-am urcat în mașină, după care a început să-mi povestească ee intenții are pentru întâlnirea cu presupusul viitor agent, programată să aibă loc în aceeași seară. La sfârșitul călătoriei noastre, în timp ce Bălței făcea plata, șoferul s-a întors spre mine și mi-a spus într-o limbă română curgătoare:

— Generale, a fost o adevărată plăcere pentru mine să-mi aud din nou limba maternă.

Iată de ce în timpul călătoriei de la Frankfurt la Koln Constantin nu mi-a spus decât vorbe goale despre viața politică vest-germană și, bineînțeles, câteva bancuri despre ambasadori.

Amplasată lângă râul Rin, cu fața spre acesta, ambasada e o clădire modernă din beton, oțel și sticlă, proiectată special la București pentru a face față activităților complexe întreprinse într-o țară atât de importantă cum este Germania Federală. Portarul, un ofițer DIE având o pregătire specială antiterorism, a descuiat broasca electronică a masivei uși de sticlă de la intrare și s-a ridicat respectuos în picioare. Mai mulți diplomați care se aflau din întâmplare în foaier au luat, aproape imperceptibil pentru un ochi care nu se uită atent, poziție de drepți, în afară de trei diplomați, toți cei repartizați acolo erau ofițeri de informații. Eu și cu Constantin am urcat pe scări până la etajul trei, unde se aflau birourile serviciului de cifrare. În străinătate sistemul românesc de cifrare se bazează pe regulile de codificare ale KGB. Două dintre acestea sunt aplicate foarte strict. Prima este aceea că materialele folosite pentru cifrarea și descifrarea telegramelor trebuie păstrate sub supraveghere de funcționarii de cod 24 de ore din 24, în plus față de sistemul de alarmă folosit. A doua este că înșiși funcționarii de cod trebuie supravegheați în permanență și nu au voie să părăsească ambasada fără să fie însoțiți de un alt oficial.

Cel de al treilea etaj fusese special proiectat pentru a adăposti aceste birouri, făcând posibilă respectarea strictă a regulilor aferente. Este o unitate independentă în care funcționarii de cod trăiesc și muncesc, ținându-se unul pe celălalt sub observație. Intrarea este protejată de o ușă din oțel care poate fi descuiată numai din interior. Accesul în acest loc este interzis tuturor celorlalți membri ai ambasadei, inclusiv ambasadorului. Numai Constantin, în calitatea lui de șef al bazei DIE, avea dreptul să intre. Acesta a apăsă pe butonul soneriei și – după ce funcționarul de cod care era de serviciu ne-a văzut pe ecranul televizorului său – ușa a fost descuiată. Datorită funcției mele de conducător al Centrului Național

pentru Transmisiuni Cifrate aveam” voie, bineînțeles, să intru în toate secțiile acestuia, chiar dacă se aflau în străinătate, fiind de fapt chiar o parte a serviciului meu, aceea de a le face controale. Odată ajunși înăuntru, Constantin s-a dus direct la o altă ușă de oțel, a descuiat-o, după care a încuiat-o din nou, cu noi înăuntru. Camera era plină de magnetofone, toate în plină activitate, care înregistrau fiecare convorbire telefonică și tot ce transmiteau telefoanele din fiecare cameră a ambasadei. Benzile erau reascultate pe loc, după care erau trimise la București, în pachete diplomatice. Supravegherea electronică a fiecărui oficial român aflat în străinătate, de la ambasador până la cel mai de jos, este una dintre funcțiile exercitate cel mai meticulos de către DIE. Constantin vroia să vadă dacă aflase cineva din ambasadă despre întâlnirea noastră cu Brandt. „Dillinger”, agentul german care o organizase, vroia ca întrevederea să rămână secretă, fără să i se facă publicitate la Ambasada Română și fără să fie trecută în agenda de lucru a lui Brandt. Am ascultat benzile ce conțineau conversațiile telefonice ale ambasadorilor și ale ofițerilor din ambasadă, și nu am găsit nici o referire la întâlnire.

De acolo am coborât un etaj, unde se afla complexul DIE de siguranță, având de asemenea accesul interzis tuturor, în afara angajaților DIE, și care ocupa o jumătate din nivelul doi. Protejat cu ajutorul ușilor de oțel, al circuitului închis de televiziune și al gărzii de serviciu în schimburi permanente, complexul DIE cuprinde două camere în care se află câte două sau trei birouri unde membrii bazei vin după îndeplinirea misiunilor, citesc

instrucțiunile de la comandamentele generale sau își scriu rapoartele. Într-un alt loc, de asemenea, laboratoare chimice și fotografice, case de bani, fisele cu cheie și camere controlate acustic, singurul loc în care, conform regulamentului, poliția poate fi purtate discurii în legătură cu misiunile agenților. Am intrat în biroul lui Constantin abia după ce i-am lăsat destul timp ca să dea drumul unui sistem de bruiat instalat în interiorul pereților, care producea un neauzil „zgomol alb” și ca să deschidă o foaie greu vizibilă ușă (alunei când esle închisă), aflată în spatele mesei sale de lucru. Aceasta dădea în camera de securitate acustică – bulă”...Pereții acestei camere fără geamuri nu numai că izolau din punct de vedere acustic, dar erau și ecranate electronic pentru a preveni atât penetrarea din afară cât și emisia din interior a undelor radio.

Odată intrați în „bulă”, Constanlin a închis ușa și și-a început raportul. Întâlnirea din acea seară fusese aranjată cu ajutorul unui colaborator apropiat al lui Willy Brandt, un agent secret DIE. Agentul, al cărui nume de cod era „Dillinger”, fusese recompensat cu ceasuri de aur pentru el și familia lui. Povestea celor spuse de Constanlin, întâlnirea noastră cu Brandt ar fi putut și încheia să aducă rezultatele dorite de Ceaușescu.

După ce și-a încheiat raportul despre subiectul „Dillinger” – Brandt, Constanlin a deschis un carnetel de notițe și a început să discute despre „OV” – operațiuni valutare. OV era pe vremea aceea punctul de concentrare permanentă a tuturor operațiunilor DIE, ordinul cel mai înalt al lui Ceaușescu fiind acela de a obține cât mai multe devalute convertibile.

Constanlin a raportat că în primul trimestru al anului 1973 baza DIE reușise să obțină doar cu puțin peste 460 000 de dolari bani lichizi și că reușise în plus să introducă ilegal în Germania Federală armament valorând 600 000 de dolari. Pentru mai departe, baza din Germania trimisese la București doi agenți care erau contrabandiști profesioniști, în scopul de a aduce de acolo Prin mijloacele lor specifice peste 70 de kilograme de cocaină. Apoi mi-a prezentat care sunt planurile bazei pentru al doilea trimestru al anului. Am stat în „bulă” timp de peste o oră, până când un operator de cod a deschis ușa și ne-a anunțat că Andrei și ambasadorul locmai ajunseseră.

ÎNȚĂLNIREA CU BRANDT LA UN „CEAI”

Trecuse de ora patru atunci când am ajuns la sediul PSD din Bonn, care arăta, cum am mai spus, ca o cazarmă. Când am fost anunțați, Willy Brandt nu s-a ridicat de la biroul său. A înălțat capul foarte puțin și a mormăit ceva care ar fi putut să fie „Gu-ten Tag”...Având o paloare cenușie și cercuri întunecate sub ochi, părea foarte obosit și dus cu gândul în altă parte.

— Am cătat răcit. Mă țin cu ceaiuri, a mormăit Brandt, reînălțându-și ceașca de ceai, dintr-un termos pe care îl luase de sub birou. Ce mai face prietenul meu Ceaușescu?

După amabilitățile de rigoare, i-am înmănat plicul care conținea mesajul personal al lui Ceaușescu. În timp ce Brandt începuse să citească, narile lui Andrei fremătau. Deodată el i s-a adresat în limba engleză, pe care o vorbește mult mai bine decât germana:

— Scuzați-mă, domnule cancelar. Ne puteți da și nouă câte o ceașcă de ceai?

Brandt a ridicat în cele din urmă capul și s-a uitat la vechiul lui prieten, Andrei, cu un amestec de reproș și admirație, după care și-a sunat secretara:

— Două whisky-uri pentru oaspeții mei. Eu mă țin cu ceai, a mârâit el, apăsându-se după termos și umplându-și din nou ceașca.

— Duble. Și cu gheață, a adăugat Andrei.

Era vizibil tulburat de aroma familiară emanată de ceașca de ceai a cancelarului.

— Atunci voi avea cu siguranță vesti ceva mai concrete de la Kreisky.

Contrar obișnuitei lui cordialități, Brandt nu s-a mișcat de pe scaun atunci când am plecat, cam după două ore de la venire.

— Era evident doar un zvon că Brandt s-ar fi lăsat de băutură, a spus Andrei atunci când ne-am întors în mașină.

A scos o foaie de hârtie și a început să scrie ciorna telegramei pentru Ceaușescu, referitoare la întâlnire, pe care urma să o semnăm amândoi. În esență se spunea că Brandt ar vrea să ne ajute.

Presa occidentală a adus la cunoștință publicului, pe 8 iulie 1979, că Yasser Arafat a fost primit la Viena de cancelarul austriac Bruno Kreisky, care a fost însoțit de Willy Brandt. Aceasta a fost prima vizită oficială făcută de reprezentantul Organizației pentru Eliberarea Palestinei într-o țară vest-europeană, și implică recunoașterea de către guvernul austriac și de Internaționala Socialistă a acestei organizații.

Atunci când ne-am întors, holul de primire și sala de mese din ambasadă erau puternic luminate. Ospătari îmbrăcați în să-couri albe și pantaloni negri, purtând mănuși albe, se vânzoleau peste tot, transportând tăvi, sticle și farfurii cu mâncare. Aceștia erau cu toții ofițeri DIE care fuseseră pregătiți pentru meseria de ospătari pentru înalta societate, în școala DIE. Morega și Constantin încercau din nou să ne facă, mie și lui Andrei, o impresie cât mai bună. Cina a fost somptuoasă, păstrând reputația acestei ambasade, despre care se știe că oferă dineurile cele mai elegante și intime, folosite agresiv de DIE pentru a-și crea ori consolida contacte de toate felurile.

CAPITOLUL XVI.

STABILIREA LA BLAIR HOUSE.

Mi-am petrecut ultimele câteva zile cu ambasadorul Nicolae Ecobescu, un colaborator al DIE și șef al biroului român de t protocol, zburând între Washington DC și Chattanooga, Dallas și Houston, New Orleans și New York, împreună cu reprezentanții Departamentului de Stat și ai Serviciilor Secrete, punând la punct ultimele amănunte ale planului și programului vizitei oficiale a lui Ceaușescu. Întors acum înapoi la Washington, mi-am petrecut întreaga dimineață împreună cu ambasadorul Nicolae și cu Ioniță, consilierul ministrului la Departamentul de Stat, unde ne-am ocupat de expoziția de fotografii cerută de Ceaușescu. Înainte de prânz am asistat, împreună cu cei doi, la deschiderea expoziției de carte în limbile grupurilor etnice din România, pe care Ceaușescu a comandat-o pentru a contracara criticile americane în legătură cu abuzurile politice împotriva drepturilor omului. Această manifestare a avut loc la biblioteca Martin Luther King din centrul orașului Washington, fiind etalate toate cărțile tipărite în limbile naționalităților conlocuitoare, care au putut fi găsite în România. Asemeni tuturor manifestărilor organizate de București, expoziția aceasta nu a scăpat nici ea o atât de bună ocazie de a contribui cu ceva la cultul personalității lui Ceaușescu: la un stand special erau arătate publicului toate lucrările scrise vreodată de sau despre Ceaușescu. Cei ce aveau legături cu Ambasada Română precum și agenții secreți ai bazei DIE au fost mobilizați pentru a forma o mică mulțime, așa încât presa română să poată relata după aceea: „Deja din primele ore de după deschiderea sa, expoziția română de carte s-a bucurat de mult succes.”

Pe 11 aprilie, în jurul orei cinci după-amiază, Ecobescu și cu mine ne-am dus la Baza Forțelor Aeriene Andrews, de lângă Washington. Acolo, împreună cu comandantul bazei, generalul Benjamin F. Starr jr. și cu reprezentanții oficiali ai Departamentului de Stat și ai Serviciilor Secrete, am avut grijă de detaliile de ultim minut. Exact la ora șase, avionul prezidențial Boeing 707 a aterizat pe aeroportul Andrews. După câteva minute șeful protocolului, Evan Dobolle, a urcat la bord și i-a invitat pe oaspeții români pe pământul american. La scara avionului, Ceaușescu și soția lui au fost întâmpinați de secretarul de stat Cyrus Vance și de soția acestuia, Grace, ca și de alți reprezentanți oficiali români și americani. De la aeroport Vance i-a condus pe cei doi Ceaușescu la reședința lor oficială, Blair House, aflată peste drum de casa albă.

Blair House era deja cunoscută din vizitele anterioare pe care soții Ceaușescu le făcuseră la Washington. La fel de familiarizat eram și cu

scenele Elenei, datorate faptului că bagajele nu ajunseseră o dată cu ea – acestea nu sunt niciodată transportate în coloana oficială – atunci când a sosit la Blair House. Ca să evit vreo altă criză, am rugat-o pe una dintre femeile ce se ocupau de casă să i-o prezinte. Vizitarea clădirii a început cu atelierul de pictură, în care se afla un splendid birou stil Queen Anne și un portret magnific al lui Montgomery Blair, pictat de Sully, și ' a continuat cu sala „Abraham Lincoln”.

— Aceasta este chiar camera plină de istorie în care Mr. Lincoln a semnat binecunoscuta Proclamație pentru Emancipare, a recitat teatral ghidul, arătând spre un portret în peniță al președintelui Lincoln, în sufragerie masa era pregătită pentru cina privată a soților Ceaușescu, cu tacâmuri prețioase și față de masă de damasc.

— Aceste splendide farfurii Lowestoft de pe masă au aparținut chiar familiei Blair, a spus tânăra femeie.

La primul etaj Elenei i-a fost arătat mai întâi dormitorul mare destinat lui Ceaușescu, învecinat cu o bibliotecă spațioasă, ambele decorate cu flori proaspete.

— Acesta este dormitorul dumneavoastră, doamnă, a spus ghidul, arătând spre o cameră cu un pat superb, cu baldachin pe toate părțile. Cu toate că nu a putut fi relustruit în timpul care a trecut d'e la vizita din 1957 a reginei Elisabeta, a continuat ea, acest apartament se numește Odaia reginei și în ziua de azi.

Cu aceasta ghidul a terminat, urându-i Elenei o ședere plăcută.

— Închide ușa, Pacepa, s-a auzit vocea ei uscată, răstindu-se deodată. După ce am executat ordinul, a explodat:

— Ia uită-te la șarpele ăsta veninos. Nu m-a văzut până acum în viața ei și” uite cum mă comandă pe mine să dorm aici și nu cu Tovarășu'. Asta este camera de luat peste picior!

Imitând vocea femeii-ghid, a continuat:

— Avem o Proclamație pentru Emancipare”...Idioții ăștia mai au multă fasole de mâncat până să ajungă cu adevărat emancipați.

Apoi, uitându-se dezaprobator la niște pete de pe pereți:

— Asta-i a patra oară când sunt adusă în casa asta veche și mizerabilă. N-ai putut să găsești una mai nouă, sau să stăm la Sheraton? Sper că măcar n-or să ne mai turmenteze iar cu aerul lor condiționat tâmpit.

Aerul condiționat era una dintre cele mai mari dureri de cap pe care le aveam în timpul vizitelor prezidențiale pe care le pregăteam. La scurt timp

după ce a preluat puterea, după moartea predecesorului său, Gheorghiu-Dej, Ceaușescu s-a întors dintr-o vizită secretă făcută la Moscova cu o durere stăruitoare de gât. Gheorghiu-Dej a murit din cauza unei forme de cancer care a evoluat deosebit de repede, primele simptome care i-au apărut fiind niște dureri în gât, la puțin timp de la întoarcerea sa dintr-o vacanță petrecută în URSS. Cu toate că nu a spus-o niciodată în public, în cercul său de prieteni intimi Ceaușescu pretindea că are dovezi de necontestat că cei de la Kremlin l-au asasinat pe Gheorghiu-Dej prin iradiere, din cauza nesupunerii sale. Acesta este motivul pentru care primele dureri de gât l-au făcut pe Ceaușescu să intre în panică, în secret, au fost aduși la București doctori din toate colțurile lumii, pe parcursul unei perioade chinuitoare de câteva săptămâni. În cele din urmă un doctor bătrân și foarte conservator din Germania Federală l-a pus la punct în mod direct:

„Domnule, vorbești mult prea tare iar coardele dumneavoastră vocale sunt îngrozitor de iritate.

Prescripțiile doctorului au fost și ele de modă veche: ceai de mușetel și să evite să stea în curent, fie el provocat chiar și de instalația de aer condiționat ori de evantai. După aceasta toate avantajele au fost îndepărtate din reședința lui, iar sistemul de aer condiționat instalat în clădirea Comitetului Central al Partidului Comunist Român a fost demontat, în timpul vizitelor pe care le-a făcut în străinătate, în special în America de Nord și de Sud, am întâmpinat greutăți de nedescris în încercările de a opri aerul condiționat în toate clădirile pe care urma să le viziteze. De nenumărate ori s-a întâmplat ca ministrul afacerilor externe, împreună cu alți demnitari care îl însoțeau pe Ceaușescu în străinătate, să-și petreacă nopți întregi acoperind cu ziere făcute ghemotoc gurile de ventilație și orificiile de aerisire, după ce Ceaușescu descoperea un curent imaginar în dormitorul său.

În acea zi i-am raportat Elenei că s-a avut grijă de toate, deși eram personal convins că aerul condiționat nu va fi întrerupt în locuri ca Centrul Spațial NASA din Houston sau Texas Instruments din Dallas.

Părăsind-o pe Elena, m-am dus să caut echipa de electricieni care, imediat după sosirea noastră, au început să verifice dacă nu au fost amplasate mijloace tehnice de ascultare și urmărire. Aceștia trebuiau să „mature” toți pereții, podelele, tavanele și mobilele din camerele care urmau să fie folosite de Nicolae și Elena Ceaușescu. I-am găsit la al doilea

etaj, verificând dormitorul lui Ceaușescu și biblioteca alăturată, în care acesta din urmă trebuia să se întâlnească cu ministrul de externe și alți membri ai anturajului său a doua zi de dimineață, foarte devreme. Toate aceste camere fuseseră deja controlate, în căutarea microfoanelor, mai devreme, în aceeași zi, după ce Blair House fusese predată românilor, de către experții tehnici ai DIE, care sosiseră la Washington sub acoperirea de curieri diplomatici, însă Ceaușescu vroia întotdeauna ca propriul serviciu de protecție să verifice încă o dată cel puțin dormitorul, camera de lucru și sufrageria.

HAIŢELE SPECIALE ALE TOVARĂŞULUI.

Bagajele lui Ceaușescu au sosit după o oră în două camioane escortate ale Serviciilor Secrete, însoțite de croitorul familiei prezidențiale, doi membri români ai gărzii de corp și maiorul Ni-colac Popa, care era un fel de valet de înalt rang. Hainele familiei Ceaușescu deveniseră de mai mulți ani o problemă majoră de stat a României. Totul a început în 1972. Eram cu Ceaușescu în Cuba, alunei când Fidel Castro i-a povestit că a descoperit un complot organizat de CIA. Spionii americani urmau să-i toarne în interiorul pantofilor o otravă care ar fi făcut să-i cadă părul – iar un Castro fără barbă ar fi fost de neimaginat! La câteva zile după aceasta Ceaușescu a hotărât că nu va mai îmbrăca niciodată niciuna dintre haine de două ori. În același an au fost create secții speciale pentru confecționarea hainelor în cadrul Direcției a cincea a Securității, care era serviciul său de securitate pentru paza personală. Ceaușescu neprimind nici un salariu, toate cheltuielile sale sunt plătite din două conturi secrete, unul aparținând Comitetului Central al partidului iar celălalt Securității. În general partidul îi plătește casa iar Securitatea are în sarcină tot ce poate fi produs, confecționat, și are legătură cu protecția sa, inclusiv mâncarea și îmbrăcămintea. Noua secție a Securității concepea și producea tot ceea ce Ceaușescu și-ar fi dorit să îmbrace: pălării fine de fetru pentru mers la birou și șepci stil Lenin pentru vizitele în fabrici, pardesic croite din stofă și mantale matlasate pentru iarnă, în stil sovietic; costumele de zi cu zi făcute din materiale englezești și uniforme de vânătoare în stil german; pentru încălțat, ciorapi de mătase, papuci.îmblăniți, pantofi negri din piele fină de vițel, tip Oxford și cizme solide de vânătoare având în interior încălzitoare electrice, ca să numesc numai câteva dintre aceste obiecte.

Toate hainele lui Ceaușescu sunt împachetate în saci mari și grei de plastic, sigilați cu echipamente electrice de înaltă frecvență. Aceștia sunt

depozitați într-o clădire-în care temperatura >ste păstrată la nivel constant, ca și umiditatea aflată în apro-oierea reședinței din București, iar regula este că depozitul trebuie să aibă în permanență în stoc marfă pentru un an întreg: 365 de costume, 365 de perechi de pantofi și așa mai departe. Toate lucrurile care au fost îmbrăcate o dată sunt șampilate cu cerneală colorată, pentru a nu fi refolosite din greșeală, apoi sunt arse într-un cuptor. Atunci când călătorește, hainele îi sunt șampilate, ca. de obicei, la sfârșitul zilei, apoi depozitate în cuferc speciale, pentru a fi duse înapoi la București și arse. Ceaușescu nu este în nici un fel sentimental. Nu are nici un animal favorit, ca să nu mai vorbim de haine sau de oameni pe care să vrea să-i păstreze în preajma sa.

În anul 1974 au fost create și secții speciale de îmbrăcăminte și încălțăminte pentru femei, special pentru Elena, astfel încât în curând i s-au creat și ei rezerve pentru un an întreg, pe care le avea oricând la îndemână. Nu după mult timp însă, Elena s-a săturat de regulile severe de securitate și a început să trișeze, adăugându-și la garderoba de fabricație românească o cantitate însemnată de haine cumpărate de la Paris și Londra. Trișa de altfel și în privința altei reguli, dând ordine ca unele dintre hainele ci favorite să nu fie șampilate și arse. Elena era în aceeași măsură Sentimentală și superstițioasă în legătură cu îmbrăcămintea ci. Dacă simte că o anumită rochie i-a purtat ghinion, atunci o sfâșie eu mâna ei, chiar înainte de a fi fost șampilată și arsă; dacă o alta parc să-i fi adus mai degrabă noroc, atunci o va ține |i o va tot purta, în vara anului 1978 garderoba ei era deja de vreo trei ori mai mare decât cea a lui Ceaușescu.

Inginerul chimist Nicolae Popa era cel ce avea misiunea, încă de mai mulți ani, să protejeze hainele și persoana lui Ceaușescu împotriva contaminării chimice, radioactive și bacteriologice. Principalele lui sarcini erau de a asigura securitatea bagajelor familiei Ceaușescu în timpul transportului, de a dezinfecă toate obiectele cu care ei urmau să între în contact, de a instala detectoare de radiații peste tot și de a face analizele chimice ale mâncării lor, folosind un laborator portabil. Popa era de asemenea răspunzător de aducerea întregii cantități de mâncare de care aveau nevoie soții Ceaușescu în timpul călătoriilor, transportând-o în niște frigidere speciale, sigilate, ce conțineau absolut de toate, de la produsele cele mai simple ca unt, făină, sare, zahăr, ulei și oțet, până la crochetele favorite ale lui Ceaușescu> După ce a sosit la Blair House, Popa în primul rând a depozitat containerele frigorifice cu mâncare într-o cameră

învecinată cu bucătăria, punând pe unul dintre subordonații lui să le supravegheze în permanență.

Apoi Popa și un membru al gărzii de corp au mutat mai multe containercetuvă, de un gabarit deloc neglijabil, la etajul al doilea. Acestea erau umplute cu perne, garnituri de pat, prosoape și halate de baie, toate sterilizate, ca și rogojini și carpete pentru baie, în aceeași condiție, înainte să se apuce de orice altceva, Popa și mâna lui dreaptă, folosind dezinfectante puternice, au spălat peste tot pe jos, covoarele, fiecare bucată de mobilă din dormitor, din baie și din sufragerie, uscându-le apoi cu un aparat electric portabil. Au înlocuit toate garniturile de pat și de la baie' cu cele din containere, din care aduseseră destule, așa încât să ajungă atâta timp cât avea să -dureze vizita. Toate aceste operațiuni trebuiau repetate cu religiozitate în fiecare dimineață, personalul de întreținere de acolo nemaiavând permisiunea' să pună piciorul în aceste camere ori să schimbe așternuturile. Apoi Popa a instalat în fiecare dintre camerele apartamentului prezidențial detectoare de radiații nucleare. Atunci când a fost gata, generalul Nicolae Stan, șeful Direcției de protecție a lui Ceaușescu, și ajutorul lui au repartizat câte un gardian la ușa dormitorului precum și la fiecare dintre intrările din interiorul apartamentului prezidențial. Abia după ce au fost îndeplinite toate acestea, Popa a adus containerele cu haine în Blair House.

După câțiva ani mi-a căzut în mină cartea Blair House în interior, scrisă de Maiy Edith Wilroy, care a fost administrator aici din anul 1961 până în 1975. Ea a trăit pe viu experiența celor două vizite anterioare ale lui Ceaușescu în Statele Unite, care au avut loc în anii 1973 și 1975, ambele fiind pregătite de mine. Iată ce scrie ca: „Oamenii securității române erau puși să stea de pază prin casă. Lângă prima treaptă a fiecărei scări era câte unul, iar în fața isii dormitorului președintelui era un gardian de sen-iciu 24 de ore lin 24. A fost cea mai solidă proiecție pe care am yăznt-o vreodatăCei doi Ceaușescu au luat toate mesele numai în camerele lor serviți de ospătarul lor personal. Cameristelor li s-a spus că nu au voie și nici nu au de ce să intre în apartamentul conducătorului de stat. Atunci când s-au dus, după prima noapte a vizitei, să schimbe cearșafurile, H. s-a spus că nu este nevoie, într-una din dimineți o cameristă a reușit să intre în casă ducând în mână o tavă. Toată lumea era intrigată de atmosfera de mister care învăluisese acel loc. Ea ne-a adus la cunoștință că cei doi Ceaușescu își aduseseră cu ei propriile așternuturi, pe care le puseseră pe

pat... Am crezut că rufele pe care le aveau le-au dat la spălat la ambasada lor, căci nu am văzut niciodată vreuna în spălătoria noastră.”

UN SPION CA AMBASADOR.

Eram în camera Lincoln, admirând măreția lui Francis Pres-ton Blair, atunci când am fost informai că Ceaușescu m-a invitat la masă. În timpul vizitelor în străinătate nu era ceva neobișnuit pentru mine să mă așez cu el la masă pentru a lua prânzul sau cina, ori pentru a juca șah. În această seară anume am cinat numai cu soții Ceaușescu și mi-a fost cât se poate de clar de la început că de fapt vroiau să afle amănuntele de ultimă oră în ceea ce privea vizita lor în Statele Unite. Imediat după ce ospătarul a ieșit, Ceaușescu a dat drumul unui casetofon portabil, care să ne acopere vocile și, ca de obicei, m-a întrebat:

— Ce mai este nou?

— Ambasadorul și șeful bazei au pregătit pentru dumneavoastră un raport confidențial, am replicat, scoțând din geantă o foaie de hârtie.

— Cine altcineva mai știe că Nicolae ține de tine?

Îmi puna aceeași întrebare de câte ori menționam numele ambasadorului Nicolae. Cu toate că ideea ca ambasadorul din Washington să fie ofițer de spionaj foarte bine acoperit, ca și decizia finală îi aparțineau întru totul. Lui Ceaușescu i-a fost întotdeauna teamă că o scurgere de informații ar putea supăra Casa Albă și i-ar strica imaginea liberală, de deschidere către Occident, pe care se străduise atât de mult să și-o facă la Washington.

— Numai încă trei oameni, tovarășe: ministrul de interne Teodor Coman, șeful de personal al DIE, generalul Nicolae Ceaușescu și cu mine.

— Mi s-a spus că tu și cu Nicolae Nicolae sântei prieteni cu Ion Voicu și că tu cânti împreună cu el la vioară. Este adevărat?

— Da, tovarășe.

— Este Nicoale destul de integru ca să poată să-și țină în secret gradul militar și misiunea de spionaj pe care o are?

— Eu consider că este.

Elena, care stătea la masă față în față cu Ceaușescu și alături de mine, s-a băgat în discuție:

— Cum poate să fie de încredere unu' care cântă la vioară? După o pauză a continuat:

— După câte am auzit are o vioară îngrozitor de scumpă. S-a uitat apoi la mine întrebător.

— Are o Guarnieri del Gesu din secolul al optsprezecelea, pe care a primit-o cadou de, la o firmă vest-germană pe când era ministrul comerțului exterior.

— Dacă este o antichitate ar trebui luată în custodie guvernamentală.

— Primul-ministru i-a dat lui Nicolae aprobarea s-o păstreze.

— Și cine se crede primu' ministru că este? Un idiot, asta este. De câte ori ți-am spus, Nicule, că nu mai avem nevoie de prim-ministru?

GATA PENTRU PRESA AMERICANĂ

— Ce se aude cu expoziția de carte pe care am cerut-o? m-a întrebat Ceaușescu.

— S-a deschis astăzi la biblioteca Martin Luther King din Washington. Este inclus și un stand special unde sunt expuse cărți scrise de și despre dumneavoastră.

— Auzi la el, Nicule. în toată America asta n-au putut să cosească un loc mai bun decât o bibliotecă pentru negri! s

— Directorul bibliotecii a deschis expoziția printr-un discurs în care vă prezenta ca pe un gânditor strălucit și o personalitate politică a cărei dragoste pentru carte a influențat favorabil întregul curs de dezvoltare al publicațiilor din România.

— A zis el „gânditor strălucit și personalitate politică”?

— Exact așa a spus, tovarășe Ceaușescu. Am fost acolo.

— Despre mine nimic?

— Ba da, tovarășă Elena, am mințit eu. A vorbit și despre dumneavoastră. Și portretul dumneavoastră este acolo, alături de cel al tovarășului.

— Ceva nou despre internul de la televiziune? a continuat Ceaușescu calm.

— Da. ABC insistă să înregistreze interviul mâine după-s amiază, așa încât să poată transmite câteva părți din el în timpul știrilor de ultimă oră de mâine seară, fiind prima zi a vizitei oficiale, urmând ca întregul interviu să fie dat duminică, 16 aprilie, în cadrul emisiunii „întrebări și răspunsuri”.

— Cine ia interviul? Cineva cunoscut?

— Da, tovarășe, Barbara Walters. Este cea mai bună de la ABC.

— O femeie? O femeie care să-ți ia interviu, Nicule? Da' asta-i chiar de tot! Ia mai zi o dată, cum o cheamă?

— Barbara Walters.

— Nu cumva este scorpia aia care i-a luat și lui Fidel Castro interviu și a făcut circ din viața lui personală, cu nevastă-sa care a fugit în străinătate și cu aventurile lui amoroase? Aia c?

— Nu-mi amintesc, tovarășă Elena.

— Nenorociții. Asta sunt cu toții, nenorociți, nu altceva. Ți-am spus eu. Totu' este un complot împotriva ta, Nicule, nici vorbă să fie altceva. Altfel de ce, din două sute de mii de americani au găsit-o numai pe scorpia aia să-ți ia interviu? E un complot ca să te compromită, tovarășe. Nu-ți dai seama?

După ce a ajuns la această concluzie, Elena, furioasă, s-a ndicat ostentativ de la masă, lăsându-și friptura numai pe jumătate mâncată și ieșind din cameră.

Cine se ocupă de interviu? a întrebat Ceaușescu.

— Ioniță. Este un om cu tact și are ani mulți de experiență în Statele Unite.

— Aranjează interviul în programul de mâine. Și nu uita, tu și cu Nicolae o să răspundeți cu capu' dacă aia mă întreabă ceva despre tovarășa Elena sau despre familie.

Discuția 'a continuat timp de aproape două ore, pe Ceaușescu interesându-l aproape totul, de la regulile de protocol de la Casa Albă până la numele oficialităților americane desemnate să-l întâmpine pe aeroportul din New York în ultima zi a vizitei. Este foarte serios, sistematic și meticulos atunci când își pregătește vizitele în străinătate.

GAMBITUL REGELUI CONTRA LUI HRUȘCIOV.

După cină m-am scuzat și m-am retras, dar curând a venit la mine un membru al gărzii de corp și mi-a spus:

— Tovarășul Ceaușescu vă invită la o partidă de șah.

De fiecare dată când mă cheamă la el să jucăm șah, îmi amintesc descrierea pe care i-a făcut-o conducătorul Partidului Comunist din Spania, Santiago Carillo, la scurt timp, după ce Ceaușescu a venit la putere.

Carillo a venit la București ca oaspete personal al lui Ceaușescu, pentru a inspecta un centru secret de pregătire paramilitară pentru comuniștii spanioli, înființat de Partidul Comunist Român, cu ajutorul profesional al DIE. După o lungă zi de exerciții de tragere. Carillo, un subtil cunoscător al psihologiei comuniste, s-a lansat într-o discuție cu unul dintre tovarășii lui spanioli, evident fără să-și imagineze că tot ce spune se înregistrează

pe bandă. L-a calificat pe Ceaușescu drept un incult dar posedând inteligență nativă și având o solidă pregătire marxistă; un om de o moralitate exagerată, așa cum au toți țărani, și aparent modest, dar clocotind de o ambiție personală nelimitată, un conducător care va da o nouă dimensiune internațională cultului personalității.

— în orice caz, a concluzionat Carillo, până acum arată ca un jucător de șah care încă nu a învățat să piardă.

Acum, după ce au trecut zece ani, Ceaușescu tot nu a învățat & piardă,' nici în politică, nici în șah.

Ceaușescu a cerut să i se aducă vinul preferat, „Galbină de ndobesti”, și a dat drumul la casetofonul stereo portabil, punându-l să meargă tare și, încă înainte să-și fi terminat prima sticlă a devenit foarte vorbăreț. Atunci când este departe de casă, liosit de filmele lui preferate, îi place să-și încheie ziua cu vin și cu coniac, reminiscență a timpurilor de mult apuse, petrecute l'a tară. Cunoșteam pe de rost toate poveștile pe care mi le spunea. Singura diferență care apărea era că de fiecare dată când le relata, rolul său personal devenea din ce în ce mai important.

În seara aceea Ceaușescu a început, ca de obicei, cu gambitul regelui și cu poveștile despre groaznicele beții ale lui Stalin. Își aducea aminte de cinica plăcere a conducătorului sovietic de a-i obliga pe oaspeți să bea, până îi aducea în situații jenante și chiar dizgrațioase. Apoi și-a adus aminte de o vizită la Moscova în care, în timpul dejunului de despărțire, Stalin le-a ordonat ospătarilor în secret ca vinul să le fie servit oaspeților români amestecat cu vodcă în loc de apă minerală. A continuat să povestească, spunând că același vin cu vodcă a fost servit și membrilor echipajului ce avea să piloteze avionul românesc și că acesta a fost adevăratul motiv pentru care avionul prezidențial s-a lovit de un copac, la întoarcerea de la Moscova, accident în care ministrul Grigore Preoteasa și trei membri ai echipajului și-au pierdut viața, iar președintele Chivu Stoica a fost rănit.

— Eu abia am scăpat cu viață, încheia Ceaușescu dramatic. Povestea în sine era de fapt adevărată, numai că nu el, ci predecesorul său, Gheorghiu-Dej, fusese cel care scăpase ca prin minune cu viață, iar conducătorul de la Kremlin fusese Hrușciov, nu Slalin.

Schimbând subiectul, Ceaușescu și-a adus aminte de propaganda occidentală, în special după moartea lui Stalin, proclamând că guvernele

din estul Europei erau susținute la putere numai de trupele sovietice de ocupație.

— Dacă nu aş fi făcut ce-am făcut, a spus Ceaușescu, România putea să fie astăzi o republică sovietică. Dar nu am ^rut niciodată retragerea rușilor. Nu eu. L-am avut pe „bătrânul bolșevic” care să facă asta. L-am avut pe Bodnăraș.

Emil Bodnăraș a fost un ofițer militar de origine burgheză care s-a pus în serviciul Uniunii Sovietice la începutul anilor '40. Acolo a devenit membru al Partidului Comunist Sovietic și ofițer în Armata Roșie, iar în 1944 a venit în România cu primele trupe sovietice.

— Bodnăraș era perfect pentru ceea ce aveam eu în cap Ceaușescu și-a mai comandat o sticlă de vin și mâncarea preferată, brânză cu roșii și cu ceapă, după care a continuat:

— în timpul unei vizite secrete pe care a făcut-o Hrușciiov} « România, l-am pus pe Bodnăraș să iasă în față. El a cerut retragerea trupelor sovietice din România, spunând că aceasta ar ajuta la neutralizarea propagandei occidentale, care afirma că guvernul României nu ar fi în stare să rămână la putere fără baionetele rusești. Numai Bodnăraș, ca „bolșevic bătrân” ar fi putut ridica problema asta, atât de delicată, și mă bucuram că era acolo și a făcut-o. Și Hrușciiov a muscat din momeală. Nu mă interesează ce spun alții despre el, dar Hrușciiov era foarte deștept, și sânl foarte mândru că am fost în stare să-l păcălesc. Cu toate că abia după o vreme s-a hotărât Hrușciiov cu adevărat să-și retragă Armata Roșie și numai după ce i-am dat niște informații tehnologice militare fantastice. M-am hotărât, în semn de mulțumire, să-i fac lui Bodnăraș cea mai luxuoasă reședință care a existat vreodată. I-ai văzut bazinul de înot, din marmură, și sala de cinema?

Și această poveste, în principiu adevărată, conținea câteva schimbări, în favoarea lui Ceaușescu, evident. Nu Ceaușescu, ci Gheorghiu-Dej a fost cel care a condus discuțiile cu Hrușciiov. Nu Ceaușescu, Gheorghiu-Dej a fost cel care l-a instruit pe Bodnăraș cum să i se adreseze lui Hrușciiov, pe vremea aceea Ceaușescu fiind mai mic în rang decât Bodnăraș. Nu Ceaușescu, ci tot Gheorghiu-Dej i-a construit lui Bodnăraș faimoasa vilă, chiar vizavi de reședința sa. Respectul pentru adevărul istoric nu a fost niciodată printre prioritățile lui Ceaușescu, el manipulând mereu trecutul pentru a-și construi lui însuși o imagine bună.

Decizia de retragere a trupelor sovietice din România a fost anunțată în iulie 1958. la întâlnirea de la Moscova a Comitetului Politic Consultativ al

Pactului dela Varșovia.

„_fti aduci aminte de vizita aia pe care a făcut-o în Romani:!

'n timpul căreia Hrușciiov începuse să ne dea lecții cum se „nsământcază porumbul hibrid? a continuat Ceaușescu, hohotind de răs.

Am fost și cu de față la acea întâmplare, când lui Hrușciiov,*a fost arătată în secret o imensă colecție de material genetic pentru porumb hibrid furat de români de la guvernul Statelor Unite și de la fermele private ale americanilor.

După cei câțiva ani de secetă dezastruoasă și foamete care au urmat războiului. Bucureștiul și-a legat speranțele de porumbul – hibrid, făcut celebru de fermierii americani, în urma unor înțelegeri bilaterale, zeci de ingineri agronomi români, care erau de fapt ofițeri și agenți de informații, au fost trimiși în Statele Unite, împrăștiați prin institutele statale sau federale de cercetări.și pe la organizațiile și fermele particulare, au colectat de-a lungul anilor mii de kilograme de materiale genetice pentru reproducerea porumbului hibrid american în România. Un pachet diplomatic special transporta regulat aceste materiale la București, fără să le producă deteriorări biologice. Mai mulți specialiști americani de valoare au fost recrutați, inclusiv un om de știință care lucra la Centrul de Cercetare al Departamentului pentru Agricultură al Statelor Unite, aflat în Beltsville, Maryland. Numai acesta din urmă nc-a furnizat întreaga colecție națională de hibrizi ai Statelor Unite, conținând peste 14 000 de soiuri și specii, care au devenit bazele standard pentru munca de cercetare în domeniu, în România.

Aceste materiale genetice i-au fost prezentate lui Hrușciiov în 1962. Acesta a cerut imediat ca respectiva colecție să fie împărțită cu Uniunea Sovietică, ceea ce s-a și întâmplat la câteva zile după aceea. Dar înainte de plecare Hrușciiov nu s-a putut abține să nu le țină românilor o lecție, în stilul lui binecunoscut, de om de la țară, despre cum credea el că trebuie însămânțat acest porumb hibrid, cum trebuie avut grijă de el, și cum trebuie recoltat.

Nici nu trecuseră zece ani de la această întâmplare până când România, folosind aceste materiale, a ajuns deja unul dintre cei mai mari producători de porumb din Europa. Sortimentele americane, cum ar fi Pioneer și Wyoming, create în Statele Unite după mulți ani de cercetare și mari eforturi, sunt acum produse în România, chiar și exportate drept hibrizi românești —” soim RH.

Ceaușescu a câșligat acea partidă de șah, a început alta, și tocmai ceruse o nouă sticlă de vin când Elena a intrat în cameră ținând în mână două figurine chinezești din lemn.

— Ia uite, Nicule. Nu-i așa că-s groaznice? Le-am cumpărat în timpul haltei de la Shannon. N-au nici măcar vreo strălucire frumoasă, și a trebuit să dau pe ele dolari americani. I-am spus nevastei ambasadorului că porțelanu' nostru românesc este mult mai strălucitor, și că ar trebui să-l exportăm în Marea Britanic, și ghici ce mi-a zis? Că porțelanu' englezesc și irlandez e mult mai faimos! E o babă tâmpită și zăpăcită.

Partida de șah era aproape remiză, dar m-am gândit că ar fi mai înțelept din partea mea dacă as pierde. Atunci când am plecat, Elena, cu halatul aproape deschis și purtat neglijent, răsfoia prin dosarul cu amănunte despre vizita în curs.

— Ia uite aici, Nicule, a spus ea, arătând cu degetul o pagină cu date biografice despre Jimmy Carter. Este fermier, cultivator de arahide. Fermier înseamnă țăran, nu-i așa?

CAPITOLUL XVII în camera mea din Blair House, ceasul de călătorie de pe noptieră arăta ora cinci fără câteva minute atunci când am auzit niște ciocănituri în ușă. Eram convins că cel care bătea nu putea să fie decât Aurel Florea, primul consul al Ambasadei Române. De meserie mecanic de tractoare, Florea nu era un tip strălucitor, dar era destul de practic pentru a-și da seama că trebuie să fie mereu punctual și respectuos cu superiorii. Condiția lui de om comun, invidiata abilitate de a simplifica până și cea mai întortocheată situație, împreună cu o bună intuiție a psihologici umane au fost cheile succesului carierei sale. După ce fusese căpitan în serviciul de informații din Londra, unde nu numai că a învățat bine limba engleză, dar s-a dovedit și un agent valoros, având contacte și legături în ambele partide politice importante din Marea Britanic, Florea s-a ridicat până la funcția de șef al DIE în spațiul Americii de Nord. Acum, când Ceaușescu făcuse din Statele Unite prima prioritate, Florea tocmai ajunsese șef de compartiment în Washington.

ADÂNCA PREȚUIRE CONDUCĂTORULUI.

Florea mi-a pus pe masă mai multe dosare, ce conțineau materialele pe care trebuia să le prezint lui Ceaușescu și Elenei în dimineața aceea. Primul dosar conținea telegrame primite din București. Cea mai importantă era cea semnată de Manea Mănescu, primul-ministru de atunci, care raporta pe două pagini întregi că totul era bine în România. Telegrama

se termina cu un exces de slugărnicie: „Noi, cei rămași în România, membri' ai Comitetului Politic Executiv, ai Consiliului de Stat și ai Consiliului de Miniștri, aflând cu vibrantă mândrie patriotică despre sosirea dumneavoastră la Washington, dorim să vă exprimăm atât dumneavoastră cât și tovarășei Elena Ccaușescu, adâncă noastră admirație pentru modul strălucit în care veți arăta poporului Statelor Unite și lumii întregi principiile de bază, contribuția României, precum și contribuția personală a dumneavoastră la problemele complexe ale lumii contemporane, întregul popor român, aprobând cu mândrie. entuziasm și adâncă recunoștință misiunea de pace pe care o întreprindeți în Statele Unite, este nerăbdător să-l vadă pe cel mai iubit și stimat fiu al poporului român și pe mulți iubita tovarășă Elena Ccaușescu întorși înapoi pe pământ românesc. Vă rugăm respectuos să aveți grijă de sănătatea dumneavoastră și să vă întoarceți la cârma țării noastre mai viguros ca niciodată.”

Elogiile sunt la fel de importante pentru Ccaușescu precum aerul pe care îl respiră. Sub această telegramă se mai aflau o grămadă de misive similare, trimise de alte organizații românești, toate lăudându-i cu elocvență pe Nicolae și Elena Ccaușescu. Multe dintre ele erau redactate, ca de obicei, de Popescu-Dumnczeu.

În cel de al doilea dosar se afla un raport comun întocmit de ambasador și de șeful local al DIE, descriind preparativele ce au fost făcute pentru vizita lui Ccaușescu. Era scris în același stil' bombastic, atât de adorat de Ccaușescu: / „Vizita în Statele Unire a Președintelui Republicii Socialiste România, tovarășul Nicolae Ccaușescu și a mult stimatei sale soții, este așteptată cu legitim interes de largi cercuri politice, diplomatice, industriale, de afaceri, precum și de jurnaliști, de cetățeni ai Statelor Unite, ca expresie a unei profunde stime și a respectului manifestat de opinia publică a Statelor Unite față de puternica personalitate a conducătorului statului român.”

Ccaușescu nu citește nici un raport în care nu este din abundență ridicat în slăvi.

În cel de al treilea dosar se afla un alt raport comun conținând remarci laudative făcute de personalități americane marcante la adresa vizitei lui Ccaușescu. Următorul conținea elogii aduse lui Ccaușescu de un număr de emigranți români stabiliți în Statele Unite:

— Sunt toți agenți ai noștri, mi-a șoptit Florea la ureche. Toți vor ține scurte discursuri în timpul întâlnirii de mâine dintre Tovarășu' și

emigranții români. O să fie perfect. Sunt scrise de noi cuvânt cu cuvânt.

Restul hârtiilor erau de aceeași natură. Toate erau scrise cu mașini speciale IBM. cu caractere mari, aflate doar în văzul lui Ceaușescu, mașini ce fuseseră trimise din timp din România, spre a fi folosite pe parcursul vizitei. Numai rapoartele speciale DIE, conținând informații din întreaga lume, erau scrise de mână, cu cerneală neagră, foarte lizibil. După ce a aflat la Moscova că un text bătut la mașină poate fi reconstituit prin monitorizarea impulsurilor unei mașini electrice de scris, a ordonat ca toate rapoartele ce conțin informații provenite din străinătate să fie scrise de mână.

— Ce mai este nou? m-a întrebat Ceaușescu atunci când ne-am întâlnit la ora șapte.

Atunci când se află în străinătate, regulile de dimineață sunt foarte stricte, începe întotdeauna la ora șapte fix, cu șeful serviciului de informații, urmat de ministrul de externe. Abia după aceea, îi primește pe ceilalți membri ai delegației, indiferent de gradul sau funcția acestora, chiar dacă primul-ministru, de exemplu, se află cu el în călătorie.

Cu ochelarii pe nas, Ceaușescu a răsfoit cu obișnuita satisfacție telegramele venite de la primul-ministru și de la diferitele organizații din România, apoi a citit cu atenție raportul despre preparativele americane pentru această vizită, precum și observațiile făcute despre ci de către personalități ale Statelor Unite.

— Aranjează-le într-o formă mai bună și dă-le la publicat în România. Și în Vest dacă se poate. Apoi mi-a mai ordonat:

— Dă-i și tovarășei Elena telegramele venite din România, în ultimii ani diviziunea muncii între cei doi devenise din ce în ce mai evidentă.

Ceaușescu o lăsa pe Elena să-și exercite autoritatea acasă, în timp ce el însuși se concentra pe problemele internaționale, întâlnirea mea cu Ceaușescu din acea dimineață a decurs absolut fără nici un fel de incident, de la început până la sfârșit. În ciuda celor șase ore diferență de fus orar între București și Washington, Ceaușescu era într-o formă cât se poate de bună, atât fizic cât și psihic, cu toate că este un om mic de statură și nu are o construcție athletică.

Pe când ieșeam de la Ceaușescu, Andrei tocmai ajunsese în fața ușii, ținând încă în mână aparatul de ras.

— Cum e înăuntru?

— Ca și afară.

La Washington era o dimineață splendidă de primăvară, cu mult soare. Andrei și-a pus aparatul d'c ras pe pervazul ferestrei, a bătut la ușa lui Ceaușescu și a intrat în camera de lucru fără să mai aștepte răspunsul acestuia.

— Tovarășa Elena a întrebat de dumneavoastră, mi-a spus omul de serviciu din camera de gardă. Este în grădină cu fotografii.

După ce a terminat cu oamenii aceia, care aveau datoria să o pozeze în fiecare zi, pentru colecția ei de fotografii, Elena Ceaușescu a pornit spre mine afișând un zâmbet dulce peste amănții ei dinți galbeni.

— Ce ai pentru mine astăzi, Pacepa? a mieunat ea uitându-se plină de speranță la dosarul pe care îl țineam sub braț.

— Câteva telegrame venite din București.

— Cileste-mi-le, dragă.

Îndată ce am terminat treaba aceasta, Elena Ceaușescu s-a îndreptat spre casă ținându-mă de mână și bâțându-se într-o parte și în alta.

— Ascultă, Nicule, a dat ea buzna la Ceaușescu, trântind ușa în spatele ei. Vreau ca toate telegramele astea să fie publicate.

Toate.

Mi-a smuls dosarul din mână și l-a aruncat pe biroul soțului ei.

— Dă-i lui Pacepa tot ce vrei să se publice. Se ocupă ci.

— Ai grijă să iasă toate, Pacepa. întorcându-se spre Andrei l-a privit de sus în jos:

— Ai de gând să stai toată ziua pe capu' Iu' Tovarășu'?

— Tocmai terminasem, Tovarășă Elena, a spus Andrei, bucuros că poate să plece.

— Dacă-i așa, hai să mergem afară, Nicule. Restul idioților tăi poate să mai aștepte. Este o dimineață foarte frumoasă.

După ce au plecat am fost anunțat că șeful echipei Serviciilor Secrete ale Statelor Unite, însărcinată să se ocupe de vizita lui Ceaușescu, era la intrare cerând o întrevedere imediată cu mine. A trecut direct la subiect:

— Se face o demonstrație împotriva președintelui Ceaușescu, între Blair House și Casa Albă. Ca să preîntâmpinăm întâlnirea cu ci va trebui să alegem alt traseu.

Nu există calamitate mai mare pentru Ceaușescu decât aceea de a vedea o demonstrație îndreptată împotriva lui; îl poate aduce într-o stare de nervozitate violentă și de nestăpânit. Se întâmplase de câteva ori, și numai să mă gândesc la așa ceva era un coșmar pentru mine. Prima dată când l-

am însoțit pe Ceaușescu în străinătate a fost în 1970, într-o vizită făcută la New York. Tocmai când se întorcea de la Misiunea Permanentă Română, venind de la prima întâlnire pe care o avusese la Națiunile Unite, a văzut un individ care purta pe el două pancarte, cerând lui Ceaușescu respectarea drepturilor omului în România. Când Ceaușescu m-a chemat la raport era complet desfigurat de furie și se plimba prin cameră ca leul în cușcă.

— Fă-l pe porcul ăla mizerabil să dispară de pe fața pământu-lui, mi-a ordonat el.

Protestatarul s-a dovedit a fi un român emigrant, numit George Boian, care avea o autorizație pentru demonstrație, valabilă pe toată perioada vizitei delegației române, și a continuat cu încăpățănare protestul în ciuda atât a promisiunilor cât și a amenințărilor diplomaților români. Serviciul Secret al Statelor Unite, foarte îndatoritor, a avut grijă să schimbe în fiecare zi rutele, astfel încât Ceaușescu să nu-l mai vadă pe demonstrant, însă în fiecare zi președintele trimitea pe câte unul din membrii corpului de gardă personală să vadă dacă individul mai este în ^stradă. De fiecare dată când afla că este tot acolo făcea o scenă înspăimântătoare. Datorită enervării pe care i-a provocat-o lui Ceaușescu, Boian a intrat în istoria contemporană a României. Timp de mulți ani numele codificat folosit de DIE în corespondență pentru demonstrațiile anti-Ceausescu a fost „Boian”.

Una dintre reacțiile cele mai furtunoase ale lui Ceaușescu a avut loc câțiva ani după aceea, atunci când a aflat dintr-o emisiune a postului de radio Europa Liberă că un român recent emigrat, Sergiu Manoliu, împreună cu mama lui, Carmen Manoliu, au organizat o demonstrație la Paris, în fața sediului UNESCO cerând respectarea drepturilor omului în România și a dreptului de emigrare și au afișat timp de câteva zile un portret îndoliat al lui Ceaușescu. Livid de furie, acesta a ordonat ca Sergiu Manoliu să fie „omorât în bătaie”, așa încât „nimeni altcineva să nu mai pângărească portretul președintelui României”... Ulterior, Sergiu Manoliu abia a reușit să scape cu viață dintr-o operațiune DIE, în care au fost folosiți teroriști francezi profesioniști ce primiseră azil în România, și care erau folosiți cu regularitate de DIE în contrabanda cu droguri și în acte de terorism.

— Hai să mergem acolo împreună, a sugerat șeful echipei Serviciilor Secrete, și am plecat imediat pe teren, să aruncăm o privire demonstranților și să stabilim o rută alternativă. Apoi m-am dus la Casa Albă ca să verific preparativele pentru sosirea oficială a lui Ceaușescu,

programată să aibă loc pe pajiștile din fața Casei Albe. Membrii comitetului de primire erau deja acolo: vicepreședintele Walter Mondale, secretarul de stat Cyrus Vance cu soția, adjunctul șefului Marelui Stat Major, amiralul James Holloway cu soția, ambasadorul Statelor Unite la București, Ru-dolph Aggrey și alte oficialități ale Departamentului de Stat, împreună cu decanul corpului diplomatic, doctor Guâllermo Se-villa-Sacasa. La ora zece și treizeci de minute a sosit și Ceaușescu, iar zâmbetul lui larg certifica faptul că nu văzuse nici o demonstrație împotriva sa. Din păcate buna lui dispoziție nu a durat prea mult.

LA CASA ALBĂ SE CÂNTĂ UN IMN GREȘIT.

Președintele Carter i-a făcut cunoștință lui Ceaușescu cu membrii comitetului de primire, garda militară a prezentat armele, iar orchestra a început să intoneze Imnul național al României. Americanii afixau o atenție respectuoasă, în poziție de drepti. Oricum, eu am rămas prostit, cu gura căs'cată. Se intona vechiul „România, patria”, de pe timpul capitalismului, și nu noul imn, introdus personal de Ceaușescu. Mi-am ridicat ochii către podiumul de onoare. Carter zâmbea larg, ca și cum ar fi vrut să arate că îi place melodicitatea imnului românesc. Degetele lui Ceaușescu se agitau furios, era negru la față, încercând să mă găsească cu privirea lui feroce. M-am străduit să-l informez pe secretarul Vance de greșeala făcută, și într-o clipă întregul comitet de primire, informat discret, era pus în încurcătură. Știrea a ajuns la deputatul James Holloway care, transmițând-o mai departe vicepreședintelui Mondale, a făcut un gest din care reieșea că se va ocupa de problema asta, apoi a făcut un pas înainte plin de importanță. Oricum, orchestra a continuat să cânte fără nici cea mai mică ezitare până la ultima notă, iar eu am știut că _nu mai era decât o chestiune de timp până când Ceaușescu mă va acuza că sânl agent CIA.

Restul ceremoniei, a continuat, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. În cuvântarea de primire, Carter a spus:

— Este de asemenea un mare câștig pentru mine, ca președinte, să am șansa de a mă consulta cu un conducător național și internațional, așa cum este oaspetele nostru de astăzi —”și a accentuat faptul că influența lui Nicolae și a Elenei Ceaușescu „în întreaga lume internațională este excepțională”.

Oarecum calmat, Ceaușescu i-a făcut Elenei cu ochiul, în timp ce aceasta îi afișa cel mai dulce zâmbet, peste dinții galbeni și bonți, în replică,

Ceaușescu a atins numai câteva din punctele lui favorite: egalitate între cei mici și cei mari, între țările dezvoltate și cele subdezvoltate, incluzând egalitatea dintre România și Statele Unite; că se consideră pe el însuși părintele drepturilor omului și un susținător de bază al acordurilor de la Helsinki, că este creatorul noii ordini economice internaționale.

După prima întâlnire oficială dintre cei doi președinți, Ceaușescu și însoțitorii săi s-au dus la Departamentul de Stat pentru a participa la un dineu oferit în onoarea sa de Vance. Eu am acompaniat-o pe Elena la un dineu oferit în onoarea ei de Mrs. Vance, în istoricul Woodlawn Plantation din Mount Vernon, Virginia. De-a lungul întregii călătorii, Elena nu a făcut altceva decât să se plângă. În primul rând pentru că ar fi trebuit cu adevărat să se afle la dineu cu soțul ei, nu să fie mutată pe la cine știe ce petreceri mărginașe, împreună cu nevestele americanilor.

— Sunt un conducător politic și un om de știință recunoscut internațional.

În al doilea rând i se părea incorect să fie escortată de Departamentul de Stat și nu de Serviciile Secrete, ca bărbatul ei.

— Eu nu sunt nevasta președintelui. Eu sunt a doua pe linie ierarhică după conducătorul României. Este clar, bă, pierde-vară?

În al treilea rând era imnul național.

— Numai pentru chestia asta ar trebui să fii dat afară și trimis în România pe jos.

Atunci când mașina a ajuns la Woodlawn Plantation s-a umplut paharul:

— Ia uită-te! Ce casă veche, împutită și înspăimântătoare. Tocmai aici, la marginea lumii. Și peste tot nisip. Trebuia să-mi spui să-mi iau bocancii, bă, imbecilule.

Ne-am întors la Blair House tocmai la timp pentru înmânarea cheii orașului Washington de către primarul Walter Washington și soția lui. După ceremonia de rutină și după ce a fost fotografiată din toate unghiurile de către reporterii români, Elena m-a împins într-un colț.

— Bă, tâmpitule, de ce nu' ne-ai zis că primarul este neam cu el?

Pentru Elena toți cei ce se numesc Washington trebuie să fie înrudiți cu George Washington.

În centrul camerei Ceaușescu dicta comunicatul pentru presa română: (>

— Cheia de aur a orașului Washington a fost oferită Președintelui Nicolae Ceaușescu... ca un simbol al prețuirii de care se bucură activitatea

politică neobosită a Președintelui român, dedicată bunăstării și progresului țării sale, cauzei păcii și înțelegerii în lume...

Elena ținea în mână cutia cu cheia, pe care mi-a întins-o:

— Află dacă e chiar de aur. Dacă e, să mi-o aduci înapoi; dacă nu, pune-o la un loc cu celelalte trofee ale noastre.

Barbara Walters tocmai sosise acolo împreună cu echipa ei. Ea era coșmarul Elenei, „harpia”, „vipera”, „vampira”, care vroia să sugă povesti murdare pe seama vieții personale a conducătorilor comuniști, în timp ce îl așteptam pe Ceaușescu să reapară, am avut neașteptata plăcere de a purta o lungă discuție cu ea.

A. fost incredibil de umană, de prietenoasă. Am discutat despre orice și despre toate, de la interviurile anterioare cu alți conducători până la viața ei particulară, despre fiica ei, pe care o iubea foarte tare, și despre frica ei de întuneric.

Seara, supeul dat la Casa Albă în onoarea lui Ceaușescu a început cu Imnul național al României.

— Acesta este cel bun, a spus Carter, scuzându-se vag pentru întâmplarea de dimineață.

Apoi ambii președinți au luat cuvântul, iar după-masă oaspeții au fost invitați să participe la un recital dat în sala de recepție.

— Programul nostru se intitulează „în memoria lui Ger-shwin”, a spus CÂârter cu subînțeles, conducându-i pe cei doi artiști până la pian.

REZUMATUL PRIMEI ZILE DE SUCCES întors înapoi la Blair House, Ceaușescu i-a invitat pe oficialii săi la un pahar cu vin. Elena m-a prins la ușa și era pe cale să-mi mormăie ceva la ureche, când Ceaușescu a observat: — Fermier o fi, dar nu-i țăran. Nu-i așa, Eleno? Era în mod evident cucerit de elogiile și zâmbetul lui Carter.

— Dar nici „gentălmene” nu e, Nicule. N-a avut nici ansamblu de muzică populară, nici balet și nici muzică simfonică în programul lui. N-a avut decât doi handicapați, unu' negru și unu' orb. După o scurtă pauză a continuat: Ce-au zis despre mine, Nicule? Era prea multă lume acolo, nu-mi mai aduc aminte.

— Lucruri frumoase, Eleno. Ceva că ești om de știință.

— Da' ce anume, Nicule?

Ceaușescu a cerut să fie adus interpretul său, Sergiu Celac, împreună cu transcrierea stenografiată a cuvântării lui Carter.

— Citește-ne ce a zis fermieru' despre tovarășa Elena.

— Da. A zis: „Eram cu totul nerăbdător și hotărât să fac o impresie bună soției Președintelui în seara aceasta, pentru că ea, prin propriile-i forțe, a devenit un distins om de știință, un chimist, și a realizat o mare activitate de cercetare”.

— Ce frumos. Dar despre Palade ce-a spus, dragă? a miorlăit ea mai departe. Parcă l-am auzit spunându-i numele.

— Am aici, a spus Celac. Președintele Carter a continuat după cum urmează: „Și am avut grijă ca în stînga ei să se afle cineva care să poată să i se adreseze în limba proprie a științei și cu care să mă pot lăuda că este un american distins, ca să pot arăta că țara noastră este superioară. De fapt doctorul Palade este laureat al Premiului Nobel, și vroiam să-i aduc la cunoștință doamnei Ceaușescu cât de avansați suntem în a-i educa pe americani, pentru a câștiga cele mai apreciate premii ale lumii. Așa că încercam să-i explic toate astea când, în mijlocul disertației mele, ci” — adică Palade, a completat traducătorul — „mi-a spus că s-a născut, a crescut și a studiat în România”...Cred că asta-i tot, a încheiat Celac.

— Ce frumos, a zâmbit Elena afectată. Iau și ei până la urmă un Premiu Nobel și până la urmă iese că ăla care îl luase e român. Este că-i adevărat ce spune mereu Tovarășu'? Nu există țară mai tare ca România și nici popor mai deștept ca noi.

— Întotdeauna este mult adevăr în ce spune Tovarășu', a aprobat Oprea. Este atât de sensibil. Celac, vrei să citești partea în care Carter a vorbit despre Tovarășu'?

— Scrie aici: „Mi-am petrecut o zi foarte plăcută cu președintele unei mari țări. Cred că este exactă afirmația mea că în calitatea sa de conducător al unei mari națiuni, nu a adus numai un uriaș, progres României, dar și-a asumat și un rol notabil de conducere în întreaga comunitate internațională”.

— Asta-i nemaipomenit. Nici eu nu aș fi putut să o zic la fel de bine, a mințit Oprea.

— A fost o încântare felul în care L-ați lovit pe Carter sub centură, a spus Vasile Pungan. Atunci când i-ați spus că Abraham Lincoln a fost marxist. Poți să găsești asta, Celac?

— Lasă că știu ce am zis, nu e nevoie de Celac pentru asta, l-a întrerupt Ceaușescu. L-am citat pe Marx, care l-a numit pe Abraham Lincoln „acest fiu cinstit al clasei muncitoare”.

— în timpul războiului civil din Spania a existat o brigadă de voluntari numită Abraham Lincoln. Aceasta a devenit un simbol pentru comuniștii americani, ceea ce este și astăzi, a completat Andrei, care îi dăduse lui Ceaușescu ideea cu Lincoln pentru acel discurs.

— și a mai fost o lovitură dată lui Carter, a izbucnit Pungan cu voce tare. Începuse să-și gâdile publicul, comentând faptul că America are două sute de ani vechime și că populația ei este venită aproape din toate țările Europei. Mare șmecherie! Și atunci i-ați zis-o, tovarășe Ceaușescu. I-ați spus că în 1980 România va aniversa două mii cincizeci de ani de la apariție, și că poporul român a fost dintotdeauna acolo, și acolo va rămâne pentru totdeauna. Asta a fost pe cinste.

— Celac, vrei te rog să citești ce a spus Carter despre conferința de la Helsinki, a cerut Andrei, care de obicei vorbește foarte puțin atunci când Elena este de față.

— A spus că România este „una dintre acele țări indispensabile în desfășurarea Conferinței pentru Securitate și Cooperare în Europa”.

— Aceasta este menirea ambasadei noastre de aici, a spus Andrei. Am tot susținut ideea aceasta aici, repetând-o iar și iar prin tot Washingtonul până i-a intrat și lui Carter în cap.

— Ia uitați-vă la el, tovarăși, a izbucnit Elena în derâdere. El a făcut asta. El face tot. N-ai nici o lună de când Tovarășul te-a numit ministru de externe și, gata, le-ai făcut tu pe toate, în țara noastră Tovarășu' este ăla care le face pe toate. Tovarășu', nu lu, bă, mascalzone.

Andrei se afunda tot mai adânc în scaunul său. Numai câteva zile după aceea, în timpul zborului spre Germania Federală, mi-a povestit cu câtă grijă a ocolit provocările în tot ce a însemnat relațiile lui cu Ceaușescu. Pungan a spart gheața, încercând în tot cursul acelei seri să abată discuția de la o turnură rea, către care părea să se îndrepte, și a sugerat să privim banda video pe care era înregistrată acea parte a interviului Barbarei Walters, care fusese transmisă la știrile de seară.

— Până la urmă n-a mușcat scorpia, a spus Elena atunci când scurta înregistrare a luat sfârșit. Și-a dat seama că dacă zicea ceva, avea de-a face cu mine.

— Interviul a fost mult mai lung, tovarășă Elena, a spus Oprea. Am fost acolo tot timpul. A fost incredibil, nemaipomenit. Vreți să ne citească Celac răspunsul pe care l-a dat Tovarășu' când l-a întrebat Barbara Walters despre relațiile actuale dintre România și Statele Unite?

— Da, am totul aici, a răspuns Celac, scoțând la vedere un alt carnet de notițe. Tovarășu' a spus: „Bineînțeles, mai sunt probleme care trebuie rezolvate... între care se află clauza națiunii celei mai favorizate și garantarea de către Statele Unite a unei mai mari libertăți a companiilor americane... care înseamnă garantarea celei mai noi tehnologii. Sub legile Statelor Unite companiile americane nu pot livra anumite tehnologii, fără aprobări speciale. Iată de ce le este necesară companiilor și firmelor americane o mai mare libertate de acțiune.” Asta este ce căutai, tovarășe Oprea?

NU SUNT BANI PENTRU TELEVIZIUNE COLOR

— Da, Celac. Nu este extraordinar? Este exact ce l-a rugat Brejnev pe Tovarășu'. Să obțină tehnologia interzisă, la care Moscova nu poate ajunge. Nici nu credeam că Tovarășu' o să atace atât de frontal. Este cât se poate de tăios.

— Hmm-hmm, a tușit Ceaușescu, încercând să-i atragă atenția lui Oprea. Apoi î arătat cu o mână la perete și cu cealaltă la ureche.

— Ah, am înțeles. Zidurile ar putea să aibă urechi, a zis Oprea cu voce tare, în timp ce Ceaușescu se uita la el tot mai acid.

— Este că e tâmpit, Nicule? Ce lot spui tu că Oprea ăsta este cel mai bun om al tău?

— Interviuul a fost excepțional, a aruncat Ion Avram, ministrul industriei grele, dându-i prietenului său Oprea o mână de ajutor. Ce bine ar fi dacă v-am putea prezenta color și la Televiziunea Română, într-o zi va trebui să facem și asta, tovarășe Ceaușescu.

— Ți-am mai spus de câteva ori, Avram, există considerente politice, asta ne oprește. Trebuie să ne hotărâm pe care din sistemele de televiziune să-l alegem: sovietic, americano-japonez, francez sau vest-german. Pe oricare l-am lua, se supără ăilalți, și n-am chef să supăr pe nimeni acum. Am nevoie de prieteni, nu de dușmani.

— Tovarășu' are perfectă dreptate, s-a amestecat Oprea în discuție, încercând să repare reaua impresie pe care tocmai o făcuse.

— Mai este și problema de bani, tovarăși, a continuat Ceaușescu, extinzând dialogul cu Avram la restul celor prezenți. Acum chiar că nu avem dolarii care ne trebuie pentru televiziune color. Coborându-și vocea a adăugat: Industria militară este cea în care trebuie să investim acum, nu industria alimentară sau de pantofi. Poporul nostru este destul de

ascultător, știe cum să-și strângă cureaua de la pantaloni. Poate să trăiască și de acum încolo fără televiziune color, ca și până acum.

— Da' la ce să ne mai gândim acum, Avrame, la televiziune color? a întrebat Elena. Nu le e de ajuns că le-am dat câte un televizor în fiecare casă? Nu-i așa, Opreo?

— Aproape, tovarășă Elena. Câte unul la cincizeci de case.

— Oricum, tâmpiții ar trebui să se mulțumească cu ceea ce au. De ce să le băgăm în cap ideea cu televiziunea color, Avrame? Ce, ai înnebunit?

În anul 1978 România și Albania erau singurele țări din Europa, care nu aveau televiziune color, în orice caz, în București a fost instalat de curând un mic sistem de televiziune color, importat numai pentru uzul familiei Ceaușescu. Atunci când a început să se zvonească, plecând de la niște scurgeri de informații provocate în timpul bețiilor lui Nicu Ceaușescu, că ar exista un pretins sistem de televiziune color numai pentru Ceaușescu, acesta din urmă mi-a ordonat să pornesc o acțiune de dezinformare prin care să răspândesc ideea că a avut loc numai o demonstrație a companiilor străine, nerăbdătoare să-și vândă României sistemele lor.

La ordinul personal al lui Ceaușescu, DIE a fost adânc implicată în obținerea informațiilor tehnologice complete a două dintre sistemele de televiziune color, care îl interesau pe el, respectiv sistemul francez SECAM, de care se interesau și sovieticii, și sistemul vest-german PAL.

— Atunci când o să aveți o tehnologie completă a ambelor sisteme îmi va fi și mie mult mai ușor să iau această decizie politică, a zis el făcând cu ochiul, la scurlă vreme după vizita noastră la Washington.

„CINE ERAU CUCOANELE ALEA ELEGANTE DE LA MASA TA?”

— Asta-i tot pentru seara aceasta, a spus Ceauscscu, golin-du-și paharul. Chiar înainte ca ultima persoană să părăsească incinta, Elena a sărit pe mine:

— Toată ziua mi-a stat pe limbă să te întreb: cine erau alea trei cucoane elegante cu care ai stat la masă aseară? Erau americance?

— Da, tovarășă.

— Căsătorite?

— Da, tovarășă.

— Neveste de' americani! Sunt sigură că am recunoscut-o pe aia simpatică cu care ai stat toată seara bot în bot. Nu era ambasadoarea?

— Ba da, tovarășă, era „Bertha”.

— Fantastic! Fan-tas-tic! Târfa aia la Casa Albă! Care va să zică nu scornise aiurea toate poveștile alea cum că ar avea ușa deschisă la Casa Albă. Asta-i nemaipomenit. Trebuie să ne ocupăm imediat de ca, să i-l aducem aici pe armăsarul ăla cu măciuca mare, dragă, ca să o întrebe tot ce știe despre Casa Albă în timp ce o călărește. Nevasta ambasadorului trebuie și ea să afle că nimic nu primești în ziua de azi pe gratis.

— Ce armăsar? Ce'târfa? s-a băgat Ceaușescu. Înainte ca ci să fi putut termina, Elena i se și așezase în poală, șoptindu-i la ureche ceva despre soția ambasadorului.

— Nu ar fi ceva nemaipomenit să avem un agent influent chiar în inima societății americane? am auzit-o pe Elena terminându-și recitalul.

— Va trebui să ne gândim la asta.

— Trebuie să-l trimitem înapoi pe amantul ăla al ci, Nicule. La început doar în vizită și după aia de tot.

— O să luăm o hotărâre în legătură cu asta cum ajungem înapoi la București, a declarat Ceaușescu.

— Asta trebuie să joace cum îi cântăm noi, Nicule.

— Da, Eleno, mai devreme sau mai târziu. Oricum, dacă vreodată ar încerca să gândească cumva că nu o să facă cum vrem noi, atunci nu avem decât să trimitem pe cineva care să-i arate pozele alea și să-i explice că s-ar putea ca vreun reporter de ziar să le găsească prin cine știe ce sertar de hotel.

În ziua în care am ajuns în Statele Unite, după ce mi-a fost arătat azilul politic, am făcut un raport 'asupra acestei operațiuni ostile îndreptate împotriva guvernului Statelor Unite. Am aflat ulterior că, în baza raportului meu, a fost deschisă o anchetă care a confirmat legătura amoroasă dintre „Bertha” și șoferul român.

INVENTAREA UNUI FIU PENTRU UN AMERICAN LAUREAT AL PREMIULUI NOBEL.

Brusc, Ceaușescu a schimbat subiectul.

— Astăzi l-am văzut pe Brzezinski la treabă. (Zbigniew Brzezinski era la acea dată consilier al Securității Naționale în administrația președintelui Carter). Polonezii s-au descurcat binișor să pătrundă la Casa Albă.

Ceaușescu îi consideră pe toți emigranții români, indiferent de cetățenia lor actuală, încă români, obligați să se supună ordinelor date de la București. Aceasta este o concepție comună tuturor celor din cercul sovietic.

Ceaușescu și-a continuat gândurile:

— Qți emigranți români avem în America, Pacea?

— Ceva peste 300 000, după documentele strânse de DIE.

— Asta-i chiar o mină de aur, am avea de unde scoate un român pe care să-l facem mâna dreaptă a președintelui Americii. Asta ar trebui să fie cel mai important scop al nostru în viitor. Ar trebui să avem și noi un Brzezinski al nostru aici, și nu numai la Casa Albă, da' și în Congres și în Departamentul de Stat.

— Vezi-ți de treabă, Nicule. N-au fost ei în stare să-l recruteze pe Palade, și știi cât de mult i-am bătut la cap. L-ai auzit pe Carter, când a ținut toastul, ce frumos a vorbit despre Palade și Premiul lui Nob'el, și ce apropiat este ăsta de președintele Statelor Unite?

Dr. George Palade s-a născut în România, a studiat acolo și s-a căsătorit cu fiica lui Nicoale Malaxa, unul dintre cei mai bogați oameni de afaceri ai României, înainte de era comunistă, în 1944 armata sovietică a ocupat România, iar Palade a plecat în curând din țară împreună cu soția lui și cu socrul, în direcția Statelor Unite. Când mai târziu a devenit directorul Institutului de Microbiologic din Statele Unite și a câștigat Premiul Nobel, Elena a ordonat ca el să fie recrutat „imediat”.

Palade a fost ținta agenților de recrutare DIE timp de mulți ani, dar când, în cele din urmă, și-au dat seama că loialitatea lui față de țara adoptivă este de nezdruclinat, Elena a adoptat o nouă tactică. Le-a ordonat celor de la DIE să creeze un imaginar copil nelegitim al lui Palade, presupusul fruct al unei oarecare legături amoroase pe care ar fi avut-o înainte de căsătorie, pe vremea când era încă student la Medicină în România. DIE a inventat acest copil, un fiu, cu hârtii în regulă, înregistrat în toate actele publice necesare, și au transferat această identitate unui ofițer al serviciilor secrete, care avea ca acoperire o bună carieră de inginer. Pe vremea când am părăsit Bueureștiul cu destinația Statelor Unite, DIE începuse deja cu succes o complicată operație prin care îl făcea pe Palade să-și „descopere” așa-zisul fiu, care era de fapt un ofițer mascat. DIE era convinsă că povestea romanțioasă a „fiului”, la un loc cu niște vechi fotografii ale „tatălui”, împreună cu farmecul personal și competența profesională ale „inginerului”, îl vor face pe Palade, o dată intrat în contact cu el, să încerce tot ce i-ar fi stat în putință ca să-i obțină „fiului” viza de plecare din România. Ccausescu se pregătise îndelung el însuși

pentru întâlnirea cu Palade, căruia avea să-i „cedeze”, aprobând cu generozitate acest act de clemență.

— Șampanie! a ordonat deodată Ceaușescu. Și aduceți-mi-l încoace pe Celac.

Ospătarul a apărut imediat cu Cordon Rouge și Ceaușescu a golit două pahare, apoi și-a întrebat interpretul:

— Ia caută unde vorbea Carter despre mine și Georgia lui.

— Da, Tovarășu'. Celac era întotdeauna pregătit când era chemat la Ceaușescu. A spus, referindu-se la dumneavoastră: Aceasta este a patra vizită a președintelui în țara noastră, iar după ce va pleca în Washington va călători spre Chattanooga, apoi la Dallas și Huston. Va vizita de asemenea și New York. Din păcate, nu va ajunge și în Georgia (râsete) pe durata acestor vizite. Păstrează însă aceasta ca secret pentru viitoarea dată când va veni pe la noi”.

— Exacți. Desert, chiar așa a spus. Desert. Mulțumesc, Celac, a zis Ceaușescu concedindu-l pe interpretul printr-un semn făcui din mână.

— Păi, hai să luăm desertul, Pacepa, a sopleit el căl de moale a puiut, după ce a ieșii Celac. Vreau să încep imediat să-l aprovizionezi pe Billy cu bani prin agențul tău liberian și prin fratele lui din Londra. Operațiunea Billy trebuie să aibă loc aici, sub ochii americanilor. Te folosesc de Londra și Liberia, înlocuiește-ți imediat pe unul din cei mai buni ofițeri ai tăi la biroul pe care l-am deschis în Allania. Trebuie să facem roșii de material logistic pentru viitor. La ora când voi face următoarea mea vizită aici, Billy va trebui să fie un agent productiv de bază. Și alunei mă voi duce în Georgia pentru desert!

În loc pe lângă biroul, Ceaușescu mi-a ordonat să găsesc un mijloc pentru ca Elena să participe la ceremonia semnării declarației comune, programată să aibă loc a doua zi după-amiază la Casa Albă. Am încercat să-i explic că, după câte știam eu, nu mai existase un asemenea precedent la Casa Albă, și că soția lui era așteptată de Rosalynn Carter, cu care urma să se ducă să viziteze Muzeul Național de Istorie și Tehnologie, unde urma să participe și la un dîneu oficial. Ceaușescu, dintr-o dată obosit, mi-a tăiat-o scurt:

— Schimbă programul. Fă-o pe Rosalyn să priceapă că asta e cea mai arzătoare dorință a lui tovarășa Ceaușescu.

CAPITOLUL XVIII.

După afacerea Watergate, Ceaușescu a început să urască Congresul Statelor Unite, făcându-l responsabil pentru demisia lui Richard Nixon, în care el făcuse investiții pe termen lung. În orice caz, la Ceaușescu toate scopurile politice au avut la bază doar sentimentele lui personale. Atunci când pregăteam vizita în curs mi-a cerut să-i pregătesc în program cât mai mulți kongresmeni posibili. Pentru Ceaușescu, în general, numărul este ceea ce contează, mai mult decât orice altceva. Și fri special numărul de oameni.

— Republicanii să nu fie prea mulți. Aștia sunt reacționari. Acesta este cuvântul pe care îl folosește eu precădere Ceaușescu pentru anticomuniști.

De asemenea preferă membrii Senatului celor din Cameră:

— Aștilanți au termene de investiție prea mici.

SENATORUL JACKSON ADOPTĂ O ATITUDINE DURĂ în acea dimineață Ceaușescu a avut ca invitați, la micul dejun din Blair House mai mulți senatori: Alan Cranston, Edward Kennedy, Ted Stevens, Adlai Stevenson, Abraham Ribicoff, Harrison Williams și Jacob Javits. Cu câteva momente înaintea venirii acestora, Ceaușescu mi-a ordonat să-l întretin pe senatorul Henry Jackson, programat pentru o întâlnire în dimineața aceea, în cazul în care micul dejun avea să dureze mai mult decât fusese stabilit.

— Încălzesc-l, fă-l să fiarbă. Jackson nu este numai președintele Compartimentului pentru Energie al Senatului și al Comitetului resurselor naturale, dar este și evreu, îți aduci aminte care sunt resursele noastre naționale cele mai valoroase, nu-i așa, m-a întrebat el. Petrolul, evreii și nemții! a adăugat, fără să mă aștepte răspunsul meu. Va trebui să scoatem de la ei cât mai irâulți bani posibil.

În 1975 Statele Unite au acordat României clauza națiunii celei mai favorizate, însă amendamentul adus de Jackson-Vanik la Actul de Schimb din 1974 lega reînnoirea anuală a acestui statut de respectarea drepturilor de emigrare. Am devenit astfel unul dintre puținii oameni direct responsabili cu păstrarea respectivului acord avantajos, iar întâlnirile mele precedente cu senatorul Jackson avuseseră același scop.

În discuțiile cu Ceaușescu din acea zi Jackson a fost politicoasă, însă foarte fermă, concentrându-se în special asupra respectării drepturilor omului și a libertății de emigrare. A declarat pe un ton calm, egal, că, bazându-se pe propria lui experiență, a observat că Bucureștiul a încercat în mod repetat să trișeze în legătură cu emigrarea; că situația de atunci, în conformitate

cu unele dovezi verificabile pe care el le avea, era departe de a fi satisfăcătoare; că emigrarea și drepturile omului erau încălcate sistematic de București; că emigranții români sunt forțați prin diferite metode să participe la operațiuni de spionaj întreprinse în Vest; că sunt necesare schimbări substanțiale dacă România vrea să-și păstreze pe mai departe statutul națiunii celei mai favorizate. Eu, personal, i-am admirat întotdeauna fermitatea senatorului Jackson.

După întâlnire, Ceaușescu a făcut explozie de furie.

— Ce porc nenorocit, a mormăit el printre dinții încleștați, urcând în grabă scările, spre biroul de lucru, care devenise temporar viziunea lui. Odată ajuns acolo a avut, în orice caz, cu totul alte gânduri, demonstrând încă o dată că toți conducătorii comuniști au în vedere numai forța. Deschizând aparatul de radio și lăsându-l să meargă tare, Ceaușescu mi-a ordonat să trimit la București o telegramă, în care să cer ca DIE să stopeze temporar încercările-ile a recruta evrei care și-au depus actele de emigrare, ca și plecarea acestora. Apoi, plimbându-se agitat prin cameră, a dictat textul comunicatului de presă pentru România despre întrevvedere pe care a avut-o cu senatorul Jackson.

— în timpul convorbirilor, care au avut loc într-o atmosferă cordială, cei doi au aprobat problemele legate de dezvoltarea colaborării româno-americe, bazată pe egalitate, respect și avantaj reciproc, în special în domeniul economic, și au fost schimbate unele puncte de vedere asupra anumitor aspecte ale actualei situații internaționale.

La prânz, după o scurtă întrevvedere între Carter și Ceaușescu și o întâlnire formală a delegațiilor oficiale română și americană, cei doi președinți au semnat declarația comună. La masa oficială, așezate lângă soții lor, se aflau Elena Ceaușescu și Rosalynn Carter. S-au putut auzi murmure de voci, comentând faptul că era pentru prima dată când se întâmpla așa ceva în istoria Casei Albe. Ceaușescu s-a dovedit a fi încă o dată un judecător inteligent al naturii umane. Dorința Elenei de a participa la ceremonia semnării fusese șoptită la urechea Rosalynnei.

După această festivitate Ceaușescu a plecat la un dineu de lucru la Clubul Național al Presei. Eu am însoțit-o pe Elena la un dineu oficial dat în cinstea ei de Rosalynn Carter. Eiind evident convinsă că Elena este un adevărat om de știință, Rosalynn a programat ca dineul să aibă loc la Muzeul Național de Istoric și Tehnologie.

— Uită-te la capu' ăsta de lemn, a explodat Elena pe drum. Crede că cu n-am mai văzut un muzeu până acum. Ce lămpenic, dragă. Un dineu prezidențial într-un muzeu! Sper că n-are de gând să ne dea să mâncăm friptură de dinozaur.

După dineu, însoțiți de oameni de știință renumiți, atent selecționați de Casa Albă, Rosalyn a luat-o pe Elena într-o scurtă vizită prin câteva săli ale muzeului, temporar închise pentru public. Echipele românești de fotografi și de televiziune s-au agitat mult, luând o sumedenie de imagini, în timp ce jurnaliștii din Vest au arătat un interes foarte scăzut. Așteptând la ieșire, un individ e”;'uia, în mod evident, i se spusese că Rosalynn.se afla acolo cu îmi vizitator străin, a întrebat-o pe Elena Ceaușescu din ce țară este.

— DJxi România, dragă! a răspuns ca, întorcându-sc spre interviewerul anonim, apoi a plecat.

Pe drum înapoi către Blair House, Elena mi-a ordonat să includ în comunicatul român de presă despre dineul pe care Rosalynn l-a dat în onoarea ei, următoarele: „Pe drumul pe care l-au parcurs, numeroși cetățeni i-au adresat cu considerație și respect urări de bun-vcnit. A fost prezent un număr mare de reporteri de radio și televiziune. Doamna Elena Ceaușescu a răspuns întrebărilor puse de corespondenții de presă.”

Am ajuns înapoi la numai câteva minute după ce Ceaușescu se întorsese de la Clubul Național al Presei.

— Tovarășu' a întrebat de dumneavoastră, mi-a spus unul dintre oamenii din garda lui de corp. Era foarte nervos.

„RĂUȚĂ TREBUIE SĂ MOARĂ!”

Ceaușescu era în biroul lui, plimbându-se nervos dintr-un colț în celălalt și strângând pumnii.

— Unde ai fost? m-a întrebat furios. De ce mai trăiește Răută încă?

Constantin Răută fusese un inginer DIE, deconspirat în Statele'Unite în 1973.!

— Cine mi-a încălcat ordinul de a fi executat? a continuat Ceaușescu uitându-se fioros la mine. Răută trebuie să moară în momentul când mă întorc la București. Sacrificat de Mafia, așa cum am ordonat de atâtea ori. Continua să se agite nervos prin cameră, fără să se uite în direcția mea. Și mai trebuia să fie compromis în Vest ca traficant de droguri. Pentru orice eventualitate. Vreo minte nebună ar putea încerca să pună în legătură moartea lui cu faptul că a trădat.

Dintr-o dală Ceaușescu s-a oprit în fața mea.

— Nevastă-sa trebuie să aibă vreun amant prin București. Mă înțelegi? Un amant! Acum țipa la mine. Un amant bun la pat. Unu' care s-o țină legată acolo de măciuca lui pentru tot restul vieții ei. Trebuie s-o faci să refuze să plece din România, și cu asta să se termine o dată pentru totdeauna cu capu' Iu' Răuță. Iar Răuță ăsta trebuie omorât! Omorât! Omorât!

Abia mai târziu am putut afla ce se înlâmplase la Clubul Național al Presei. Lui Ceaușescu i-a fost dat să treacă prin momente grele, create de Nestor Rateș de la radio Europa Liberă și de alți jurnaliști americani, care i-au cerut ca familia lui Răuță să fie lăsată să plece din România.

Începând cu 1965 Ceaușescu a devenit proprietarul absolut al României. Portretul lui este afișat peste tot, în mai mare măsură decât s-a întâmplat, la vremea lor, cu Stalin sau Hitler. Dorința lui Ceaușescu devine îndată lege, la simpla mângăleală a stiloului său. Forțele lui armate și de securitate sunt mult mai represive decât au fost vreodată cele ale lui Jdi Amin. Toate mijloacele de comunicare în masă, începând cu revistele de copii și terminând cu posturile de televiziune, îi aparțin lui Ceaușescu într-o măsură mai mare decât i-au aparținut publicațiile Hearst lui William Randolph Hearst. Scnteia, purtătorul de cuvânt al partidului comunist, îi dedică în fiecare zi cele două coloane principale de pe prima pagină, în care se povestește tot ce a făcut Ceaușescu cu o zi înainte, cu cine s-a întâlnit și despre ce a vorbit; în rest, marea majoritate a articolelor cotidianului conține articole ce ridică în slăvi conducerea lui Ceaușescu, pusă în legătură cu absolut toate laturile vieții, în fiecare zi programul emisiunilor de radio și televiziune începe și se termină cu elogi aduse „celui mai iubit și stimat fiu al poporului”.

De-a lungul acestei vizite la Washington, Ceaușescu s-a tot fălțit, pe oriunde a mers, cu puterea pe care o are, pentru ca acum să fie umilit în fața a 200 de jurnaliști americani și corespondenți de presă străini. De vină era numai Răuță. Acesta co- misese o gravă crimă, de neiertat.

Încă de la fuga lui din 1973, Răuță a însemnat pentru Ceaușescu un cui în talpă. Mai întâi pentru că a făcut-o dând în vileag întreaga situație a grupului diplomatic român, deschizând astfel ochii autorităților americane. Apoi pentru că Răuță a făcut tot felul de intervenții la Capitol Hill, organizând și mai multe demonstrații în fața Ambasadei României din Washington, cerându-și nevasta și fiica. Acum acțiunile lui Răuță

începeau să dea roade. Aproape că nu existase o singură săptămână în ultimii doi ani în care să nu se audă vreun apel, cerere, presiune sau condamnare a câte unui membru al Congresului Statelor Unite în legătură cu refuzul lui Ceaușescu de a permite familiei transfugului să emigreze, în 1976 când – sub presiunea exercitată de Congres – Departamentul de Stat a cerut în mod oficial să-i fie permis consulului american din București să vorbească personal cu soția lui Răuță, Ceaușescu pur și simplu a explodat.

— Aici eu sunt președinte!

L-a chemat imediat pe ministrul de interne și a dispus să se găsească „dovezi” din care să reiasă că respectivul consul era ofițer activ la CIA.

— Ce taci ca peștele? Dacă nu ai astăzi dovezile, fă bine și până mâine să mi le aduci. Dacă americanii îmi mai cer o dată să-l las pe consul să vorbească cu nevasta lui Răuță, îl expediez ca spion și-i atârân tinicheaua de coadă, îl înconduc în presa de peste tot, din toată lumea.

A doua zi, ca de obicei, lui Ceaușescu i-au venit alte idei:

— Armata noastră proletară ar trebui să aibă o mână îndeajuns de lungă pentru ca să-i ajungă pe criminali oriunde s-ar ascunde ei, a spus el, ordonând ca Răuță să fie în mod secret ucis în Statele Unite, fără a se lăsa vreo urmă care să certifice implicarea Bucureștiului. Folosiți-vă de Mafia americană ca să faceți asta. Astăzi avem noi nevoie de ei } mâine s-ar putea să aibă ei nevoie de noi, și n-o să uităm ajutorul pe care ni l-au dat.

La vremea aceea, în 1976, DIE nu avea încă contacte în America și cu Mafia, în orice caz, nu mult după aceea, un american din New York City a fost arestat la granița „cu Bulgaria pentru deținere de mărfuri nedecarate, incluzând droguri și devize convertibile, în baza unor înțelegeri bilaterale, îndată ce bulgarii au aflat că nevasta individului era de origine română, cazul lor a fost transferat Securității din România, în timpul interogatoriilor făcute de români, individul a recunoscut că ar fi un membru important al Mafiei americane, iar cazul său a fost predat mai departe la DIE î-a recrutat pe „Leman”, dându-i condiții sigure în România, în care erau incluse o casă – un apartament luxos în proprietate personală – și un angajament ferm de azil politic, dacă ar fi fost nevoie. „Leman” s-a mutat împreună cu soția la București, unde și-a transferat și afacerile de trafic cu droguri. Având sarcina de a-l localiza și asasina pe Răuță, „Leman” a ajuns în America cu informații verificate, sigure și cii fotografii recente ale lui Răuță, făcute în Statele Unite, având un plan operațional de a-l ucide într-un „accident nefericit”, în urma căruia avea să

sfârșească pe fundul unui râu. Ceaușescu a aprobat personal acest plan de asasinare. Pe la sfârșitul lui martie 1978, atunci când „Leman” se afla în Washington pentru a comite fapta,. Ceaușescu avea deja alte gânduri, a amânat asasinarea lui Răuță până la terminarea vizitei pe care o avea de făcut în Statele Unite.

HÂRTIE IGIENICĂ DIN BIBLIU.

Pe la ora trei, atunci când am informat-o pe Elena Ceaușescu că profesorul Emanuel Merdinger a venit, ea tocmai își repeta discursul pe care avea să-l rostească la primirea diplomei de onoare.

— Nu mă interesează cine mă așteaptă. E diploma mea sau nu?

Elena zâmbea cu gândul la asta. În orice caz, câteva secunde mai târziu, s-a năpustit asupra mea

— E încă un mister pentru mine cum de te-ai hotărât tu să mă pedepsești cu universitatea asta îngrozitoare și să faci din mine un martir din cauza jidanului ăsta împutit. Noi, în România, pe jidani îi dăm afară imediat, iar aici trebuie să mă dau pe lângă ăsta, și încă în fața presei.

— Cu respect vă raportează, tovarășă Elena; că Universitatea din Illinois are o bibliotecă despre care se spune că ar fi a treia ca mărime din Statele Unite, și care conține-peste cinci milioane de cărți.

Venisem pregătit pentru orice și eram holărit să evit orice discuție despre profesorul Merdinger.

— Adevărat? Dacă-i așa, de ce nu le dai, dragă, și cartea mea? De ce mă lași pe mine mereu să mă gândesc la chestiile astea? Mintea ta e dusă cu sorcova, bă, pierde-vară ce ești!

— Așteptam doar să fie tradusă și în engleză, așa cum a fost publicată și în germană.

— Mare lucru. Dacă vor să facă știință, trebuie să învețe și românește. Ai chemat fotografii?

— Da.

— Tâmpiți cum sunt, ar putea să lipsească de la ceremonie. Pe Elena Ceaușescu o interesează numai fotografii, niciodată jurnaliștii. Cei din urmă scriu oricum ce li se spune.

Așa cum generalul Aurel Florea tocmai îmi raportase, profesorul Merdinger fusese înștiințat în amănunțime despre gradul de deferentă și de lingușire de care trebuie să dea dovadă față de Elena. Atunci când și-a făcut ea apariția, Merdinger s-a aplecat umilitor până la pământ. Cu ochii pironiți pe proprii pantofi, intona un înfloritor imn al prețuirii., înșfăcând

diploma cu ambele mâini, Elena și-a curățat gâtul, a tușit de câteva ori, s-a uitat neajutorată la Merdinger și la mine și dintr-o dată, cu o voce spartă și vorbind prea tare, a spus:

— Aș dori să exprim caldele mulțumiri pentru distincția cu care am fost laureată.

Aceasta era ultima propoziție din lungul discurs pe care însuși Ceaușescu îl scrisese pentru ea, în vederea decernării diplomei, reslul acestuia constând într-un elogiu adus contribuției românești la dezvoltarea științei și a tehnologiei de-a lungul și de-a latul întregii lumi. Uitând însă aproape întregul discurs, s-a grăbit să iasă din cameră și nu s-a mai oprit până în camera de lucru. Când am ajuns și eu acolo, Ceaușescu, Oprea, Pungan și Andrei admirau cu toții diploma ei.

— îl cunosc pe Merdinger. A fost drăguț azi? a întrebat-o Pungan pe Elena.

— Foarte drăguț. Ar trebui să-l folosim pentru promovarea intereselor noastre în America, Nicule. Este un atât de bun prieten al României...

— Ce poveste nemaipomenită, s-a băgat și Oprea în vorbă.

La mijlocul anului 1985, Bucureștiul ajunge din nou sub finirile lui Capitol HUI și ale presei americane, datorită abuzurilor și încălcărilor drepturilor omului, în urma dezvăluirilor făcute de Wall Street Journal, care arate la 14 iunie 1985, la pagina 24, că 20 000 de Biblii, donate de către Alianța Mondială Reformată pentru Biserica Reformată 'din România, au fost interceptate de conducerea României și transformate în hârtie igienică. O lună mai târziu acest incident a fost subiectul a patni scrisori pe care le-a primit editorul ziarului: „ Unde sunt drepturile acelor creștini cărora le fuseseră destinate cele 20 000 de Biblii donate Bisericii Reformate din România de către Alianța Mondială Reformată, interceptate de guvernul României și trimise la fabrica de hârtie pentru a fi distnise și transformate în hârtie igienică?” a scris congressmanul Mark D. Siljander, cerând sistarea pentru România a clauzei națiunii celei mai favorizate.

A mai existat o scrisoare în care se exprima, de asemenea, revolta.

A Treia scrisoare trimisă de un episcop din România, de la sine înțeleș, lua apărarea Bucureștiului.

A patra scrisoare, însă, venea de la profesam! Emanuel Mer-dinger, și suna cam așa: „Nu pot și nici nu vreau să cred că acele Biblii au fost transformate în România în hârtie igienică. Lâszlo Hamos, care este citat în articol, este de origine maghiar, fiind cel care a deschis și dus mai departe această campanie de ură împotriva României timp de mulți ani și cu un singur scop: acela ca Transilvania să fie cedată Ungariei. Aceasta ar fi imposibil fără un război. Și în primul, și în al doilea război mondial românii au ocupat Budapesta, și ar face-o din nou dacă ar mai fi vreun război.”

Toate acestea sunt, cuvânt cu cuvânt, ceea ce obișnuia Ceaușescu să spună atunci când îl apucau furiile împotriva Budapestei. Este exact ceea ce mi-a spus și mic în martie 1978, atunci când a ordonat represalii sângeroase împotriva lui Károly Király, disident român de origine maghiară. Mai mult, Lâszlo Hamos a fost unul dintre organizatorii principali ai unei demonstrații anti-Ceaișescu, care a avut loc pe data de 16 aprilie 1978, în fața hotelului Waldorf Astoria din New York, unde stătea Ceaușescu. în aceeași scară Ceaușescu, peste măsură de furios, ne-a spus să tocmim itgigași profesioniști care să-i omoare pe Hamos și pe încă alți doi dintre organizatorii acelei demonstrații, ale căror nume îi fuseseră spuse.

PROPRIA LUI „COLOANĂ A CINCEA „

Seara, Ceaușescu s-a dus la Ambasada Română pentru îndelung așteptata întâlnire cu emigranții români din Statele Unite și Canada.

La începutul anilor '70, atunci când Ceaușescu a aflat că România are peste 600 000 de emigranți în străinătate, a devenit foarte interesat în ceea ce s-ar numi „a cincea coloană a lui Adolf Hitler”...Nu era nimic surprinzător în asta, căci Ceaușescu a studiat întotdeauna talentul oratoric al lui Hitler și a analizat mereu filme naziste originale ce prezentau discursurile lui Hitler. Unele dintre aceste filme, cum ar fi cel ce conține cuvântarea la deschiderea Jocurilor Olimpice din 1936, a devenit o parte a colecției permanente aflate la reședința lui Ceaușescu.

Stilul lui Hitler a fost asimilat în totalitate de către Ceaușescu. Discursurile celui din urmă sunt încărcate cu același fel de *Wir Miissen*. Noi trebuie să facem așa și pe dincolo, urlând la ascultători, gesticulând mult și dând cu pumnul în masă. În orice caz, cea mai izbitoare asemănare este felul în care Ceaușescu încearcă să atingă coarda naționalistă, sensibilă, a ascultătorilor săi. Aproape în fiecare cuvântare el readuce aminte că originile poporului român se află în falnicii războinici daci și romani, în continuitatea lor de 2000 de aniexact așa cum Hitler insista asupra arienilor și nibelungilor, proclamând imperiul de o mie de ani. Cuvintele suveranitate, independență, și libertate apar cu regularitate în propaganda lui Ceaușescu și se adresează aceluiași gen de mândrie națională rănită pe care o simțeau germanii după primul război mondial, abilitându-l pe Hitler să ajungă la putere în urma strigătelor pentru libertatea patriei. Ceaușescu încearcă mereu să-i convingă pe români că numai prin tot mai multă muncă grea se poate ajunge în cele din urmă la libertatea țării, întocmai cum făcea și Hitler atunci când a proclamat acel „*Arbcit Macht Frei*” – munca te face liber – pe care l-a afișat deasupra porților lagărelor de la Auschwitz și Dachau. Vocabularul propagandistic al lui Ceauscscu este atât de împietrit încât până și la toastul ținut pentru Jimmy Carter la Casa Albă, miercuri, a declarat pompos:

— De aproape 2050 de ani... de când a fost întemeiat primul stat dac... românii au luptat pentru libertate și vor fi mereu liberi.

În viziunea lui Ceaușescu, cea de-a cincea.colonă a jucat un rol foarte important în portretizarea lui Hitler în lumea întreagă ca un conducător de excepție. Acesta este motivul pentru care Ceaușescu vroia să aibă propria lui Coloană a cincea, o armată de emigranți simpatizanți aflați în țările din Vest. El îi consideră pe toți emigranții români cetățeni ce cad sub

incidența legilor României, fiind'obligați să promoveze,. să apere și să susțină politica Bucureștiului, întocmai cum gândea și făcea Hitler. În concepția lui Ceaușescu, Biserica Ortodoxă Română trebuia să pătrundă în sufletele și gândurile emigranților, întocmai cum microfoanele, cenzurarea presei și agenții de securitate făceau cu populația din țară. De aceea a ordonat să fie trimiși în străinătate preoți, care erau de obicei ofițeri DIE sau simpli agenți deosebit de bine acoperiți, să aibă grijă de bisericile emigranților și de congregațiile acestora, să-i îndoctrineze și să le aducă în mod tacit organizațiile sub controlul Bucureștiului.

În noua Coloană a cincea românească, ce urma să fie creată la începutul anilor '70, nu întrevedea numai un instrument foarte folositor în comploturile împotriva Vestului, ori răspânditorii unor zvonuri și dezinformări. Pentru el și pentru Elena Ceaușescu, se presupunea că trebuie să fie și un fel de oglindă vie, care să le prezinte fețele radioase în Vest. Atunci când Ceaușescu mi-a dat instrucțiuni pentru întrevederea cu românii americani, mi-a ordonat să nu precupețesc nici efort, nici bani, ca această ocazie să fie „grandioasă”.

— Să-i aduci acolo pe toți agenții, în special pe preoți! Scrie-le tu însuși cuvântările, și învață-i cum să le citească. Un congres festiv al Partidului în'America, asta trebuie să fie.

Bazele DIE din Washington, New York și Otlawa și-au petrecut săplămâni întregi selecționând participanți, plătindu-le unora dintre ei cheltuielile, făcându-le instructajul celor ce urmau să ia cuvântul și pregătindu-le celor mai mulți dintre ei discursurile.

În timpul dimineții îi prezentasem lui Ceaușescu un raport scris de mână ce dădea date asupra participanților, cu scurte biografii ale tuturor celor ce urmau să spună ceva, inclusiv contribuțiile pe care și le aduseseră în calitate de agenți, având atașat un rezumat ce prindea esența discursurilor, în care el nu a făcut decât foarte puține schimbări.

În seara aceea, mai mult de 200 de emigranți români au fost „invitați” să se întâlnească cu Ceaușescu la Ambasada României. Cu puține ore înainte le dădusem celor de la Serviciul Secret al Statelor Unite o listă cu numele lor. Această listă nu era altceva decât o citare unică a agenților DIE din Statele Unite și Canada, puși acum la un loc. Printre ei se aflau membri ai unor diferite biserici și culte, reprezentanți ai unor organizații de emigrare luate sub control de DIE, precum și președintele organizațiilor de emigrare create și finanțate de DIE. Doisprezece oameni au luat cuvântul, lansând

discursuri de mărire, de ridicare în slavă, iar patru dintre ei erau fețe bisericești, în conformitate cu cele spuse de Florea, numai unul dintre elogiatori nu era agent DIE.

Întrevederea, care a fost aprovizionată continuu și din abundență cu mâncare și băutură românească tradițională, devenea din c'e'ân ce mai fierbinte, pe măsură ce timpul trecea. Lingușeala a fost nota fundamentală a întregii serii, iar participanții, atât de atent selecționați, s-au întrecut pe ei înșiși. Ceaușescu, în al nouălea cer, a ținut un discurs patriotic, ațățător, cântând pentru ascultătorii lui pe toate corzile lor sensibile, în special cea naționalistă. A încheiat cu un apel vibrant făcut celor din sală de a-și ajuta patria-mamă și Partidul Comunist Român.

Ca o neobișnuită abatere de la obicei, Ceaușescu nu a părăsit clădirea ambasadei până când nu a plecat și ultimul emigrant participant la întrevedere. Apoi el și Elena s-au bucurat de un pahar de șampanie, împreună cu membrii ambasadei, căroră le-a cerut să muncească mai mult și mai bine, pentru a-i face pe toți emigranții români din Statele Unite la fel de loiali patriei lor ca acei ce veniseră la întâlnire.

Pe drumul înapoi la Blair House am stat în mașina lui Ceaușescu. El și Elena, înfierbântați și euforizați din cauza șampaniei și a nenumăratelor elogii, s-au cuibărit fiecare într-un coli al limuzinei.

— Hai că a fost ca un congres al partidului, mi-a spus Cca-ușescu în extaz. Băieții tăi au făcut treabă bună, Pacepa.

— Mai zi! s-a arătat Elena a nu fi de acord. Vrei să spui că congresele partidului sunt aranjate de Pacepa prin fantomele lui care lucrează în spatele scenei? Tu ești atracția care îi vrăjește. Lumea vine de peste tot numai să apuce să dea mâna cu tine. și cu mine.

VENDETA ÎMPOTRIVA ARHIEPISCOPULUI.

La Blair House Ceaușescu s-a dus direct în camera de lucru; a deschis radioul și a cerut tabla de șah.

— Sfinția sa arată binișor în costumul ăla de maimuță. Ce treabă face pe aici? a început Ceaușescu, făcând prima mutare.

Se referea la arhiepiscopul Bisericii Ortodoxe Române în Statele Unite și Canada, care a fost trimis din România să preia controlul asupra bisericilor emigranților din această parte a lumii, în rapoartele scrise de mână primite de la bazele noastre din Washington, pe care i le dădusem lui Ceaușescu în dimineața aceea, exista un capitol substanțial în legătură cu contactele proifice pe care arhiepiscopul le-a avut cu DIE, în calitatea lui

de vechi agent, care a lucrat cu succes de-a lungul anilor pe care i-a petrecut la Misiunea Română din Ierusalim și la mănăstirea Sf. Tihon din South Canaan, Pennsylvania.

— Este activ și productiv, conform celor declarate de Florea.

— Trebuie să-l facem ofițerul cu cea mai bună acoperire, așa cum a fost și ăla de mai înainte. Ai înțeles?

— Da, tovarășe.

Predecesorul lui fusese arhimandritul Bartolomeu Anania, un membru vechi al DIE, care fusese trimis în Statele Unite cu mult timp în urmă, pentru a prelua controlul publicației religioase Credința, pe care să o folosească drept instrument de influență. DIE însă l-a rechemat în 1974, din cauza unor rapoarte pe care intenționa să le înainteze Statelor Unite. Dacă s-ar fi întâmplat asta, folosirea înaltelor funcții bisericești, drept acoperire pentru ofițerii DIE, ar fi putut fi total compromisă, ceea ce Ceaușescu nu voia să se întâmple, dorind să rămână lotul în cel mai absolut secret.

— Trebuie să-l facem pe sfinția sa colonel, poate chiar general. Și să pompăm în el cât de mulți bani posibil, în America poți cumpăra orice cu bani, inclusiv bisericile. Câți emigranți avem aici?

— Peste 300 000. Lui Ceaușescu îi place enorm să audă această cifră, care este destul de impresionantă după standardele românești.

— Câți dintre ei sunt prinși pe computer?

— Cam 100 000.

— Și când vor fi introduși toți cei 300 000? a continuat el, încercând mai departe să-mi distragă atenția de la partida de șah.

— între șaisprezece și optsprezece luni. Ne-a luat destul de -mult timp să facem acest proiect să funcționeze, pornind de la zero. Acum nu mai este vorba decât de a încărca toate aceste date.

În 1975 Ceaușescu a ordonat ca DIE să alcătuiască un inventar complet, computerizat, al tuturor emigranților născuți în România, precum și al celor din a doua generație, aranjat după țara de rezidență, profesie și locul de muncă. Era un proiect ambițios, ce trebuia să se bazeze pe dosarele consulare, datele luate din cenzura scrisorilor și din sursele secrete de informații. Ceaușescu considera că acesta ar fi cel mai important pas în direcția creării Coloanei a cincea, și a ordonat ca el să fie dus la îndeplinire în decurs de nu mai mult de un cincinal.

— Trei sute de mii, asta-i o adevărată armată, a remarcat Ceaușescu, după ce a împins cât a putut el de discret una din piesele de pe tablă, cu toate că nu era el la mutare.

— Dacă numai zece la sută dintre ei ar lucra în industrie, iar fiecare din aceștia ne-ar rezolva fie și numai o singură problemă tehnologică pe an, asta ar însemna 300 000 de noi tehnologii anual. La 50 000 de dolari pentru fiecare tehnologie, iar acesta este cel mai mic preț ce poate fi imaginat, am putea economisi în fiecare an un miliard și jumătate. Și dacă numai un procent din banii aceștia ar fi investiți în politicienii americani. atunci ne-am atrage 3 000 de activiști în America.

Ceaușescu a comandat vin și mâncarea lui preferată: brânză telemea cu ceapă și roșii.

— Ce se mai aude de preotul acela pe care l-ai trimis aici, via Italia, acum câțiva ani?

— Avram”?

— Ăla care avea o poveste atât de mișcătoare despre cât a fost de persecutată familia lui în comunism. Crevetele ăla mic și gras, care n-a fost în stare să învețe încă nici limba engleză. A ținut un discurs frumos astăzi.

— Avram”, tovarășe. Florea mi-a raportat că i s-a dat o biserică în Detroit, și are acum una din cele mai active baze, cu agenții cei mai influenți printre emigranți.

— Ți-am spus că așa o să fie, atunci când m-am întâlnit cu el în vizita pe care am făcut-o dala trecută. Are voința țaranului român, și este foarte devotat, n-o să uile niciodată cine eșle șefu' lui. Ai grijă de ei.

— Da, lovarăse.

— Ar puica fi folosii împolriva lui Trifa. Fiecare agen, până la unu', ar Irebui să se pună pe lucru ca să-l dislrugă pe reacțio-naru' ăla, porcu' ăla murdar, a izbucnii Ceaușescu. N-o să pol să dorm ca lumea până nu-l vād dat afară din America, aruncat ca un gunoi ce e.

Alunei când a venii un om al gărzii de corp să raporleze că Elena și-a lermnat mesajul și că îl așteaplă pe Ceaușescu, acesla încă îl înjura pe Trifa.

— Trebuie să-l strivim ca pe un vierme, a spus Ceaușescu, frccându-și talpa de podea, înainte să plece din camera de lucru. Ca pe un vierme!

Valerian Trifa, cetățean american naturalizai, era arhiepiscop la Episcopatul Român Ortodox din America, cuprinzând cele mai mari

biserici ale emigranților, aflate în Statele Unite și Canada. Pe lângă el se mai afla unul – mult mai mic – episcopul român în Statele Unite, care a fost răscolit de DIE. Bisericele erau însă acum conduse de un agent de încredere trimis din București, căruia i se dăduse numele pompos de Arhiepiscopul Misiunii Române Ortodoxe pentru Statele Unite și Canada. Ceaușescu vroia ca acesta din urmă să-i ia lui Trifa parohiile și congregațiile¹, în ciuda tuturor presiunilor exercitate asupra lui de-a lungul anilor, Trifa a refuzat să se subordoneze regulilor politice și canonice ale Bucureștiului.

Trifa a intrat personal în atenția lui Ceaușescu încă din februarie 1972 și chiar din prima zi în care Ceaușescu a preluat controlul asupra DIE. Generalul Gheorghe Bolânu, pe alunele angajat în operațiile DIE împotriva emigranților, s-a plâns în mod vehement de inabilitatea autorităților românești de a-l subordona pe cale canonică.

— Recrutați-l ca agent! i-a întrerupt Ceaușescu raportul lui Bolânu.

— Am încercat. E încăpățânat ca un catâr.

— Nu aveți nimic compromițător împotriva lui?

— Avem, lovarăse Ceaușescu. Alunei când Trifa a emigrat în Statele Unite în 1955, nu a dezvăluit faptul că în timpul studenției a fost membru al organizației fasciste Garda de Fier. Avem dovezi de neclintit despre asta.

— Șantajați-l! Spuneți-i că veți informa autoritățile americane dacă nu va coopera cu noi, a spus Ceaușescu.

— Am făcut și așa, dar Trifa refuză cu obstinatie, a replicat Bolânu, care era ci însuși deslul de încăpățânat.

— Alunei ce fel de DIE avem? Dacă nu putem recruta nici măcar un nenorocit de popă, alunei cum să putem noi vreodată să recrutăm un prim-ministru? a urlat Ceaușescu.

A doua zi Ceaușescu ne-a chemat la el pe Bolânu și pe mine și ne-a cerut să-i facem încă un raport despre cei ce se șlia în legătură cu activitatea lui Trifa ca membru al Gărzii de Fier. Investigările DIE au scos la iveală că Trifa a aderat la Garda de Fier la mijlocul anilor '30, devenind legionar, așa cum se numeau membrii acelei organizații, la o vârstă deslul de mică. S-a mai aflat că, fiind membru vechi și de încredere, Garda de Fier l-a sprijinit, inclusiv financiar, pentru a deveni președintele a două organizații studențești, cu intenția de a le transforma în cuiburi legionare, și că în 1940 a devenit, pentru o scurtă vreme, editorul oficiosului Gărzii de Fier.

O sursă a securității raporalase că, în seara zilei de 20 ianuarie 1940, Trifa a ținut o cuvântare incendiară în fața mai multor mii de studenți ce se înghesuiau în fața Universității din București, și că, în dimineața imediat următoare, Garda de Fier a pornit o rebeliune armată pentru a prelua puterea politică în România. Documentele de arhivă, asupra acestei rebeliuni, care a avut puternice accente antisemite, furnizau și alte detalii: programul organizat de „Detașamentele Morții” ale Gărzii de Fier în cartierul evreiesc din București; zdrobirea rebeliunii de către trupele guvernamentale; ajutorul dat guvernului de către conducerea de la Berlin, care considera că Garda de Fier – deși o organizație nazistă – era totuși prea anarhică. Arhivele mai arătau de asemenea că guvernul a arestat și condamnat pe aproape toți membrii Gărzii de Fier; cu toate acestea unii dintre capii organizației au reușit să fugă în Germania, care le-a acordat azil. Acest grup, în care se afla și Trifa, a fost condamnat la București în contumacie. Rapoartele mult mai recente ale DIE arătau că, după cel de-al doilea război mondial, Trifa a rupt contactele cu Garda de Fier și că după 1955, când a ajuns în Statele Unite, și-a dedicat viața preoției. Din ele mai reieșea că aversiunea pe care o avea față de comunism a fost principala cauză care a determinat refuzul lui categoric și încăpățânat de a coopera, sub orice formă, cu Bucureștiul.

— A fost implicat cumva în pogromul Gărzii de Fier împotriva evreilor? i-a întrerupt Ceaușescu raportul lui Bolânu, evident enervat de această ultimă parte.

— Din ce se înțelege de aici, nu.

— Nu putem să cerem extrădarea lui Trifa din America numai pentru că a fost membru al Gărzii de Fier. Trebuie să-l facem criminal nazist. Continuați să scotociți, a mai spus el, dându-ne liber.

Rezultatul investigațiilor extinse ale DIE a fost fără echivoc, concluzionând că Trifa nu a fost implicat personal în crime, asasinate sau atentate. Refuzând să-l accepte, Ceaușescu a ordonat securității interne să înceapă alte cercetări, însă rezultatul a fost același.

Ajuns în punctul acesta, Ceaușescu s-a implicat personal în evoluția cazului, ordonându-i lui Bolânu să construiască o operațiune care să-l poată aduce pe Trifa în situația de a fi denaturalizat și deportat din Statele Unite drept criminal nazist. Ceaușescu a mai „ordonat ca ofițeri de informații și agenți să fie trimiși în Statele Unite și Canada sub acoperirea

de preoți și clerici, pentru a se pregăti în mod treptat să preia Episcopatul lui Trifa.

Înscenarea unui proces împotriva lui Trifa sub acuzația că ar fi un criminal nazist a fost o acțiune care a urmat întru totul sfaturile și indicațiile pe care le-am primit într-o scrisoare de la KGB, în care ni se explica în ce fel să ducem la capăt o astfel de operațiune, în primul rând, groaza scenelor acelor crime comise de fapt de altcineva trebuia refăcută, pentru a o readuce cât mai vie în mințile supraviețuitorilor. Apoi urma să fie ales unul dintre adevărații călăi dintr-un anumit loc și o anumită zi – unul care era de pe acum mort, și al cărui stil de a ucide să fie atât de personal încât supraviețuitorilor să le fie foarte ușor să-și aducă aminte de el – și crimele acestea îi pot fi atribuite omului-țintă.

În cazul lui Trifa, serviciile române au ales un asasin al Gărzii de Fier care de obicei își împușca din mers victimele, așezat pe cel de-al doilea loc al unei motociclete, într-un fotomontaj trucat, capul lui Trifa era pus în locul celui ales, în una din fotografii, destinată a fi publicată în Vest, urmând să fie una dintre dovezile cele mai sugestive împotriva lui Trifa. Au fost compuse, sub supravegherea unor psihologi, scrisori și depoziții scrise, atribuite unor oameni ce decedaseră de mult timp – unii dintre ei murind chiar în închisorile comuniste – dar și unor agenți ce trăiau în România, dintre care câtorva urma să li se permită să „emigreze”... Toate aceste mărturii îl zugrăveau pe Trifa ca pe un monstru vicios, dându-se detalii convingătoare asupra felului în care a ordonat să fie incendiate casele evreilor, magazinele și sinagogile lor, să fie torturați și omorâți, și despre modul în care el însuși a fost văzut cum omora oameni. Formulările erau făcute în așa fel încât să-i convingă pe supraviețuitorii ce trăiau în Vest, unii urmând să recunoască o parte din detaliile acestor scene, petrecute cu 30 de ani în urmă, aducându-l pe Trifa în centrul atenției ca autor al faptelor respective.

La sfârșitul anului 1972, DIE l-a informat indirect pe Trifa că Statele Unite și Israelul au cerut în mod secret României dovezi referitoare la activitatea naziștilor. I se oferea protecție în schimbul cooperării cu Bucureștiul. Noua încercare de recrutare a dat greș, la fel ca și cele anterioare.

La începutul anului 1973, Ceaușescu s-a hotărât să pornească propria lui operațiune de a-l compromite pe Trifa, făcând ca toată afacerea să pară pusă la cale de organizațiile evreiești și de guvernul Statelor Unite.

— Nu vreau să fiu prins asupra faptului, a spus el, în cazul în care conducerea americană cercetează _ probele mai în amănunt.

Un agent DIE, evreu american, care era familiarizat cu cazul lui Trifa, fiind anterior supus de către DIE aceluiași tratament, a fost selecționat să deschidă acțiunea pe teritoriul Statelor Unite. I s-a dat un număr substanțial de documente falsificate acuzându-l pe Trifa că este criminal nazist, fotografia contrafăcută certificând totul.

Un alt agent DIE, care trăia în Europa de Vest, și care era de asemenea evreu, a fost introdus imediat în operațiune, procurându-le câtorva organizații evreiești internaționale „dovezi” ale rolului personal al lui Trifa în asasinarea evreilor. Acest agent a fost conceput a fi a doua sursă, independentă, de confirmare a informațiilor lansate de primul.

În 1974 Ceaușescu a ordonat să fie folosită și conexiunea „Marcu-Yesahanu” pentru a implica serviciile secrete de informații ale Israelului în această operație. La o întâlnire din București, Marcu a informat pe Yesahanu că DIE a strâns dovezi spectaculoase împotriva unui criminal nazist care se ascundea în Statele Unite sub acoperirea de cleric de rang foarte înalt, în povestea lui Marcu, guvernul român se hotărâse oricum să nu acționeze împotriva acestui individ, pentru ca nu cumva intervenția directă a acestuia împotriva unui episcop ortodox să fie interpretată ca un nou atac comunist împotriva religiei. Yesahanu s-a arătat a fi extrem de interesat de caz, din moment ce descoperirea criminalilor naziști a fost întotdeauna unul din cele mai importante scopuri ale serviciilor secrete de informații ale Israelului. Dând curs cererilor repetate ale lui Yesahanu și punându-l pe acesta să se angajeze ferm că nu va implica partea română, Marcu s-a lăsat în cele din urmă convins să-i ofere copii ale „documentelor”, dar numai ca un gest personal de prietenii., fără aprobarea guvernului său.

Pe la mijlocul anilor '70, nevasta șefului rabin din România, Moses Rosen, a fost arestată în Londra pentru că a furat dintr-un magazin. Nu era de fapt decât o cleptomană. Ceaușescu a ordonat imediat ca rabinul Rosen să fie folosit împotriva lui Trifa, în schimbul aranjării în bine a problemei soției lui, și a păstrării secretului asupra acestui incident. Apoi șeful DIE, Nicolae Doi-caru, a fost personal însărcinat de Ceaușescu să-l manipuleze pe Rosen. Potrivit lui Doi-caru, Rosen a fost de acord să coopereze, și a fost trimis imediat în Statele Unite să creeze climatul public necesar împotriva lui Trifa, iar mai târziu a fost folosit în mod repetat pentru a

ajuta Bucureștiul în alte acțiuni de influență și intimidare desfășurate în Vest.

Eforturile lui Ceaușescu au început să dea roade în 1975, când a fost deschisă o acțiune judiciară de denaturalizare a lui Trifa în Statele Unite, la Curtea Districtuală din Detroit. Washingtonul i-a cerut Bucureștiului să coopereze în cursul procesului; Ceaușescu și-a respectat holărârea inițială. A aprobat numai ca autorităților americane să li se dea mostre de probe, cele mai importante datând dinainte de luarea puterii în România de către comuniști, decizând să evite o implicare mai adâncă și mai directă.

În 1976 Ceaușescu a ordonat să fie făcute noi încercări de a-l recruta pe Trifa, de data aceasta însă sub presiunea făcută asupra lui de acțiunea juridică, dar și de o" oficialitate a Statelor Unite, căreia Bucureștiul i-a cerut să coopereze în timpul procesului. Șeful DIE al Brigăzii emigranților, colonelul Constantin Afrim, fostul consul, ca acoperire, în Statele Unite, și adjunctul său, colonelul Nicolae Sporiș, alias Spătaru, au fost implicați direct. Discuțiile lor cu Trifa nu au avut nici un succes, iar Ceaușescu s-a decis în cele din urmă să pună în mișcare întreaga operațiune, pentru a obține expulzarea lui Trifa din Statele Unite.

După ce am obținut azilul în Statele Unite, am raportat autorităților americane tot ce știam despre vendeta lui Ceaușescu împotriva lui Valerian Trifa penint refuzul de a se subordona episcopatului său din București, cit și despre falsele dovezi fabricate împotriva lui de către DIE. Fotografia falsificată a fost găsită imediat dovedindu-se că a fost trucată. În orice caz, în 79/9 non-înființatul Birou pentni Investigații Speciale al Departamentului Justiției a ajuns la concluzia ca are totuși destule dovezi că Trifa ar fi într-adevăr un criminal nazist, și a pus pe rol cazul un an mai târziu. În cele din urmă Trifa și-a predat în mod voluntar documentele de naturalizare, iar în august 1984 a fost expulzat din Statele Unite. A murit în ianuarie 1987 de atac de inimă în Cascais, Portugalia, unde își găsisese refugiul.

CAPITOLUL XIX.

Vineri dimineața am luat avionul, Air Force One, spre Chattanooga, Tennessee, pentru a vizita Instalațiile Centralei Electro-Nucleare Sequoia, ce urmau să aibă o capacitate de 2,4 milioane KW, programate să înceapă să producă în 1979, și Uzina de Tehnologia Combustiei, care producea cazane de presiune și alte componente pentru instalațiile nucleare. Vizita a fost aranjată la cererea expresă a lui Ccausescu. Visul lui era să facă din

România unul dintre cei mai mari producători și exportatori de instalații nucleare de putere, folosindu-se de rezervele interne destul de mari de uraniu, de care însă nu se prea știa în lume.

SE OBTINE UN CANDU PENTRU ROMÂNIA

1967 a fost anul în care DIE a aflat pentru prima dată că guvernul canadian producea un nou tip de reactor nuclear, care folosea uraniu natural, din care România are din abundență, în loc de uraniu îmbogățit, pe care numai Statele Unite, Uniunea Sovietică, Marea Britanică și Franța îl puteau produce și furniza. Un an mai târziu, doi specialiști români în tehnică nucleară s-au „predat” autorităților din Vest, unde au găsit în cele din urmă angajamente în institutele de cercetare nucleară canadiene. Amândoi erau agenți DIE camuflați, în 1969 alți doi ofițeri DIE, bine acoperiți, care aveau documente de cetățeni din Vest, au fost introduși printre angajații lui Atomic Energy of Canada, Limited-AECL. În unicitatea reactorului canadian, denumit CANDU, Ceaușescu a văzut soluția perfectă pentru a face din România un exportator de instalații atomice de putere, de uraniu și de apă grea – folosită de CANDU drept catalizator – mai ales în lumea a treia, care, după părerea lui, avea o mare aversiune pentru dependența dezvoltării lor industriale viitoare de tehnologiile americană și sovietică.

În ianuarie 1970 Ceaușescu a creat Comitetul de Stat pentru Energie Nucleară, care să-i ducă planul mai departe, dar acesta s-a dovedit incapabil de a produce altceva decât birocrați și hârțogărie. În 1972 a trecut programul nuclear sub propria lui supraveghere, eu fiind coordonator național. Apoi m-a făcut și consilier personal, în plus față de funcția pe care o ocupam deja.

De asemenea l-a numit pe directorul adjunct al Brigăzii Secrete a DIE, colonelul Constantin Stanciu, în funcția de ministru adjunct al afacerilor externe, făcându-l asistent al meu pentru programul nuclear. Un colectiv de cercetători, oameni de știință și ofițeri ai serviciilor secrete de informații urma să înceapă, undeva în afara Bucureștiului, într-o casă mare și sigură aparținând de DIE, un program de coordonare a eforturilor celor de la informații de a obține tehnologia pentru reactorul CANDU și pentru producția industrială de apă grea, folosită cu rolul de catalizator. Curând această echipă și-a extins activitatea la Statele Unite, Franța, Italia și Germania Federală pentru a obține informațiile despre turbinele cu abur de care reactorul CANDU are nevoie pentru a genera energie electrică, ca

și despre construcția instalațiilor nucleare de putere, capabile să reziste cutremurelor, inundațiilor și furtunilor.

Ceaușescu a conceput partea principală a acestei întregi operațiuni, al cărei nucleu era să fie format dintr-o nouă generație de ofițeri DIE camuflați, care însă urmau să aibă și o bună pregătire inginerască și științifică. Toți aceștia au fost împrăștiați prin Vest, ca cetățeni vestici, pentru a putea accede în cele din urmă la tehnologiile nucleare necesare. Până la un punct acești agenți secreți erau similari celebrului spion KGB, colonelul Rudolf Ivanovici Abel. Vorbind fluent limba engleză, Abel a fost transformat de către KGB într-un american de baștină, numit Emil Goldfus, născut în New York în 1903, așa cum arătau documente aflate în metropola americană. Infiltrat în mod secret în Statele Unite, Abel (alias Goldfus) și-a petrecut mulți ani în New York cu statutul de american, despre care se presupunea că nici măcar nu auzise despre Uniunea Sovietică sau despre comunism. A fost prins de Biroul Federal de Investigații (FBI) abia atunci când un alt agent secret KGB, ofițerul Reino Hayhanen, care îl cunoștea, a fost deconspirat de Statele Unite.

Noua specie de agenți secreți români a fost recrutată dintre oamenii de știință și inginerii de înaltă calificare. Aceștia erau învățați să vorbească fluent limbi ale țărilor din Vest și li se asigura o instruire individuală intensivă în materie de spionaj, în cele din urmă li se procurau documente de cetățeni ai statelor unde urmau să acționeze, împreună cu acreditări cât se poate de serioase, și erau în mod secret dispersați prin Vest. Printre țintele nucleare cele mai importante ale DIE, în care astfel de agenți secreți au fost angajați, uneori chiar în posturi semnificative, au fost: în Canada la AECL, la General Electric of Canada, la Combustion Engineering of Ottawa și Donlee Manufacturing of Toronto; în Statele Unite la General Electric și la Combustion Engineering; în Germania Federală la Siemens, la AEG, la ITT și la Kraftwerke Union; iar în Italia la Ansaldo Nucleari Im-pianli. Echipe de curieri speciali, agenți secreți angajați numai în această operațiune, făceau transportul dinspre Vest culegând cantități importante de microfilme nedevopale.

Așa cum face de obicei înainte să se întâlnească cu vreo personalitate importantă, ori să ia vreo altfel de decizie importantă, Ceaușescu a ordonat ca DIE să pregătească un studiu detaliat despre AECL, despre Canadian Export Development Corporation EDC și despre condițiile pe care aceștia le pun pentru a exporta reactorul CANDU-600. Studiul DIE însă a arătat că

tehnicienii canadieni aveau serioase probleme cu acesta, în primul rând, vâlvă produsă de faptul că India a anunțat în 1974 că posedă bomba atomică a obligat guvernul canadian să adopte o lege care le cerea clienților străini ai reactoarelor CANDU să fie semnatori ai Tratatului pentru neproliferarea armelor nucleare. Ei trebuiau, de asemenea, să-i permită Canadei să inspecteze oricând echipamentul pe care aceasta l-ar fi furnizat. Astfel erau excluse țările din blocul comunist, precum și numeroase țări ale lumii a treia, care nici măcar nu se mai gândeau să importe reactoare CANDU. În al doilea rând, un reactor vândut Argentinei a produs un deficit de 130 milioane de dolari pentru AECL, din cauză că în contract nu fuseseră prevăzute clauze pentru acoperirea inflației, în al treilea rând, Canada ar fi trebuit să vândă cel puțin încă 20 de reactoare pentru ca să-și acopere imensa investiție pe care a făcut-o pentru a perfecționa instalația CANDU. Iar în al patrulea, guvernul canadian avea o atât de mare, de disperată nevoie să exporte CANDU, încât a dat mită în valoare de cinci milioane de dolari, ungându-i pe cei din Coreea de Sud ca să cumpere.

La câteva zile după ce a primit raportul, Ceaușescu m-a chemat în grădina lui cu trandafiri.

— Trebuie să folosim reflexul condiționat al lui Pavlov, a început ci. Trebuie să-i facem pe canadieni să le lase gura apă, așa cum a făcut Pavlov cu câinele lui.

Mi-a ordonat să pornesc o campanie de dezinformare, răspândind ideea că Bucureștiul nu numai că ar fi de acord să cadă la înțelegere cu Canada în legătură cu inspecțiile, dar ar fi fost chiar interesată să cumpere vreo douăzeci de reactoare CANDU, ia un loc cu uraniul și apa grea, necesare pentru a le pune în funcțiune – cu condiția ca guvernul canadian să transfere României tehnologia CANDU, și să le arate românilor eum se construiesc respectivele instalații, pentru ca mai târziu aceștia să le exporte în lumea a treia.

În timpul acelei plimbări prin grădină, Ceaușescu a hotărât viitorul programului nuclear al României: Canada trebuie ținută „la fier” până când România află cum poate să producă reactoare CANDU; împreună cu uraniul natural și cu apa grea, acestea ar deveni o valoroasă sursă de venituri în valută, care să țină în viață comunismul românesc; Bucureștiul ar putea să le facă tot felul de promisiuni formale canadienilor, însă nu trebuie sub nici o formă să accepte vreo limitare sau vreo precondiționare

a exporturilor ulterioare de reactoare CANDU, sub pretextul achiziționării acestor instalații. Bucureștiul ar putea obține un credit canadian de un miliard de dolari, dacă nu mai mult, ca și dreptul de a plăti nu în bani lichizi, ci în mărfuri, care sunt de altfel greu de exportat în Vest; România ar putea cumpăra eventual din Canada numai anumite părți de la unul sau două reactoare nucleare, pe care să la monteze la Cernavodă, și care să constituie modelul de reclamă pentru exportul românesc de instalații nucleare putere în lumea a treia; în rest reactoarele românești CANDU, la fel ca și instalațiile de producere a apei grele, urmau să fie construite pe baza materialelor furnizate de serviciile de spionaj.

În direcția acestei strategii, pe 27 octombrie 1977, România a semnat un tratat de cooperare nucleară cu Ottawa, care chiar a crezut că Bucureștiul vroia să importe 20 de reactoare CANDU. Patru dintre ele urmau să fie construite în întregime de AECL, iar restul în cooperare cu românii. Pe 19 noiembrie, România a mai semnat o înțelegere-brevet, prin care AECL urma să transfere tehnologia CANDU în România. AECL a deschis astfel larg toate porțile, pe care au năvălit specialiștii români, cei mai mulți dintre ei fiind agenți DIE.

Rezultatul operațiunii lui Ceaușescu a fost semnificativ. DIE a obținut în scurt timp informații acoperind aproximativ 75 % din tehnologia necesară pentru CANDU-600, un sistem modern de instalații nucleare, tehnologie și echipament pentru producerea apei grele, planurile arhitecturale și de construcție pentru instalații nucleare ale clădirilor din Canada, Germania Federală și Franța. Având toate aceste informații, Comitetul de Stat pentru Energie Nucleară era în faza finală, gata de a reproiecta și a produce CANDU-600. Ministerul Chimiei Industriale începuse deja să producă apă grea la ICECHIM-București.

Un efect secundar al acestei operațiuni de spionaj a fost înființarea la Târgoviște a unei fabrici care să producă valve speciale pentru industria chimică și nucleară. Această fabrică se baza în totalitate pe informațiile tehnologice obținute prin spionaj de „Vișan”, un agent secret al DIE, spion ce acționa în Franța, și care lucra pentru o binecunoscută companie franceză, care aproviziona mai toate instalațiile nucleare de putere din Vest cu cele mai de încredere valve. În afară de 18 volume de documentație tehnică pentru aceste valve nucleare, „Vișan” a mai furnizat lui DIE informații și documentație despre tot restul articolelor produse de acesta companie, ca și despre echipamentele și funcționarea respectivei

fabrici. Așa cum făcuse cu partea canadiană, Bucureștii l a inventat un proiect de cooperare comercială prin care să facă și companiile franceze să „fiarbă”^ proiecte care bineînțeles nu au ajuns niciodată să fie puse în practică, în orice caz, pretextul acesta le-a permis românilor să-și trimită specialiștii în Franța, pentru a afla cum să folosească informațiile furnizate de „Vișan”, astfel încât acestea să poată fi reproduse fidel în România.

În 1981 „Vișan” a plecat în Franța. Mai târziu a descris într-o carte, pe care a scris-o acolo, toată activitatea pe care a susținut-o ca ofițer secret al DIE, d'nd publicității în detaliu cum a decurs toată această elaborată operațiune de spionaj.

Atunci când avionul Air Force One a ajuns la altitudinea de croazieră, Ceaușescu ne-a invitat pe mine, pe Gheorghe Oprea, pe Ștefan Andrei și pe Ion Avram să luăm micul dejun cu el.

— Ce se mai aude cu CANDU al nostru, Pacepa? s-a aprins Ceaușescu.

— Stanciu tocmai a fost chemat înapoi la Ottawa. Canadienii s-au hotărât în sfârșit să înceapă cu transferul de tehnologie.

Colonelul Constantin Stanciu, sub acoperirea de ministru adjunct al afacerilor externe, era conducătorul echipei românești de negociere cu AECL.

— Foarte bine. Au căzut în plasa pe care le-am întins-o cu francezii, nu-i așa? a întrebat Ceaușescu, făcându-nc cu ochiul.

În decembrie trecut îmi ordonase să lansez o altă campanie de dezinformare, pentru a-i face pe canadieni să creadă că dacă nu-i vor „agăța” repede pe români, livrându-le imediat documentația tehnologică pentru CANDU-600, Bucureștiul s-ar putea să se îndrepte spre Franța pentru a se aproviziona cu reactoare nucleare.

— Bineînțeles, tovarășe Ceaușescu. Vor să se întâlnească acolo cu Stanciu încă înainte de sfârșitul acestei săptămâni, am răspuns eu.

— Ce idee extraordinară! a exclamat Oprea, privindu-l pe Ceaușescu în ochi. El nu mănâncă niciodată în prezența Lui Ceaușescu.

— Și lasă-i să saliveze în continuare, dar coboară de la 20 la 16 reactoare, iar mai încolo la patru, și până la urjnă luăm numai două CANDU-uri. Toată șmecheria este să dăngănc clo-potu' tot timpu'.

— Și clinele să saliveze, s-a băgat Andrei, în timp ce lungea farfuria.

— CANDU, uraniul și apa grea, astea trebuie să devină aluu-rile noastre, a spus Ceaușescu, să constituie principalele mărfuri de export către lumea

a treia. Putere nucleară independentă de la o Românie independentă! a proclamat el, bătând darabana în masă.

— Și vom lua și creditul de un miliard de dolari de la canadieni ca să le cumpărăm CANDU-ul, a intervenit Oprea.

— După ce luăm miliardu' de la Ottawa, a concluzionat Ceaușescu, atunci le trântim și ușa-n nas canadienilor, le spunem clar: 'un singur reactor și ăla să fie făcut în cea mai mare parte în România; dar să plătim numai în contrapartidă.

— Luăm CANDU-uri pe pantofi, s-a fudulit Oprea.

— Și pe oțel, a adăugat Avram.

Pantofii și oțelul sunt mărfurile pe care Ceaușescu le da cu cea mai mare plăcere ca articole în contrapartidă, România având construite întreprinderi industriale enorme pentru producerea încălțăminte și a oțelului, având dificultăți teribile în a exporta aceste produse de largă circulație.

Jurnalistul canadian Thad McIlroy, care a pierdut trei ani făcând cercetări asupra istoriei vânzării reactoarelor CANDU în România, a scris un raport foarte cuprinzător al investigațiilor făcute, în care se arată ce s-a mai întâmplat după iulie 1978 când eu am rupt legăturile cu Bucureștiul. În conformitate cu raportul lui McIlroy, în octombrie 1978, Bucureștiul a reînceput negocierile nucleare cu Ottawa, iar în curând un semnificativ număr de ingineri români se afla prin toate instalațiile industriale canadiene. În orice caz, numărul reactoarelor CANDU pe care România trebuia să le importe se reducea în fiecare an. „Apoi, în martie 1982 afacerea a căzut” afirmă raportul lui McIlroy. „În septembrie 1982 Uniunea Sovietică intră și ea în luptă. Aceasta a anunțat că a semnat o înțelegere cu România pentru a construi împreună trei reactoare model VI/ER-1000, proiectate de sovietici.”

McIlroy face apoi și calculul rezultatelor operațiunii financiare CANDU, în sume nete: „România a obținut un pachet de împrumuturi de la Canada, în valoare nominală de un miliard de dolari americani, pentru a finanța această vânzare. Din acești bani 320 de milioane de dolari au fost înghițiți imediat. Acești bani trebuiau să fie folosiți în parte pentru a onora unele plăți ale producătorilor canadieni. Deoarece românii nu alt emis ordine de plată în Canada, banii au fost folosiți în alt scopuri decât proiectele nucleare, pentru care fuseseră destinați – cu alte cuvinte, aceste fonduri, obținute fraudulos, au fost însușite în mod ilegal... însă bunurile în

contrapartidă ce au fost stabilite în contract au început să ajungă în Canada, în ianuarie 1985 aproape 200 000 de tone de oțel-carbon 96 românesc sub formă de tablă a ajuns în America de Nord... Oțelul românesc s-a vândut la prețul declarat de 3,7 dolari pe tonă. La vremea aceea firmele canadiene vindeau același produs la preturi variind între 500 și 550 dolari pe tonă.”

Era 10 fix atunci când avionul a aterizat la aeroportul Lovell din Chattanooga, iar guvernatorul statului Tennessee și soția sa i-au înlâmpinat pe soții Ceaușescu, urându-le bun venit, garda de onoare trăgând 21 de salve. Treizeci și cinci de minute mai târziu eram în Sequoia Atomic Power Plant – Instalațiile industriale de producere a energiei nucleare Sequoia – cea mai modernă unitate pe care autoritățile din Tennessee puteau să ne-o arate. Acesta era un gigant, neterminat încă, ale cărui reactoare urmau să aibă 39000 de tuburi de zirconiu, conținând aproximativ 110000 tone de dioxid de uraniu. Puțin după prânz Ceaușescii erau felicitați de președintele companiei Combustion Engineering Works, care a strâns astfel bunele relații existente între această întreprindere și România. '

Când ne-am întors la avionul nostru era deja trecut de ora două după-amiaza. De cum am decolat, Ceaușescu ne-a și chemat pe mine, pe Oprea și pe Avram în biroul său amenajat aici...

— A-au început cu noi o dată, a bolborosit Ceaușescu. Instalația lor industrială este de două ori mai mare decât vor fi cele pe care le avem noi la Cernavodă, da' ei or să dea în folosință al doilea reactor, la capacitate maximă, deja în 1979. Pe când ale noastre sunt numai pe hârtic.

Când a început, Ceaușescu era destul de calm, însă bâlbâielile lui lăsau să se întrevadă o furtună destul de puternică, așa încât niciunul din noi nu a scos nici un cuvânt și nu a făcut nici o mișcare.

Elena s-a aruncat și ea în conversație, cu toate că până atunci părea că nu face altceva decât să se uite pierdută pe fereastră.

— Uită-te la ei... o ceată de incompetenți care au venit până aici, în America, numai ca să se plimbe pe gratis.

— Oprea, ai ceva de spus, cumva? a intervenit Ceaușescu.

— Ce-ar putea, tovarășe, să spună? a continuat Elena. Trebuie să se facă peste noapte inginer. Și acum mai așteptați de la el să aibă și idei?

— Da, tovarășe Ceaușescu, într-adevăr! Aveți perfectă dreptate, a replicat Oprea, hotărându-se să-i ia pe cei doi pe rând, adresându-se fiecăruia în

parte. Am întârziat îngrozitor de mult cu programul nostru nuclear. Voi schița imediat un nou plan care să dea impulsuri noi activității.

— Aveți bineînțeles dreptate! Aveți bineînțeles dreptate! l-a imitat Elena pe Oprea. Da' cine te crezi tu, mă, să hotărăști dacă președintele României are sau nu dreptate?

Ceaușescu, mai calm, a continuat:

— Nu cred că un plan pur și simplu va fi de ajuns. Avem nevoie de măsuri mult mai radicale. De ce nu v-ați gândit să mutăm întregul Comitet de Stat pentru Energia Nucleară și toate celelalte organizații implicate în programul nuclear în afara Bu-cureștiului? Undeva departe, să stea toți la un loc, pentru ca nimeni și nimic să nu le mai distragă atenția, și să se poată concentra asupra muncii lor.

— Ai auzit, Oprea, a continuat Elena să se ia de el. Tu nu știi altceva decât să mâzgălești alte și alte hârtii cu planurile tale? Uită-te și tu la Tovarășu'! El are soluții! Ai putea să pricepi că ceea ce tocmai a spus așa blând nu este nici pe departe o sugestie. Este un ordin prezidențial!

— Făcusem deja un raport către dumneavoastră în care propun să-i mutăm pe toți la Slatina, a mințit Oprea.

— Da, asta nu-i o idee rea. Hai să-i mutăm acolo, a aprobat Ceaușescu.

Șliam de mult timp că dorința lui Ccausescu ar fi să concentreze dezvoltarea celui mai nou și mai incitant domeniu economic în apropierea locului său de naștere și al Elenei, însă de fiecare dată a manipulat astfel lucrurile încât propunerea să pară că vine de la altcineva. Nu cu mult timp în urmă, Ministerul Industriei Metalurgice, care trebuia să propună locul unde avea să fie instalat imensul și modernul combinat de alumină, proiectat cu documentație tehnologică de ultimă oră adusă din Statele Unite și Germania Federală, a ales Oltenia lui Ccausescu drept amplasament. Toi Gheorghe Oprea a fost cel care i-a cerut, l-a rugat ca noua uzină de automobile făcută în colaborare cu firma franceză Citroen să se numească OLTEȚ și să fie amplasată în apropierea locului lui de baștină. Președintele Comitetului de Stat pentru Energie Nucleară a „sugerat” recent ca Oltenia să fie gazda noii fabrici de apă grea. Iar Oprea, cu același succes, a „insistat” ca prima autostradă din România să fie construită între București și aceeași Oltenie.

— Avrame, cât de departe ai ajuns cu construcția generatoarelor cu aburi? a întrebat Ccausescu, calmat deja după luarea deciziei cu Slatina.

— Sântem aproape gata, tovarășe Ceaușescu. Atunci când ne întoarcem o să vă invit să le vedeți!

— Ce să vadă? Să vadă tot generatorul ăla vechi, făcut din lemn, de ochii lumii, ca să-I vadă ăia de la ziare? a râs Elena pe înfundate. Ținea în mână în mod ostentativ The Wall Street Journal din 12 aprilie, conținând o reclamă plătită în care se aflau mari fotografii ale ei și ale soțului ei.

— Ca să-l vedeți pe cel bun, tovarășe Ceaușescu. Acum avem cu mult mai multe informații, am învățat o sumedenie de lucruri și suntem gata să mergem mai departe. Turbina noastră va fi terminală deja înainte de sfârșitul acestui an.

— Va fi vai și amar de tine dacă minți iar, a spus Elena plecând. Coafeza o chemase stând în fața ușii.

Ccauescu a cerut să i se aducă tabla de șah și mi-a făcut semn să stau jos. Ceilalți au plecat în liniște, căci niciunul dintre ei nu a vrut vreodată să stea lângă Ceaușescu atunci când acesta joacă șah.

— Ai auzit ce a spus directorul? a continuat Ceaușescu. Cam la ce intensitate a vântului poate rezista reactorul?

— A spus că este proiectat să reziste uraganelor cu vânturi ce suflă cu 300 de mile pe oră (480 km pe oră).

— Și celor mai devastatoare culmure de pământ și inundații. Trebuie să facem rost de aceste proiecte. Recrutează pe cineva de acolo și plălește-l frumușel. Sau strecoară pe cineva acolo fără să știe nimeni.

Ceaușescu a deschis din nou ca de obicei cu gambitul regelui, apoi a întrebat:

— Ce mai e nou?

Își tralează avioanele ca pe niște adevărate „oaze” de'secu-rilaie, impermeabile aiacurilor microfoanelor, așa încât vorbea neatent și fără ocolișuri în timpul zborurilor. Pulerea obișnuinței îl făcea să se poarte asemănător și în timpul în care s,ra aflat în Air Force One.

— Noaptea irecută, mi-am început eu raportul, am primit o telegramă din care am aflat că unul dintre ofițerii noștri de la spionaj, care lucrează într-o întreprindere canadiană de apă grea, a mai trimis peste o sută de casete cu microfilme nedcvelopale încă, cu imagini ale instalației.

— Verifică! Ești sigur că vom fi în slare să terminăm fabrica aia de apă grea fără să trebuiască să cumpărăm cine știe ce licență?

— Bazându-ne pe ce au raporlat cei de la bază, se pare că agenții noștri ne-au furnizat informații despre tot ce au canadienii acolo.

AGENTUL „235” DIN PAKISTAN.

După o scurtă pauză, Ceaușescu m-a întrebat cu voce foarte joasă:

— Ai vreo informație despre „235”?

— Da, tovarășe, înainte să plecăm din București am primit de la el o carte poștală trimisă de la adresa lui din Austria. Folosind codul deschis, ne-a raportat că interogarea lui a luat sfârșit, și că asupra lui nu mai planează nici o suspiciune. Ca urmare tocmai a fost trimis cu afaceri în vestul Europei. Cere o întrevedere. Data de pe cartea poștală, care înfățișează catedrala Sacre” Coeur din Montmartre, este 5 aprilie 1978. Conform înțelegerilor pe care le-am avut cu ci, întâlnirea ar urma să aibă loc la 30 de zile de la data transmisă, în fața catedralei, seara la ora 9,00, pulând fi amânată cel mult o zi, dacă intervine ceva.

— Vorbești serios? a rămas Ceaușescu blocat ținând în mână suspendată în aer dama pe care vroia să o mute.

— Comisia tehnică a acestei operațiuni a analizat cu atenție cartea poștală și a confirmat că este scrisă de el. Nu a putut găsi nici o urmă a vreunui stres, care ar fi putut indica faptul că ar fi fost constrâns să o scrie.

— Băjcnaru-u-u! a urlat Ceaușescu, chemându-l pe omul lui de încredere din cadrul gărzii de corp. Adu-mi un pahar cu apă.

Numele-cod „235” a fost pus chiar de Ceaușescu, poreclindu-l astfel în mod spontan pe unul dintre agenții lui favoriți, un om de știință pakistanez, ofițer de informații, în același timp pe care îl cunoștea personal, și care furnizase anterior o scrie de date despre energia nucleară.

În 1975 i-am arătat lui Ceaușescu niște informații DIE ce indicau că Pakistanul începuse operații ultrasecrete de dezvoltare a propriilor capacități militare în domeniul nuclear. Acesta era, de asemenea, un vis secret al lui Ceaușescu. Atunci când mi-a ordonat să fac „studii în adâncime” asupra lui Zulfikar Ali Bhutto, primul-ministru al Pakistanului, eram absolut convins că Ceaușescu urma să-l atace pe acesta în mod direct și frontal. La câteva zile după ce m-am prezentat la Ceaușescu cu acest studiu, a ordonat ministrului afacerilor externe să aranjeze o întrevedere între el și Bhutto. A fost aranjată o scurtă escală în Karachi, în care Bhutto urma să-l primească pe Ceaușescu la aeroport. Când avionul românesc a aterizat, Bhutto se afla acolo, acompaniat de numeroși demnitari locali, și l-a invitat pe Ceaușescu într-un loc din apropiere pentru dejun.

În comparație cu cazurile pe care le avusese până atunci, Bhutto a fost o pradă relativ ușoară pentru experimentatul Ceaușescu, care eia de data aceasta și foarte bine pregătit. După dejun, el a ceait o discuție cât se poate de privată, acompaniat numai de interpret – agent DIE – și de mine, în timpul cur;; și-a lansat atacul frontal:

— Noi amândoi împărtășim același vis, acela de a face un loc în istorie pentru țările noastre, a început Ceaușescu, iar drumul cel mai bun este acela de a le întări forțele, în zilele noastre singura putere adevărată este puterea nucleară. Tot ce facem trebuie să rămână secret. Lucrând independent, serviciile noastre secrete de informații – și aici a arătat spre mine – au obținut rezultate remarcabile, împreună însă s-ar putea să fim în stare să ne realizăm visul, în acest plic se află mostra rezultatelor la care am ajuns, ceea ce putem noi să producem. Dacă sunteți de acord, dați-mi de știre. Dacă nu, puteți uita toată această poveste.

Bhutto a băgat plicul în buzunar cu foarte multă atenție. Acesta conținea doar un inventar al informațiilor de spionaj nuclear pe care România, în secret, l-ar fi putut furniza Pakistanului. Bhutto a reacționat aproape exact cum se așteptase Ceaușescu. Chiar înaintea plecării, el i-a dat lui Ceaușescu un plic.

— În interior se află numele codificat al unui om, un număr de telefon și o parolă. Cred că următoarele contacte ar trebui să aibă loc între doi indivizi, nu între două guverne, dragul meu prieten.

Două săptămâni mai târziu, omul care avea să se numească „235” a luat masa, în mod cu totul privat, cu Ceaușescu, la reședința din Snagov. Radu Andreescu a fost liantul operațional, fiind un strălucit inginer și agent DIE, el devenind omul de legătură. Zece zile după aceea Andreescu a plecat în Pakistan cu un voluminos pachet diplomatic conținând informații și date obținute toate din Vest, prin spionaj nuclear, care urmăreau să sensibilizeze cealaltă parte. S-a întors apoi cu proiectul complet al reactorului canadian CANDU, conținând mult mai multe date decât fuseseră în stare să obțină cei de la DIE până atunci. Mai departe, vizitând din nou Pakistanul, Andreescu a luat cu el toate datele tehnice despre securitatea sistemelor nucleare franceze – de care Pakistanul se pare că avea mare nevoie – și a adus înapoi în România date suplimentare despre sistemul centrifugal Degussa de îmbogățire a uraniului, la care Bucureștiul începuse deja să lucreze, precum și informații semnificative despre producția industrială a uraniului 235.'

Cartea poștală era primul semn de viață' pe care îl primeam de la „235” din 5 iulie 1977, de la lovitura de stat, când generalul Muhammad Zia ul-Haq l-a arestat pe Bhutto și s-a declarat pe sine șeful legii marțiale.

— Șah-mat! Băjenaru! Un Cordon Rouge! a comandat Cea-uscescu. Trebuie să fii extraordinar de atent. Trebuie să ne agățăm de Roscnberg al nostru.

După al doilea pahar, și aparent fără nici o legătură, Cea-ușcescu m-a întrebat deodată:

— Cât de mare era presa aia?

— Cea de la atelierul metalurgic al lui Combustion Engincc-ring?

— Ă-hă.

— Douăzeci de milioane de tone.

— Atunci când am vizitat instalațiile industriale „STAR” mi s-a spus că cu cât este mai mare presiunea, cu atât diamantele ies mai mari și mai pure.

— Da, tovarășe. Am încercat și noi să ajungem la presa aceea, însă s-a dovedii a fi imposibil. Este un echipament controlat foarte de aproape de americani.

— Șeful unui serviciu secret de spionaj dintr-o țară comunistă nu are niciodată voie să spună că ceva este imposibil. Trebuie să o avem!

„ORICE AMERICAN POATE FI CUMPĂRAT”

— Nu acolo l-am văzut, dragă, pe nepotu' Iu' Traian Vuia? ne-a întrerupt Elena, care tocmai se întorsese.

Inginerul român Traian Vuia a inventat și a construit în 1906 primul avion monoplan, cu care însă nu a reușit să zboare. Primul aparat operativ de acest gen a fost făcut de francezul Louis Bleriot, care a zburat peste Canalul Mânecii, în 1907. La câțiva ani după aceea, Vuia a inventat un generator cu aburi sub presiune, care: *-a dovedit alât de eficient încât a devenit curând cunoscut sub numele de „generatorul Vuia”... Nepotul său, cetățean american, era acum expert în cazane de presiune nucleară, construite pe principiile de bază ale bunicului său.

— Ce știi despre tânărul Vuia, Pacepa? m-a întrebat Ceau-sescu.

— Despre nepotul lui Vuia mi s-a raportat că este un inginer i fidel autorităților americane.

— Fidel a-u-to-ri-tă-ți-lor a-me-ri-ca-ne! Ai văzut vreodată | vreun american loial, monsieur? Orice american poate fi ' cumpărat, dacă știi

cum. Nu știi, dragă, ce sunt banii? Banii, M-O-N-E-Y! a intonat ea, frecându-și două degete sub nasul meu.

— Chiar așa, Pacepa. O fi el, Vuia, vreun american, dar nu uita că și dolarii sunt tot americani.

— Ce vrei să spui, dragă, cu „american”? Vuia e român toată ziua. Cine s-a născut român, român rămâne pentru totdeauna. El, copiii lui, nepoții și strănepoții.

— Pacepa știe asta, Elena, a spus Ceaușescu, încercând să facă liniște în jur.

— Și dacă este așa, de ce nu-ți aduci aminte, monsieur, că una dintre cele mai mari fabrici comuniste poartă, dat de noi, numele lui Traian Vuia? a tipat Elena la mine. Ai încercat să-l aduci pe nepotu' ăsta al lui la București ca să i-o bagi pe gât? Ai încercat să-i arăți în ce fel i-a onorat tovarășu' numele bunicului? L-ai întrebat ce face el pentru onoarea lu' tovarășu'?

— E clar că ar trebui să ne folosim de nepotu' lui Vuia, Pacepa. Nu numai din cauza numelui lui...

— Mi s-a spus că numele lui Traian Vuia se află scris în orice enciclopedie, l-a întrerupt Elena, supărată. Mai mult chiar decât al tău, Nicule.

— Dar mai ales din cauză că este specialist în fizica nucleară. Adu-l la mine în București, îl recrutez chiar eu.

— Spune-i lu' picrde-vară ăsta că recrutarea agenților este treaba lui, nu a ta. Asta trebuie să facă el și serviciu' lui împutit. Și mai spune-i că e treaba lui să facă un agent din fiecare român care trăiește în America și care a învățat să meargă în două picioare. Nu numai din Vuia.

Elena s-a întors la poza ci din The Wall Street Journal exact la fel de brusc cum se și băgase în discuția mea cu Ceaușescu. Tăcerea partidei de șah era acum întreruptă numai de zgomotul lui Air Force One, până când a fost deodată ruptă de Ceaușescu:

— Cine urmează să mă întâmpine la Texas Instruments?

— Vicepreședintele lor, Grant Dove. A fost cel mai înalt grad pe care l-am putut găsi.

— Din moment ce trebuie să mă deplasez până la Dallas, ar fi putut cel puțin atâta să facă, să-l pună pe președinte să deschidă ușa acelui imperiu al microelectronicii pentru mine.

PRIMUL CONDUCĂTOR COMUNIST LA TEXAS INSTRUMENTS.

Pentru Ceaușescu ideea de a merge pe picioarele lui prin Dallas era groaznic de greu de acceptat, căci acest oraș „barbar” nu însemna pentru el nimic altceva decât locul în care fusese asasinat președintele Kennedy. Numai ambiția lui nemărginită de a face ceea ce Brejnev nu a fost în stare l-a ajutat să-și învingă frica aceea acută, animalică pentru propria lui viață, și să se lase dus până la Dallas.

Atunci când căpitanul de zbor ne-a anunțat că avionul prezidențial va ateriza în scurt timp pe aeroportul din Dallas, i-am cedat partida care tocmai începuse și am cerut permisiunea să mă duc la locul meu.

— Da, ai grijă la piloți și la Serviciile Secrete. Nu uita că suntem la Dallas.

La aeroport, atunci când a fost întâmpinat de Robert Folsom, primarul orașului Dallas, Ceaușescu era alb ca foaia de hârtie. De acolo coloana motorizată ne-a dus direct la Texas Instruments, prima oprire în Dallas. Atunci când a intrat în clădirea companiei, fața și ochii lui Ceaușescu s-au luminat, își împlinise visul de a fi primul președinte comunist care pune piciorul în interiorul lui Texas Instruments. Ceaușescu vroia să fie întotdeauna primul... A fost într-adevăr în stare, în cele din urmă, să pășească în acel imperiu interzis, dar nu a putut să dea mâna cu vreun muncitor; a avut voie să privească echipamentul și pe oameni la lucru producând componentele electronice, însă numai printr-un perete protector din sticlă.

În acea după-amiază, primarul orașului Dallas a dat o recepție pentru Ceaușescu în noua și moderna primărie a metropolei, subliniind că Ceaușescu era primul șef de stat străin care vizita această clădire. La mai puțin de o oră după ce am ajuns, șeful echipei de la Serviciul Secret m-a luat de-o parte ca să-mi spună că s-a primit un telefon anonim de la un individ care susținea că a plantat o bombă în clădirea primăriei. M-a rugat să-l iau imediat pe Ceaușescu, să-l urmez pe o rută stabilită înainte pentru cazuri de forță majoră, și să părăsim cât mai repede incinta. Ceaușescu tocmai toasta cu gazdele atunci când l-am luat de mână și i-am povestit, că, din motive de securitate, am fost rugați să părăsim imediat clădirea. S-a albit ca o stafie, a înșfăcat-o pe Elena, și i-a spus bâlbâindu-se:

— P-pune j-jos p-paharu', f-femeie!

Apoi a tras-o după el, urmându-mă spre o scară rulantă. La un moment dat și-a pierdut echilibrul și a început să se împleticească, și nu știam sigur dacă asta se petrecea din cauza repezelii provocate de emoție, sau

pentru că se afla pentru prima dată în viața lui pe o scară rulantă. Abia a doua zi, după ce a părăsit Texasul și eram deja în zbor spre New York, m-a întrebat de ce a fost evacuat atât de brusc din primăria din Dallas.

După recepția dată de primarul metropolei, Ceaușescu a participat la o masă de lucru organizată de Camera de Comerț a Texasului. Acolo, îmi discursul de răspuns, Ceaușescu s-a referit în mod cu totul neașteptat și la Texas Instruments, adresându-se în mod vizibil vicepreședintelui companiei:

— Unele din produsele lui Texas Instruments s-ar părea că au și caracter strategic. Noi nu suntem interesați în a produce astfel de articole, pentru că noi ne pronunțăm pentru dezarmare, pentru distrugerea armelor atomice și a armamentelor în general. Noi suntem pentru o lume fără nici un fel de forță, o lume a cooperării pașnice. Iată de ce vrem să ajungem la cooperare, nu pentru a folosi electronica în scopuri militare, ci pentru o electronică folosită în scopuri industriale, economice.

Întorși înapoi în apartamentul de la hotel, Ceaușescu m-a chemat la ei și mi-a spus:

— Dă-le orice alte asigurări mai vor că nu ne interesează electronica militară. Folosește-ți imaginația.

CAPITOLUL XX.

De-a lungul numeroșilor ani petrecuți alături de Ceaușescu am putut observa cum frica lui primitivă, teama animalică pentru propria-i viață, a crescut, în proporție geometrică, o dată cu puterea. Știam sigur că atâta timp cât avea să rămână în Dallas nu va putea să închidă ochii, și că spectrul asasinării președintelui Kennedy îl va ține treaz toată noaptea. Iar atunci când nu poate să doarmă, Ceaușescu nu poate nici singur să stea. M-a chemat la el la ora unu și jumătate și mi-a cerut să-i aduc dosarul cu datele despre Centrul Spațial din Huston, precum și ultimele comentarii ale postului de radio Europa Liberă asupra acestei călătorii. Pe la ora trei m-a chemat în birou, ca să-mi înapoieze materialele pe care i le dădusem.

Operațiune împotriva postului de radio Europa Liberă

— Trebuie să compromitem Europa Liberă o dată pentru totdeauna, a explodat Ceaușescu încă înainte de a fi apucat să închid ușa, când am intrat în camera de lucru. Așa cum a făcut Gieriek, a continuat el, ridicându-se de la birou pentru a da televizorul mai tare.

Primul secretar al Poloniei, Edvard Gieriek i-a povestit lui Ceaușescu despre o operațiune de succes împotriva postului de radio Europa Liberă,

iar Ceaușescu m-a rugat în mod repetat să pornesc o acțiune care să urmeze cam același program. Potrivit celor spuse de ci, Gierек a declarat că agenturile poloneze de spionaj au avut în redacția postului de radio un ofițer bine camuflat timp de opt ani, care a fotografiat tot ce a văzut și tot ce i-a căzut în mână, trimițând filmele la Varșovia. Atunci când Gierек a avut destule dovezi că radio Europa Liberă nu era altceva decât un „cuib de viespi al CIA”, omul a fost rechemat.

— De câte ori trebuie să-ți tot spun povestea asta ca să reușesc să obțin și eu o operațiune românească asemănătoare? a continuat Ceaușescu. Ce se aude cu „Ionescu” al tău?

În anul 1977 Ceaușescu a ordonat pentru prima dată celor de la DIE să organizeze o operațiune în stilul Gierек, pentru ca apoi să se facă o campanie de presă explozivă, ce ar fi urmărit să zguduie din temelii departamentul românesc al postului de radio Europa Liberă. DIE l-a ales pe „Ionescu”, unul dintre agenții pe care îi avea în interiorul redacției. Acesta fusese colonel în armata română, trecut în rezervă și trimis în Franța în 1952, unde a devenit angajat la radio Europa Liberă. Ceaușescu a aprobat operațiunea și a semnat un decret secret care îi dădea lui „Ionescu” gradul de general în retragere și pensia ce i s-ar fi cuvenit, în caz că s-ar fi repatriat în România. „Ionescu”, care pe vremea aceea era în vârstă de 66 de ani, a fost contactat în mod repetat în Franța și în Austria. El s-a arătat flăcău de atenția care i se acorda, însă a lăsat clar să se înțeleagă că decizia lui finală depindea de reușita în a o convinge pe iubita lui, care era o franțuzoaică, să-și petreacă împreună ultimele lor zile de viață în România. Evident, aceasta nu s-a dovedit a fi o misiune tocmai ușoară.

— Nu ne-a dat încă un răspuns definitiv, tovarășe Ceaușescu.

— Precsați-l. Forțați-l. Șantajați-l. Sau faceți-l să vină la o întâlnire în Austria și răpiți-l, a spus Ceaușescu, arătând cât se poate de clar că acestea erau noile ordine pentru rezolvarea cazului respectiv. Vreau să văd că bomba pe care am pregătit-o pentru cuibu' ăla de viespi explodează o dată în presa din Vest! — și a început să se plimbe prin cameră ca leul în cușcă.

— Ca să putem să-i distrugem pe acești dușmani, a continuat Ceaușescu, trebuie mai întâi să-i discredităm. Asta vreau eu să se întâmple cu Europa Liberă. Vreau să fie discreditată, să se afle că este o operațiune pusă la cale de CIA, care și-a trimis spionii în România, urmărind știrbirea suveranității și independenței noastre. Da' nu vreau ca toate astea să fie auzite din gura mea. Nu vreau și nu pot să spun că Congresul American

mente despre Europa Liberă,' pentru că am nevoie de Congres pentru clau/n națiunii celei mai favorizate. Nu vreau și nu pot să spun că Vance, Carter și Brzezinski mint, pentru că am nevoie de ajutorul lor politic și de banii lor. Așadar, cine ar trebui să vorbească, Paccpa? și-a terminat ci retorica, oprindu-se în fața mea.

— Însăși Europa Liberă.

— „Ionescu”...El este cel care trebuie să spună tot, iar eu deja am aprobat tot ceea ce trebuie să zică, nu-i așa?

— Da, tovarășe. Toate declarațiile lui viitoare au fost pregătite. Serviciul D a pus deja semnătura lui „Ionescu” pe toate,

— Trebuie să arătăm prin gura lui „Ionescu” că această Europă Liberă nu este decât un cuib de spionaj CIA. O dată făcută treaba asta, nu mai este decât o problemă de timp și tehnică pentru a demonstra că Vocea Americii, radio Libertatea și BBC sunt același lucru. Moscova și celelalte membre ale Pactului de la Varșovia vor face restul.

Ceaușescu s-a întors și s-a așezat la biroul lui.

— D-aia îl vreau pe „Ionescu”, viu sau mort. S-a înțeles?

— Da, tovarășe.

— Altceva, ce mai e nou?

— Peste o sută de membri ai Camerei Reprezentanților Statelor Unite au de gând să ridice problema clauzei națiunii celei mai favorizate dată României, dacă să i se mai acorde sau nu, am început eu. Situația aceasta a fost generată de ultima scrisoare venită de la Károly Király pe căi ciudate.

— Asta nu trebuie să se întâmple, a replicat Ceaușescu. Fără statutu' ăsta nu mai putem să facem exporturi în Statele Unite. Nu mai putem avea asigurate credite și uși deschise pentru informațiile tehnologice.

— Emigranții plănuiesc să organizeze duminică o demonstrație ostilă la New York, am continuat eu, și s-ar putea să se ducă o grămadă de lume acolo.

— F-fasciștii! Ar trebui demascați cu toții de fasciști ce sunt toți! a urlat Ceaușescu. Demascați că ci au trimis mii de evrei în lagăre de concentrare... două sute de mii au trimis. Ar trebui să le spunem tuturor că după înfrângerea fascismului toți indivizii ăștia au fugit din țară și s-au stabilit în diferite părți ale lumii, de unde încearcă să reînvie fascismul. Ceaușescu se ambala singur, încălzit fiind de subiectul lui favorit de propagandă. Iar Ni-colac – se referea la ambasadorul român – ar trebui să

ia i-' mediat legătura cu Casa Albă și să ceară ca această demonstrație să fie oprită.

Când am plecai de la Ceaușescu era aproape patru dimineța, însă la numai jumătate de oră după aceea unul din membrii gărzii de corp m-a anunțat că trebuia să mă duc iar la el. Atunci când a observat tabla de șah sub brațul meu, fața arsă a lui Ceaușescu s-a luminat de un zâmbet abia schițat. Ca de obicei, a deschis cu gambitul regelui.

Zece minute mai târziu, atunci când nu se aștepta deloc, i-am dat șah-mat.

— Joci mai bine noaptea decât în timpul zilei, a declarat el în replică.

Folosind același gambit al regelui, Ceaușescu a deschis o nouă partidă, hotărât ca de data aceasta să câștige. Cu toate că are o enormă putere de concentrare, de obicei nu este în stare să facă două sau mai multe lucruri în același timp, excepție făcând jocul de șah. După ce și-a construit în cap tactica și strategia jocului și mișcările următoare, Ceaușescu se poate folosi de cele mai înșelătoare și mai perfide metode penru a distra atenția adversarului. Una dinre acestea era să-i tot pună adversarului întrebări dinre cele mai dificile.

O COMOARĂ TEHNICĂ PENTRU HRUȘCIOV

— Cine ne-a dat tehnologia americană a aliajelor tari, care ne-a salvat independența? a întrebat Ceaușescu mutând discret un nebun din fața turnului.

— Herbert”.

— Spune-mi povestea lui, mi-a ordonat el.

I-am relatai, cât de scurl am putut, despre ce este vorba. La începutul anilor '60, „Herbert”, reprezentantul-șef al unui consorțiu vest-german compus din Schlomann, AEG și câteva alte companii, care avea o reprezentanță la București, a fost surprins având relații amoroase cu o femeie măritată. Nu a fost șantajat.

În schimb, o tânără femeie, educată, înleligeniă, atrăgătoare, o româncă ce lucra penru o linie aeriană din străinătate, cu numele conspirativ „Rodica”, i-a devenii amanlă. Aceasia era, bineînțeles, agcnl de securiitate. La începutul anului 1963 însuși „Herbert” a devenii agenl. în schimbul unei vieți mai bune cu Rodica în România, unde și-a pelrecui un număr de ani, și pentru un traiamenl preferențial în afacerile pe care le încheia, el ne-a furnizat documente tehnice de mare valoare. Unul dinre aceslca a înirecut țoale asleplările noastre. După ce s-a înlors dinlr-o călătorie de

ruină în Germania Federală, „Herberi” le-a înmânat celonide la DIE un proiect complet, cuprinzând mai multe mii de planuri, soluții tehnice și alte documente, ce ne puteau permite să ridicăm din temelie o fabrică nou-nouță, <ullimul tip și foarte sofisticată, care pe vremea aceea se afla încă în construcție în Statele Unite, și în care se puteau produce aliaje ultradure, folosite pentru o nouă generație de rachete militare și spațiale.

— Cât ai dat pentru proiectul ăsta, Pacepa?

— Că a costat: 64 000 de dolari.

— Și Moscova cât ne-a plătit pentru el?

— Peste milioane.

— Și ăsta nu a fost decât un micuț. Îți aduci aminte cum am luat proiectul, mi-am făcut un plan, și i-am pus totul pe masă lui Hrușciov? A doua zi, după ce experții i-au spus că e incredibil de mare i-am dat, m-a îmbrățișat și m-a sărutat pe amândoi obraji. „Nu cred că mai avem nevoie să ținem trupe sovietice în România, tovarășe Ceaușescu. Ne este de ajuns că vă avem pe dumneavoastră acolo”, mi-a spus Hrușciov.

Proiectul acela a desăvârșit miracolul. Și pe deasupra Bodnăraș. Fără proiect și fără Bodnăraș probabil că am mai avea și acum trupe sovietice în țară.

— Este chiar adevărat, tovarășe Ceaușescu, că proiectul acela a jucat un rol atât de important în retragerea trupelor Armatei Roșii din România? am întrebat, încreștând din dinți la ofensivă.

— Sigur că da, a replicat el, împingând repede ușa peste un scaun, cu o mișcare care s-a vrut ascunsă. La doi ani după aceea Hrușciov a declarat că Uniunea Sovietică este pe cale să producă o nouă generație de rachete militare și spațiale, înaintea Americii.

Instalația pentru aliaje dure nu a început să fie operațională atunci când prevăzuse Hrușciov, însă este și acum de departe cel mai modern și mai eficient laminator de felul acesta din Uniunea Sovietică.

Povestea lui Ceaușescu era în principiu corectă. Există însă undeva un neadevăr minor. Nu Ceaușescu, ci Gheorghiu-Dej a fost cel care a dus proiectul la Moscova și a tratat cu Hrușciov condițiile retragerii Armatei Roșii din România. Soarele începuse să se ridice deasupra Dallasului atunci când Ceaușescu în sfârșit a întrerupt meciul de șah.

— Astăzi o să-mi pun și al doilea picior pe NASA! a izbucnit el cu bucurie, în timp ce se ducea să-și trezească nevasta.

Atunci când Air Force One a aterizat pe Hobby Airport din Houston, Ceaușescu, nu a dat nici o atenție faptului că a fost întâmpinat doar de secretarul de stat al Texasului, Steven Oaks și de primarul executiv, Judson Robinson. Elena a observat asta imediat.

— Unde le este nenorocitu' de guvernator? s-a plâns ea. Pun pariu că n-a văzut în viața lui un șef de stat, da' nu catadicsește să vină să ne vadă.

CLĂDIREA NR. 30 DE LA NASA.

De la aeroport coloana oficială de mașini ne-a dus direct la centrul spațial NASA. Atunci când s-a dat jos din limuzina sa, Ceaușescu, cu silueta lui și așa foarte mică, părea încă mai mic și mai de ncluat în seamă -ca niciodată, stând la poalele enormelor clădiri de oțel și beton. Dr. Sigurd Sjöberg, directorul-adjunct al acestei gigantice întreprinderi, i-a întâmpinat pe oaspeți, urându-le bun-venit, și ne-a făcut cunoștință cu cel care urma să ne fie ghid, astronautul John Young, spunându-ne că acesta participase la patru zboruri extraterestre cu navele spațiale Gemini și Apol-lo, și că aselenizase de două ori pe satelitul natural al pământului.

Young era politicos, de parcă avea de încheiat cu noi ceva afaceri. Atunci când ne-a explicat că centrul respectiv avea angajați mai mult de 3 600 de ingineri specialiști cu cea mai înaltă calificare, de oameni de știință, matematicieni, instructori de zbor și, bineînțeles, aslronauți, Ceaușescu mi-a șoptit la ureche, cu o oarecare nuanță de satisfacție:

— La noi, în industria de pantofi, avem și mai mulți d-ăștia, nu-i așa?

S-a arătat deosebit de interesat în special de proiectarea și testarea vehiculelor spațiale, ținându-mă mereu aproape pentru a lua notițe. Elena a făcut mari eforturi ca să pară interesată de clădirile și de laboratoarele destinate recrutării și pregătirii echipajelor zborurilor spațiale precum și de experiențe științifice efectuate în spațiu.

Toți vizitatorii proeminenți sunt conduși în clădirea nr. 30, centrul de control al zborurilor spațiale, fiind de mare spectaculozitate, cu multele sale computere ce supraveghează nu numai zborurile spațiale, ci și întregul centru. Jurnaliștii și fotoreporterii români, entuziasmați de tot ce vedeau în jurul lor, s-au împrăștiat, băgându-și nasul peste tot. Atunci când Ceaușescu a fost invitat să se așeze la biroul directorului de zbor, Elena m-a înghiontit:

— Cheamă-i pe fotografi. Am impresia că tâmpiții ăia scapă chiar momentul în care Tovarășu' conduce tot sistemul de zbor spațial.

În afara Elenei Ceaușescu, toți cei din delegația României păreau să fie puternic impresionați de această vizită.

— Potrivit celor spuse de de Gaulle, a spus Andrei în timp ce ieșeam afară, încercând să spună ce simte fără să pară că laudă capitalismul american, Statele Unite nu par să aibă o politică externă. Judecând însă după toate cele pe care le-am văzut aici, as putea spune că au o politică spațială nemaipomenită!

— Dacă sunt așa de nemaipomeniți, cum zici, a răspuns Elena cu severitate, atunci de ce, dragă tovarășe, primul om din spațiu a fost totuși Gagarin? S-a uitat apoi fix la fiecare din noi, luându-ne pe rând, până când fețele noastre, până atunci radioase, au ajuns la o vinovăție solemnă.

La prânz, în timpul recepției date de primarul orașului Houston, acesta din urmă i-a oferit lui Ceaușescu cheia orașului, în toastul său, Ceaușescu a spus:

— Vedeți dumneavoastră, noi avem în România o poveste despre o cheie fermecată, o cheie care te ajută la îndeplinirea dorințelor... Iar dacă tot printr-o minune, cheia aceasta ar fi fermecată, trebuie să fiți siguri că nu o voi folosi decât în scopul prieteniei, al păcii și al colaborării.

Pe când plecam de la River Oaks Country Club, unde avusese loc dineul, Ceaușescu m-a împins în limuzina lui.

— Trebuie să faci în așa fel încât să recrutezi niște agenți pe aici cu ajutorul cheii de la primar, în timpul dineului am auzit că dispun de o tehnologie care le permite să foreze până la adâncimi de 6000 de metri și chiar mai mult. Este exact ce ne trebuie pentru rezervele noastre de petrol de adâncime care tocmai au fost descoperite.

În timp ce Ceaușescu începuse să picotească ușor, Elena și-a adăugat și ea părerea, referitoare, evident, la valoare:

— Da' dacă nu e de aur, dă-o-ncolo!

Următoarea noastră oprire a fost la New Orleans, unde am aterizat în aceeași după-amiază, plecând aproape imediat de la aeroport în direcția lui Royal Orleans Hotel, situat în vechiul cartier francezesc. De câteva săptămâni, încă de când fusesem în New Orleans ca să fac preparativele pentru această vizită, am fost îngrijorat că Elena Ceaușescu nu va fi prea încântată de acest hotel foarte respectabil însă oarecum de modă veche. Așa cum mă așteptam, nu a trecut mult până m-a chemat la ea:

— Mă, idiotule, de ce nu m-ai dus la Sheraton? Că doar nu dai din buzunarul tău.

Simțind nevoia de a schimba ceva, a chemat la ea toată delegația română, punându-i pe toți, de la miniștri la oamenii corpului de gardă, să acopere toate gurile de ventilație ale instalației de aer condiționat, înfundându-le cu ziare, în tot apartamentul prezidențial.

— Lasă-i să muncească. Tu hai cu mine să-mi arăți orașul, mi-a spus, luându-mă de braț.

Am încercat să-i arăt Elenei farmecul unic al lui Bourbon Street. După nu mai mult de o jumătate de oră își făcuse o părere personală:

— E murdar, zgomotos și mizerabil. Hai să ne întoarcem la hotelul nostru.

După recepția și dineul oferite de primar, Elena era în toane bune. Comandându-și șampania favorită, Cordon Rouge, a spus:

— Știi, Nicule, am avut o conversație foarte interesantă cu „primărcasa”... A zis că vrea ca oamenii de aici să aibă o grămadă de copii.

Dându-și paharul peste cap, Elena Ceaușescu l-a chemat la ea pe translator, Sergiu Celac.

— Ce zicea individul ăla despre Tovarășu'? a întrebat ea.

— Care individ?

— ăla care zicea despre Tovarășu' și despre nu știu ce secole, a explicat Elena, în stilul ei inimitabil.

— A, Mr. Basil Rusovich junior, președintele Centrului Internațional de Schimb, a spus Celac, scoțându-și din buzunar un carnet de notițe. A zis: „Am curajul să-l compar cu marile personalități care au trăit de-a lungul veacurilor”... Asta este ce a spus.

— Vezi, Nicule? Un om ca tine se naște numai o dată la cinci sute de ani. Elena și-a mai pus un pahar cu șampanie. Cum te simți să fii atât de mare, atât de important și totuși conducătorul unei țări atât de mici? Singura care e mai mică e Albania. Da' daqă. semnezi decretul ăla, în mai puțin de zece ani vom avea patruzeci de milioane de locuitori.

— Ei, femeie, fii serioasă. Taci din gură, a râs Ceaușescu, fără doar și poate foarte flatat.

Nu era prima dată când o auzeam pe Elena făcându-și planuri despre obligarea fiecărei familii din România de a avea minimum patru copii. Visul ci cel mai intim și cel mai plăcut era de a deveni ea însăși președinta României, iar numele să îi rămână în istorie ca singura femeie-presedinte care a dublat populația țării sale în timpul în care a fost la putere.

Câțiva ani mai târziu mijloacele de comunicare în masă americane anunțau cu surprindere și consternare că președintele Ceaușescu a semnat un decret care obliga fiecare familie din România să aibă cel puțin patru copii.

Atunci când Elena a plecat să-și facă masajul de seară, Ceaușescu a comandat vin, împreună 'cu brânză telemea, roșii și ceapă, cerând să i se aducă și casetofonul stereo portabil.

— Și o casetă bună, a adăugat el, referindu-se la ceva anume. Câteva minute mai târziu, Ceaușescu golea, dându-le peste cap, două pahare de vin alb, în timp ce Băjenaru pune casetofonul, dând drumul unei casete pe care erau înregistrate vocile noastre, pentru a înscena o altă conversație, ce avea să acopere adevărata noastră discuție, în cazul în care ar fi fost ascunse pe undeva microfoane.

— Dă-l mai tare, i-a ordonat el lui Băjenaru, în timp ce începuse deja să-și devoreze mâncarea preferată.

Trăgându-și scaunul mai aproape de al meu, Ceaușescu a continuat cu voce scăzută:

— Trebuie să avem proprii noștri agenți de informații și cu influență peste tot în Washington, a zis el, băgând în gură o roșie întreagă. Agenți veritabili de influență, nu spionii tăi de capă și spadă care se furișează în timpul nopții pe la întâlniri, cu gulerele ridicate și cu cozoarele de la pălării trase până pe nas. A continuat să plescăie zgomotos, continuând să-și îndese în gură cu degetele tot mai multă mâncare. Trebuie să fim în stare să le dăm agenților noștri ordinele de atac în plină zi, așa încât să nu trezim nici o suspiciune. Agentu' tău este la Casa Albă sau la Departamentul de Stat, nu? Atunci te duci la el în mod vizibil, desigur, în legătură cu vizita mea aici, ori cu invitația pe care i-o fac lui Carter să vină la București, sau cu vreun mesaj confidențial adresat președintelui american, pe care pot să ți-l dau oricând vrei tu. Este agentu' tău la Comerț? Cre-i vreun echipament ori vreo tehnologie la care nu avem acces, și zi-i că numai așa ne putem păstra independența față de Uniunea Sovietică. Poate nu o să obții ce ceri, da' o să ai o acoperire bună ca să menții legătura cu un agent cu posibilități de influență și ca să te întâlnești cu el chiar în biroul lui. Chiar dacă agentu' este jurnalist, nu trebuie să te mai întâlnești cu el în secret, ci la vedere, cu vreun pretext oficial. Dacă nu te poți gândi la altceva, dacă altceva nu-ți dă prin cap, atunci o să fiu de acord să-i ' dau un interviu și o să te poți folosi de asta ca să-i acoperi zeci

de alte întâlniri, nu una. Dacă o să faci așa, o să te poți apăra de ochii indiscreți ai agenților de la FBI și nu trebuie să mai ai vreo grijă pentru securitate atunci când o să ajungi la treaba pe care o ai de fapt: obținerea de informații și influența în interesul tău. Ceaușescu a făcut o scurtă pauză, curățindu-și atent farfuria cu o bucată de pâine. După ce a terminat treaba asta, și-a golit paharul de vin, făcându-mi semn să i-l umplu la loc și a mai comandat o sticlă.

— în felul ăsta vreau eu să ne folosim de agenții americani, inclusiv Billy Carter... oficial, fără suspiciuni.

Ceaușescu a început apoi să înșire un potop de ordine despre cum ar trebui recrutat Billy Carter, cum trebuie făcute plățile pentru acesta în Elveția și nu direct din România, ci prin cei doi agenți libieni, și cum să fie el manipulat și folosit, până când ușa se dă de perete și informațiile încep să curgă.

Elena a intrat în clipa aceea în cameră ca o furtună, având nasturii de la îmbrăcăminte în totalitate descheiați.

— Ce dracu' e zgomotul ăsta tâmpit aici, Niculc? a întrebat ea uitându-se cu răutate la casetofonul portabil.

— Vorbeam cu Paccpa despre familia Iu' Carter.

— Americanii n-au familie. Lor nu le pasă decât de bani.

— Carter are un frate interesant, draga mea. Foarte interesant. Am de gând să pun mâna pe el.

— Las-o baltă, Nicule. Pe americani nu-i interesează de neamurile lor. Mă, pierde-vară, află-mi tu un singur președinte american care și-a făcut fratele prim-ministru, și cu îl mănânc. Cu nasturi cu tot, a adăugat ea, uitându-se stăruitor la mine.

— Ăștia n-au prim-ministru, Elena.

— Orice ar fi. Arată-mi unul care și-a făcut nevasta vicepreședinte. Măcar unu'! Nu-i interesează, Niculc. Ei respectă banu', nu familia.

— Carter e altfel, Elena.

— Nici un american nu e altfel. Ce face frate-su Iu' Carter?

— Lucrează la ferma Iu' Carter, o întreține.

— E țaran! Ți-am zis că președinții americani nu au grijă de familiile lor, a spus Elena cu dezgust.

Ceaușescu, bineînțeles, găsise posturi frumoase în guvern pentru toate rudele sale.

— Nu-li mai pierde timpul'. Măi, Nicule, am nevoie de tine. Ultimele cuvinte le-a rostit încet, murmurând ca o pisică ce toarce, în timp ce-l mângâia pe Ceaușescu pe sub haină.

CAPITOLUL XXI.

Agențiile române de știri au anunțat după aceea că duminică dimineață președintele Nicolae Ceaușescu și tovarășa Elena Ceaușescu urmau să fie „oaspeții muncitorilor petroliști” de la o schelă petrolieră de foraj marin aflată în largul coastei statului Louisiana, în Golful Mexic. Petrolul, evreii și nemții sunt, după spusele lui Ceaușescu, cele mai valoroase resurse naturale ale României, astfel că a încercat să obțină din fiecare dintre acestea profitul maxim.

Studiile geologice sovietice făcute în anii '50 dăduseră la iveală noi câmpuri petroliere pe ambele părți ale lanțului munților Carpați, însă cele mai multe dintre aceste depozite se aflau la adâncimi variind între șase și opt kilometri. Acest fapt făcea forarea de-a dreptul imposibilă pentru România, atât de sărăcăcios echipata cu instalații de foraj, dar care nu dorea să permită străinilor să se atingă de aceste resurse nici măcar cu un deget. Cercetări geologice făcute în secret au indicat existența unor rezerve de petrol în subsolul Mării Negre. Sub supravegherea personală a lui Ceaușescu, D1E a început să se implice din ce în ce mai adânc în operațiile de spionaj îndreptate în direcția procurării de date tehnice despre platformele petroliere de foraj marin. La începutul anului 1978 era gata deja o astfel de platformă de foraj marin, construită pe baza tehnologiilor obținute prin spionaj, iar acum Ceaușescu vroia să vadă una americană originală cu proprii lui ochi.

Atunci când elicopterul a aterizat pe platforma Ocean Queen, Ceaușescu era vizibil impresionat de acea măreață construcție. Era numai ochi și urechi când unul dintre ingineri i-a explicat că acea schelă era echipată cu un sistem nou, patentat, proiectat să reziste unor valuri de peste cinci metri.

— Trebuie să facem rost de el, mi-a șoptit Ceaușescu discret, și am priceput că vroia să facă asta tot prin intermediul spionajului industrial, ca de obicei. Prefera întotdeauna să fure decât să cumpere de la capitaliști. La sfârșitul acestei vizite, în ciuda condițiilor atmosferice nu prea bune și a zgomotului specific produs de platformele de foraj marin, Ceaușescu a reușit să înghesuie în jurul lui vreo zece oameni, dacă nu mai mulți, pentru a le adresa câteva cuvinte memorabile, exprimându-și speranța că „vor fi

întreprinși pași specifici pentru a duce mai departe acțiunile noastre de cooperare reciproc avantajoase.”

MAI DEPARTE, SPRE NEW YORK întorși înapoi în New Orleans, aflându-ne încă pe aeroport, un ofițer român de securitate, aflat în garda lui Air Force One, mi-a raportat că a sosit în mod neașteptat cu un avion de linie comercială de transport consulul Ambasadei Române din Washington și vroia să mă vadă de urgență. Era Aurel Florca, care, de cum a aterizat avionul Air Force One, a venit imediat la mine cu un raport scris care prezenta în detaliu relații despre demonstrația anti-Ceaușescu programată să aibă loc în aceea zi, în fața hotelului în care urma să fie cazat Ceaușescu în New York, Waldorf Astoria. Conform raportului lui Florea, emigranții români aveau să se alăture celor de origine maghiară în ceea ce ei intenționau să fie cea mai mare acțiune de protest a emigranților desfășurată vreodată în Statele Unite.

Având în vedere că Air Force One avea să plece în cel mai scurt timp spre New York, m-am prezentat imediat cu raportul la Ceaușescu.

— N-am chef să citesc nimic acum, a spus el plictisit. Zi-mi doar despre ce e vorba.,

— Vă rog să-l citiți, am insistat eu.

Pe măsură ce citea raportul, Ceaușescu, la început alb la față, cu fiecare pagină devenea tot mai roșu. Atunci când a isprăvit lectura era în culmea enervării.

— Andre-e-ci, a zăbierat ci.

Trezit brusc dintr-un pui de somn, Andrei a intrat bătăbănin-du-se, având o licărire de îngrijorare în ochii căpruiți de somn.

— Dormi, Andrei, dormi. Că numai la asta ești bun. De ce n-ai spus nimic despre adunătura asta împuțită? a întrebat el, încercând să se ridice pe vârfuri ca să-l lovească pe Andrei, care este înalt, cu raportul peste față. Ce ești tu, ministru de externe sau căcat?

— Cretini, tovarășe, pur și simplu cretini, s-a băgat și Elena care tocmai se trezise și ea din somn, așa că nu avea habar de ce se întâmplase.

După ce s-a mai liniștit puțin, Ceaușescu i-a ordonat lui Vasile Pungan să sune la Casa Albă din avionul Air Force One și să-i informeze pe cei de acolo despre plănuita demonstrație, să califice acțiunea drept un act ostil și să ceară în mod ferm să fie interzisă.

Avionul a aterizat la ora cinci după-amiază pe aeroportul John F. Kennedy din New York. În timp ce rula încă pe pistă, l-am informat pe

Ceaușescu cine vor fi cei care îl vor întâmpina, adică reprezentanții primarului orașului New York și ai guvernatorului statului New York.

— Ăștia sunt tot ca guvernatoru' și primaru' din Texas, dragă? Mă gândeam că numai în Texas s-a întâmplat ca guvernatoru' și primaru' Hustonului să creadă că le cad galoanele dacă vin ei personal să ne întâmpine.

După ce fanfara militară a intonat Imnul României – cel corect – Elena l-a împins pe Ceaușescu spre un grup mic de tineri și copii care fluturau steaguri românești și americane. S-au amestecat amândoi în mulțimea prietenoasă, dând mâna cu unii și strângând copiii în brațe. De cum am coborât din avion, șeful unității DIE din New York, generalul Aurel Gheorghe, confirmat sub acoperirea de consilier la Misiunea Permanentă Română de la Națiunile Unite, a încercat să-mi atragă atenția, în timp ce Ceaușescu încă dădea mâna cu cei care îl întâmpinau, am trecut de locul unde se afla corpul diplomatic, l-am prins pe Gheorghe și l-am împins dincolo de frânghia de securitate.

— Vești proaste, șefule, a început Gheorghe în stilul lui molcom, caracteristic, care te făcea mereu să te întrebi dacă nu cumva era beat, nu doar sobru, în drum spre aeroport am trecut pe linia Waldorf și m-am îngrozit. Trebuie că s-au strâns acolo cinci sau șase mii de oameni care demonstrează împotriva șefului. Unguri și români laolaltă. N-am văzut în viața mea așa ceva. Șefu' cel mare, și în special Madame, sunt capabili să facă atac de inimă!

Șeful echipei Serviciului Secret al Statelor Unite, însărcinat cu securitatea lui Ceaușescu, care era într-un alt colț, vorbind cu câțiva șefi ai FBI și ai birourilor Serviciilor Secrete din New York, mi-a semnalat și el că ar vrea să stăm de vorbă. Avea și el aceleași informații pe care mi le dăduse Gheorghe, și mi-a spus că cel mai bine ar fi ca oaspeții să fie introduși în hotelul Waldorf printr-o intrare din spate, aflată la subsol, în garaje. M-a rugat să merg cu el înainte într-o mașină din față, pentru a putea lua împreună o decizie de moment dacă ar fi fost nevoie.

Ceaușescu și Elena se aflau deja în limuzinele blindate atunci când m-am dus la ei. Șeful gărzii de corp le turna încetișor alcool în palme, un ritual repetat cu religiozitate fanatică ori de câte ori. Ceaușescu strângea mâna cuiva, indiferent dacă era vorba despre mulțimile de pe stradă sau de șefi ai altor state. L-am informat în câteva cuvinte despre demonstrație, aducându-i la cunoștință și care a fost sugestia celor de la Serviciile

Secrete. Având în vedere că nu aveam nimic în programul oficial pentru acea seară de duminică, i-am propus să lăsăm baltă hotelul Waldorf Astoria în ziua aceea și să mergem direct la Misiunea Română, unde să rămânem peste noapte, pentru a relua programul a doua zi dimineată, mergând dis-de-dimineată la Waldorf.

— Avem la Misiune un apartament special pentru dumneavoastră, am concluzionat eu.

— Cum poți măcar să te gândești să-l duci pe Tovarășu' să doarmă la Misiunea ta murdară, după ce am stat la Blair House? a fost reacția furioasă a Elenei. Nu este sănătos, dragă. A dat careva. drumu' la trei emigranți pe undeva pe acolo și el inventează cine știe ce povești de groază despre asta.

Apoi s-a întors către mine:

— De ce ar vrea cineva să demonstreze împotriva Iu' Tovarășu, mă, papă-lapte? Ai cataractă la ochi? N-ai văzut cum a fost primit Tovarășu' cu brațele deschise la Casa Albă și peste tot în alte părți?

O PLOAIE DE OUA.

Șeful departamentului Serviciului Secret a apărut lângă portiera mașinii.

— Cit este de periculos? a întrebat Ceaușescu.

— S-ar putea să fie neplăcut, însă nu este o situație în care să fie periclitată viața cuiva, a fost răspunsul lui.

— Hai să mergem. N-am de gând să las o găsculiță de emigranți să mă facă să-mi schimb planurile.

Coloana motorizată a mers pe o rută ocolită, cu intenția de a se apropia de hotel din direcția garajului de la subsol, dar, pentru a ajunge acolo, trebuia totuși să treacă printre masele de demonstranți care dădeau cu „Huo”, urlau în delir și ridicau pancarte uriașe pe care se putea citi: „Ceaușescu-teroarea roșie!” „Ceaușescu-criminal” și „Ceaușescu-Dracula”... O ploaie de ouă a lovit mașina celor de la Serviciul Secret, în care mă aflam și eu, parbrizul devenind din această cauză opac, motiv pentru care, neputând să mai vadă pe unde merge, șoferul nostru s-a izbit de o margine a intrării în garaj. Nu i-au trebuit decât câteva clipe ca să îndrepte roțile și să-i dea drumul mai departe, dar asta a fost de ajuns pentru ca mașina lui Ceaușescu, un Cadillac negru, să-și micșoreze viteza. Culoarea limuzinei era acum roșu cu galben, în urma puternicei grindine de ouă și roșii. Atunci când mașina prezidențială s-a oprit, Ceaușescu și Elena au fost imediat înconjuțați de un zid gros de ofițeri de poliție, de

agenți FBI și ai Serviciului Secret, care se mișcau ca un singur trup de-a lungul coridorului. Grupuri mici de emigranți, care se strecura-seră înăuntru mai devreme, au desfăcut niște steaguri, scandând lozinci ca „Jos Ceaușescu” și „Ceaușescu-Josulescu”.

Atunci când a ajuns, în sfârșit, în apartamentul prezidențial, Ceaușescu era livid ca o stafie. Deodată a fugit în baie și, fără să se sinchisească să închidă ușa, a început să vomite convulsiv. A fost exact aceeași reacție pe care a avut-o atunci când i-am raportat că Moscova a încercat să-l recruteze pe generalul Militam – aceeași frică fizică pentru propria-i piele. Elena a sosit la câteva minute după aceea, însoțită de garda ei personală de corp, formată din personal de sex femeiesc, și înconjurată de un escadron de protecție, în înghesuiala aceea și-a pierdut geanta, care i-a fost adusă de un ofițer de poliție.

De când începuse să urce treptele puterii comuniste, Ceaușescu nu a fost niciodată confruntat cu vreo reacție publică ad hominem îndreptată împotriva lui însuși, între anii 1944 și 1946 avuseseră loc demonstrații anticomuniste, însă acestea erau îndreptate împotriva noului partid comunist, și nu a conducătorilor acestuia. Data de 8 noiembrie 1945 a fost prima zi de Mihail și Gavril sărbătorită în libertate după dominația fascistă și sute de mii de români s-au strâns în fața Palatului Regal ca să-și exprime simpatia și sprijinul față de Regele Mihai. Printre ei mă afluam și eu, fiind pe vremea aceea elev de liceu, mânat acolo de sentimentele mele antifasciste și de setea mea de libertate. Prin mulțime se aflau o sumedenie de tineri ca mine, dar mai erau și profesori, avocați, doctori, oameni de afaceri și chiar muncitori și țărani, care încercau să arate că regele era un simbol a ceea ce mai rămăsese din democrație.

Peste drum de Palatul Regal din București se afla o clădire masivă, impunătoare, încă neterminată în parte, care fusese construită de guvernul pronazist pentru a folosi drept Comandament General al Ministerului de Interne și al Poliției politice a acestuia, incluzând o secțiune a Gestapo-ului și un centru de interogare cu sute de celule, aflat la trei nivele sub nivelul solului. Aceasta a fost prima instituție pe care armata sovietică și forțele comuniste au pus mâna după război. De acolo au venit primele rafale de gloanțe îndreptate direct asupra populației care scanda „Trăiască regele”...Pe vremea aceea încă nu știam că forțele comuniștilor sovietici și români nu-și pierd timpul cu focurile de avertisment, trase în aer. Abia mai târziu am aflat că gloanțele, la fel ca orice bunuri materiale, sunt mult

mai importante pentru ei decât viețile oamenilor. Atunci când s-a auzit răpăitul celei de a doua rafale, am văzut oameni căzând pe jos, am auzit țipete de durere și am înțeles. Ca la comandă, masele de oameni, șocate și îngrozite, s-au întors spre Ministerul de Interne, observând cu toții mitralierele grele instalate pe balcoane,' din gurile cărora țâșniseră plumbii ucigași. După cea de-a doua salvă de gloanic au apărut sute de camioane, până atunci ascunse pe străzile lăturalnice din apropiere. Acestea erau pline cu câteva sute de muncitori îmbibați bine cu alcool și înarmați cu bâte, lanțuri și drogii de fier. S-au îndreptat direct către noi, făcându-se foc în jurul lor. „Asasinii” „Criminalii”, s-a auzit din piepturile a peste o sută de mii de oameni.

„Asasinul, criminalul” au fost aceleași cuvinte scandate de cei ce se aflau în fața hotelului Waldorf Astoria – alți oameni re-luând însă strigătele din noiembrie 1945. Aceste cuvinte pare că m-au urmărit cu insistență întreaga mea viață.

„Asasinul! Criminalul î Jos Ceaușescu î”...Strigătele puteau fi auzite foarte clar din apartamentul situat la etajul 29, venind.de afară, amplificate de megafoane și difuzoare puternice. Alb ca hârtia, Ceaușescu se plimba dintr-o cameră în alta, fără să spună nimic.

Peste tot prin apartamentul prezidențial mișunau oameni ai gărzii de corp, ocupați cu spălatul pereților, covoarelor, mobilei, clanțelor, ușilor și întrerupătoarelor, folosind antiseptice speciale, în dormitor valetul și coafeza scoteau așternuturile de pe pat, înlocuindu-le cu altele, aduse de la București în pachete sigilate. Interiorul a fost transformat într-o încăpere sterilizată, căci fiecare piesă de mobilier și chiar obiectele sterilizate anterior și aduse în pachete sigilate din plastic erau trecute din nou prin aceeași operație de omorâre a eventualilor microbi sau așa ceva.

Am aranjat ca familia Ceaușescu să ia masa de seară în apartamentul prezidențial, numai ci doi. Ca de obicei, un laborator chimic portabil a fost adus și pus în funcțiune, iar maiorul Popa a început să verifice mâncarea, cu tnuțiozitate, pentru a se asigura că nu conține otravă, bacterii sau substanțe radioactive. Apoi a asistat el personal la pregătirea acesteia de către personalul românesc, în bucătăria hotelului. Pentru transportul alimentelor destinate lui Ceaușescu în timpul vizitelor în străinătate este folosită întotdeauna o instalație specială, construită anume în acest sens. Aceasta este depozitată în bucătăria hotelului, iar Popa are misiunea să o încuie, folosind un sistem cu cifru, care se schimbă zilnic. Instalația, în

fapt un frigider complicat și indestructibil, este însoțită în permanență de Popa și de un membru al gărzii de corp, amândoi înarmați, și este deschisă numai atunci când este adusă foarte aproape de locul unde va fi pusă masa și numai în prezența servitorului personal al lui Ceaușescu, singurul, de fapt, care poate să fie de față.

Atunci când nvam întors, ceva mai târziu, în apartamentul prezidențial, mâncarea se afla încă pe masă, neatinsă. Urletul demonstrației de afară se intensifica tot mai tare, „Ceausescu-ucigașul” răzbătea prin geamurile sufrageriei ca un ecou, „Cea-ușescu-criminalul” se auzea dinspre salon și dinspre dormitor. După o scurtă pauză s-a auzit din nou, din toate părțile „Jos Ceaușescu”... Acest refren a fost repetat de-a lungul mai multor ore, cu o precizie matematică.

RETRAGEREA LA MISIUNEA ROMÂNĂ

— Tovarășul vrea să viziteze noua clădire a Misiunii Române, a spus Elena în cele din urmă venind din dormitor, dovedind că a capitulat.

— De îndată ce cei de la Serviciu' Secret o să poată să curețe ieșirea și o să fim în siguranță, și o să stabilească traseul prin oraș, a croncănit Ceaușescu din baie cu o voce sugrumată.

Ceaușescu și Elena au părăsit hotelul într-un Cadillac blindat fără să arboreze vreun steag, cu toate că asta nu a fost în măsură să păcălească mulțimea de manifestanți. O altă grindină de ouă și roșii s-a abătut asupra limuzinei, însoțită de neîntreruptele huiduieli venind din mii de piepturi și punctate cu strigăte de genul „Dracula!”, venite din megafoane.

Cartierul general din New York al Misiunii Permanente Române de pe lângă Națiunile Unite este amplasat într-o clădire cu 17 etaje, la întretăierea lui Third Avenue cu strada 38. Această-construcție, care cândva fusese hotel, a fost achiziționată de guvernul român pentru a servi drept cartier general al tuturor organizațiilor românești reprezentate în New York, o parte a clădirii fiind destinată cazării angajaților români. Ca toți conducătorii blocului sovietic, Ceaușescu este adeptul ideii că dacă totul este concentrat într-o singură clădire, oamenii pot fi controlați, supravegheați cu mai multă ușurință.

Scriptic, conducerea clădirii este asigurată de Ministerul Afacerilor Externe, în fapt aflându-se însă sub supravegherea și direcția nemijlocită a DIE, încă de la achiziționare. Aceasta este o altă regulă generală a blocului sovietic. Primele zece etaje au fost transformate în birouri, iar restul în apartamente și camere destinate angajaților. Un etaj întreg era ocupat de

apartamentul impresionant, amenajat special pentru Ceaușescu, și care nu fusese folosit niciodată până atunci. Un apartament prezidențial asemănător se afla aproape în toate ambasadele mai importante ale României.

Singura intrare a acestei clădiri ce seamănă cu o fortăreață este asigurată cu încuietori și cu bare de oțel, cu sisteme de alarmă și televiziune cu circuit închis, păzită de un portar înarmat, care are sub birou o pușcă mitralieră, și un ofițer de serviciu care poartă la el în permanență pistol, întreaga clădire este echipată cu un elaborat sistem electronic de monitorizare care acoperă fiecare colțișor și fiecare fundătură. Numărul microfoanelor ascunse dintr-o cameră oarecare depinde de folosința acesteia, însă niciuna nu a scăpat de aceste accesorii, cu excepția apartamentului lui Ceaușescu. Un sistem telefonic de interceptare aflat în apropiere supraveghea toate firele telefonice ale clădirii, astfel încât nu putea nimeni să vorbească neascultat cu exteriorul. Prin simpla apăsare a unui buton, dacă te afli în camera de monitorizare, poți vedea la televizor tot ce se întâmplă într-o altă încăpere, ascultând și tot ceea ce se vorbește acolo, inclusiv, de exemplu, pe interlocutorul celui care vorbește la telefon.

Baza DIE din New York este a doua ca mărime din lume, după cea de la Koln; în 1978 peste 90 la sută din angajații români la Misiune erau ofițeri de informații și spionaj. Trei etaje ale clădirii sunt ocupate de această bază DIE, cu sistemele ei de securitate, serviciile de cifrare, centre de monitorizare, laboratoare chimice și foto, stație de interceptare radio și alte locuri de muncă. Ușile de acces și cele mai multe dintre camere sunt controlate prin sisteme de alarmă separate și circuite închise de televiziune independente. O cameră specială de securitate acustică a fost construită între birourile ambasadorului -și al șefului bazei. DIE. Proiectat în colaborare de fCGB și DIE, se presupunea că este ultimul strigăt în această materie.

Atunci când a sosit limuzina, ambasadorul și șeful DIE al bazei au sărit amândoi, înghesuindu-se unul în celălalt, certându-se care să fie cel ce deschide portiera. Ceaușescu și Elena s-au dus direct la lift, fără să răspundă adulațiilor femeilor și copiilor îmbrăcați în costume populare și fără să se oprească pentru a fi primiți, în mod tradițional, cu pâine și sare – un vechi obicei românesc de a întâmpina oaspeții veniți într-o casă nouă. Abia când a ajuns în salonul cel mare, unde portretele celor doi erau

atârinate pe pereți, Ceaușescu a fost în stare să pronunțe primele lui cuvinte articulate:

— Băjenaru, spirtu'!

Ceaușescu și-a spălat îndelung mâinile, trăgând de timp, cu toate că de când plecase din apartamentul de la hotel nu dăduse mâna cu nimeni, nici nu atinsese măcar pe cineva. Era probabil o reacție la roșiile și la ouăle ce fuseseră aruncate asupra lui. Ambasadorul Datcu a încercat, fără însă să reușească, să strecoare câteva cuvinte despre munca lui la această Misiune.

— Cere-l pe Carter la telefon în secunda asta! i-a ordonat Ceaușescu lui Pungan, și zi-i să-i aresteze pe acești criminali.

— Da' de ce pe capu' ăla de lemn? Țsta-i New York, nu fermă agricolă, a șuiert Elena. Scrâșnetul ei din dinți se auzea clar în toată acea imensă cameră.

— Sunt președinte. Un președinte exact ca el. El este cel care trebuie să aibă grijă de mine, nu primaru'! a strigat Ceaușescu, stând în fața lui Pungan. Stând față în față cu consilierul său șef, care era mătăhălos, președintele român de un metru și jumătate, cu mâinile sale mai lungi decât normal și lăsate în jos, bălăbănin-du-sc neputincios, părea o adevărată epavă. Atunci când, un minut mai târziu, se afla în fața lui Andrei, măsurându-se cu acel bărbat-înalt, frumos și bine făcut, Ceaușescu arăta chiar și mai penibil.

— Ce-a zis Vance? a zăngănit vocea lui metalică.

— Nu l-am putut găsi pe Vance, însă am vorbit cu Nimetz.

Mathew Nimetz era consilier al Departamentului de Stat, iar numele lui îi era cunoscut lui Ceaușescu.

— Da' da ce n-ai vorbit cu portaru'? Țla ar fi fost mai de nivelu' tău, s-a băgat Elena cu aciditate. Ascultă la ciobanu' ăsta de oi! Fasciștii sunt gata să ne asasineze, iar tu, bă, vierme scârbos, tu ce faci? Nimic!

— Ieși afară! Afară! Și tu! Și tu! a urlat Ceaușescu la Andrei și la ambasadorii Nicolae și Datcu. Și să nu vă întoarceți fără Vance. Ce se întâmplă aici c ceva mai rău și mai infam decât la Sarajevo, a mormăit el, referindu-se la asasinarea în 1914 a arhiducelui Francis Ferdinand de Austria la Sarajevo, ceea ce a declanșat primul război mondial.

— Iar tu? Tu ce-ai de spus? s-a adresat Ceaușescu cu voce scăzută șefului bazei DIE din New York.

— Că îi lăsați pe javrele astea de emigranți nenorociți să vă strice singura zi pe care o aveți de petrecut în New York.

Generalul Aurel Gheorghe, fiul unui activist care avea în partidul comunist o vechime tot atât de mare cât vârsla lui Ceaușescu, era întotdeauna impertinent.

— Și tac'tu era la fel de rău de gură, a zis Ceaușescu.

— Dar a trăit până la nouăzeci de ani. Hai să terminăm cu înjurăturile și să facem ceva care să merite mai mult. Vreau să vă arăt biblioteca. Este singura bibliotecă românească pe care o avem în străinătate, și am făcut în așa fel încât ea să joace un rol important pe scena culturii americane, dar și în operațiunile noastre de influență.

— Ai grijă cum vorbești, a aruncat Ceaușescu țăfnos. Însă a acceptat invitația.

UN FOLOSITOR INSTRUMENT DE SPIONAJ.

Biblioteca română fusese creată cu șase ani în urmă, conform unei înțelegeri bilaterale care permitea și deschiderea unei Biblioteci americane la București, amplasată nu departe de sediul DIE, deoarece prin Biblioteca americană se făceau contacte cu românii disidenți și cu scriitorii care erau împotriva regimului.

Ceaușescu a considerat că aceasta este în subordinea CIA și a ordonat ca DIE să preia controlul asupra Bibliotecii române, în schimb.

Se afla amplasată la etajul al doilea, și acolo Ceaușescu și Elena au fost întâmpinați de directoarea Emilia Gheorghe. Fost procuror public, devenită mai apoi colonel DIE, Emilia era soția șefului bazei DIE din New York. Ea se ocupa de conducerea bibliotecii cu o mână de fier, rezolvând toate afacerile încurcate care apăreau, pentru ca lucrând nu numai ofițerii de spionaj, ci și soțul și fiica sa – o lănață devenită tot ofițer de informații și trimisă la studii la Universitatea Columbia, dar și ca să se căsătorească cu un american și să devină cetățean al Statelor Unite. Emilia era bine cunoscută printre emigranți și era un membru de tervut al marii comunități române ce locuia în clădirea Misiunii.

În câteva cuvinte bine alese, Emilia a descris Biblioteca română ca pe un folositor instrument de susținere a politicii lui Ceaușescu de influență în Statele Unite. Conducându-i pe oaspeți prin sălile bibliotecii, ea le-a vorbit despre conferințele, galele de film și expozițiile organizate în numeroase centre din diferite state americane, unele chiar îndepărtate, cum ar fi Ohio, Oregon, Texas și California; le-a adus la cunoștință

amănunte despre desfășurarea „Festivalului de poezie românească și de poezie a altor naționalități ce trăiesc în România”, despre care ea a spus că ar fi fost îndreptat împotriva propagandei iredentiste, sioniste și maghiare; i-a informat despre Simpozionul din New York, intitulat „Tradiția latină a culturii și civilizației românești” și concluziile acestuia, care erau că limba română este mai apropiată de limba latină clasică decât cele din Galia antică, din îbcria și chiar decât dialectele din unele regiuni ale Italiei; le-a vorbit despre seminarul științific cu numele „Istoria României – independență și modernism”, organizat la Universitatea din Wisconsin, despre cursurile de limbă română organizate în 20 de centre americane și despre garantarea întreținerii studenților și candidaților doctoranzi care au de pregătit lucrări despre istoria și cultura României, acestea din urmă fiind metodele cele mai eficace ale bazei DIE din America de a face noi recrutări; le-a descris succesul conferințelor ținute de „fratele dumneavoastră, general doctor Ilic Ceaușescu” în centrele universitare din New York și Boston; i-a anunțat că în curând avea să se deschidă o expoziție de carte conținând lucrări scrise în limba română, dar și în engleză, dedicate vieții și activității președintelui român, „o personalitate de renume a vieții politice internaționale, bine cunoscută și larg apreciată în Statele Unite ale Americii și în întreaga lume.”

— Cărți de știință nu aveți pe aici? a întrebat Elena, trecând în revistă cu priviri metalice rafturile de cărți.

— Bineînțeles. Avem o sumedenie de cărți de știință care tratează istoria României și a limbii române, a continuității poporului român – care a devenit stăpân pe pământurile sale cu mult înainte ca acestea să fie cوتropite de unguri, de germani și de evrei – care vorbesc despre societatea noastră comunistă, despre...

— Vreau să zic știință-știință, a spus Elena încercând să se facă mai bine înțeleasă.

— Avem cărțile scrise de Tovarășul.

— Da' de chimie nu ai nimic? a întrebat Elena privind-o cu suspiciune pe bibliotecară.

— Haideți să ne uităm, a răspuns Emilia cu naivitate, luând-o pe Elena de braț pentru a o conduce printre rafturi.

— Nu pune mâna pe mine! a țipat Elena.

— Tovarășa Elena are dreptate, Pacepa, s-a băgat Ceaușescu în discuție. Avem nevoie aici de o nouă secție, despre contribuția adusă de România la

știința lumii.

— Asta ar fi minunat! a exclamai Emilia încântată.

— Ce are dragă, c isterică? m-a întrebat Elena, punându-i bibliotecarei un diagnostic clinic.

— Cum ar fi de exemplu, contribuția românească în chimie, a continuat Ceaușescu.

Elena i-a aruncat Emiliei încă o privire răuvoilă, apoi a apucat brațul soțului ei împingându-l până lângă singurul perete al bibliotecii care nu era acoperit cu rafturi, dar pe care Iona porțelul lui Ceaușescu.

— Asta-i loial necorespunzătoare, dragă, și mai dă și cu bătu' în balia. Dacă poți să-ți închipui că până acum n-a auzii de femeile de știință din România și rolul lor în știința lumii.

Gheorghic, care a înțeles deodată gafa făcută de soția sa, s-a așezat între Elena și Emilia încercând să schimbe subiectul.

— Am deschis și o expoziție despre operațiunile noastre de influență în interiorul Statelor Unite. Pe aici, vă rog!

A deschis drumul către o ușă mai laterală și a rupt sfoara cu plumb-cu care aceasta era sigilată.

— Este ultrasecretă. Am organizat-o numai pentru Tovarășul, dar în mod special și pentru dumneavoastră, Tovarășă Elena, a spus ei, încercând să destindă atmosfera.

— Nu este decât o mică mostră, o exemplificare a celor întreprinse de noi, a ceea ce am publicat în Statele Unite prin intermediul agenților noștri de influență, și-a început Gheorghe prezentarea.

Dispuse la vedere câteva mese, erau expuse cărți și broșuri publicate din fondurile DIE, ziare și reviste americane conținând articole favorabile României și lui Ceaușescu, precum și ziare și reviste ale emigranților în care își făcuseră locul articole scrise de cei de la București. Pe o masă separată se aflau expuse mai multe publicații pentru emigranți, finanțate în întregime de DIE, precum și un casetofon care, atunci când Gheorghe a apăsă pe buton, a început să „emită” în limbile română și engleză.

— Acesta este postul nostru de radio „Doina”... Se știe despre el că este înființat și condus de emigranții români, însă noi suntem cei care l-au fondat, a atras Gheorghe atenția.

Captivat de expoziție, Ceaușescu mergea de la o masă la alta, ascultând explicațiile, făcând sugestii și dând ordinele de rigoare.

— Hai să vedem ce-a reușit cap de lemn să facă, a spus Elena, scurtând astfel acea vizită.

„ORGANIZATORII TREBUIE OMORÂȚI!”

Pungan și Andrei așteptau în salon, împreună cu cei doi ambasadori. Toți patru încercau să ne explice că cei de la Casa Albă și de la Departamentul de Stat făceau tot ce le stătea în putință, însă cel care ținea cu adevărat cheia rezolvării acestei probleme era primarul orașului New York.

— Primăria este cea care a autorizat această demonstrație, a conchis Pungan. Așa că acum tot primarul este cel care trebuie să ridice autorizatia.

— Cine dracu' este și primarul ăsta? a izbucnit Ceașescu.

— Un jidan recrutat de Budapesta, a raportat Gheorghe. Am dovezi de necontestat că esle susținut de emigranții unguri.

Noul primar ales al orașului New York era negrul Edward Koch.

— Am lol încercat să dau de primarul Koch, a spus Dalcu, dar nu am reușit să intru în coniacul cu el încă.

— Da' de ce să dai de el?

— Ca să-i cer să întrerupă această demonstrație, tovarășe Ceașescu.

— Credeam că ai înțeles că este jidan și că este agent ungar.

— E timpii, Nicule, lăsați-l, a dai Elena verdictul. Apoi, întorcându-se către Dalcu, a spus cu cea mai dulce voce a ei:

— Da' iu știi să cânti la vioară, nu-i așa, ambasadorule?... Ceașescu a decis că primarul Koch trebuie ignorat, și le-a

— ordonat lui Pungan și lui Andrei să-și concentreze presiunile doar asupra Casei Albe și a Departamentului de Stat.

— Spune-le că securitatea mea se află în mare pericol. Că, dacă nu vor întreprinde ceva să-mi oprească, mă duc direct la aeroport și iau avionul spre București.

În conformitate cu cele spuse de ambasadorul Nicolae, Departamentul de Stat a luat foarte în serios amenințarea lui Ceașescu și i-a cerut comisarului Poliției din New York, Robert McGuire, să-l asigure pe președintele României că nu există nici un pericol. Pe la miezul nopții, însuși McGuire a apărut personal la Misiunea Română și i-a spus că poate să se înlocuiască hotelul Waldorf fără nici o teamă.

În cele din urmă Ceașescu a fost de acord, însă numai dacă comisarul îi dădea garanții ferme de securitate și dacă avea să silească cu el în aceeași mașină pe tot parcursul. După miezul nopții, sub o escortă întărită a Poliției, Ceașescu a plecat către Waldorf, luând cu el în mașină nu numai

pe Elena și pe McGuire, dar și pe generalul Slan, pe șeful gărzii Serviciilor Secrete Americane și pe mine. Coloana de mașini și motociclete a ajuns fără nici un incident până pe East 49 Th Street, unde un ou s-a spart pe parbrizul mașinii lui Ceaușescu.

— Unde îți sunt garanțiile pentru securitatea mea personală, comisar? a întrebat Ceaușescu amenințător. Putea foarte bine să fi fost o grenadă de mână.

— Dar nu a fost, a replicat McGuire cu o logică deprimantă.

La intrarea în hotelul Waldorf încă se mai aflau câțiva protestatari care așteptau. Atunci când l-au văzut pe Ceaușescu, au scos-imediat la vedere câteva pancarte pe care se putea citi „Jos Ceaușescu” și „Ceausescu-Dracula”... Ceaușescu a urcat până sus și a izbucnit din nou, încă înainte să ajungă înapoi în salonul apartamentului prezidențial, iar când a intrat a început să se plimbe furios prin cameră, ca Icul în cușcă. A ordonat să fie chemați îndată cei doi șefi ai bazei DIE și ambasadorul Nicolac.

— Se cunosc numele organizatorilor? a întrebat el privindu-l pe Gheorghe.

Gheorghe i-a dat atunci două nume ungurești – Laszlo Kâimân și Laszlo Hamos, care reprezentau o organizație de emigranți unguri care lupta pentru apărarea drepturilor omului în Transilvania – și unul românesc: arhiepiscopul Valcrian Trifă.

— Trebuie omorâți toți trei, chiar în noaptea asta, ea să fie un avertisment pentru oricine altcineva care ar mai vrea să încerce să atenteze la securitatea mea. Trebuie omorâți de criminali profesioniști, a ordonat Ceaușescu. Iar pe leșu' lui Trifa să fie lăsată o scrisoare în care să se spună că așa vor păți toți criminalii de război. Să fie semnată: „Evreii care au suferit în lagărele de concentrare naziste”, sau ceva de felu' ăsta. Asta este treaba ta, Gheorghe. îmi rezolvi tot tu' în noaptea asta., că dacă nu. mâine ai zburat din New York, a mârâit Ceaușescu printre dinții încleștați.

— Acum tu, Florea. Tu și cu Nicolac trebuie să organizați mâine de dimineață o demonstrație a emigranților români aici, în fața hotelului Waldorf Astoria. Dacă nu găsești pe cineva, cheamă-ți măcar agenții. Mâine dimineață vreau să primesc o delegație românească de patrioți care să protesteze împotriva demonstrațiilor unguri și a românilor fasciști. Ceaușescu a făcut o scurtă pauză. Asta-i pentru mâine dimineață. Dacă nu, atunci tu, și cu line – a spus arătând pe rând spre Horea și spre Nicolae – 'plecați mâine la București cu avionul meu!

Ceaușescu s-a răsucit pe călcâie și a ieșit din cameră fără să rostească vreun alt cuvânt. Patru dintre oamenii gărzii de cor fi au rămas de pază toată noaptea în dormitorul lui.

CAPITOLUL XXII.

Mi-am petrecut restul nopții la Misiunea Română. Când am ajuns la Waldorf Astoria era ora opt dimineața, iar hotelul era deja înconjurat de baricade de mașini de poliție și de polițiști călare și agenți de poliție. Cam pe la 100 de metri distanță în afara baricadelor se afla un grup de aproximativ 20 de oameni fluturând steaguri românești și ridicând portrete ale lui Cea-ușescu. Potrivit celor spuse de Florea, acești emigranți români erau cu toții agenți DIE, care fuseseră luați pe nepregătite, direct din păturiile lor, pentru a fi aduși la demonstrația ordonată de Ceaușescu.

Am aflat de la generalul Stan că Ccausescu și-a petrecut întreaga noapte fâțându-se de colo-colo, și că toți oamenii gărzii de corp erau deja înarmați cu puști-mitraliere și cu grenade de mână, ținute ascunse, pe care le luaseră pe timpul nopții din avionul prezidențial, în momentul acela președintele adormise într-un fotoliu.

PRIMARUL KOCH SARE ÎN AJUTOR.

Era ora nouă când Ceaușescu m-a chemat la ci. Numai câteva minute după aceea, Andrei și Pungan au cerut să fie primiți. Ei au raportat că Departamentul de Stat l-a contactat pe primarul Koch și i-a cerut să-și contramandeze toate celelalte întâlniri pentru a merge la Waldorf Astoria, unde să discute cu președintele României.

— N-am ce discuta cu jidanu' ăla împuțit, a explodat Ceaușescu.

Era însă prea lârziu. Generalul Stan a venit să anunțe că ambasadorul Statelor Unite acreditat la București, primarul Koch, comisarul de poliție McGuire și alți cuiva oameni siăieau afară, asieplând să se întâlnească cu Ceaușescu.

— Dă-i drumu' porcului să intre, s-a hotărât Ceaușescu, după un moment de ezitare.

Urmă de toți ceilalți, primarul proaspăt ales a intrat zgomotos și jovial în apartamentul prezidențial, hotărât, în mod evident, să-l calmeze pe vizitatorul de o zi.

— Fiecare nor are și o geană de lumină, a început Koch zgomotos, vulcanic, oprindu-se în mijlocul camerei și încercând să-și închipuie care dintre noi era de fapt președintele. Poate că ați trecut și prin unele

momente mai puțin plăcute, dar iată că mi s-a acordat șansa de a spune „bine ați venit” unui atât de celebru și distins oaspete al acestui oraș.

— Asta este o adevărată insultă. Nu ar fi trebuit să permiteți această demonstrație, a început Ceaușescu, fără să se sinchisească să răspundă salutarilor lui Koch, și fără măcar să privească în direcția acestuia.

— Domnule președinte, ar trebui să fiți cât se poate de satisfăcut, a spus primarul. Lumea nu se leagă decât de oamenii foarte importanți. Și împotriva mea demonstrează mai tot timpul. Nu-mi pasă. Umblu exact printre pichetele lor de demonstranți. Tot ce denotă de aici este că dumneavoastră sunteți un om important.

— S-sânt p-președintele u-unei ț-țări s-străine. A-asa ceva n-nu ar fi trebuit să fie permis.

— Se fac demonstrații și împotriva președintelui Carter, atunci când vine pe aici.

— Dacă președintele Carter ar veni în România, nu as permite nici o demonstrație împotriva lui.

— Protestele sunt la fel de americane cum este primul amendament, a răspuns primarul zâmbind, dovedindu-și astfel calitățile indiscutabile de diplomat. Ele sunt garantate de Constituția noastră.

— D-de ce v-voi, a-americanii v-vă amestecați în treburile i-interne ale ț-țării noastre? î-întelcgerile i-internaționale i-inlcr-zic asemenea a-amestecuri. A-aceste t-tratate s-sânt d-dcasupra C-Consliuției, a replicat Ceaușescu cu un ton amenințător.

— Nu lăsați aceste probleme să vă copleșească, domnule președinte. Dumneavoastră trebuie să fiți cel care se ridică deasupra lor și le rezolvă, a întors-o Koch cu o siguranță de sine exuberantă.

— D-dacă s-secoritatea v-voastră nu poate s-să vadă de a-aceste h-haite, a-atunci lăsați s-secoritatea mea s-să se ocupe de ele, a replicat Ceaușescu nervos, uitându-se la mine.

— Mulțumesc pentru această ofertă, domnule președinte, dar asta nu va fi necesar. Spune-i președintelui ce măsuri am luat, McGuire.

Comisarul McGuire a raportat că mai multe sute de polițiști vegheau acum asupra ordinii, și că oricum nu mai exista nici un demonstrant în jurul hotelului.

— Este luni dimineața, domnule președinte. Acum toată lumea s-a dus la lucru. Nu au cu ce să-și hrănească copiii dacă își petrec întreaga zi

strigând cine știe ce sloganuri în fața hotelului Waldorf, a dat Koch o explicație.

— Nu erau nici un fel de sloganuri. Indivizii ăia l-au insultat grav pe un președinte străin și i-au amenințat viața pe teritoriul vostru și va trebui să dați socoteală pentru asta, s-a răstit Ceaușescu furios.

Koch a încercat să-l domolească:

— Pentru două-trei roșii și câteva ouă?

— Da' dacă erau grenade de mână?

— Însă n-au fost. Nu pe dumneavoastră vor să vă omoare. Nu au nimic cu dumneavoastră, domnule președinte. Nu despre dumneavoastră este vorba, ci despre politica dumneavoastră, a adăugat Koch cu dulceață în glas.

— Țștia sunt criminali de război! Sunt fasciști! Am dovezi solide împotriva acelor indivizi de afară care vor să mă omoare. Ei i-au trimis pe evrei în lagărele de concentrare naziste. Ei i-au omorât cu mâinile lor.

— Eu am grijă de naziștii aceia, domnule președinte, iar dumneavoastră să vă mai gândiți puțin ia politica pe care o faceți.

Bâlbâindu-se jalnic din nou, Ceaușescu s-a lansat într-o disertație lungă, străduindu-se să explice că în România poporul se bucură de infinit mai multe drepturi ale omului decât americanii.

Koch s-a ținut tare:

— Hai să fim prieteni, domnule președinte, și poate că într-o bună zi o să luăm masa împreună într-un restaurant românesc de pe aici.

Mormăind ceva despre o întâlnire pe care urma să o aibă în cabinetul său și pe care a amânat-o pentru a se deplasa până la hotelul Waldorf Astoria, primarul și-a pregătit plecarea, dar nu înainte de a da mâna cu Ceaușescu în semn de bun rămas, bătându-l în cele din urmă pe spate, prietenește.

— Spiirt! a exclamat Ceaușescu în surdină în clipa în care americanii au ieșit. Și deschideți geamurile! i-a ordonat lui Stan. Miroase a cocină de porci. Porc jidănesc, caraliu de New York și negru împuțit! a continuat el, în timp ce-și dezinfecta mâinile.

— Scrie un comunicat de presă despre vizita asta, Pungan, pentru cazul în care porcu' vrea să-și facă publicitate. Scrie doar că „s-au discutat probleme de interes comun”, a ordonat Ceaușescu.

Eram tocmai pe punctul de a pleca, atunci când a intrat generalul Stan spunând:

— Consilierul Aurel Gheorghe roagă să fie primit. Ceaușescu mi-a făcut semn să rămân.

Gheorghe a intrat îmbrăcat în uniformă militară, așa cum nu-l mai văzusem niciodată până atunci, și a raportat dintr-o singură răsuflare:

— Tovarășe președinte al Republicii Socialiste România, ordinul dumneavoastră a fost executat.

A scos din geantă o tăietură de ziar și o traducere scrisă de mână a acesteia, înmânându-le lui Ceaușescu.

— Citește!

— Nu ar trebui, tovarășe Ceaușescu, a spus Gheorghe, gesti-culând în sensul că pereții au urechi.

Ceaușescu a cerut să i se aducă ochelarii. După ce a citit de două ori foaia cu traducerea, mi-a dat-o și mie să mă uit peste ea. Era vorba despre un articol scurt în care se afirma că Lâszlo Kálman, unul dintre organizatorii demonstrației de la Waldorf Astoria împotriva, președintelui României, a avut un accident de mașină în timp ce se îndrepta spre casă, venind de la manifestație.

— Storcit? a întrebat Ceaușescu într-o doară, uitându-se cu subînțeles la pereți.

— Nu se știe încă, nu se spune nimic despre asta. Trebuie să-l trimit acolo pe omul meu.

— Nu mai miști nici un deget. Nici o altă implicare. Presa lor ne va spune ce s-a mai întâmplat. Ce se mai aude cu celălalt?

— Ne ocupăm încă de rezolvarea problemei. Voi pleca din New York cu avionul dumneavoastră?

Cunoscându-l pe Gheorghe de peste 20 de ani, mi-a fost foarte ușor să-mi dau seama de ironia din vocea lui. Ceaușescu însă nu a sesizat absolut nimic.

— Ba stai aici. Și ai grijă și de celălalt.

Deodată a părut că se destinde oarecum, în timp ce îi scutura mâna lui Gheorghe într-un mod foarte prietenesc.

— Mă, Pacepa, s-a întors el către mine, tu astăzi să ai grijă de tovarășa Elena. Și vezi să fie gata avionu'. Spre seară vreau să plecăm spre București.

După ce am ieșit din salon l-am încolțit pe Gheorghe și i-am cerut unele explicații.

— Articolașul ăla micuț a venit ca o mană cerească. Un tranchilizant foarte bun pentru Marele Șef, a spus Gheorghe, făcându-mi cu ochiul.

L-am lăsat în pace și m-am dus să o caut pe Elena.

ELENA CAUTĂ BIJUTERII NOI

— Nu ai cumva niște bijuterii noi pentru mine, dragă? a început Elena atunci când am ajuns în buduoarul ei, unde coafeza personală tocmai o aranja.

— Totul este gata.

Mai multe magazine de bijuterii, care făcuseră bani buni de la Elena și în trecut, își trimiseseră noile lor colecții la Waldorf Astoria. Cutiile fuseseră acum deschise și pregătite într-o cameră aflată în apropierea apartamentului prezidențial, păzită strașnic afară.

— Hai să vedem de ce ai făcut rost pentru mine. Deschide-le pe toate, a comandat Elena nerăbdătoare, în-timp ce se ase/a confortabil pe un fotoliu.

Din punctul acesta de vedere nu se aseamănă deloc cu Ceaușescu, care este tot timpul în mișcare, se plimbă mereu de jur-împrejur. Ea se așază oriunde vede un scaun, și rămâne lipită acolo. Și nu este nici ca un jucător de poker, care nu privește în jur, ci numai în propriile cărți, pe care le filează foarte încet. Nu, Elena vrea să vadă totul deodată și să aibă totul deodată.

După ce am deschis cutiile, Elena m-a pus să le așez peste tot în jurul ei, apoi a început să le măsoare greutatea în mână. Criteriile de bază sunt greutatea aurului și mărimea diamantelor. Atunci când nu se poate hotărî între două articole care îi plac, prețul este cel care stabilește alegerea: ei îi place cu siguranță cel ce costă mai mult. Tocmai mă uitam la Elena cum se distra cu jucăriile ei, când l-am auzit pe generalul Stan spunându-mi prin ușa închisă că tovarășul vrea să mă vadă.

— înregistrează discuția mea cu Klutznik, mi-a șoptit Ceaușescu când m-a văzut.

Ca de obicei, el considera întâlnirea pe care avea să o aibă cu președintele Congresului Mondial al Evreilor, Philip Klutznik, ca fiind cea mai importantă după cele avute cu președintele Statelor Unite.

— România are ca formă de guvernământ dictatura proletariatului. America are ca formă de guvernământ dictatura jidanilor, obișnuia Ceaușescu să spună.

Atunci când se afla în cercul restrâns și închis al prietenilor intimi, obișnuia să se laude în mod deosebit povestind cum a reușit să-l recruteze pe fostul președinte al Congresului Mondial al Evreilor, Nahum Goldman și pe secretarul acestei prestigioase organizații internaționale, făcându-i

agenți de influență ai 1 României. Lui Ceaușescu îi plăcea, de asemenea, să-și impresioneze prietenii cei mai buni spunându-le că îl arc pe noul președinte, Klutznik, în buzunarul lui.

De obicei la aceste întâlniri ale lui Ceaușescu cu respectivii conducători evrei nu mai participa și o a treia parte, un al treilea conlocutor, eu însă aveam înregistrările pe bandă. Exista întotdeauna o diferență semnificativă între ceea ce spunea Ceaușescu despre acești „agenți personali” și ce se putea auzi pe bandă, înregistrările revelau, de cele mai multe ori, încercările lui de a câștiga uncie avantaje din postura de mediator al conflictului din Orientul Mijlociu, așa încât să atragă fonduri evreiești spre România și să obțină credite de mic interes, eforturile partenerilor lui de conversație fiind făcute în sensul obținerii a cât mai mulți evrei din România.

După ce a plecat Klutznik m-am întors la Elena, care între timp pusese deoparte peste douăsprezece seturi de bijuterii, con-tinuând încă să se uite și să aleagă.

— Prețurile sunt ridicole, dragă. Ar trebui să ne mai tocmim ca să le scadă, a izbucnit ea, bucuroasă că are iar pe cineva cu care să vorbească. Din cauză că nu mai făcuse cu adevărat cumpărături încă din anul 1965, atunci când Ceauscscu a devenit conducătorul României, Elena nu mai avea nici măcar o vagă idee asupra prețurilor mărfurilor, oricare ar fi fost acestea. Avea însă, în orice situație, două reguli de bază: toate prețurile din România erau prea mici, și toate prețurile din străinătate erau prea mari. De câte ori cumpăra din străinătate ceva bijuterii sau blănuri trebuia să mă jur că am obținut mari reduceri ale prețurilor acestora, căci, așa cum spunea ea:

— Nu trebuie să-i îngrășăm pe capitaliști cu bani comuniști. Câteodată aveau loc scene de-a dreptul dramatice atunci când se ducea ea la cumpărături. Ultima dată când s-a întâmplat așa ceva a fost în Buenos Aires. Am fost împreună la un magazin de bijuterii unde s-a îndrăgostit de-a dreptul de un set compus din cercei, broșa și inel, fiecare dintre acestea în formă de floare, cu petalele deplasabile astfel încât se puteau strânge, acoperind un diamnat central. Elena era fascinată de ideea că ar fi putut să le poarte de fiecare dată altfel, cu floarea fie larg deschisă, fie închisă de tot, ca un boboc. Atunci când a cerut o reducere de cincizeci la sută, proprietarul magazinului i-a răs în nas, iar Elena a plecat imediat tăfnoasă. Odată ajunsă înapoi la București, mi-a ordonat oricum să

telefonez la magazin și să cer măcar o reducere de douăzeci și cinci la sută. Răspunsul a fost: „Marfa s-a vândut deja”, iar Elena a fost de-a dreptul bolnavă timp de două săptămâni. Atunci când, în cele din urmă, a' cerut un set comandă specială pentru ea, prețul a fost dublu. De atunci nu a mai vrut să vadă la față alți vânzători, cerând întotdeauna cu bijuteriile să-i fie trimise ori la reședință, atunci când se afla în străinătate, ori chiar la București. Dar și-a păstrat mereu felul ei de a fi mândră:

— Nu i-am dat niciodată unui capitalist prețul pe care mi l-a cerut.

Elena se poate juca cu bijuteriile zile întregi. Din această cauză, atunci când generalul Stan a strigat prin ușa închisă că doamna Frieda Rosenthal, soția unui oficial de la Consiliul Economic Statele Unite-România, venise să o ia într-o vizită la Muzeul Metropolitan, m-a întrebat cu o mină plină de neîncredere:

— E ceva ce merită văzut acolo?

Elena a hotărât că o oră va fi absolut de ajuns pentru vizitarea Muzeului Metropolitan. De obicei nu prea îi plac muzeele, iar dacă se întâmplă câteodată să viziteze câte unul, o face numai pentru presă. Atunci când am plecat spre Metropolitan singurul lucru care o interesa și de care a întrebat a fost presa.

— Spune-le idioților să facă un comunicat de presă lung, în care să menționeze cele mai renumite tablouri care se află în muzeu.

Atunci când, ceva mai târziu, Elena a aprobat comunicatul, acesta arăta ca un catalog al muzeului, „Lucrările unor mari artiști, cum ar fi Botticelli, Giotto, Velasquez, Goya, Cranach, Van Eyck, David, Utrillo, Matisse erau de asemenea expuse”, aceasta era doar o propoziție din comunicatul de presă de două sute de cuvinte.

Ne-am întors tocmai la timp pentru a participa la recepția dată la Waldorf pentru Ceaușescu de Consiliul Economic Statele Unite-România și de Asociația pentru Politică Externă. După ce a fost ridicat în slăvi cu generozitate – toată lumea aflase care este slăbiciunea lui Ceaușescu – acesta a' ținut un discurs lung și demagogic. A introdus în această cuvântare tot ce i-a trecut prin minte, de la discuțiile avute cu Jimmy Carter până la rata (falsă) de creștere a industriei românești de 12,5 la sută, de la cooperările economice cu peste 140 de state din lume până la independența și suveranitatea națională, fără să uite de istoria de peste 2000 de ani a României'.

În timp ce ne deplasam din foaierul hotelului, unde s-a linul recepția, spre apariamentul prezidențial, Ceaușescu m-a apucat de cot și m-a întrebat:

— Cum ți-a plăcut cuvântarea mea?

— Totul conform planului „Orizont”.

— Le-am dat o lecție. Totul depinde de tine ca după tot ceea ce le-am spus să le iei banii. Și tehnologiile!

După dîneu Elena s-a întors la bijuteriile ei. Eu l-am însoțit pe Ceaușescu la întâlnirea pe care a avui-o cu William Norris, președintele firmei Control Data Corporation. Ceaușescu a considerat că aceasta este o ocazie importantă și mi-a dat instrucțiuni, între care aceea de a-i strînge acolo pe toți membrii oficiali ai delegației. Compania Romcontrol Data, înființată împreună cu Control Data Corporation, nu era numai prima investiție româno-americană; creată pentru producerea de echipament electronic american și computere în România, era considerată de Ceaușescu a fi una dintre cele mai importante porți prin care să putem fura tehnologia microelectronicii americane.

OFIȚERI DE SPIONAJ PENTRU FIRME MIXTE.

Investițiile comune și cooperările cu firme din Occident ajunseseră să fie la modă în blocul sovietic, după ce s-au dovedit a fi foarte folositoare în obținerea de tehnologie nouă atât pe căi legale cât și pe baza spionajului industrial. Regula generală era aceea că toți cei care erau implicați în astfel de investiții comune trebuiau să fie agenți de spionaj. Ceaușescu a ordonat lui DIE să se folosească intens de fiecare nouă investiție comună și cooperare pentru a infiltra în Occident mici armate de agenți de spionaj și informații, iar el personal superviza accesul operațiunii. O investiție bilaterală cu o firmă vest-germană i-a înlesnit României accesul la informațiile tehnologice asupra mai multor sisteme turbo pentru mașini blindate și tancuri, printre care și Leopard, favoritul lui Ceaușescu. O cooperare româno-franceză pentru producerea lui Renault 12 – cunoscut în România sub numele de Dacia 1300 – a fost foarte folositoare pentru obținerea unor importante tehnologii militare, pe care agenții români de spionaj le-au găsit la uzinele Renault. Au fost de asemenea furnizate, tot prin spionaj industrial, mai mult de 13 000 de variante adiționale ale mașinii de bază, care nu fuseseră incluse în contract, România făcând astfel economii de mai multe miliarde de dolari. După contractul de investiție comună, care a fost semnat cu Citroen cu doar câteva luni mai

devreme, a fost trimisă în Franța o echipă de peste 150 de ingineri și tehnicieni români, pentru a afla cum se construiesc mașinile Citroen. Mulți dintre cei trimiși erau agenți de spionaj și informație, înarmați cu cele mai noi aparate de fotografiat miniaturale și cu hârtie fotografică de contact de ultimă tehnologie. Atunci când materialele fotosensibile trimise înapoi în România erau developate, cei rămași în țară descopereau multe noi secrete tehnologice pe care Citroen a încercat cu toată ardoarea să nu le includă în noul contract de cooperare. Unii dintre ofițerii de spionaj trimiși în Franța au reușit să recruteze angajați ai uzinelor Citroen, prin care au ajuns la informații tehnologice și mai secrete.

Romcontrol Data a fost rezultatul unei operațiuni DIE, această firmă fiind folosită mai apoi în mod intensiv pentru spionajul industrial. Doi ofițeri de informații, unul sub acoperirea de inginer român, celălalt agent secret având identitate de cetățean din Vest, au pus bazele unei rețele având surse extrem de valoroase în Occident și care au furnizat informații foarte importante, cum ar fi cele despre stocarea dalelor pe dischete de stocare de date informațională, pentru uz militar.

Dorința lui Ceaușescu de a face întâlnirea de la Control Data Corporation publică și cât mai festivă posibil nu era altceva decât o acoperire în plus a operațiunilor subterane pe care el le demarase chiar în sânul corporației americane.

După această întrevvedere am găsit câteva minule pentru a o forța pe Elena să se hotărască ce alegere are de gând să facă; cu lozinci acesiea, nici până în ultima clipă, când bijuteriile urmau să se întoarcă la magazine, ea nu luase încă o decizie „finală”.

— Pe așiea hai să le luăm cu noi. În București o să am mai mult timp la dispoziție ca să mă uit la ele cu atenție și să mi le aleg pe cele mai frumoase, a spus Elena, arătând spre un grup de peste douăzeci și cinci de cutii ce conțineau fiecare mai multe seturi de bijuterii, doar câteva dintre ele prezentând câte un singur set. Dintr-o privire mi-am dat seama că cea mai ieftină dintre aceste cutii cu bijuterii nu ar fi putut să coste mai puțin de 20 000 de dolari.

Atunci când ne-am întors în apartamentul prezidențial, aflat alături, împreună cu nenumăratele cutii pe care Elena și le alesese, Ceaușescu tocmai își terminase ultima întâlnire de afaceri și începuse să mă caute.

— Dacă emigranții tăi sunt gata, bagă-i înăuntru, mi-a ordonat el.

Cei trei emigranți aleși de baza DIE să se întâlnească cu Ceaușescu așteptau deja într-o cameră din apropiere. Unul dintre ei își adusese și nevasta cu el. După cum spunea Florea, care se afla împreună cu ei, toți cei trei erau agenți DIE dintre cei mai supuși. Atunci când i-am introdus în salonul lui Ceaușescu, acesta stătea în picioare împreună cu Elena, de față fiind numai un fotoreporter, care nu a reușit să facă decât o singură poză, după care a fost dat afară de Ceaușescu. Unul după celălalt, emigranții și-au recitat discursurile pe care le primiseră de la Florea. Toate cele trei texte îl ridicau în slăvi pe președintele României, con-damnând vehement demonstrațiile „calomnioase și iredentiste” împotriva României, dând asigurări că toți conducătorii organizațiilor românilor emigranți vor trimite telegrame președintelui Carter în numele tuturor emigranților români, în care vor cere „să pună capăt activității cercurilor fasciste” din Statele Unite.

Odată terminată această treabă, Ceaușescu l-a chemat înăuntru pe Celac, ca să ia notițe. Această întrevedere urma să fie scheletul unui discurs propagandistic pe care voia să-l dea publicității. Principalul element al acestuia consta în acuzarea demonstrațiilor ca fiind criminali de război naziști, care „au trimis în lagărele de concentrare peste 200 000 de evrei”.

— Popa al tău și-a făcut datoria exact așa cum trebuie, Pa-cepa, mi-a spus Ceaușescu imediat după ce au plecat emigranții. Se referea la „Avram”, cel despre care Florea îmi spusese că era preot – agent trimis din România ca să ia conducerea asupra bisericilor ortodoxe din Detroit.

— Ala înalt cine era? m-a întrebat Ceaușescu.

— Editorul ziarului Dreptatea. Dreptatea era o publicație a emigranților.

— înființat cu fondurile noastre?

— Așa zice Florea.

Ceaușescu a ordonat să nu apară nimic în presa românească despre demonstrație, însă discursul său să apară în totalitate, împreună cu un rezumat al cuvântărilor ținute de emigranții cei îmblânziți.

— E bine ca ăștia să nu-și păstreze textele. Poate o să avem nevoie să le mai îmbunătățim puțin pentru presă, a spus Ceaușescu, trimițându-mă să iau de la cei trei foile cu textele discursurilor.

Textul cuvântării lui Ceaușescu a fost publicat pe 19 aprilie într-un articol dintr-un cotidian oficial românesc, „Scânteia”, împreună cu o fotografie a întrevederii, în care era arătat Ceaușescu, în timp ce primea vizita unui givp de cetățeni americani de origine română. Eu mă aflam în centru,

avându-i pe soții Ceaușescu în stîngă mea, iar grupul de emigranți la dreapta. Aceeași fotografie a” fost folosită și în cartea despre vizita lui Ceaușescu în America, cuprinzând 260 de pagini, publicată în limba engleză, carte care în iulie 1978 – chiar cu puțin înainte ca Statele Unite să-mi acorde azil politic și să-mi asigure protecția – a fost trimisă și răspândită în toate statele Americii de Nord în scopuri propagandistice. Deoarece imaginea mea apărea alături de cea a soților Ceaușescu în aproape toate fotografiile, toate cele 30 000 de exemplare ale cărții au fost distmse, iar cartea retipărită, după ce chipul meu a fost îndepărtat din toate imaginile prezentate, în poza care îl arăta pe Ceaușescu întîlnindu-se cu emigranții români, orice ochi versat poate desoperi locul din care imaginea mea a fost ștearsă, locul gol fiind acoperit cu un fundal desenat. Tehnica aceasta a fost opusă celei folosite în cazul lui Trifa, a cănii imagine nu a fost scoasă, ci din contră, adăugată unei fotografii.

ÎNAPOI ÎN BUCUREȘTI.

Nu am reușit să-i ajung din urmă pe cei trei emigranți decât abia în foaierul hotelului, unde am recuperat, în sfârșit, hârtiile cu textele discursurilor. Când am încercat să urc înapoi la etaj, la apartamentul prezidențial, mi-am dat seama că toate lifturile erau blocate din cauză că Ceaușescu se pregătea de plecare. Am urcat pe scări până la etajul 29, dar când am ajuns ușa liftului tocmai se închidea în nasul meu și în spatele ultimului grup din suita lui Ceaușescu. Am pornit-o în goana înapoi pe scări, de data asta în jos, iar când am ajuns în fața ușii de la intrarea hotelului am putut vedea coloana oficială de mașini escortată de motociclete, punându-se chiar în clipa aceea în mișcare, încă o dată, Ceaușescu a făcut o mișcare pe care eu nu o prevăzusem, și nimeni, de altfel. Directorul hotelului Waldorf Astoria, care a înțeles imediat situația grea în care mă aflam, s-a apropiat de doi ofițeri de poliție și i-a rugat să mă conducă până la aeroport. A fost una dintre cele mai precipitate și mai pline de peripeții plimbări pe care am făcut-o vreodată. Timp de o jumătate de oră am făcut o adevărată cursă printre obstacole prin orașul New York, la ora cu traficul cel mai intens, urcându-ne uneori pe trotuare sau mergând pe sens invers, pe străzi cu sens unic. În aeroportul Kennedy am intrat nu pe poarta principală, ci pe una laterală, mașina de poliție avîntându-se de-a lungul unor drumuri înguste, pe care le-aș numi mai degrabă alei, cu o viteză de peste 130 de kilometri pe oră, traversând de

mai multe ori pistele de aterizare și decolare, pentru a ajunge în cele din urmă chiar la ușa avionului prezidențial românesc.

— Am ajuns, a rostit șoferul, ud learcă de transpirație, însă foarte mândru de performanța sa.

— Mai repede chiar decât cei de la Serviciile Secrete, a remarcat celălalt ofițer de poliție, arătând cu degetul spre luminile intermitente ale coloanei oficiale motorizate, care chiar în momentul acela își făcea intrarea în aeroport.

— Sper că soarta care m-a lăsat pe mâinile voastre astăzi ne va acorda șansa să ne revedem, am spus eu, îmbrățișându-i pe cei doi polițiști atât de binevoitori, dorindu-mi în sinea mea ca aceasta să fie o profeție care să se adevărească într-un viitor oarecare.

Atunci când Ceaușescu s-a dat jos din limuzina care-l adusese, cu mă aflam deja printre oficialii de la Departamentul de Stat. Urmat de Elena, a mers de-a lungul rândului, dând mâna cu fiecare. Atunci când a dat de mine și-a amintit imediat:

— Erai încă la hotel când am plecat, nu-i așa? Făcându-i Elenei cu ochiul a adăugat umflându-se în pene:

— Acum ești de acord că Securitatea mea este mai tare decât armata ta?

La ora șase și patruzeci de minute în acea după-amiază de lui”, avionul prezidențial românesc Boeing 707 a decolat, a mai făcut un tur larg survolând orașul, apoi a luat direcția București, lăsând în urmă statuia Libertății, în București era deja marți.

Avionul încă nici nu prinsese bine altitudinea de croazieră, când Ceaușescu ne-a chemat la el pe mine, pe Oprea, pe Andrei, împreună cu Pungan și cu Avram.

— Ce mai e nou? a întrebat el, ca de obicei.

— Suntem bucuroși că ne aflăm iar pe pământ românesc, a chițăit Oprea, lovind de câteva ori cu piciorul în podeaua avionului prezidențial Boeing 707.

— Prea te crezi deștept, Oprea. Ce, nu știi că ăsta este avion american? i-a atras atenția Elena, cu aciditate în voce, punându-l la punct.

Elena continua să privească admirativ o fotografie care o reprezenta pe ea în vizită la Centrul Spațial NASA, și care era reprodușă pe prima pagină a ziarului Sdntea.

— Până când Pacepa și Avram vor începe să producă propriile noastre avioane, va trebui să zburăm cu d-astca americane. Da' ai dreptate, Oprea,

de fapt suntem pe pământ românesc.

— Mai i-ai tu o dată partea lu' Oprea, Nicule, dacă vrei să dormi cu el la noapte, a mârâit Elena.

— Cuvântarea lui Rosenthal nc-a întrecut toate așteptările, s-a aventurat Andrei, referindu-se la 13 Milton Rosenthal, președintele american al Consiliului Economic Statele Unite-România, care a ținut un discurs la dineul de lucru ce avusese loc în acea zi.

— A fost atât de delicat, a sărit și Oprea, nerăbdător să-și facă și el numărul de adulație, atunci când a început să explice cum Tovarășul a început să-și slujească poporul și țara încă de la vârsta adolescenței.

— Mie chiar că mi s-au umezit ochii. Mai ales când a spus că poporul român, care este atât de cunoscut pentru inteligența și priceperea lui, a reușit să realizeze prin propriile forțe produse de înaltă tehnicitate, și-a adus și Avram contribuția sa neinspirată. -

— Nu-i așa că-i deștept? s-a băgat Elena cu limba ei cea ascuțită. Poporul român, ai? Păi fără Tovarășu', „lalentatu'„, popor român ar fi umblat și acum în picioarele goale, ca ciobanii... nu-i așa, Andrei? Tu trebuie să știi mai bine decât mine.

— Am de gând să scriu cu litere mari și să pun la loc de cinste în holul ministerului meu aceste memorabile cuvinte, a schimbat Andrei subiectul, citind dintr-un carnet de notițe: „în calitate de conducător al măreței sale națiuni, Președintele Ceaușescu nu numai că a adus România către nemaipomenite realizări de progres, dar a jucat de asemenea un rol de conducere în întreaga comunitate internațională”...Asta este ce a spus Carter cu gura lui. O să pun asta la vedere, ca să ia aminte toată lumea ce a spus președintele american.

— Am făcut și eu o colecție cu tot ce a spus Carter, și-a adus și Pungan contribuția, scoțând și el un carnetel de notițe după care a început să citească: „Ceaușescu are capacitatea unică de a se pune cu ușurință în relație cu conducătorii altor națiuni, fără să țină cont de convingerile sau orientările lor politice”...Sau încă una: „Ceaușescu a reușit să construiască o punte pentru aplanarea tensiunilor și pentru o mai bună înțelegere între popoare pe baze universal valabile”...Sau: „Influența sa în arena internațională are o valoare excepțională”...Sau...

— Ia nu mai face din Cap-de-Lemn un mare erou, l-a întrerupt Elena. Nu-ți mai aduci aminte ce idioată e nevastă-sa și ce dineu a putut să-mi dea, într-un muzeu, în rochia aia a ei roz-bombon?

— Vizita a ieșit excelent, a declarat Ceaușescu, după care a început imediat să împartă ordine în stânga și în dreapta, ridicând vocea cu brutalitate pe deasupra corului care îl acompania frenetic cu „Am înțeles” și „Desigur”.

— Trebuie să convocăm Consiliul de Miniștri într-o sesiune extraordinară, Oprea. Dedicată numai acestei vizite. Trebuie să-și exprime deplina și unanima aprobare a rezultatelor acesteia.

— Minunat, a exclamat Oprea.

— Primul-ministru trebuie să țină o alocuțiune, iar toți ungurii, germanii și evreii, câți or mai fi rămas, trebuie și ei să țină acolo niște discursuri.

— Mă voi ocupa de discursurile lor îndată ce vom ajunge înapoi la București, înainte chiar de a trece pe acasă, l-a asigurat Oprea.

Datorită funcției de primviceprim-ministru, această treabă cădea asupra lui.

— Va trebui să primesc o telegramă de la Consiliul de Miniștri în legătură cu vizita.

— O scriu chiar acum, în avion.

— Sper că n-ai. de gând să mă uiți, nu-i așa, Oprea? a miorlăit dulce Elena.

— Dați-i o mână de ajutor, tovarăși. Puncți-vă stilourile la lucru. Ar trebui să primesc telegrame, de asemenea, de peste tot din România. Folosiți-vă imaginația, tovarăși. Ar trebui ca toată populația țării să-și exprime deplina aprobare pentru această vizită. Ceaușescu și-a întrerupt puțin tirada entuziastă, uitându-se la mine și clipind din ochi. Ca și din Vest, bineînțeles, a continuat el.

— Și de la Nicu, din partea Uniunii Tineretului Comunist, a adăugat Elena. Și de la comitetele de femei, Nicule.

— Tovarăși, știu că sunteți obosiți, dar faceți un ultim efort. Duceți-vă și scrieți toate aceste telegrame acum, astfel încât să fie publicate și citite la radio și televiziune imediat după sosirea mea la București.

Când generalul Stan a raportat că „tovarășii s-au culcat”, Andrei a scos o sticlă de whisky din geamantanul său care, deși era imens, era totuși supraîncărcat, fiind burdușit cu tot ce i-a căzut în mână prin toate hotelurile prin care a trecut, începând cu Blair House, având acolo de toate, de la sticlute de lavandă și săpunuri până la periute de dinți și capsule de șampon.

Pungan a pregătit o telegramă cifrată pentru Dumitru Popes-cu, secretarul de partid cu probleme de propagandă, în care îi transmitea că „La aeroport Tovarășul trebuie întâmpinat de cea mai mare și mai entuziastă mulțime care a fost vreodată la o asemenea ocazie”, și că „toate stațiile de radio și de televiziune trebuie să transmită programe patriotice în legătură cu vizita tocmai încheiată și să se pregătească pentru punerea în undă a materialelor speciale cu care ne întoarcem noi”.

Oprea, Pungan, Andrei și cu mine ne-am petrecut tot restul zborului până la București compunând sute de telegrame de ridicare în slăvi a lui Ceaușescu, care urmau să aibă cele mai variate semnături, căci aveau să fie trimise de comitetele regionale de-partid, de unele ministere și alte agenții guvernamentale, de câteva universități și instituții de cultură și artă și de mai multe ambasade din străinătate. Există o regulă fermă că, după fiecare vizită pe care o făcea în străinătate, Sdnteia trebuia să umple două pagini de telegrame de adulare o oarecare perioadă. După ultima vizită făcută în Statele Unite, telegramele de „adâncă prețuire” au umplut paginile acestui ziar mai mult de trei săptămâni.

La sosirea noastră în București peste 100 000 de oameni așteptau la aeroport. Se aflau acolo copii de școală, purtând uniforme nou-nouțe de pionieri, țărani îmbrăcați în costumele lor naționale, din diferite zone ale țării, preoți cu sutanele lor negre, funcționari în costume gri, dar mai ales muncitori în salopete, scoși ca din cutie. Ca de obicei, fuseseră îmbarcați în autobuze și aduși acolo de la școli și de la locurile lor de muncă, ca să umple aeroportul. Acum erau aliniați cu grijă de către responsabili fiecărui grup, care purtau banderole roșii pe braț, și care dirijau primirea „entuziastă și spontană” a soților Ceaușescu. Sute de portrete ale cuplului „regal” erau ridicate la înălțime, mulțimile fiind înzestrate cu nenumărate pancarte pe care erau scrise sloganuri de soiul „Ceaușescu și poporul!” sau „Stima noastră și mândraia, Ceaușescu – România!”... Camerele de televiziune transmiteau această festivitate în direct.

Când Ceaușescu și Elena au coborât din avion, mulțimile se aflau de o parte, aliniate și ascultătoare, iar de cealaltă parte era înșirat corpul diplomatic. Pionierii scandau „Trăiască Președintele!” iar grupurile de țărani dansau în mijlocul pistei de a'terizare. Din difuzoare și megafoane s-a auzit o voce solemnă care explica faptul că „Uraele și ovațiile celor prezenți dau expresie simțămintelor de satisfacție și recunoștință ale întregului nostru popor pentru remarcabilele rezultate ale vizitei pe care

marele conducător de partid și de stat a întreprins-o în Statele Unite ale Americii, pentru noua și valoroasa sa contribuție...” Departe, în spate, i-am văzut pe Popescu-Dumnezeu, împreună cu Ion Dincă, primarul Bucureștiului, organizând și alte activități „spontane”, în orice caz munca lor a fost mult ușurată în ultimul timp, nemaifrînd atît de complicată. Fiecare dintre cele opt sectoare administrative în care este divizat Bucureștiul are propriile directive și sarcini. Dintre acestea făcînd parte și mobilizarea oamenilor la aeroport, cu ocazia plecărilor și venirilor lui Ceaușescu, dar și în alte situații, cum ar fi primirea de către Ceaușescu a vreunui șef de stat important. Popescu și Dincă nu mai trebuie decît să spună care este numărul de oameni pe care fiecare sector trebuie să-l asigure, textele pe care trebuie să le scandeze și pancartele pe care trebuie să le țină pe sus, precum și ordinea în care trebuie strigate sloganurile.

CAPITOLUL XXIII.

De îndată ce șeful executivului organizației pe care o conduc mi-a raportat că sosise în țară Silvo Gorenc, care deja aterizase la București, venind cu un avion special iugoslav, am plecat să mă întîlnesc cu el. Venirea lui, atît de precipitată, trebuia să aibă un motiv cît se poate de serios.

— La kilometrul 12, i-am ordonat șoferului. Gorenc fusese pus acolo pentru că'era o casă conspirativă pe care el deja o știa și, de asemenea, deoarece se afla-în imediata apropiere a aeroportului pe care a aterizat.

O VIZITĂ LA TITO.

Pe Silvo Gorenc îl întîlnisem cu câțiva ani mai înainte, pe insula Brioni, unde l-am însoțit pe Ceausescu în una din nenumăratele vizite pe care acesta le-a făcut lui Iosip Broz Tito. După ruperea legăturilor dintre Belgrad și Moscova, Iugoslavia a devenit o țintă permanentă a tatonărilor DIE. Imediat după invazia sovietică în Cehoslovacia din anul 1968, Ceaușescu a ordonat și supervizat o operațiune DIE, prin care aceasta făcea Iugoslaviei o propunere secretă de colaborare, iar la începutul anilor '70 a fost semnat un acord de cooperare între cele două servicii de spionaj. Acesta a fost unul dintre motivele pentru care Ceaușescu m-a luat cu el la Brioni. Un alt temei pentru care îl însoțeam era acela că mă numise de curînd în funcția adițională de secretar de stat în Ministerul de Interne, cu sarcina de a pregăti toate vizitele pe care avea să le facă în viitor în străinătate.

Pe timpul dineului oferit luni, de Tito, la reședința sa din Brioni, eu am stat între doi oficiali iugoslavi, în dreapta mea se afla Luca Banovici, secretarul federal al Afacerilor Interne, care spunea mereu despre sine că ar fi cel mai vechi și mai apropiat prieten al lui Tito. În partea stângă îl aveam pe Silvo Gorenc.

— După ce luăm masa, a spus Banovici, tovarășul Tito îl va aivita pe tovarășul Ceașescu pe iahtul său personal la o cafea și un coniac. Dumnealui, a spus arătând către Gorenc, și cu mine ne vom afla acolo. Tovarășul Tito ar dori să fiți prezent și dumneavoastră. Vom fi numai noi. Nu va mai participa nimeni altcineva. Tovarășul Tito dorește să pună bazele unei cooperări la nivel de servicii de spionaj. Așa că fiți pregătit.

După ce am ajuns la bordul iahtului, Tito l-a condus pe Ceașescu într-un imens salon de oaspeți, confortabil și răcoros, înțesat cu flori exotice și cu coșufi cu fructe.

— Simțiți-vă aici ca la dumneavoastră acasă. Vom merge împreună pe punte oricând sunteți gata pentru asta, a spus Tito plecând.

Luându-mă de braț, Banovici ne-a împins pe mine și pe Gorenc spre o măsuță de răchită împletită de pe puntea centrală și a comandat coniac, în jurul nostru se vânzoleau zeci de oameni, toți îmbrăcați în uniforme specifice, cu cravată albă. Erau ocupați să monteze pe puntea superioară o masă mare, rotundă, pe care o amplasaseră pe mijloc, alții curățau pete imaginare de pe podea, lustruind de zor balustradele, iar unii stăteau pur și simplu, fără să facă ceva.

— Nu vă temeți. Sunt toți ofițeri de securitate, mi-a spus Banovici prin intermediul interpretului său.

— Iar eu de asemenea, a adăugat interpretul din proprie inițiativă.

În foarte scurt timp Ceașescu a urcat din salonul aflat la un nivel inferior pe puntea pe care ne aflam noi, unde a început să se plimbe nervos de jur-împrejur. În timp ce trecea pe lângă masa noastră l-am auzit mormăind ceva în direcția mea, în legătură cu „nenorocitu' lor de aer condiționat”.

Atunci când și-a făcut din nou apariția, Tito era îmbrăcat în alb din cap până în picioare, cu excepția unui batic negru pe care-l avea la gât, și ținea în mână un pahar în care avea o băutură cu cubuși de gheață, ca și cum ar fi vrut să pozeze într-o revistă mondenă, pentru un articol despre viața aristocrației. Ceașescu, cu costumul său cenușiu-închis și ajustat pe corp, cu pantofii lui de un negru lucios, și cu șireturile negre din piele groasă,

arăta ca o rudă săracă invitată doar să viziteze iahtul luxos. Pe timpul acela, Ceaușescu, ce nu căpătase puterea decât de opt ani, se uita la Tito ca la un idol al său, ca la conducătorul comunist strălucii și scilipitor care timp de 24 de ani, fără să împartă puterea cu nimeni, a reușit să-și facă un nume și un renume internațional. La acea dată, relațiile dintre ei erau excelente. Abia mai târziu, când au început să se cunoască mai bine și când Elena a fost evident surclasată de eleganța festivă a lovankăi, soția lui Tito, relațiile lor personale au început oarecum să se deterioreze.

— Pot să vă iau haina, tovarășe Ceaușescu? a spart Tito gheața. Și cravata. Vreau să vă simțiți aici exact ca acasă. Ce doriți să beți?

Lui Ceaușescu îi plăcea să bea, avea un soi de vin preferat, alb-gălbui, precum și un soi de coniac foarte aromat, fără să se dea în lături de la șampania Cordon Rouge, pe care o prefera Elena, dar aproape niciodată nu bea în public, unde se străduia din răspuțeri să-și facă un portret de ascet, băutor numai de ceai. Din această cauză, dar mai ales deoarece știa deja foarte bine că Tito are obiceiul să le cam bea, a luat o hotărâre fermă:

— Un pahar cu apă minerală. Nu prea rece, a răspuns Ceaușescu.

— Asta nu este prea încurajator, a încercat Tito să glumească.

L-a luat pe Ceaușescu de braț și l-a așezat la marea masă rotundă din mijlocul punții principale, apoi a făcut semn cu mâna, chemându-ne și pe noi acolo, adică, în afară de mine, pe Banovici, pe Gorenc și pe interpret. Pe unul dintre degetele sale scilipea un inel cu un diamant imens, pe care nu îl avusese la mână în timpul mesei. După ce servitorii-agenți au așezat pe masă cafelele, coniacul, apa minerală, țigările și trabucele, Tito a început să vorbească.

A pornit prin a lăuda inițiativa lui Ceaușescu de a stabili relații de cooperare între cele două servicii de informații și spionaj.

— Ar trebui, dragă tovarășe Ceaușescu, să împingem lucrurile ceva mai departe, astfel încât colaborarea serviciilor noastre să nu se reducă numai la un schimb de informații. Va trebui să-i conducem și pe o cale care să ducă, de asemenea, la derularea unor operațiuni comune... Cooperarea dintre agenturile noastre de spionaj din străinătate este de cu totul altă natură față de conlucrarea serviciilor noastre de securitate din interior – și nu poate fi vorba aici de amestecul în treburile interne ale fiecăruia dintre noi.

Tito nu numai că a deschis discuția, dar a și păstrat inițiativa de-a lungul întregii întrevederi. Vorbea coerent, folosind propoziții scurte.

— Amândoi vrem să construim o industrie militară în țările noastre. Noi spunem că facem asta pentru a ne proteja independența, iar acesta este un motiv destul de temeinic pentru o declarație oficială. Dar știm amândoi și între noi putem să o spunem fără ascunzișuri, că a construi comunismul este foarte costisitor și că avem nevoie de multă valută forte. Noi, a spus Tito, incluzându-i cu un gest și pe ceilalți doi oficiali, am ajuns la concluzia că singura care ne-ar putea asigura un venit sigur de valută forte este o industrie de armament foarte modernă.

S-a oprit pentru un moment, luând o sorbitură zgomotoasă de cafea.

— Am hotărât să devenim exportatori de avioane militare în țările lumii a treia.

Tito a început să explice că noua lui industrie aeronautică se baza în întregime pe informații tehnologice obținute prin spionaj industrial și pe importurile mai mult sau mai puțin ilegale de echipament occidental, la care țările comuniste aveau interzis accesul oficial.

— Nu bucurăm amândoi de o poziție internațională privilegiată, datorată atitudinii noastre publice față de Moscova. Este de cel puțin zece ori mai ușor pentru fiecare dintre noi să punem mâna pe secretele militare ale Occidentului decât pentru sovietici.

Tito a propus apoi ca serviciile române de informații din străinătate să i se alăture în efortul său de a pune bazele construcției de Avioane militare de luptă, asta pentru început.

O oră mai târziu Ceaușescu a acceptat un pahar de coniac.

— Pentru eterna noastră prietenie. Pentru avioanele de luptă ROM-YU, a toastat el.

— Pentru prietenia noastră. Totuși, n-ar suna mai bine YU-ROM? a spus Tito, plusând pentru încă un punct pe care avea să-l câștige în ziua aceea.

După aceea, compania YUROM a devenit o parte vitală a relațiilor de colaborare dintre cele două servicii de informații. După un an, înțelegerea a fost extinsă, incluzând și ministerele apărării din cele două țări, acord prin care s-a hotărât înființarea unei organizații militare comune de cercetare, având ca scop construirea a șase prototipuri. Când primul avion de luptă YUROM s-a prăbușit în timpul zborurilor de încercare, în martie 1978, cooperarea dintre cele două agenții de informații s-a intensificat, în loc să slăbească.

Discuția a continuat după o pauză, în timpul căreia Tito l-a condus pe Ceaușescu peste tot ca să-i arate iahtul. Cei doi președinți s-au întors

vizibil înfierbântați și încântați de proiectul noii lor cooperări.

— Acum, că suntem parteneri, a început Tito cu voce joasă, aș vrea să mai ridic o problemă, deloc de neglijat. Am informații de netăgăduit că se pune la cale asasinarea mea, pregătită de niște emigranți de origine iugoslavă. Astăzi sunt eu la rând, dar mâine vine și rândul dumneavoastră, tovarășe Ceaușescu.

Cu toate că privirea mea era ațintită asupra lui Tito, l-am putut simți pe Ceaușescu foindu-se îngrijorat în scaunul său. Tito a continuat:

— Cred că dumneata, tovarășe Gorenc, ești cel care ar trebui să povestești totul.

Potrivit celor spuse de Gorenc, câțiva emigranți iugoslavi puneau la calc înființarea unui grup național separatist îndreptat împotriva lui Tito. El a mai declarat că presupusul conducător al noii operațiuni împotriva lui Tito era emigrantul iugoslav Vla-dimir (Vlado) Dapcevici, care fusese unul dintre colaboratorii lui Tito în timpul celui de-al doilea război mondial și imediat după terminarea acestuia, în anul 1948 fusese condamnat în Iugoslavia, pentru a fi mai apoi eliberat, în 1956, după care a emigrat, stabilindu-se la Bruxelles și devenind cetățean belgian.

— Luca, vrei să îl aduci aici pe șeful serviciului de securitate personală, te rog, i-a spus Tito lui Banovici, părăd că vrea să accentueze poziția oficială a acestuia.

După câteva minute și-a făcut apariția la masa noastră un ofițer cu părul alb. Acesta purta o uniformă de general bine croită, cu rânduri de fireturi aranjate pe pieptul vestonului.

— La ordinele dumneavoastră, tovarășe președinte, s-a adresat el lui Tito.

— Salut! Spune-i tovarășei Iovanka să fie gata pentru cină la ora nouă.

După ce generalul a plecat, Tito a spus:

— Știți care este numele lui?

Văzând expresia perplexă a lui Ceaușescu, președintele iugoslav a continuat:

— Dapcevici este numele lui. Este fratele lui Vlado Dapcevici. Trebuie să-l neutralizez pe fratele lui. Am nevoie de fratele lui aici ca să-l fac să destăinuiească numele tuturor celor care s-au dat de partea cealaltă, până la unul.

Tito a continuat să explice că Vlado Dapcevici nu va mai încerca niciodată să pună piciorul pe pământul Iugoslaviei, iar că răpirea lui din

Belgia s-ar putea dovedi dificilă, căci în jurul lui se află întotdeauna o gardă de corp. Asta ar putea, pe deasupra, să genereze tensiuni politice îndreptate spre personalitatea lui Tito.

— Vroiam să vă rog, tovarășe Ceaușescu, să-l ademeniți în România, să-l arestați în mod secret și după aceea să ni-l trimiteți nouă. Asta mă va face să mă simt dator față de dumneavoastră întreaga mea viață. Banovici și Gorenc pot și sunt gata oricând să răpească din Occident orice persoană sau persoane pe care le veți indica dumneavoastră, sau chiar să le asasineze acolo. Nu trebuie să ridicați nici măcar un deget.

L-am văzut pe Ceaușescu foindu-se în scaunul său. Întotdeauna a vrut să existe mâini străine cu care să scoată castanele din foc, mai ales când era vorba de oponenți politici din Occident.

— A vă ajuta pe dumneavoastră, tovarășe Tito, înseamnă să mă ajut pe mine însumi, a început Ceaușescu. Serviciile dumneavoastră secrete ar trebui să-l ademenească pe Dapcevici în România și apoi să-l luați în secret la Belgrad. Nu voi vedea și nu voi auzi nimic, însă nu vreau să pun eu însumi mâna pe acest individ, Dapcevici.

TOASTURI PENTRU NOUA PRIETENIE

— As vrea să vă mulțumesc din adâncul inimii mele, tovarășe Ceaușescu. Eram convins că mă veți înțelege, a spus Tito ridicându-se și îmbrățișându-l pe Ceaușescu. Nu trebuie să ne batem acum capul cu amănuntele operațiunii. Oamenii noștri vor trebui să pună totul cap la cap, a încheiat Tito, arătând spre Banovici, Gorenc și spre mine. Apoi a cerut coniac pentru toată lumea, rugându-l pe Ceaușescu să bea cu el „pentru noua noastră prietenie”.

Tito a dat coniacul peste cap și a făcut semn chelnerului să reumple paharele tuturor.

— Pentru cooperarea noastră secretă și munca noastră comună, a toastat Ceaușescu ca răspuns, golind paharul dintr-o sorbitură și cerând apoi încă unul. Hai să bem în cinstea serviciilor noastre secrete!

Lui Tito i-a plăcut acest joc:

— Și încă un pahar pentru fiecare dintre băieții noștri, a toastat el, arătând cu degetul spre Banovici, Gorenc și spre mine.

Când acest ritual a luat sfârșit, ochii lui Ceaușescu scânteiau. A început apoi cu o voce foarte joasă, după ce a tras zgomotos aer în piept:

— D-dorogoi t-tovarisci losip Broz!

Rusa este singura limbă străină pe care Ceaușescu o știe cât de cât, și se folosește de ea în cadrul cercurilor celor mai intime sat în semn de cel mai mare respect. După ce a ajuns în acest punct a pocnit din degete în direcția interpretului și a continuat în limba română:

— Observ că serviciile de informații din străinătate sunt tot atât de importante pentru dumneavoastră cât sunt și pentru mine.

Apoi Ceaușescu a început să explice, cu voce scăzută, că începând cu anul 1972 el a preluat personal controlul asupra DIE, făcând unele schimbări nu numai în componența acestuia, dar și în misiunile pe care le avea, schimbându-le oarecum orientarea. A mai povestit că DIE, pe care a început s-o conducă în 1972, avea mai puțin de 1 000 de ofițeri și era organizat după sistemul KGB. Nu asta a fost ceea ce a schimbat, a mai spus el, ci pur și simplu a mai adăugat 2000 de ofițeri care să îndeplinească ceea ce el considera a fi cea mai importantă misiune a agenturilor comuniste de informații în lumea de astăzi: „construirea comunismului cu ajutor, bani și tehnologie capitaliste, prin intermediul operațiunilor de influență.”

— Influența este ceea ce facem noi cel mai bine, l-a întrerupt Tito, uitându-se fix la cei doi oficiali ai săi.

— Trebuie să admit că sunteți mai buni din punctul acesta de vedere. Admir felul în care serviciile dumneavoastră au atras bunăvoința politică a Occidentului, banii și tehnologia acestuia, îmi place portretul pe care vi l-ați făcut în Occident.

Era cât se poate de clar că Ceaușescu atinsese unul din punctele cele mai sensibile ale lui Tito. Cu mișcări încete, Tito a luat un trabuc cubanez din cutia care zăcea pe masă și, ostentativ, l-a aprins folosind o brichetă Dunhill de aur. Apoi și-a golit ceremonios paharul de coniac, ținându-l delicat cu degetele sale lungi și roze și lăsând la vedere inelul cu diamant, după care s-a întors spre Ceaușescu:

— Aveți dreptate, dragă tovarășe. Asta este partea la care ne pricepem cel mai bine.

— Asta așa este, cu siguranță, a spus Ceaușescu impui-sionându-l.

— Nu am fi putut obține nimic din Occident rămânând mereu în trena Moscovei, a continuat Tito, iar fără banii și tehnologia Occidentului nu ar mai putea fi făurită societatea comunistă în țările noastre. De aceea noi trebuie să negociem cu capitalismul în felul nostru propriu.

— Lăsând Occidentul să înțeleagă că noi suntem diferiți și nu vrem să-i luăm scalpul, a adăugat Ceaușescu.

— Se numește „Triunghiul lui Tito”...Am statuat trei principii de bază: să zâmbești prietenește către Occident, să iei de la acesta maximum și să ai grijă să nu te contaminezi de capitalism. Iar oamenii aceștia – Tito a arătat spre colegii lui iugoslavi – au construit și consolidat o întreagă tactică și strategie, bazându-se pe aceste precepte. Tito a făcut o pauză în care a mai golit un pahar. Dar asta nu este ceva despre care să vrem să vorbim cu voce tare, cel puțin nu aici, pe acest iaht, și nu trebuie spus nimănui, nici încet, nici măcar în somnul cel mai adânc. Hai să-i lăsăm pe oamenii noștri să lucreze împreună. Ei știu tot ce trebuie să facă și știu și să rămână cu gura închisă.

Tito a mai cerut apoi iar „coniac pentru toată lumea” și a ținut un nou toast „pentru noua noastră cooperare.”

Ne-am întors pe țărm tocmai la timp pentru cina oficială, iar Ceaușescu a avut pe drum mersul cam împleticit. Rolls Royce-urile lui Tito ne așteptau. Unul pentru el și unul pentru Ceaușescu.

După cină, Ceaușescu a spus:

— Fiecare președinte are câte un iaht. Nixon are. Tito are și el. Așa că vreau și eu unul. Și un Rolls Royce.

După aceea, un iaht personal și o limuzină Rolls Royce au devenit pentru Ceaușescu o importantă problemă de prestigiu. DIE a reușit să-i facă rost de Rolls – care au fost până la urmă două, o limuzină și unul decapotabil – dar dintr-un fel de reținere neobișnuită pentru Ceaușescu, le-a folosit în general în interiorul granițelor reședinței sale. Nu-mi aduc aminte decât de o singură ieșire pe care să o fi făcut cu aceste mașini. Iahtul a intrat, bineînțeles, tot în sarcina DIE. În 1976 s-a primit ordinul să înceapă în România construirea unui iaht prezidențial, bazat pe planurile obținute de DIE prin spionaj; proiect care ajunsese într-un stadiu destul de înaintat la vremea când eu am rupt relațiile cu Bucureștiul.

La începutul anului 1985 mass-media din Grecia a anunțat că românii erau în negocieri secrete cu guvernul grec pentru cumpărarea iahtului „Christina”, care urma să devină iahtul personal al președintelui Ceaușescu. Vasul velier de 325 de picioare fusese iahtul privat al multimiliardarului Aristotel Onassis. După moartea acestuia, vasul a fost donat guvernului grec de către fiica sa, Christina, și folosit de stat pentru plimbări de agrement. Fiind probabil iahtul cu cea mai mare

publicitate din lume, de pe vremea când Onassis o chema la bord pe Jackie Kennedy ca să-i facă curte, având și o bogată istorie, în care figurau nume de personalități marcante care fuseseră invitate să-! viziteze, de la Winston Churchill Măria Callas „Christina” reprezenta pentru Ceaușescu, în mod 'ident, un fnijloc de a-și spori gloria personală, de a intra, pe ceasta cale, în fândul numelor care erau legate de istoria vasului. Linia sa elegantă, semineurilc lapis-lazuli, saloanele luxoase, precum și prezența la bord, pe puntea superioară, a unui hidroavion de culoarea canarului, balustradele acoperite cu piele de balenă j-au produs fndntare Elenei, fără îndoială.

O RĂPIRE LA CEREREA LUI TITO.

Pe 30 iulie 1975 Drasko Jurisici, un alt secretar federal ad-'unct din Iugoslavia, împreună cu Gorenc și cu un mic grup de persoane oficiale au sosit pe neanunțate în București, în patru limuzine Mercedes. Aceștia aduceau de la Tito un mesaj verbal pentru Ceaușescu, în care se spunea că iugoslavii reușiseră să-l.ademenească pe Dapcevici în România, unde va ajunge, împreună cu Stoianovici, garda sa de corp, de asemenea de cetățenie belgian, pe data de întâi august, pentru a-i vizita pe Svetislav și pe Djordje Markusev. Cel din urmă era un iugoslav emigrat, acum cetățean român. Amândoi locuiau în București, și erau, chipurile, membri activi în mișcarea împotriva lui Tito. Cererea președintelui iugoslav ca Dapcevici să fie arestat de Securitatea română și să fie predat autorităților din țara vecină, transferul urmând să aibă loc la graniță, l-a înfuriat pe Ceaușescu. Pentru el Iugoslavia era „prea liberală” ca să fie în stare să păstreze un secret.

— Mi știu și nu vreau să știu'de nici un Dapcevici, a insistat el. Iugoslavii sunt bineveniți și nu au decât să și-l ia, dar trebuie s'â facă asta cu propriile lor mâini. Tot ce pot eu să fac este să închid ochii.

Informat asupra acestei decizii de către Drasko Jurisici, prin intermediul unei linii telefonice speciale, Tito, care nu vroia să-l lase pe Ceaușescu să capete astfel un ascendent asupra sa, a refuzat să autorizeze o operațiune iugoslavă pe pământ românesc, adresându-i-se personal președintelui român. In cele din. urmă Ceaușescu și-a dat aprobarea, bazându-se pe promisiunea solemnă a lui Tito că iugoslavii vor păstra tăcere absolută în ceea ce privește implicarea României. Pentru a putea păstra și mai bine secretul, pentru orice eventualitate, Ceaușescu a ordonat ca răpirea să fie organizată de o unitate anli-teroristă aparținând de DIE, și nu de Securitatea internă. Numai șase au fost românii, între care se număra și

Ceaușescu, care aveau informații complete asupra acestei operațiuni și care îi cunoșteau identitatea lui Dapcevici. Conform ordinelor lui Ceaușescu, echipa operațională avea să acționeze „orb” asupra „celor doi teroriști sârbi” și nu trebuiau să scoată nici un cuvânt în limba română de față cu cei doi, astfel încât să se poată permite dezinformarea că operațiunea a aparținut în întregime iugoslavilor.

Răpirea a fost programată să aibă loc pe 7 august, cu o noapte înainte ca Dapcevici și Stoianovici să plece din București, conform planurilor lor. Trebuia înfăptuită în timpul plimbării pe care cei doi urmau să o facă între casa lui Markusev, unde fuseseră invitați la masă, și hotelul în care fuseseră cazați. Pe la ora zece seara Dapcevici și Stoianovici, însoțiți de Markusev, au ieșit din casă, însă din pricina unei ploi abundente au trebuit să ia un taxi. Aceasta a schimbat planurile noastre, răpirea urmând să aibă loc la Hotelul Dorobanți, în camera lui Dapcevici, unde staționau deja câțiva băieți din echipa DIE. Încercând să se opună arestării, Markusev a primit o lovitură în cap care i-a fost fatală, iar Stoianovici a fost și el lovit destul de serios. Dapcevici și Stoianovici, împreună cu leșul lui Markusev au fost duși în casa conspirativă a DIE de la „km 12” din Băneasa, unde aștepta echipa iugoslavă.

Ceaușescu, care a coordonat personal întreaga operațiune de-a lungul nopții, a convenit că iugoslavii îi puteau lua pe Dapcevici și pe Stoianovici numai împreună cu trupul neînsuflețit al lui Markusev, care „suferise un atac de cord” și numai dacă aveau să-i ducă pe toți trei mai departe cu propriile lor mașini. Atunci când Jurisici a obiectat, Ceaușescu a intrat în legătură directă cu Tito. La scurt timp după aceea, captivii au fost duși spre Belgrad în mașinile lui Jurisici și Gorenc, însoțiți numai de doi români: colonelul Marcel Popescu, medicul-șef al DIE, și de Ion Sablici, un interpret. După ce s-a întors din Belgrad, Popescu a raportat că i-a făcut pe drum lui Stoianovici o transfuzie de sânge, dar că acesta a fost aruncat imediat după aceea într-o închisoare iugoslavă, unde a murit la puțin timp, în urma unei hemoragii datorată lipsei de asistență medicală. Mai târziu, în aceeași noapte, Ceaușescu a ordonat ca doi agenți secreți DIE să părăsească Bucureștiul, urmând să plece în dimineața următoare spre Bruxelles, folosind biletele de avion cumpărate de Dapcevici și Stoianovici, precum și pașapoartele acestora, și să se întoarcă cu două pașapoarte false vest-germanic, sub nume diferite.

Atunci când au venit primele solicitări pentru lămuririi dispariției lui Dapcevici, primite din partea familiei acestuia și a Crucii Roșii Internaționale, Ceaușescu l' a ordonat să se facă o „investigație completă”... La câteva zile după aceea, Ministerul de Interne a răspuns că, în conformitate cu actele oficiale pe care le deține, Dapcevici și Stoianovici au intrat în România pe întâi august, părăsind Bucureștiul pe data de opt, aceeași lună, la bordul unui avion de pasageri, dând și numărul zborului respectiv. Bazându-se pe mărturia depusă de unul dintre portarii hotelului Dorobanți, prin care acesta declara că, întâmplător, un grup de canoiști iugoslavi a părăsit hotelul îndreptându-se spre Iugoslavia chiar în noaptea dispariției lui Dapcevici, Ceaușescu a ordonat ca DIE să deschidă o acțiune de dezinformare „protectoare”, în cazul în care complicii sârbi nu erau în stare să păstreze secretul. Trebuia răspândit zvonul că s-ar fi putut ca Dapcevici și Stoianovici să fi fost răpiți de canoiștii iugoslavi, în timp ce doi alți iugoslavi au părăsit oficial România folosindu-se de pașapoartele și biletele de avion care aparțineau celor doi.

Presa occidentală a acordat foarte multă atenție misterioasei dispariții a cetățenilor belgieni Dapcevici și Stoianovici, fiind formulate multe și variate ipoteze, inclusiv răpirea lor de către iugoslavi, însă nu a reușit nimeni să ajungă la informații ceva mai precise, în București, soția lui Markusev a anunțat dispariția soțului ei la Ministerul de Interne român. Singurul răspuns pe care l-a primit a fost acela că s-au făcut investigații serioase asupra dispariției lui Markusev, însă acestea nu au dus la nici un rezultat.

Bagajele aparținând lui Dapcevici și Stoianovici găsite în camerele hotelului Dorobanți au fost cercetate cu mare atenție de către DIE. Ascuns în interiorul unui perete dublu al unuia dintre geamantane se afla un carnetel de notițe, care conținea mai multe sute de nume. La câteva zile după aceea i-a fost înmănat personal lui Gorenc. Ceausescu era informat cu regularitate de către Tito că, în baza materialelor furnizate de români și a interogatoriilor ulterioare, iugoslavii au reușit să aresteze ori să lichideze în mod secret pe mulți dintre „dușmanii țării lor”, în conformitate cu acordul comun la care cele două țări au ajuns, pe data de 26 decembrie 1975, agenția iugoslavă de presă Taniug a făcut cunoscut în mod oficial că Vlado Dapcevici a fost arestat pe teritoriul iugoslav, în timp ce desfășura anumite activități cu caracter ostil. Era prezentat ca un cetățean iugoslav ce urma să fie trimis în judecată la Belgrad de îndată ce

cercetările deschise pentru cazul său aveau să fie terminate. Nu s-a amintit nici un cuvânt despre cei doi oameni care au murit în timpul operațiunilor de arestare, în iulie 1976, Dapcevici a fost condamnat pentru înaltă trădare și activități de spionaj și trimis în închisoare pentru 20 de ani. Într-un mesaj verbal, Tito l-a asigurat pe Ceaușescu că Dapcevici nu va părăsi închisoarea viu. Operațiunea comună Dapcevici, asemenea tuturor acțiunilor bilaterale de influență comunistă, diversiune și spionaj, a rămas unul dintre secretele cel mai bine ascunse atât în România cât și în Iugoslavia.

La începutul anului 1978 Ceaușescu a cerut să fie răsplătit pentru operațiunea Dapcevici prin ademenirea lui Faust Brădescu la Belgrad. Brădescu este un oponent politic al regimului de la București, cetățean francez care trăiește la Paris și care a început o „acțiune subversivă de propagandă ostilă”, introducând în România în mod ilegal diferite materiale. Ceaușescu, care nu dorea să fie prins de francezi asupra faptului, plănuise să-i pună pe iugoslavi să-l răpească pe Brădescu. Un comunicat de presă, pregătit din ordinul lui Ceaușescu, în care se declara că Brădescu „a fost arestat pe teritoriul României în timp ce îndeplinea anumite activități ostile”, era gata pentru a fi publicat, aceasta urmând să se întâmple la câteva luni după răpirea lui. Mai fuseseră pregătite, de asemenea, declarații contrafăcute, pe care era pusă semnătura falsificată a lui Brădescu, și pe care românii urmau să pretindă că le-au obținut în timpul, interogatoriilor din București, în care acesta acuza CIA și Serviciul Secret Francez de Informații, SDECE, că ar complota împotriva guvernului de la București, plănuind asasinarea lui Ceaușescu. Toate aceste documente erau gata și nu așteptau decât sosirea lui Brădescu, puteau fi apoi datate și date publicității ori folosite pentru șantaj politic, după cum ar fi fost nevoie. Oricum, Brădescu a rezistat tuturor încercărilor care s-au făcut pentru a-l ademeni în Iugoslavia.

LA CASA CONSPIRATIVĂ DE LA KM.12

Când mașina a oprit în fața casei conspirative i-am auzit vocea entuziastă și zgomotoasă a lui Gorenc, care a venit să mă întâmpine la ușă de îndată ce mașina a intrat în curte.

— Este atât de bine să te întâlnești cu vechi prieteni și să revezi locuri cunoscute, a spus el îmbrățișându-mă și lovindu-mă cu palmele pe spate, după un vechi obicei sârbesc.

Bineînțeles că era familiarizat cu casa. Aici fusese cartierul său general în timpul răpirii lui Dapcevic.

Mesajul lui Tito, pe care Gorenc i-l aducea lui Ceaușescu, era de fapt un răspuns la o cerere anterioară a președintelui român, care îi ruga pe iugoslavi să ajute la eliberarea lui Aldo Moro. În acest mesaj se spunea fără ocolișuri că sârbii n-au fost în stare să-i influențeze pe conducătorii Brigăzilor Roșii ca să-l elibereze pe Moro, și că fusese deja luată o decizie în sensul „pedepsirii exemplare” a acestuia.

— Știți, a spus Gorenc, noi suntem în relații excelente cu conducerea Brigăzilor Roșii. Eu am vorbit personal cu unul din membrii acestei conduceri, în numele tovarășilor Tito și Ceaușescu, iar azi-noapte am primit de la ei, în sfârșit, un răspuns final. Iată de ce sunt aici, gata să răspund tuturor întrebărilor pe care tovarășul Ceaușescu ar dori să mi le pună.

Sprijinul militar și financiar secret acordat Brigăzilor Roșii era una dintre misiunile de bază pe care Serviciul Secret iugoslav le avea de îndeplinit, pentru subminarea stabilității politice a Italiei, vecina Iugoslaviei, aparținând de NATO. Potrivit celor spuse de Banovici și Gorenc, implicarea iugoslavă în Brigăzile Roșii își are originea într-o acțiune începută la mijlocul anilor '60, atunci când serviciile secrete au infiltrat un grup marxist în rândurile studenților de la Universitatea din Trento orientând în mod secret îndoctrinarea politică a acestora, în anul 1970 grupul a luat numele de Brigade Rosse și a organizat atentate cu bombe la diferite fabrici și antrepozite din nordul Italiei. Gorenc a subliniat în mod repetat și cu mândrie „legătura iugoslavă” cu noul val terorist din Italia. Aceasta putea fi văzută și pe stema Brigăzilor Roșii – care avea ca simbol o stea roșie cu cinci colturi, identic cu cel ce apare pe steagul iugoslav, la care se adăuga o pușcă-mitralieră – precum și în țelul pe care singure și-l proclamau, subminarea statului italian și deschiderea, netezirea drumului pentru revoluția proletară.

I-am telefonat lui Ceaușescu chiar de la casa conspirativă, iar acesta s-a hotărât să-l primească pe Gorenc imediat.

— Foarte rău, a spus Ceaușescu după ce Gorenc a terminat de relatat mesajul. Ajutându-l pe Moro să fie eliberat, am fi dat o lovitură de maestru, exemplară pentru influența comunismului în lume.

În orice caz, Ceaușescu nu s-a arătat șocat, nici măcar impresionat de ceea ce a auzit. Pentru el, ca și pentru Tito, Moro era mai degrabă un

conducător capitalist împruțit, care însă ar fi putut să-i ajute atât pe ei cât și Partidul Comunist Italian să facă pași spectaculos! în direcția Occidentului.

— Tovarășul Tito v-ar sugera să trimiteți o telegramă de condoleanțe Partidului Comunist Italian atunci când moartea lui Moro va deveni publică. Din considerente de ordin politic, a adăugat Gorenc.

— Nu-i rău, a spus Ceaușescu căzând pe gânduri. Apoi l-a sunat imediat pe Andrei:

— Să aveți pregătită o telegramă de condoleanțe, pentru cazul în care Moro moare. Inclusiv una pentru Longo.

— Foarte inspirat, l-am putut auzi pe Andrei remarcând cu admirație la celălalt capăt al firului.

La câteva minute după aceea, Ceaușescu s-a ridicat de pe scaun spunând:

— Gata cu jeliu' și hai la muncă.

Apoi a zâmbit, adresându-i-se lui Manea, în timp ce ieșea din birou:

— Mă duc să joc popice la Snagov.

M-am întors împreună cu Gorenc la casa conspirativă, unde Pop ne pregătise un dejun care să pară cât mai oficial, având în vedere că am fost serviți de ospătari cu cravată” neagră. Aceștia erau de fapt ofițeri DIE antrenați special pentru a deveni chelneri, urmând să fie trimiși în străinătate într-un viitor apropiat.

Atunci când bea, Gorenc este departe de a fi un taciturn. A trăncănit aproape tot timpul și, ca întotdeauna când se întâlnesc doi ofițeri de informații, subiectul principal au fost afacerile de spionaj.

— Vă mai aduceți aminte de restaurantul Dubrovnic pe care serviciul meu l-a deschis în Viena? Cel în care agenții noștri secreți lucrează ca ospătari și unde am plantat câte un microfon la fiecare masă? Locul unde am dat încă din fașă de complotul prin care vroiau să invadeze litoralul nostru cu materiale subversive, localul în care am reușit să identificăm o grămadă de emigranți nenorociți care au fost recrutați de serviciile occidentale?

Fără să mai aștepte răspunsul meu, Gorenc a continuat să se laude:

— Restaurantul acesta s-a dovedit a fi unul dintre cele mai fantastice experimente! Acum deținem controlul asupra unei întregi rețele de restaurante din Austria și Germania Federală. Vrem să ne extindem acum și în Franța și Italia, și avem în plan să ajungem și în Statele Unite.

Gorenc a făcut aici o pauză ceva mai lungă, cât să-și termine supa, după care a lăsat să-i scape un râgâit zgomotos. Apoi a continuat:

— Occidentul este pe calc să fie năpădii de o sumedenie de restaurante Dubrovnik și de fete balcanice; vor apărea peste tot. Ar trebui să încercați și dumneavoastră cu câteva restaurante românești. Este pur și simplu senzațional.

Gorenc a tot bătut câmpii în continuare cu realizările lui. La desert a ajuns să-mi povestească despre centrele de antrenament pe care serviciile lui le-au înființat în Iugoslavia pentru OEP. Potrivit celor spuse de Gorenc, aceste centre erau plătite de beneficiari. Acestea nu numai că asigurau protecția împotriva terorismului pe teritoriul iugoslav, dar furnizau în același timp și unealta străină cu care să fie rezolvate „afacerile murdare” din Vest ale Iugoslaviei, ca și legături neașteptate dar extrem de folositoare cu fracțiunea Armata Roșie, cu grupul Baader Mein-hof și cu alte organizații similare din Occident.

— îmi aduc aminte parcă a fost ieri, a spus el. Dapcevici se afla într-o cameră, legat la ochi, cu mâinile în cătușe și plin de sânge, zăcând pe jos. Niciodată nu și-a dat seama ce i s-a întâmplat atunci, cum de a putut fi capturat într-o cameră de hotel din străinătate; pentru el acesta este încă un mister.

Arătând cu degetul către camera de alături, care era un birou, Gorenc a continuat:

— Stoianovici zăcea dincolo, lipsit de cunoștință, cu gaura aia mare în cap. Când am ajuns la Belgrad a fost aruncat într-o celulă și „uitat” acolo. Dacă l-am fi ținut în viață nu ne-ar fi dat altceva' decât bătaie de cap. A fost incinerat chiar în aceeași zi. Nimeni nu știe și nu va afla vreodată ceva despre el. Gorenc s-a dus la fereastră, spunând:

— Vă aduceți aminte cum a reacționat tovarășul. Ceaușescu în noaptea aceea, când a aflat că Markusev a fost omorât? A spus: „Nu cunosc nici un Markusev și nici un Dapcevici.” Când am amintit că Markusev, ca cetățean român, nu era sub autoritatea noastră, a explodat. „Singurul lucru pe care îl știu”, a spus el, „este că dacă nu faceți curățenie acolo în minutul ăsta, dacă nu-i luați pe cei doi vii și pe cel mort cu voi la Belgrad, îi dau imediat telefon tovarășului Tito.” Vorbea serios și chiar așa a și făcut.

Arătând cu mâna spre fereastră, Gorenc a adăugat:

— Ploua îngrozitor în noaptea aceea. După ce am vorbit cu tovarășul Tito la telefon, am dat ordin ca leșul lui Markusev să fie lăsat afară, să se ducă

sângele pe care îl avea pe haine, ca să-l pot pune în portbagajul Mercedesului meu. Era nou-nouț.

După plecarea lui Gorenc am ieșit la o plimbare în păduricea din spatele casei. Dapcevici a fost începutul unei noi ere politice pentru Ceaușescu. „Influența” comunistă devenise acum în măsură din ce în ce mai mare „totul sau nimic”, „totul” însemnând de obicei sânge. După cele întâmplate cu Dapcevici, crima politică a devenit la Ceaușescu o practică aproape zilnică. A fost ca și cum ar fi așteptat doar un precedent pentru a pune tot restul la cale.

Am auzit deodată pași în spatele meu, care m-au făcut să-mi întrerup brusc gândurile. Era losza, administratorul casei conspirative, care alerga după mine, încercând să mă ajungă din urmă.

— De multă vreme am tot încercat să vă prind singur ca să vă vorbesc, tovarășe general, a reușit el să îngaime, cu respirația tăiată. Am o problemă personală foarte delicată și as vrea să vă rog să mă ajutați.

A început să trângă în felul său, de om necultivat, povestindu-mi cum a fost el în serviciul DIE ca grădinar și ca administrator al casei conspirative încă din anul 1948, și cum că nevastă-sa era acum bătrână și bolnavă.

— S-a îmbolnăvit foarte rău în iarna anilor '56-'57. În anul acela, pe la sfârșitul lui noiembrie, ni l-au adus aici pe Imre Nagy – fie-i țarina ușoară – împreună cu o grămadă de agenți sovietici. L-au interogat zi și noapte timp de mai mult de un an. Dumneavoastră erați tânăr pe atunci – a spus el, încercând să-mi găsească o scuză. Mi-au ordonat să păstrez casa neîncălzită, iar aici, în mijlocul pădurilor, în timpul iernii clădirea se transforma într-un adevărat frigider. Când le plăceau răspunsurile pe care le dădea Nagy, atunci se întâmpla să-i mai dea vreo haină sau vreo pătură. Dacă nu le plăceau, atunci i le luau înapoi. Și cam la fel făceau și cu mâncarea, a continuat losza. Iarna aia a fost distrugătoare. Sovieticii aveau haine groase de blană, dar noi nu aveam nimic. Iarna aia ne-a omorât și pe mine și pe nevastă-mea. Ne-am pricopsit amândoi cu un reumatism groaznic, iar acum abia mai putem să ne mișcăm.

Ideea de bază, în orice caz, era că el și nevastă-sa s-au îmbolnăvit „la datorie, slujind patria”, iar acum cereau să fie lăsați amândoi să iasă la pensie ceva mai devreme, „cu pensie întreagă și o căsuță, cu grădină”, unde „să ne petrecem și noi zilele, câte om mai avea”.

AJUTÂNDU-I PE SOVIETICI SĂ PUNĂ MÂNA PE IMRE NAGY.

Am fost întotdeauna interesat de povestea lui Imre Nagy, mai ales în legătură cu Ceaușescu, un om cu totul diferit, pe atunci, față de cel ce se pretinde a fi în zilele noastre. Acel Ceaușescu era cel care studiasse la Moscova, care a dat expresie ideilor Moscovei mai bine decât însuși Kremlinul, care și-a făcut numele politic într-o perioadă de indiscutabilă și totală subordonare a României față de Moscova, parcurgând toate etapele, de la ucenic în timpul războiului până la secretar al Comitetului Central al Partidului Comunist Român, începând cu anul 1955. În 1956, ca tânăr căpitan în serviciile secrete de spionaj extern, cu eram șeful Biroului German – care se ocupa de Germania Federală și Austria – atunci când Nikita Hrușciov și Gheorghi Malenkov au venit la București într-o vizită secretă pentru „consultări” asupra insubordonării Ungariei și a unei posibile intervenții militare împotriva guvernului lui Imre Nagy. Participanții români la aceste conversații ultrasecrete au fost: Gheorghe Gheorghiu-Dej, fostul conducător al partidului, „bătrânul bolșevic” Emil Bodnăraș și cel mai tânăr membru de atunci al Biroului Politic, Nicolae Ceaușescu, care avea în sarcină Forțele Armate și de Securitate.

Între Ceaușescu și Bodnăraș existau legături vechi, durabile și foarte strânse. În calitate de azilant politic în Uniunea Sovietică pe timpul celui de-al doilea război mondial, unde a devenit și membru al Partidului Comunist Sovietic, Bodnăraș fu-șese făcut general și ministru al apărării, după ce comuniștii au luat puterea în România. Una dintre măsurile prioritare pe care le-a avut în vedere de îndată ce a fost numit ministru al apărării a fost aceea de a expedia o mică echipă de comuniști români fanatici la o școală militară specială din „Moscova, spre a fi pregătiți cât mai repede pentru a deveni ajutoarele lui cele mai apropiate. Printre aceștia se afla tânărul Nicolae Ceaușescu. După ce mica echipă și-a terminat studiile, Moscova a indicat că Ceaușescu a fost cel mai dotat dintre cei ajunși acolo și a cerut să fie avansat la gradul de general și să fie numit în cea mai importantă funcție de atunci, „comisar politic al Forțelor Armate”. (Pe vremea aceea numele românesc pentru această funcție era de șef al Direcției Generale Politice a Armatei. Numele acesteia a fost mai târziu schimbat în Direcția Superioară Politică a Armatei, așa cum se cheamă și astăzi, în anul 1985, această funcție era ocupată de fratele lui Ceaușescu, general-locotenent Ilie Ceaușescu.) În felul acesta Ceaușescu a devenit unul dintre cei mai apropiați colaboratori ai lui Bodnăraș și cel mai zelos general în transformarea forțelor militare române tradiționale

într-o armată roșie de tip sovietic, în aprilie 1954, în timpul zilelor de tensiune ce au urmat după moartea lui Stalin, și al eforturilor pentru ștergerea tuturor urmelor publice pe care le-a lăsat odiosul său cult al personalității, Kremlinul a propus Bucureștiului să desființeze funcția de secretar general al partidului și să o înlocuiască cu un Secretariat format din patru membri. La sugestia lui Bodnăraș, Kremlinul a insistat că generalul Ceaușescu, cel instruit de Moscova, să fie unul dintre cei patru și să supervizeze activitatea forțelor militare și de securitate.

Trioul românesc care a participat la discuțiile secrete din 1956 cu Nikita Hrușciov și Gheorghe Malenkov a fost în unanimitate pentru o intervenție militară rapidă și fermă împotriva guvernului lui Imre Nagy. Am aflat mai târziu chiar de la Ghcor-ghiu-Dej că Ceaușescu a susținut cu vehemență intervenția militară, subliniind că România începuse deja, în secret, să furnizeze arme și informații despre forțele de securitate ungare în unele regiuni de graniță, în vederea autoapărării împotriva „virusului contrarevoluționar”...Hrușciov și Malenkov au considerat că nu e nevoie să se internaționalizeze criza ungară prin implicarea altor trupe decât cele ale forțelor sovietice care erau deja staționate în Ungaria, în concordanță cu înțelegerea de la Potsdam.

În orice caz, Hrușciov a cerut guvernului român să se folosească de minoritatea maghiară din România, care pe atunci număra peste două milioane de oameni, cea mai mare minoritate din Europa, pentru a iniția niște operațiuni secrete dar intense de spionaj prin infiltrarea lor în cercurile de intelectuali și studenți din Budapesta, și mai ales de la granița Ungariei cu Austria și, bineînțeles, de la granița cu România. Ceaușescu a devenit astfel responsabilul politic al acestor operațiuni, ajutat de un ofițer KGB, venit la București în calitate de consilier, pentru organizarea și coordonarea operațiunilor DIE în Ungaria. Mai multe sute de agenți de securitate de origine maghiară au fost trimiși în Ungaria în calitate de turiști sau în vizită, ca să identifice cât mai mulți „contrarevoluționari” posibil, în jur de o sută de membri DIE, ofițeri precum și agenți secreți, au fost trimiși în Occident, pentru a intra de acolo în Ungaria cu pașapoarte vestice false, cei mai mulți trecând prin Austria, Germania Federală, Franța și Italia, aceștia fiind folosiți ca un cal troian împotriva revoluției maghiare. Ei au strâns informații foarte valoroase despre nucleul rezistenței ungare, despre conducătorii acesteia, despre grupurile secrete și legăturile din interiorul partidului comunist, atât în cadrul guvernului cât

și al forțelor armate. Ceaușescu a ordonat ca Wilhelm Einhorn, un director adjunct al DIE, să fie trimis în cea mai mare grabă la Budapesta, sub acoperirea de consilier al Ambasadei Române, devenind șeful unei baze DIE nou-create la Budapesta și om de legătură cu Iuri Andropov, ambasadorul sovietic, precum și cu șeful KGB de acolo. Einhorn era maghiar de origine și a luptat ca voluntar în Armata Roșie spaniolă în timpul războiului civil din Spania. Era cetățean sovietic și ofițer camuflat al Securității statului sovietic, fost membru al Rezistenței franceze în timpul celui de-al doilea război mondial, în 1948 a devenit ofițer în cadrul forțelor române de Securitate, păstrându-și însă în secret gradul din serviciile sovietice.

Cea mai importantă misiune pe care o avea DIE pe vremea aceea era de a organiza contactul radio cu forțele sale dislocate în Ungaria, timp de 24 de ore din 24. În fiecare zi venea un mare volum de informații, care erau imediat remise consilierului sovietic special, care avea de asemenea un contact radio permanent cu Moscova. Materialele primite conțineau în special nume: numele principalilor organizatori ai revoltei din septembrie; ale celor mai rebeli studenți, inclusiv ale celor care au propus desființarea Uniunii Tineretului Comunist din Ungaria ori transformarea acesteia într-o organizație proprie și au pregătit demonstrațiile de stradă din 23 octombrie; nume ale ofițerilor anticomuniști din cadrul forțelor armate; ale oamenilor ce se strânseseră în jurul cardinalului Jozsef Mindszenty, care tocmai fusese eliberat.

Pe 4 noiembrie trupele sovietice au atacat în mod deschis Budapesta, iar pe 13 noiembrie Imre Nagy a căutat să se refugieze în Ambasada Iugoslaviei. Gheorghiu-Dej a acceptat cererea confidențială a lui Hrușciiov de a coopera în ademenirea lui Nagy, pentru a-l face să părăsească ambasada, promițând că îl va ține arestat în România, în cel mai mare secret, până când în Ungaria se va putea consolida un nou guvern. La rândul său, Gheorghiu-Dej l-a pus pe Ceaușescu să se ocupe de această operațiune. După ce Ambasada Română din Budapesta a dat asigurări oficiale că nu vor fi aduse niciodată acuzații penale împotriva lui Nagy, acesta a acceptat să fie adus în România. Nagy a fost trimis în casa conspirativă care era administrată de Iosza, amplasată la aproximativ 12 kilometri spre nord de București (de unde îi vine sinumele de „Km. 12”), pe șoseaua spre Ploiești, unde, după puțin timp, i s-a spus că se află în

stare de arest. Gheorghiu-Dej și Ceaușescu erau singurii la curent cu intențiile Moscovei în cazul Nagy.

În martie 1957 Kádár și-a făcut obișnuita vizită la Moscova, iar la întoarcere l-a denunțat pe Nagy ca fiind dușman. Pe 27 mai, printr-un acord semnat la Budapesta, a fost legalizată prezența trupelor sovietice în Ungaria. Baza DIE precum și cele mai multe dintre grupurile de agenți secreți infiltrați acolo erau încă în activitate. Dându-se drept cetățeni occidentali ori etnici maghiari stabiliți în Vest, ei au continuat să ne furnizeze lungi liste ale oamenilor care acționau, vorbeau sau măcar gândeau împotriva invaziei sovietice. Potrivit celor spuse de consilierul special sovietic, doar o mică parte a celor de pe aceste liste au fost deportați, în secret, în URSS. Mai târziu am aflat că Imre Nagy a fost trimis la Budapesta cu un avion unguresc, iar acolo a fost judecat și condamnat, iar în iunie 1959 executat. Pe vremea aceea eram șeful bazei DIE din Germania Federală. După ce m-am întors, niciunul dintre conducătorii români, inclusiv Ceaușescu, nu mai era dispus să vorbească despre rolul pe care l-a jucat România în invazia sovietică din Ungaria, ori despre cazul Imre Nagy. În ultima vreme Ceaușescu a început să se declare în cercul său de prieteni intimi ca singurul dintre conducătorii români din acea vreme care s-a opus invadării Ungariei de către sovietici, susținând că poziția lui a fost determinantă pentru păstrarea României „în afara ocupației sovietice”.

— Știm că tovarășul Einhorn și toți ceilalți care au participat la cazul lui Nagy nu mai sunt membri ai serviciului nostru, a continuat lozsa. Și mai știm că în ziua de azi nimeni nu mai vrea să-și amintească faptul că Nagy a fost cândva ținut în casa asta. Dar noi suntem niște oameni amărâți. Tot ce am făcut noi în zilele alea a fost să ne distrugem sănătatea, s-a lamentat lozsa.

M-am uitat îndelung la acest om, care era probabil singura persoană în viață din România care fusese martorul calvarului lui Imre Nagy. I-am promis că voi vedea ce pot să fac pentru el, iar după câteva săptămâni i-am semnat dosarul de pensionare, îndeplinindu-i dorința.

Mă îndreptam spre București atunci când radiotelefonul a început să sune.

— Șaizeci și doi să ia legătura cu cincizeci și opt. Ordine de la zero unu. Problemă urgentă.

Era vorba despre Pop, care mă anunța că Oprea vroia să mă vadă, având să-mi transmită ordine de la Ceaușescu.

— Hai să ne oprim acolo, i-am ordonat lui Paraschiv când ne-am apropiat de clădirea Comitetului Central al Partidului, unde își avea sediul și Oprea.

În biroul lui se mai aflau în acel moment Pungan, Andrei și Luchian.

— Tovarășu' mi-a ordonat să vă adun aici la un loc pe toți. Trebuie să scriem un proiect de mesaj pentru Brejnev, în legătură cu vizita pe care Tovarășu' a făcut-o în Statele Unite. Luchian este singurul de față care nu a făcut parte din echipă, însă Tovarășu' vrea ca acesta să fie un adevărat document politic și consideră că stilul lui Luchian este cel mai potrivit pentru așa ceva.

— Amintim totul? am întrebat eu.

— Bineînțeles. Inclusiv procesele-verbale ale discuțiilor particulare cu Carter și ale lui Andrei cu Vance.

Se făcuse seara târziu când am plecat de acolo, totuși m-am oprit puțin în fața clădirii, ca să sporovăiesc cu Luchian. Acesta era nerăbdător, ca de obicei, să-mi povestească ce s-a mai întâmplat în București în timpul absenței mele. Luchian are un simț al umorului foarte dezvoltat și poate să povestească întâmplările într-un mod foarte plăcut. Toată lumea a fost în București foarte relaxată atâta timp cât Ceaușescu a fost în străinătate. Ministrul Apărării și toți adjuncții săi au jucat tenis în fiecare zi. Primarul Bucureștiului se ducea după-amiaza la pescuit. El însuși își luase o pauză de trei zile, timp în care a fost la vânătoare în munți cu Maurer.

— Când ne-am întors mi s-a oferit ocazia să mai arunc o privire în jurnalul lui. Tovarășului s-ar putea să nu-i placă prea tare, iar Madamei cu siguranță deloc. Dar tot ce scrie acolo este adevărat, Mihai. îl cunosc pe Maurer. N-ar fi pus acolo nici măcar o virgulă în plus, dacă asta ar fi denaturat adevărul.

Apoi Luchian a început să vorbească despre noul favorit al Ceaușestilor, Postelnicu:

— Știi ce mi-a spus Marcu ieri? Nici n-o să crezi. Cât timp ai stat în America, Marcu^ ca de obicei, ți-a ținut locul. Așa că s-a dus să-i facă o vizită lui Postelnicu și au stat la povesti despre spionaj, ca să se dea bine pe lângă el. După ce au terminat ce au avut de discutat, Postelnicu a fost sublim. A zis că nu este prea sigur dacă a înțeles cum trebuie ce înseamnă picătura chinezească. Așa că l-a luat pe Marcu de mână, l-a dus în baie, de

fapt în toaleta de serviciu. Acolo i-a arătat bazinul cu apă de deasupra și l-a întrebat dacă aceasta poate fi folosită ca picătură chinezească. „De ce nu?” a spus Marcu, fericit că a reușit să-l facă pe idiot să înțeleagă cât de cât, când ce crezi că a spus Postelnicu? Cică: „Dacă mai ai cumva nevoie, poți oricând să vii aici cu o sticlă-două de whisky, ca să nu te tot vadă șeful meu de cabinet că intri în clădire cu pachete. Uite cheia.” Marcu a zis că a rămas cu gura căscată. Nu putea să creadă.

Luchian s-a oprit pentru o clipă, s-a uitat temător în jur, apoi a continuat cu o voce foarte joasă, spunându-mi că în urmă cu câteva zile, cineva i-a intrat în casă, lăsând urme vag vizibile, pentru el însă certe.

— Mi-or fi pus microfoane, Mihai?

— Și ce dacă? Ce, ești spion?

— Știi că nu sunt. Dar, nu știu de ce, de data asta mi-e teamă. Mi-e teamă de Postelnicu.

Luchian a plecat mai departe pe jos până la mașină, pe care și-o lăsase de cealaltă parte a clădirii Comitetului Central, la câteva sute de metri distanță. Două umbre au apărut din întuneric și au început să-l urmărească de la o distanță prudentă. De data aceasta a fost rândul meu să-mi fie frică pentru Luchian.

CAPITOLUL XXIV.

Trecuse bine de ora șapte dimineața când am ajuns la Comandamentul General al trupelor de securitate, unde urma să aibă loc o expoziție militară. Această manifestare era în concepția lui Ceaușescu un pas major în direcția dezvoltării tehnicii militare de spionaj a României, întreaga industrie de armament a blocului sovietic se baza din ce în ce mai mult pe spionaj, ea rezultând din dezechilibrul tot mai accentuat din punct de vedere tehnologic, dintre Est și Vest. Nucleul fiecărui sistem militar modern aparținând blocului sovietic era acum dezvoltat în centrele tehnologice ale KGB, unde informațiile furate din Occident de toate cele șapte țări ale blocului erau transformate în „forță a comunismului”... Rolul României în acest proces a crescut din ce în ce mai mult, prea trâmbițata ei independență față de Moscova deschizând mult mai multe uși ale secretelor Vestului decât le erau accesibile tuturor celorlalte țări semnatare ale Pactului de la Varșovia la un loc. În orice caz, Ceaușescu vroia să ridice România chiar mai sus, pe un indiscutabil loc doi în această alianță. Dorea, de asemenea, să creeze o nouă industrie de armament care să producă noi tipuri de echipamente militare, independent de Moscova și de

Pactul de la Varșovia, pe care ar fi putut astfel să le exporte după bunul său plac.

CELE DOUĂ COMPONENTE ALE INDUSTRIEI ROMÂNEȘTI DE ARMAMENT în viziunea lui Ceaușescu industria românească trebuia să fie compusă din două părți principale. Prima ar fi fost industria militară deja existentă, care trebuia să continue să producă echipament pentru Pactul de la Varșovia și pentru propria forță armată a României, în concordanță cu obligațiile pe care ca le avea în interiorul blocului sovietic. A doua parte trebuia să fie o industrie nouă în întregime, care să producă echipament militar occidental pentru a fi exportat în țările lumii a treia, văzute de Ceaușescu ca fiind cea mai importantă piață de desfacere a armamentului în viitor. Componentele cele mai importante ale acesteia ar fi trebuit să fie un avion militar multifuncțional – de bombardament, transport, parașutare și recunoaștere – bazat pe modelul Fokker-614, un tanc bazat pe Leopard II și un avion de vânătoare de tip occidental, produs în cooperare de România și Iugoslavia.

Șapte ani mai târziu, în ziarul Washington Post apăreau următoarele: „Raportele făcute de Agenția Pentru Dezarmare și Control al Armamentelor a Statelor Unite asupra principalilor exportatori de arme ai lumii au fost publicate luna trecută, octombrie, în săptămânalul Business Week. România figura pe listă pe locul cinci în rândul celor mai mari exportatori ai lumii pe anul 1982.”

Expoziția militară a fost deschisă atât în cele două săli de sport ale trupelor de securitate cât și într-un număr de corturi militare, fiind împărțită în două părți, în prima, și cea mai mare, erau arătate armele și echipamentele ce fuseseră proiectate, realizate în prototipuri ori produse pe scară largă de România pe baza informațiilor furnizate de serviciul de spionaj, în cea de a doua parte erau expuse cele mai recente informații, probe și mostre aduse ilegal din Occident și care nu fuseseră nici copiate încă. Comandând această expoziție, Ceaușescu nu a vrut numai să stimuleze cooperarea dintre DIE și DIA cu ministerele producătoare de echipament militar, dar intenționa și să stabilească ordinele și direcțiile de dezvoltare ulterioară.

Miniștrii și ceilalți oficiali de vârf implicați se aflau deja acolo gata să dea ordinele de ultim moment, căci înainte de ora opt trebuiau să participe la deschiderea Conferinței Naționale a Femeilor. Generalul Dumitru Dumitru, șeful DIA, s-a uitat la mine în trecere și și-a văzut mai departe de treabă. Având doi metri înălțime, avea farmecul masculin al lui Clark Gabie și eleganța afectată a unui general de operetă, îmbrăcat pentru această ocazie într-o uniformă nou-nouță și ținând în mână stingă, înmănușată, mănușa mâinii drepte, din piele maronie. Dumitru putea fi luat drept orice altceva în afară de șeful militar al unui serviciu de spionaj, poate cu excepția momentelor când avea ceva de spus și când devenea misterios, vorbind mai de grabă în șoaptă. Elena fusese cea care îl pusese în această funcție cu doi ani în urmă din cauză că orașul său natal era apropiat de locul ei de naștere, dar și datorită aspectului său.

Dumitru s-a oprit apoi câțiva metri în fața mea, m-a salutat ceremonios, s-a uitat în jur cu suspiciune, apoi a venit la mine și a început să-mi vorbească cu voce foarte scăzută, în timpul nopții, DIE primise un motor complet pentru tancul Leopard II, care tocmai fusese montat într-un cort separat. Nu era unul nou, însă funcționa încă, luat de la un tanc vest-german ce fusese scos din uz. Dumitru s-a apropiat și mai mult de mine, șoptindu-mi cuvintele în ureche. Agentul DIA care procurase motorul era unul din reprezentanții firmei Kirschfeld în București, această firmă fiind o organizație comercială vest-germană cu sediul la Diisseldorf. Fiind de origine română, reprezentantul respectiv fusese recrutat cu câțiva ani în urmă” mulțumită faptului că se încurcase cu o româncă ce era colaboratoare a DIA. Prețul pe care el l-a cerut pentru motorul respectiv era o viză de ieșire pentru iubita lui, iar acum Dumitru voia să-l ajut să o obțină, întorcându-se apoi spre cealaltă ureche a mea, considerând că aceasta este și mai sigură, Dumitru a murmurat două nume, cel al agentului și cel al prietenei sale. Mi-a dat apoi un plic, de-clarând că nu conține altceva decât cele două nume și nimic mai mult, apoi a reluat povestea cu cei doi, ca să fie sigur că am înțeles.

Deoarece atunci când își dădea drumul Dumitru nu mai putea fi oprit, cu am preferat întodeauna să mă întâlnesc cu el în biroul său, nu la mine, așa încât să pot să plec de acolo îndată ce mi-am făcut cunoscut punctul de vedere ori l-am înțeles pe al lui. De data aceasta a venit în ajutorul meu Oprea. Purlând un balonzaid cenușiu-închis, cu nasturii ca de obicei descheiați, iar pe dedesubt un costum negru cam decolorat, fiuturând în

mână în mod ostentativ un exemplar al ziarului Scânteifi, a venit către noi cu pasul cel mai rapid.

— Recentă dumneavoastră vizită în Statele Unite, tovarășe comandant suprem”, a început Oprea să citească din ziar cu voce tare în timp ce se apropia, „ne aduce încă o dovadă a clarviziunii și fermității dumneavoastră, tovarășe Nicolae Ceaușescu, conducător iubit al țării noastre socialiste, eminentă personalitate a vieții politice contemporane...” Nu este mișcător? a întrebat Oprea, îndesându-și ziarul într-unul din buzunarele balonzaidului. Sdntea publica încă, zilnic, două pagini întregi despre vizita lui Ceaușescu în Statele Unite.

— Sper că putem să-i oferim o zi foarte bună Tovarășului astăzi. Este atât de mândru de echipamentele acestea militare! a mai spus Oprea, propunându-mi să facem împreună un tur rapid prin expoziție.

LA CONFERINȚA NAȚIONALĂ A FEMEILOR.

Cu câteva minute înainte de ora opt am ajuns cu toții la Sala de concerte a Radioteleviziunii, unde urma să aibă loc conferința, încântătoarea sală de concerte, căptușită cu lemn de esență ușoară, fusese umplută încă înainte de ora șapte cu 790 de femei cu funcția de delegat, aduse din toată țara, cazate în căminele studențești și transportate până aici cu autobuzele. Numai primele rânduri erau goale, așteptându-i pe reprezentanții cei mai înalți ai partidului și guvernului. Scena fusese amenajată ca un fel de prezidiu, eu scaune pentru soții Ceaușescu și pentru cei mai importanți dintre membrii Comitetului Politic Executiv. Cortina din spatele scenei era acoperită cu un portret imens al lui Ceaușescu, flancat de o parte și de alta de drapelul românesc și de steagul roșu al partidului comunist, cu binecunoscuta stemă, secera și ciocanul. Ceaușescu a reușit să schimbe treptat obiceiul întâlnit la toate celelalte țări ale blocului comunist de a afișa cele trei portrete ale lui Karl Marx, Friederich Engels și Vladimir Ilici Lenin la demonstrațiile publice majore. La câțiva ani de la venirea la putere, l-a dat jos pe Engels, mai târziu s-a dus și Lenin, rămânând numai Marx și Ceaușescu. În ultimii doi ani însă. a păstrat numai propriul său portret.

Când Nicolae și Elena Ceaușescu au intrat pe ușă, fiecare participant se afla deja la locul său, în picioare, toată lumea aliniată. Delegationele, îmbrăcate în costume naționale, în salopete proletare cenușii sau în rochii cumpărate de-a gata, de duzină, stăteau în poziție de drepti, scandând „Ceaușescu și poporul”, în timp ce aplaudau frenetic. Fotografii i-au

înconjurat pe cei doi Ceaușești, blitz-urile se aprindeau în fiecare clipă, în timp ce camerele de televiziune transmiteau totul în direct.

Conferința a fost deschisă de Lina Ciobanu:

— Cu adâncă stimă și înalt respect, cu dragoste și fericire urăm bun-venit în mijlocul nostru conducătorilor de partid și de stat, conduși de multiubitul fiu al poporului nostru, tovarășul Nicolae Ceaușescu (aplauze puternice)... înflăcăratul patriot și revoluționar, care a făcut și face totul pentru poporul său, pentru cauza socialismului și a păcii (urale și ovații)... Dumneavoastră, personalitate strălucită a lumii moderne, militant neabătut, vă datorăm independența și suveranitatea patriei noastre iubite.

Lina Ciobanu a spus ultimele cuvinte într-o explozie de urale, ovații și aplauze, care au devenit imediat ritmice, participanții, acum în picioare, scandând „Ceaușescu și poporul!”...A durat mai mult de zece minute până când Ceaușescu a ridicat mâinile, cerând să se facă liniște.

După ce și-a supt dintre dinți de câteva ori, Ceaușescu și-a început cuvântarea cu voce joasă, înșirând o serie de statistici, accentuând importanța contribuției pe care și-au adus-o femeile la economia României: ele reprezintă 40 la sută din întreaga forță de muncă industrială, cu o pondere mult mai mare în unele ramuri, cum ar fi: 80 la sută în industria ușoară; 58 la sută din forța de muncă din agricultură; 64 la sută în comerț și servicii publice, însă fără'nici un nume, fără nici o personalitate. Apoi s-a avântat într-o enumerare de angajamente de genul: „va trebui să facem...” pentru „înflorirea pe mai departe a patriei noastre”, arătând care ar fi mijloacele de a face viața femeilor mai ușoară.

— Industria noastră alimentară ar trebui să dezvolte o producție mai diversificată de preparate și semipreparate pentru a economisi timpul femeilor și a le permite astfel să se dedice activităților multiple.

Apoi Ceaușescu a început să dea indicații celor ce activau în sfera creației artistice și literare.

— Bineînțeles, este frumos să asculți un poem de dragoste bun. Dar asta nu este de ajuns... Clasa muncitoare are nevoie ca arta și literatura noastră, prin lucrările sale, să promoveze conceptele noi, revoluționare, opoziția acestora față de conceptele vechii societăți capitaliste și moșierești.

Participanții, la îndemnul primului-ministru, Manea Mănescu, au început să scandeze „Ceaușescu și poporul!” timp de mai multe minute, până când Ceaușescu a ridicat din nou mâinile cerând liniște. A trecut mai departe la

problemele internaționale, elogiind relațiile în care se afla România cu celelalte state comuniste, cerând ca Israelul să se retragă din teritoriile ocupate în timpul războiului din 1967, și afirmând acordul României față de un stat palestinian.

Când a terminat, Ceaușescu s-a așezat cu o modestie ostentativă pe scaunul său, în timp ce participanții, din nou ridicați în picioare, au izbucnit în aplauze sălbatice, scandând „Ceaușescu și poporul”, intercalând intermitent și „Ceaușescu – PCR!”.

După mai mult de zece minute, timp în care Ceaușescu s-a prefăcut că studiază niște foi aflate pe măsuta din fața lui, a ridicat mâinile fluturându-le în aer ca să facă liniște. A luat cuvântul din nou Lina Ciobanu, care s-a lansat într-o nouă avalanșă de lingușiri. A fost întreruptă numai de un cor de trompete sunând tare și urmat de o invazie de copii îmbrăcați în uniforme de pionieri și cu cravate roșii la gât. După ce i-au acoperit pe Nicolae și Elena Ceaușescu cu flori, cei mici au rostit în cor o odă dedicată celor doi:

Tovarășe Nicolae Ceaușescu, copiii vă aduc în cor;

Din sufletele lor, o dragoste fierbinte Căci dumneavoastră, al nostru măreț conducător Ne învățați să mergem înainte.

Când spunem Ceaușescu noi toți știm Că spunem libertate, neclintire, adevăr, De-aceea cu ardoare vă iubim Din inima fierbinte a-ntregului popor.

Soții Ceaușescu și-au făcut ieșirea în mijlocul demonstrației „spontane” și în sunete de trompete, printr-un coridor format din copii ce țineau în mâini flori. Oprea și cu mine ne-am întors la expoziția militară, cu Ceaușescu în mașină.

— Cum a fost? a întrebat, ca de obicei Ceaușescu, așteptând cu ardoare să fie lăudat, nevoie pe care o simte după fiecare cuvântare pe care o ține în public.

PLĂNUIND VÂNZĂRILE DE ARME ÎN 'LUMEA A TREIA.

Mașina a încetinit doar puțin când am intrat la Comandamentul trupelor de securitate, trecând mai departe pe lângă o coloană de soldați ce prezentau armele. Fiecare dintre ei ținea în mână câte un pistol automat, pe țeava fiecăruia fiind legat câte un steag roșu, care flutura în vânt.

După ce generalul Luigi Martiș, comandantul trupelor de securitate, i-a dat raportul comandantului suprem, Ceaușescu, însoțit de Elena, a trecut în revistă garda de onoare. Tovarășa se agitase o grămadă de vreme cu câteva

zile în urmă ca să reușească în final să-și câștige și acest drept. De îndată ce au. terminat, soldații au strigat de trei ori „Ura”, după care au izbucnit tare și prelung, scandând „Ceașescu și poporul” și „Ceașescu – PCR”, sloganuri strigate simultan nu numai de toți cei prezenți, ci și de multe alte mii de voci, înregistrate pe bandă și redade prin niște difuzoare ascunse prin clădirile și corturile. înconjurătoare. Aceasta era surpriza pe care o pregătise Martiș pentru acest spectacol. Membrii Consiliului de Miniștri care erau de față, aliniați în formațiune militară, băteau și ei din palme în același ritm.

Nicolae și Elena Ceașescu, însoțiți de Oprea și de ministrul Apărării Naționale, Ion Coman, și-au început vizita intrând în cortul lui Avram. Partea centrală era ocupată de un prototip al tancului Leopard II, la scară naturală. Deși nu era înzestrat încă nici cu motor, nici cu transmisie turbo, ca să nu mai vorbim de vreun fel 'de arme, Avram l-a prezentat ca pe un imens succes românesc. Ceașescu s-a plimbat în jurul lui, l-a admirat, l-a atins. Impresionat în mod evident, a început să dea indicații. Linia de asamblare a tancurilor nu trebuia să fie construită în București, ci într-un loc ascuns, undeva în munți, chiar dacă din pricina asta ar fi fost să coste de două ori mai mult. Păstrarea secretului era, după părerea lui, ceea ce conta cel mai mult în afacerile cu arme. Producția ar fi trebuit să demareze imediat. Tancurile destinate Libiei trebuiau să poarte numele de „Cega”, iar cele ce plecau în lumea a treia, „Independența”, întreaga producție urma să meargă la export, jumătate pentru Libia, ce lălăită jumătate pentru lumea a treia. Aceste produse trebuiau să joace un rol important în reducerea datoriei externe a României și în echilibrarea bugetului în devize convertibile.

— Avem o surpriză pentru dumneavoastră, a spus Ion Co-man, în momentul în care Ceașescu a terminat de dat indicații. Noaptea trecută am reușit să facem rost de un motor complet pentru Leopard II. Nou-nouț, a adăugat el, umflându-și știrea cu o minciună.

În spatele tancului se afla un avion de vânătoare YUROM, produs în colaborare cu Iugoslavia. Ceașescu s-a înfierbântat din nou, a botezat avionul „Libertatea” și a dublat dintr-un foc producția fabricii de avioane de la Craiova, cu toate că aceasta încă nu fusese nici terminată.

— Pe întregul pământ există mai puțin de zece țări care să aibă propria lor industrie aeronautică. In cincinalul care urmează, România va trebui să se numere printre acestea. Puterea nucleară, produsele microelectronice și

industria aerospațială vor încorona cei 2050 de ani de existență a României! a declarat el, într-o încheiere patetică.

Cu entuziasmul său afectat, Florescu a făcut prezentarea contribuției în domeniul chimiei la industria militară. A prezentat o nouă mască de gaze, tip NATO, ca fiind intrată în producție de serie într-o fabrică ce tocmai fusese terminată la Buzău, iar la sfârșit a dat unele explicații despre un propulsor experimental masiv, ce urma să fie folosit în viitor pentru rachete. Ieșind afară din cort, el a prezentat o spectaculoasă ploaie incendiară, subliniind rolul important pe care l-a avut institutul de cercetări condus de Elena Ceaușescu în producerea acestui „Ropalm”, care era de fapt un nou supernapalm românesc, în cortul lui Ursu, expoziția a culminat cu un laser de înaltă putere pe bază de dioxid de carbon, care, spunea el, ar fi putut deveni o armă puternică. La standul Ministerului Apărării, expunerea generalului Nicolescu a culminat cu simularea unui atac antiaerian la care s-au folosit ghidaje cu laser, țintele fiind niște baloane ancorate în afara perimetrului expoziției, ce se aflau la o înălțime de peste o sută de metri.

În cele din urmă mi-a venit și mie rândul să fiu ghid. A trebuit să dau relații în legătură cu a doua parte a expoziției DIE, conținând informațiile tehnologice și mostrele primite recent și nefolosite încă, cele mai multe dintre ele fiind expuse în sala de sport a trupelor de securitate, sub pază severă. Pe rândurile de mese erau așezate mostre de echipament militar. Erau așezate la vedere zeci de arme, pistolete, puști, pistoale-mitralieră și mitraliere, sisteme antitanc autoghidate, toate cu munițiile aferente, toate fiind furate de pe întreaga suprafață a Occidentului. Acestea erau urmate de mostre de echipamente militare de comunicații radio și câteva mașini portabile de codificare. Mergând mai departe se aflau alte mese pe care puteau fi văzute computere militare și un centru de comandă automat, computerizat, pentru artilerie. Neobosit, Ceaușescu s-a plimbat de la o masă la alta ascultând explicațiile, dând apoi indicații și trasând linii directoare.

Atenția i-a fost atrasă în mod deosebit și în măsură chiar mai mare decât exponatele anterioare de un stand ce conținea echipamente militare americane și vest-germane de urmărire în infraroșu și amplificare a luminii, pentru uzul nocturn.

— Ții minte ce te-am rugat eu odată? a spus el, întorcându-se brusc spre mine.

— Da, tovarășe! am răspuns.

Știam exact la ce se referă întrebarea lui, atât de vag formulată, așa că i-am înmănat o pușcă de precizie dotată cu echipament de urmărire pe timp de noapte.

— Asta este, a exclamat el, punând nerăbdător mâna pe arma pe care i-o întindeam.

Vânătoarea de urși este distracția lui favorită, iar trofee de blană de urs sunt mândria lui cea mai mare. Adevărate mici armate, organizate pe lângă fermele de prin păduri, răspândite peste tot prin țară, nu fac altceva decât să-i pregătească lui Ceaușescu vânătorile de urși. Aceștia așază o jumătate de cal sacrificat în locuri în care se știe că vin urșii în zori sau după apusul soarelui să se adape, apoi urmăresc momeala. Atunci când vreun urs mai mare își face obiceiul să vină să se hrănească acolo, Ceaușescu este anunțat. Ajunge în locul respectiv cu elicopterul înainte de ora trei noaptea și pleacă de obicei după ora cinci cu blana ursului la el. Din cauza întunericii de la acea oră a scăpat câteva trofee, și de aceea a ordonat să i se aducă o armă specială, care să poată fi folosită pe timpul nopții.

— Cum pot să o încerc? a întrebat.

— Este totul pregătit, am răspuns cu prompt.

La sediul trupelor de securitate exista un poligon de tragere proiectat special pentru exercițiile în condiții de luminozitate redusă.

— Hai acolo! a țipat el, părăsind clădirea în cea mai mare viteză, urmat de aproape de Elena.

Nu s-a întors să-și continue vizita prin expoziție până când nu a reușit să tragă câteva focuri cu noua armă și a ordonat să i se „pregătească” un urs pentru duminică dimineața.

Am mers mai departe de la mostre la documentele tehnice. Proiectele diferitelor variante ale avioanelor Fokker, incluzând modelul VTOL, i-au redeșteptat pofta lui Ceaușescu de a da indicații și de a trasa linii directoare. După ce a terminat, mi-a șoptit la ureche:

— Trebuie să iei toate teancurile astea de proiecte și să te duci înapoi cu ele la „beduini”... Chiar săptămâna viitoare, nu mai târziu, a ordonat el, pregătindu-mă pentru o nouă călătorie la Tripoli.

După ce i-am prezentat și ultimele proiecte și documente tehnice, l-am condus pe Ceaușescu la un tanc Centurion, de construcție britanică, care tocmai ajunsese la București. Fusese trimis de Yitzhak Yesahanu la cererea

lui Marcu, iar în schimb Marcu i-a promis că acest gest va fi urmat de o creștere a emigranților români în Israel. Tancul Centurion avea deja motorul pornit, iar Ceașescu a vrut să se plimbe cu el. Când s-a întors era în extaz.

— Coman, nu-i așa că-i mai bun decât Leopard?

— Este aceeași clasă de tancuri, tovarășe Ceașescu. Centurionul este mai masiv și construit să nu mai aibă moarte – tipic britanic. Leopardul este mai rapid și mai manevrabil – tipic nemțesc.

— Poate că ar trebui să le facem pe amândouă.

— Nu cred că în momentul de față am reuși să producem două modele de tancuri grele.

— Ai uitat că mai sunt și banii lui Gadhafi? l-a certat Ceașescu pe Coman, căutând în jur cu ochii lui de bursuc, până l-a găsit pe Marcu.

— Hai să-l întrebăm pe prietenul tău despre proiecte și despre documentația tehnică. Dacă nu facem rost de ele, hârsst! a spus mai departe, trăgând cu degetul arătător o linie prin aer, în dreptul propriul său gât. Numai Marcu și cu mine am înțeles că aceasta însemna, de fapt, întreruperea emigrării evreilor din România.

După ce a terminat cu Centurionul, Ceașescu personal a condus un blindat ușor care fusese capturat de OEP în Liban și trimis în România de „Annette”...L-a considerat ideal pentru a fi folosit împotriva tulburărilor, a rebeliunilor și a altor revolte și manifestații potrivnice și a ordonat să fie de îndată copiat și produs în serie, atât pentru export cât și pentru uzul trupelor de securitate. Avram și cei doi Coman au luat conștiincios notițe.

Cei doi Ceașescu s-au mutat în cortul DIA. Acolo au găsit motorul de tanc Leopard funcționând într-adevăr, din care cauză Avram și cu mine am fost din nou copleșiți cu noi indicații, sugestii și linii directoare, pentru a urgenta investiția comună cu firma vest-germană, astfel încât acest motor de tanc să înceapă să fie produs în România. Un sistem de control holografic al gurilor de foc l-a făcut să țină îndată o predică asupra avantajelor producției în domeniul microelectronicii și a opticii în loc de hârtie igienică, mașini de spălat și uscătoare de păr. La sfârșit, o demonstrație pe viu pentru învelișurile camuflante, absorbante de unde radar, i-a dat noi perspective de cercetare institutului lui Florescu.

UN CADOU DE LA SERVICIILE SECRETE CHINEZE.

După încă vreo câteva standuri, vizita a luat sfârșit într-un cort a cărui podea era acoperită cu covoare persane, pereții fiind decorați cu zeci de

steaguri roșii cu secera și ciocanul, în mijloc aflându-se o masă pregătită pentru a sărbători evenimentul în stil militar. Două panouri mari, pe care erau așezate portretele celor doi Ceaușescu, color și în mărime naturală, făcute în timpul vizitei în expoziție, erau amplasate tot în mijlocul cortului.

— Primul film color și prima hârtie fotografică, tot color, produse vreodată în România, și folosite pentru primul fiu și prima fiică a poporului român, a spus Florescu, prezentând cele două fotografii, adăugându-și încă un punct câștigător la zestrea pe care o avea până atunci. Kodak original, a adăugat el.

— Credeam că n-am cumpărat încă licența de la Kodak, Florescu, a glumit Ceaușescu, făcând cu ochiul.

— N-am cumpărat-o și nici nu o vom cumpăra. Kodak este strigător la cer – este de două ori mai scump decât oferta făcută de Fuji care era. oricum sub orice critică: peste douăsprezece milioane de dolari. Acum avem totul fără să plătim nici un ban. Am cheltuit ceva, însă numai în lei.

— Ai de gând să divulgi secretu'?

— Este un cadou de la tovarășul Hua Go-Feng. Agenturile chineze de spionaj au luat totul de la Kodak, iar acum devine o industrie a României, a continuat Florescu să trăncăne.

— Pozele color ar putea să le deschidă idioților pofta pentru televiziunea color, a mârâit Elena.

— Este numai pentru export, dragă, și pentru turiști. Numai pe dolari. Ceaușescu încerca doar să o potolească. El aprobase deja totul.

— Dar nu suntem consecvenți, Nicule. În loc să băgăm banii în industria grea, ăștia vor să prăpădim banii pe prostii de-astea de lux.

— Ba suntem foarte consecvenți, a intervenit Ion Coman, des-chizând un pliant pe care tocmai îl primise de la generalul Nicolescu și arătând celor de față o fotografie color foarte complicată, pe care o ținea cu ambele mâini.

— Ce dracu' mai este și asta? a întrebat Elena.

— O fotografie luată din aer a acestei expoziții, făcută în timpul vizitei dumneavoastră aici.

— Arată la fel ca fotografia din satelit pe care mi-a dat-o Carter, a exclamat Ceaușescu.

Coman a explicat apoi că procesul de producție al acelor filme folosite în aer pentru recunoaștere fusese primit tot din China, de la serviciile lor de

spionaj, și era reconstituit în aceeași fabrică în care se făceau filmele color obișnuite. Fabrica respectivă nu era decât în parte civilă. Mai multe secții de aplicații militare urmau să fie create pornind de la procesul tehnologic de bază.

— Doi iepuri dintr-o lovitură, a spus Ceașescu zâmbitor, întorcându-se spre Elena.

— Și în același timp consecvent, tovarășă Elena, a adăugat Ion Coman.

— Nu face pe deșteptu' î îmbrăcați în costume negre perfect croite, câțiva soldați-ospătari, câte unul pentru fiecare dintre oaspeții aflați în cort, au intrat ca la paradă, purtând în mâini tăvi de argint pline cu șuncă tăiată, friptă pe cărbuni, și pahare cu țuică, acestea fiind felurile de mâncare și băutură favorite ale lui Ceașescu în timpul anilor pe care și i-a petrecut în armată, după cum a aflat generalul Martiș, după cercetări atente. Acest gest, menit să-l impresioneze pe Ceașescu, a trecut neobservat, totuși, în paranoia lui, la scurt timp după ce a devenit conducător al României, Ceașescu și-a făcut o regulă din a nu mânca niciodată ceva care să nu fie preparat de propriul său bucătar, gustat de unul dintre oamenii din serviciul lui de protecție și servit de ospătarul lui permanent. După câțiva ani a început să simuleze că mănâncă la dineurile oficiale, în timpul vizitelor pe care le făcea în străinătate, devenind un maestru în a arunca mâncarea sub masă, pentru ca apoi să o împingă cu piciorul cât mai departe cu putință. Din când în când, așa cum tocmai se întâmplase la dejunul pe care l-a oferit în onoarea lui președintele Carter la Casa Albă, Ceașescu ajungea chiar să-și laude gazdele pentru deliciosul lor meniu, în orice caz, aici se afla în afara cercurilor diplomatice. Băjenaru rJTur și simplu a înlocuit farfuriile și paharele, servindu-i pe cei doi Ccașescu cu felul lor de mâncare preferat, salată de roșii, ceapă, brânză telemea și cu propriul lui vin alb. Băjenaru era mereu pregătit.

Într-o dispoziție deosebit de bună, Ccașescu a continuat cu subiectul său de discuție binecunoscut, viitorul luminos al țării sale. În acel cort împopoțonat, România nu mai era țara în care în fața magazinelor se formau cozi imenseunde mâncarea încă era raționalizată, și unde populația trebuia să-și tot strângă cureaua de la pantaloni. Acea era o latură a României despre care Ceașescu nici nu voia să audă. Ceea ce descria el acum era o țară cu zeci de centrale nucleare producând energie electrică din care să se aprovizioneze întreaga Europă, o țară care abia reușește să facă față cererilor mondiale de avioane comerciale de transport proprii, o

țară ale cărei produse din domeniul microelectronicii erau exportate atât în Occident cât și în Orient, ale cărei medicamente erau folosite în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii, o țară ale cărei tancuri „Independența” și avioane „Libertatea” înarmau până și cele mai mici țări ale lumii a treia.

DISTRUGÂND INIMA BUCUREȘTIULUI.

După aceea Ceaușescu a început să vorbească cu dezinvoltură despre noul centru administrativ pe care vroia cu disperare să-l construiască în București, ca un monument al propriei sale domnii. S-a hotărât să-l amplaseze chiar în centrul geografic 'al orașului, fără să-i pese câtuși de puțin că aceasta însemna de fapt distrugerea celei mai valoroase părți a inimii istorice a orașului. Ba chiar dimpotrivă, s-a declarat peste măsură de mulțumit la propunerea de a fi dăruit toate acele biserici și sinagogi bătrâne, igrasioase și mucegăite.

— Cine mai are nevoie de vestigiile acestea burgheze ale trecutului? a fost de acord Coman, ministrul de interne.

— Bisericiile și sinagoglele sunt o adevărată otravă, a adăugat Florescu, despre care se știa că este ateu convins. Ar trebui rase toate de pe fața pământului.

— Toate la timpul lor, tovarăși, a declarat Ceaușescu profetic, ridicând ambele mâini.

Cu fervoarea unui vizionar, a început să descrie viitorul sediu al Partidului Comunist Român, cu secera și ciocanul sculptate în granit, cu fațada placată cu marmură roșie, realizând astfel ceea ce Ceaușescu a numit „un ornament comunist”.

— Clădire după clădire au prins formă chiar în fața ochilor noștri, până la ultima dintre ele, un Pantheon de marmură roșie, unde trupul său îmbălsămat urma să fie dăruit eternității, așa cum a făcut Lenin în mausoleul din Kremlin. Ceaușescu a numit viitorul său centru administrativ „acest Acropole al nostru”, care reprezintă o adevărată cucerire a urbanisticii.

Florescu, care și-a petrecut tinerețea în Franța, a comparat asta cu reprojecțarea centrului orașului Paris, făcută de baronul Haussman cu un secol în urmă.

— Simbolul propriei noastre ere a lui Pericle! a izbucnit Avram entuziasmat, cu vocea lui de tenor.

— Acest om, cel mai român dintre români face patria noastră să se înalțe până la a se alătura acelei mari familii a celor mai civilizate și stimate țări

ale lumii, a spus Ion Coman, ridicându-se deasupra tuturor, fiind discipolul lui Ceaușescu și mâna lui dreaptă în calitatea de comisar politic militar pe care o avea.

Când a plecat, Ceaușescu ne-a luat pe mine și pe Oprea cu el în mașină.

Demolarea centrului Bucureștiului a început la scară mare în anul 1984. Spitalul Brâncovenesc, complexul Văcărești, Mănăstirea Cotroceni, bisericile noi și vechi din Dealul Spirii, comori arhitecturale neprețuite, sunt numai câteva din monumentele istorice unice care au căzut victime ambițiilor lui Ceaușescu. Cam prin iunie 1986 aproximativ 15 -000 de locuințe și monumente publice au fost rase de pe fața pământului, pentru a face loc noului complex, dominat de un nou palat prezidențial. Arhitecți proeminenți și istorici de artă au semnat scrisori de protest în care deplângeau aceste distrugeri. Puține sunt aspectele vieții românești care să fi ajuns cu alata rpeziciuhe în articolele și comentariile mijloacelor de informare occidentale, așa cum s-a întâmplat cu distrugerea vechiului București. The New York Times, The Wall Street Journal, The Washington Post, The Washington Times, The Los Angeles Times, precum și alte publicații din Marea Britanie, Franța, Germania Federală și din alte țări ale Europei occidentale, cotidiene și săptămânale au calificat demolarea nu numai ca pe o expresie a lipsei de respect a comuniștilor români față de patrimoniul cultural al propriei țări, dar și ca o acțiune incompatibilă cu o țară europeană a secolului XX. Reacția vehementă a Vestului a luat Bucureștiul prin surprindere la început, însă în curmă acesta a pornit un contraatac, acuzând presa occidentală că minte cu nentșinare. Lui Didier Fauqueux, de exemplu, corespondentul Agenției France Presse în Viena, care a făcut unele relatări din București, i s-a interzis de a mai intra în România timp de cinci ani.

Când Ceaușescu a ajuns la biroul său, Manea i-a raportat că ambasadorul sovietic la București, V. I. Drozdenko, aștepta să fie primit.

— Lasă-mă zece minute și după aia zi-i să intre, a ordonat Ceaușescu.

Apoi mi-a ordonat să organizez imediat o firmă în Occident, care să pară cât mai inofensivă, și prin care să putem face afaceri cu echipament militar. Ar fi trebuit să fie „proprietatea” unui agent secret care avea deja cetățenia unei țări din Vest, angajații urmând să fie de asemenea ofițeri de spionaj cu acte occidentale în regulă. Noua companie urma să se specializeze în vânzarea armelor de tip occidental produse în România, orientându-le către lumea a treia. După plecarea lui Oprea și după ce

ospătarul a adus o ceașcă de ceai medicinal, Ceaușescu i-a ordonat generalului Marcu să ceară cât se poate de repede o întrevedere cu omul său de legătură pentru Israel, Yitzhak Yesahanu.

— Tancul Centurion este dovada incontestabilă că Yesahanu dorește să adauge secretele NATO dolarilor pe care îi are pentru a obține cât mai mulți evrei. Trebuie să îi băgăm în cap lui Yesahanu că nu va mai reuși să obțină „lumina verde” pentru nici un evreu până când nu vom obține proiectele și tehnologia pentru Centurion. Și apoi Marcu trebuie să aplice exact aceeași tactică cu „Eduard” la Bonn.

Părăsind biroul lui Ceaușescu, pentru a mă duce în cel al Elenei, l-am văzut pe Drozdenko, flecărind împreună cu Manea, așteptând să fie primit. Se afla acolo, ca de obicei, după vizitele pe care Ceaușescu le făcea în străinătate, pentru a primi un raport detaliat asupra rezultatelor călătoriei, destinat lui Brejnev. Numai în cazuri foarte rare se duce Ceaușescu personal la ambasadorul sovietic ori trimite un mesager special direct la Moscova.

O ȘEDINȚĂ LA ELENA.

Când am intrat în biroul Elenei, ea se afla la fereastră.

— Ia uite cine a venit! a spus ea cu cea mai dulce voce, nerăbdătoare să afle ceva vesti incitante. Ia zi, ce-au mai făcut iubiții mei prieteni în perioada în care am fost plecați în America? Presupun că primul-ministru și-a petrecut toate aceste zile la Snagov, așa este?

— Da, tovarășa.

— și Coman a jucat tenis cu generalii lui? Era vorba despre Ion Coman.

— Da, tovarășa.

— Iar Pană s-a dus la pescuit.

— Exact.

— Auzi, porcii! a răcnit Elena cu venin. Ia să vedem noi ce au făcut domnii aceștia. Dă-mi-l pe Mănescu. Țsta-i cel mai aerian.

A început să asculte casetele cu înregistrările făcute pe microfoanele puse în biroul primului-ministru.

În ziarul Scânteia din 22 aprilie 1979 a apărut în josul primei pagini următoarea informație, pe care am transcris-o aici în întregime:

„Tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, l-a primit vineri la prânz pe V. I. Drozdenko, la cererea acestuia. Cu această ocazie a avut loc o conversație cordială, tovarășească”.

— Al dracului! Ia dă-mi casetele de la vila din Snagov. Vreau să știu ce a mai zis parașuta aia a lui.

„Parașuta” fusese până cu zece ani în urmă secretara lui Mănescu, după care s-au căsătorit. După ce Mănescu a devenit prim-ministru, cu trei ani în urmă, nevastă-sa a pus pe ea multe kilograme în plus.

În ziua aceea Elena a afișat o neobișnuită răbdare. A pus nenumărate întrebări, a ascultat cu privirea pierdută povestea ultimei aventuri amoroase trăită de Violeta Andrei, a blestemat-o pe soția lui Pană pentru castitatea ci, l-a luat în derâdere pe Ursu pentru comportamentul lui de țăran și a făcut toate obișnuitele ci remarci despre „idiotii ăia”.

— Când o să plecăm la Londra? a întrebat ea în cele din urmă, ducându-se spre casa de bani unde a încuiat toată grămada de casete pe care le luase de la mine. Cu siguranță că în zilele ce aveau să vină urma să-și petreacă marea majoritate a timpului ascultând aventurile sexuale, discuțiile porno, bancurile politice și alte asemenea lucruri înregistrate pe acele casete, stând încuiată în camera din spatele biroului său.

— Pe treisprezece iunie începe.

— Ești chiar așa de idiot?

— Britanicii au stabilit data, am spus eu în apărare.

— Și ce mi-ai pregătit pentru acolo, dragă? a întrebat ea cu prefăcută modestie, folosind cel mai mieros ton al glasului ei.

— Palatul Buckingham. Acolo veți locui.

— Lasă-mă, cu pupăza aia de regină?!

— Galeria de artă Talc.

— Cc-mi pasă mie de așa ceva?

— Profesor honoris cama la Institutul Politehnic Central din Londra.

— Mă, da' papă-lapte mai ești! Să știi că nici nu mă gândesc să plec din Londra fără să fiu membră în Academia Britanică.

— Am încercat, tovarășă Elena. Nu există nici o posibilitate să-i facem să-și schimbe regulile.

— Ia dă-i drumu' și spune-mi cât de vechi și de întortocheate sunt toate pe acolo. Vreau să mă facă membru al Academiei lor, a insistat Elena, aruncându-mi săgeți din priviri.

— Încerc să obțin un titlu de „Membru de Onoare al Institutului Regal de Chimie”, am spus cu jucându-mi ultima carte. (În cele din urmă Elena avea să primească și acest titlu.) Cuvântul „regal” pe care îl conținea acest nume a părut că-mi va rezolva problema.

— Este destul de prestigios? a întrebat ea, aproape convinsă.

Apoi Elena a început să se gândească cu voce tare la cadourile pe care spera să le primească de la companiile britanice în timpul acestei vizite, cnumerând și variatele feluri de bijuterii, la care ar fi vrut „să arunce o privire în intimitatea palatului Buckingham”.

Am plecat de la biroul Elenei mergând pe jos. Probabil din cauza neclintitei nopți de aprilie și a parfumului copacilor înmuguriți, mi-au venit în minte versurile lui Shelley, învățate de mult, în timpul copilăriei.

„Numele meu e Ozymandias, regele regilor! Priviți lucrarea mea, voi, cei puternici și disperați! Nimic nu mai rămâne în urmă. În jurul decăderii Acelei epave colosale, nemărginită și goală, Singurătatea și pustiul stau drepti în fața ta.” înălțimea amețitoare a imensului templu funerar din Egipt, construit de Ramses, faraonul pe care Shelley l-a numit Ozymandias, părea să reprezinte o previziune perfectă a viitorului acestei prime dinastii comuniste din istoria lumii: faraonul Ceaușescu, Elena, numărul doi, iar fiul lor Nicu, al treilea pe listă.

CAPITOLUL XXV.

La ora trei după-amiaza am plecat de la birou, ducându-mă la CNTC (Ceninil Național de Transmisiuni Cifrate), pentru a mai arunca o ultimă privire înainte de vizita inaugurală pe care urmau să o facă acolo Nicolae și Elena Ceaușescu, programată să aibă loc la ora patru.

CNTC a fost cel mai înspăimântător secret al vieții mele: un sistem național de cifrare pe care eu însumi l-am pus la punct de-a lungul mai multor ani, fiind permanent conștient că mai devreme sau mai târziu va fi totuși descifrat de Statele Unite, cu ajutorul Germaniei Federale. Numai gândul că cea mai mică indiscreție din partea Washingtonului sau a Bonnului ar putea determina execuția mea în România mi-a cauzat multe nopți de nesomn.

Totul a început în noiembrie 1962, la puțină vreme după retragerea consilierilor sovietici din DIE. Ca proaspăt director adjunct „al DIE, i-am supus atenției conducătorului român de atunci, Gheorghe Gheorghiu-Dej, un raport confidențial în care îi aduceam la cunoștință faptul că sistemul de cifrare românesc era descifrat de Moscova cu multă ușurință. Această opinie se baza pe faptul că tot mai mulți dintre agenții DIE de valoare din Occident raportau că fuseseră recent contactați de ofițeri KGB acoperiți, încercând să-i ademenească să coopereze cu Moscova în loc de București, oferindu-le garanții substanțiale, mult mai mari decât cele pe care le

primeau de la DIE. Gheorghe Gheorghiu-Dej mi-a ordonat să deschid o anchetă, să fac investigații cât mai adânci. Rezultatul, pe care am reușit să-l aduc după câteva luni, confirma faptul că Moscova controla într-adevăr traficul cifrat de mesaje românești.

Raportul meu final către Gheorghiu-Dej arăta că KGB-ul sovieticilor își băgase nasul în sistemul românesc de cifrare încă din anul 1949, când experții sovietici cu probleme de comunicații fuseseră trimiși în fiecare țară a blocului comunist european, pentru a crea servicii de cifrare pe model sovietic, în România, noua organizație, numită „Serviciul. H”, a fost înființată ca o componentă ultrasecretă puțind da socoteală numai unui trimis sovietic, care o păstra în cel mai deplin secret, pe baza unor reguli draconice. Misterul în jurul acestui serviciu H era atât de profund încât existau numai câțiva oameni, foarte atent selecționați, cărora le fusese permis să afle care este nucleul acestui sistem – teancurile de dosare de unică folosință conținând numere alese la întâmplare pentru codificare și decodificare – venind periodic de la Moscova. Iar numărul celor care știau că în afară de broșurile cu perechi de cifre trimise la București, mai rămânca întotdeauna o a treia copie la Moscova, pentru cazuri „urgente”, era și mai mic. Restul raportului meu era plin de cazuri în care erau implicate acțiuni românești de spionaj pentru culegerea datelor și tehnologiilor, atât militare cât și civile, care demonstau indubitabil că KGB-ul folosea în mod curent a treia copie a cheii cifrului pentru a controla traficul românesc de mesaje.

CREAREA UNUI CIFRU PE CARE AMERICANII SĂ-L POATĂ AFLA.

Atunci când Gheorghiu-Dej-a terminat de citit raportul meu a rămas într-o tăcere nervoasă, dându-și seama că prietenii lui sovietici l-au înșelat. Mi-a ordonat atunci, pe loc, să creez un nou serviciu central de cifrare, care să nu aibă nici o legătură cu Moscova, și care să producă propriile serii de perechi de numere în România, în locul celor pe care în mod obișnuit le primeam de la KGB. Specialiștii, oamenii de știință pe care i-am consultat au declarat că, în orice caz, România nu dispunea încă la ora aceea de cunoștințele necesare pentru a produce propriile ei serii de numere pe sistemul modern. Fără doar și poate, au mai spus ci, se poate folosi metoda preistorică de codificare, prin care șirurile de cifre duble erau obținute prin aruncarea zarurilor, în absența unei idei mai bune, Gheorghiu-Dej a ordonat ca un grup de ofițeri de securitate, strâns la repezeală, să înceapă să dea cu zaruri cu zece fețe cât este ziua de lungă, în

schimburi, pentru a produce seriile românești de unică folosință. Mai târziu el a introdus, în loc de zaruri, mașini de tip loterie, dar sistemul de bază a rămas esențialmente același, vreme îndelungată, până la mijlocul anilor '60.

În noiembrie 1964, i-am raportat lui Gheorghiu-Dej că l-am contactat pe „Reinert” personal, proprietarul unei companii vest-germane numită EMI, și care, după unele rapoarte, producea mașini de codificare pentru forțele militare NATO, iar acest „Reinert” a fost de acord să ne aprovizioneze și pe noi. Gheorghiu-Dej a aprobat propunerea mea de a cumpăra un generator de serii EMI, pentru a produce cupluri de cifre de unică folosință pentru toate instituțiile românești care se ocupau cu manipularea informațiilor. El a semnat de asemenea și un alt raport al meu, în care propuneam achiziționarea unui număr de mașini electronice de codificare tip EMI pentru DIE, cu scopul de a le studia, transforma și apoi a le reproduce în secret în România, sub noul nume, patriotic, de „Romcif”... în această propunere prevedeam ca mașinile Romcif să devină nucleul unui viitor sistem electronic de codificare înlocuindu-i pe cel manual, folosit de DIE dar și de Ministerul Afacerilor Externe, al Comerțului și al Apărării Naționale, atunci când aveau de făcut comunicații cifrate peste hotare. Gheorghiu-Dej, în mod evident, a dat prea puțină atenție faptului că viitoarele cifruri ale României ar putea fi vulnerabile în fața Occidentului, din moment ce niciunul dintre conducătorii țărilor blocului sovietic nu au manifestat nici un interes în acest domeniu. Cel mai important motiv de îngrijorare al său era acela că Moscova obișnuia să-i asasineze pe conducătorii comuniști care nu corespundeau. Pe vremea aceea Gheorghiu-Dej era în conflict public cu Moscova și se temea că cei de la Kremlin ar putea folosi vreuna din telegramele românești „descifrate”, ca pe o „dovadă incriminantă” împotriva lui, să fie calificat drept an-tisovietic și condamnat în secret la moarte. Chiar în ziua aceea Gheorghiu-Dej mi-a dat sarcina oficială de a crea un nou serviciu central de cifrare, cu scopul de a produce electronic seriile de numere pentru toate serviciile de cifrare ale diferitelor ministere românești și ale altor instituții.

Luni, 19 martie 1965, Gheorghiu-Dej a murit de cancer galopant. Noul conducător, Nicolae Ceaușescu, mi-a confirmat sarcina de a construi acel nou Serviciu Central de Cifrare iar în februarie 1972 mi-a extins atribuțiile. Ceaușescu vroia să strângă la un loc, într-un singur component

– CNTC-ul – toate serviciile de codificare care aveau contacte cu străinătatea, referin-du-se în primul rând la Ministerul Afacerilor Externe și al Comerțului Exterior, Ministerul Apărării Naționale, Direcția pentru Informații Militare, precum și Comitetul Central al Partidului Comunist Român, subordonându-le pe toate serviciului DIE. Ceaușescu a mărit de curând de zece ori capacitatea DGTO de urmărire a corespondenței internaționale, a convorbirilor telefonice și a comunicațiilor telex; acum hotărârca lui a fost ca DIE să preia controlul asupra traficului de informații cifrate.

În 1973 Ceaușescu a aprobat formal proiectul pentru crearea noului centru românesc de codificare, bazat în întregime pe mașinile Romcif, produse și îmbunătățite în România, precum și subordonarea secretă a acestui serviciu Jui DIE. În anul 1977 noul Centru Național de Transmisiuni Cifrate creat de mine a început să funcționeze în mod oficial. După standardele românești, aceasta era o instituție modernă, având ca angajați peste o mie de ingineri și tehnicieni.

În sistemul nou existau numai două impedimente. Primul era un secret al lui Ceaușescu. Printr-o manevră vicleană, CNTC a fost conectat la un centru ultrasecret de urmărire, astfel încât imprimantele telexurilor și mașinilor electrice de scris transmiteau în mod automat și instantaneu copiile tuturor telegramelor trimise sau primite din străinătate de orice organizație românească, inclusiv Comitetul Central. Monitori specializați analizau traficul det informații și pregăteau rapoarte săptămânale pentru Ceaușescu, telegramele cât de cât mai suspecte fiindu-i trimise imediat. Nu a avut niciodată încredere nici în miniștrii săi și nici în restul nomenclaturii.

A doua hibă era un secret care îmi aparținea numai mie. Cu toate că mașinile Romcif erau aparent total diferite, în interior erau copii aproape exacte ale celor de la EMI, pe care DIE nu a fost în stare să le modifice într-o măsură mai semnificativă. Pentru a îndepărta și ultima dovadă că originea lui Romcif este de fapt occidentală, am aranjat ca tot echipamentul original primit de la EMI să intre în dotarea Algeriei sub formă de ajutor mutual, frățesc, acordat de România.

În scopul de a-mi asigura o cât mai bună protecție personală, am strâns o impresionantă colecție de documente de acoperire. Mașinile Romcif erau certificate ca fiind de o siguranță absolută de către Institutul Român Central pentru Științe Matematice și de către Institutul Central de Fizică,

iar exploatarea lor a fost aprobată și de Consiliul Național pentru Știință și Tehnologie, cu semnătura Elenei Ceaușescu, și de un decret prezidențial semnat de însuși Ceaușescu. Am obținut de asemenea aprobarea lui Ceaușescu pentru ca DIE să trimită periodic mostre ale unor înregistrări făcute pe baza seriilor de folosință unică ale generatoarelor românești, precum și mostre de texte cifrate, unuia dintre agenții noștri secreți de încredere din Germania Federală pentru a fi analizate în mod secret de un computer al NATO, într-unul din centrele specializate în criptologie, la care agenții erau afiliați din motive profesionale. Agentul nostru fusese instruit să prezinte mostrele românești ca fiind materiale cifrate vest-germane. De fiecare dată când le-a adus înapoi la DIE, ni le-a dat însoțite de certificate scrise de la centrul NATO în care se declara că înregistrările respective erau într-adevăr scrii de numere pentru cifrare, iar textele cifrate nu puteau fi decodificate. I-am arătat lui Ceaușescu multe dintre aceste documente NATO, însă nu i-am adus niciodată la cunoștință că agentul DIE în cauză era de fapt același „Reinert” care furnizase României mașinile EMI cu zece ani în urmă.

Așadar, în această zi a anului 1978, am aruncat o ultimă privire prin CNTC, înainte de vizita lui Ceaușescu. Clădirea, oarecare dacă te uitați la ea de afară, era strălucitoare în interior. Cu toate că totul era acolo nou-nouț, camerele în care era programată vizita lui Ceaușescu fuseseră zugrăvite din nou în timpul nopții. Ofițerii arătau și ei strălucitor, cu costumele lor negre și cravate roșii, purtate pe sub halatele de culoare cenușiu-închis, qci centrul avea ca acoperire o instalație civilă.

Portretele în mărime naturală ale soților Ceaușescu fuseseră așezate în holul de marmură, între două steaguri roșii cu secera și ciocanul. Deasupra lor era întins un stindard lung, având sloganul: „ARHITECȚII AI TIMPURILOR NOASTRE GLORIOASE”, scris cu majuscule aurite de o mărime exagerată.

După ce am terminat de verificat totul, m-am dus să-i iau pe Nicolae și Elena Ceaușescu pentru a mă reîntoarce împreună cu ei la numai câteva minute după ora patru după-amiază. Un grup de ofițeri de transmisiuni, înghesuți în norul de la intrare și în casa scărilor, scandau la unison: „Ceaușescu și poporul!” Stând în fața lor, aliniați după gradul militar, se aflau Ștefan Andrei, Cornel Burtică, general-colonel Ion Coman, ministrul Apărării Naționale și ministrul de interne, Teodor Coman, toți aceștia reprezentând ministerele și organizațiile care urmau să se folosească de

serviciile CNTC. Băteau cu toții ritmic din palme urmând un ritual care nu era altceva decât o regulă nescrisă, dar ' fermă, pentru primirea celor doi Ceaușescu în orice vizită ar fi făcut aceștia, de la grădinițele de copii, până în congresul partidului.

După ce generalul Vasile Goga, ofițerul DIE însărcinat cu supravegherea din interior a întregii activități a CNTC, le-a dat un raport formal „comandantului suprem” și „cele mai stimate și mai iubite fiice a poporului român”, i-am luat pe cei doi Ceaușescu într-un tur al centrului. Numai clădirea era ceva nou pentru Ceaușescu, fiind mai mult decât familiarizat cu tot ce privea sistemul românesc de codificare, înainte să-mi dea aprobarea pentru realizarea acestei noi instalații, Ceaușescu mi-a cerut să-i aduc un prototip la-scară redusă al centrului, în blocul sovietic există o regulă generală și anume aceea că orice investiție economică majoră, de la reproiectarea unui cartier rezidențial și până la construirea unei noi centrale atomo-electrice, poate fi aprobată numai pe baza unui prototip la scară redusă. Modelele prototipurilor la scară și fațadele sunt considerate, după criteriile comuniste, cele mai importante pentru proiectele economice, mai ales că problema profitului a fost întotdeauna considerată ca fiind o caracteristică degradantă a capitalismului.

O dată cu modelul la scară al noului sediu al CNTC, i-am făcut lui Ceaușescu și câteva demonstrații pe viu ale noului sistem de codificare. În două dintre camerele aflate lângă biroul său, am montat un generator de serii cifrate Romcif, împreună cu un presupus departament al unui cartier general și o cameră de codificare aparținând unei ambasade, înzestrate amândouă cu echipamente de comunicație reale, funcționând între ele. Ceaușescu și-a petrecut acolo multe dimineți și după-amieze, învățând noul sistem.

— Hai să aruncăm o privire asupra unui departament, a ordonat Ceaușescu. Asta o să clarifice lucrurile pentru oricine.

— Pentru că tocmai v-ați întors din America, vă invit să vizitați departamentul pentru Statele Unite, a spus Goga, însoțin-du-l pe Ceaușescu în sus pe scări.

„Departamentul pentru Statele Unite” se afla la etajul patru, fiind condus de colonelul Jcleru. După primirea protocolară și salaturile de rigoare, el a început să explice în ce constă misiunea de a menține comunicațiile cifrate atât cu ambasada din Washington cât și cu Misiunea Permanentă la Națiunile Unite din New York.

— Departamentul meu este un pic diferit, din, cauză că Statele Unite nu ne permit să avem o legătură radio directă cu cei din New York. De aceea am atârnat o linie radio cu Washington cât și o linie telex cu New York, a spus colonelul în concluzie.

— Asta-i altă chestie la care nu te pricepi, nu-i așa, monsieur Sau nu o fi treaba ministerului de externe să facă guvernele străine să respecte România? a cârâit Elena în direcția lui Andrei.

— Știu că aceasta este o problemă, Tovarășă Elena, nu este vina guvernului american. Primarul orașului New York este cel care nu ne permite să facem transmisiuni radio din New York, ca să nu deranjăm recepția emisiunilor de televiziune din jurul clădirii Misiunii.

— Jidanu'? Spionu'? a scrâșnit Elena din dinți.

— Dar nici nu ne interesează această interdicție, s-a băgat Goga în discuție, pentru a schimba subiectul, pentru că transmisiunile internaționale prin telex sunt foarte scumpe. Pentru a economisi banii, transmitem totul către New York prin radio. Nu au cum să ne descopere și, mai ales dacă o fac, nu au cum să o și demonstreze. De la New York folosim într-adevăr telexul, însă numai până la Washington, care transmite totul mai departe prin radio.

— Inspirat, a declarat Andrei, recunoscător că a fost salvat.

— Mai bine ți-ai vedea de treabă, șir, a lătrat Elena veninos, căci nu terminase cu el încă, și l-ai face pe jidanu' ăla împutit să ne respecte.

A se adresa cuiva altfel decât cu „tovarășe” a fost considerat întotdeauna de Elena o insultă. Astfel, șir și monsieur erau cele mai grave forme de insultă.

MESAJ DE VERIFICARE TRIMIS LA WASHINGTON

— Vreau să trimit o telegramă la Washington, a spus Cea- ușescu, ignorând perorațiile Elenei, ca să văd cum se desfășoară întregul proces, până la momentul în care este descifrată. Hai să presupunem că Andrei se află în America și eu îi trimit o telegramă.

— Sunt gata să o preiau, a spus Goga.

— Tovarășe Ștefan Andrei, cere Departamentului de Stat să fii primit imediat împreună cu ambasadorul nostru. Acolo va trebui să exprimi, în numele soției mele, Elena, și în numele meu personal, cele mai calde urări de bine, de sănătate și de fericire personală președintelui Carter și multă sănătate Mrs. Carter, împreună cu mulțumirile noastre pentru ducerea la capăt cu succes a șederii noastre la Washington. Ne exprimăm, de

asemenea, mulțumirile noastre Departamentului de Stat, Serviciilor Secrete și FBI pentru contribuția pe care și-au adus-o la desfășurarea în bune condiții a istoricei noastre vizite în Statele Unite. Mai informează-i pe această cale că în iunie-voi face o vizită oficială în Marea Britanic.

— Semnat de dumneavoastră, tovarășe Ceaușescu?

— Da, și vreau să văd textul așa cum va arăta el când va ajunge la Washington.

— p să dureze numai câteva minute, între timp tovarășul colonel ar vrea să vă arate sistemul și fluxul traficului de informații, a spus Goga, dând mai departe telegrama pentru codificare, urmând a fi mai apoi primită înapoi în departamentul său pentru descifrare.

Jcleru nici nu a avut timpul necesar să-și termine prezentarea, altfel scurtă și bine pregătită, căci o sonerie a început să bâzâie și s-a aprins un becculeț roșu, care a început să pâlpâie.

— A venit telegrama, a spus el după câteva momente.

— Dă-i-o lui Andrei să o citească, a ordonat el.

— Tovarășe profesor, cere departamentului magazinelor să te primească imediat, împreună cu decanul tău. Acolo va trebui să exprimi, în numele soției mele, Athena, și în numele meu personal, cele mai calde urări de bine, de sănătate și fericire personală crocodilului și mult stimatei mrs. iepure, împreună cu mulțumirile noastre pentru ducerea la capăt cu succes a șederii noastre în nuc. Ne exprimăm, de asemenea mulțumirile magazinului universal, cumnatului și soacrei pentru contribuția pe care și-au adus-o la desfășurarea în bune condițiuni a istoricei noastre vizite în marele polonic. Mai informează-l pe această cale că în jaguar voi face o vizită oficială în micul polonic.” Semnat „călăuza'supremă”...Inspirat! a încheiat Andrei.

— Ce-i cu toate prostiile astea? a explodat Elena tulburată.

— Nu-s prostii, Elena.

— E o farsă.

— Este numai o măsură de securitate suplimentară, dragii mei tovarăși. Poți să le spui care este șmecheria, Goga. Spunc-le și pe urmă schimb-o. Secretul trebuie să fie cuvântul nostru de ordine când este vorba de mesaje cifrate, a încheiat Ceaușescu, făcând valuri prin aer cu mâna dreaptă.

Goga a explicat că noul sistem național de cifrare se baza pe materialele de unică folosință furnizate de generatorul Romcif; cheia era folosită o singură dată, după care era imediat distrusă, făcând astfel ca sistemul să

fie teoretic invulnerabil. Dacă, contrar tuturor aparențelor, dușmanul ar reuși totuși să descifreze o telegramă, asta nu îi va ajuta însă să descifreze și o a doua. Chiar și într-o astfel de situație de neînchipuit, dușmanul nu va reuși să înțeleagă întregul conținut al telegramei pe care a descifrat-o, cele mai importante cuvinte ale acesteia fiind superprotejate, în concordanță cu un sistem codificat de schimbare a memoriei.

— în cazul acestei încercări pe care am făcut-o, am folosit profesor în loc de ministru de externe, decan pentru ambasador, magazinul universal pentru Departamentul de Stat, Crocodilul pentru președintele Carter, Mrs. Iepure pentru Mrs. Carter, cumnatul pentru Serviciile Secrete, soacra pentru FBI, Marele Polonic în loc de Statele Unite, Micul Polonic pentru Marea Britanic și Jaguar în loc de iunie, și-a terminat Goga explicațiile.

— Numele de cod pentru tovarășul este foarte inspirat, a remarcat Andrei. Nu ar trebui schimbat niciodată.

— Da' de ce sunt eu din Atena, dragă, s-a întors Elena către mine.

— Nu era din Atena. Era numai Athena, care este zeița înțelepciunii. Nu-i așa, Pacepa? a spus Burtică, venind în ajutorul meu. Mă întreb care este oare numele meu de cod?

— Pipotă, în cel mai bun caz, a trântit-o Elena, referindu-se probabil la numele lui.

Era în mod evident tare nefericită că numele ei de cod nu a fost Zeița supremă, sau ceva semănător, mult mai aproape de cel al soțului său.

Ceaușescu a ridicat o mână, făcându-se imediat liniște. A început să vorbească cu vocea joasă, rostind rar cuvintele, așa cum obișnuiește să-și înceapă toate cuvântările, exprimându-si' admirația față de noul sistem de codificare.

— Iată că suntem aici, tovarăși, șase membri ai Comitetului Politic Executiv și cel puțin un candidat care va fi cât de curând ales. Cred că suntem destul de mulți ca să putem lua o decizie. Eu consider că și Comitetul Executiv trebuie să aprobe în unanimitate noul sistem de codificare, tovarăși. Este cineva împotrivă?

Toată lumea aplaudă.

— În cazul acesta, hai să părăsim acest templu al secretului Și-să închidem bine ușa în urma noastră. Aceasta este prima și ultima oară când cineva care nu este angajat aici are voie să pună piciorul în această clădire. Aceasta trebuie să rămână o lege, tovarăși, care va trebui să considerați că

a fost de asemenea aprobată de Comitetul Politic Executiv. De fapt, chiar mâine, voi semna un decret care să statueze aceste reguli, precum și altele.

Părăsind departamentul, Ceaușescu mi-a șoptit la ureche:

— S-schimbă Athena cu Academiciana.

Foaierul era plin cu ofițeri de transmisiuni. La semnalul discret al lui Goga au început cu toții să scandeze cu toată forța plămânilor lor: „Ceaușescu și poporul”, bătând ritmic din palme. Ceaușescu s-a oprit puțin în mijlocul foaierei, ca și cum ar fi fost surprins, acordând timp de câteva minute priviri de mulțumire oamenilor, ale căror fervoare și entuziasm deveneau din ce în ce mai zgomotoase. Cu siguranță, niciunul din cei de acolo nu stătuse vreodată așa aproape de Ceaușescu. Atunci când a ridicat mâna, cei ce se înghesuiau în fața lui au tăcut, cu respirația tăiată.

— Dragi tovarăși, a început el, continuând să țină mâna dreaptă ridicată, semn neîndoielnic că voia să i se dea cea mai mare atenție. Am vizitat astăzi unul dintre cele mai importante bastioane ale independenței și suveranității noastre.

Ofițerii au început din nou să scandeze frenetic: „Ceaușescu și poporul”, bătând din palme în ritmul cuvintelor.

După câteva minute, Ceaușescu a ridicat din nou mâna.

— Voi, tovarăși, sunteți simbolul noii noastre politici împotriva capitalismului. Ați fost trimiși aici de partidul comunist ca să-l slujiți ca bravi soldați. Niște soldați de un fel mai special, care nu luptă cu arma în mâna. Armele voastre principale vor fi pașaportul diplomatic, benzile perforate și un zâmbet larg pe care trebuie să-l aveți pe față atunci când înaintea voastră se află chiar dușmanul. Hai să-l lăsăm să creadă că nouă ne place de el! Zâmbiți-i cu toată gura, dar loviți-l cu creierul vostru, cu inteligența voastră. Aceasta este datoria voastră istorică la momentul actual.

Mulțimea de ofițeri a explodat din nou, în timp ce Ceaușescu dădea mâna cu unul dintre ei. Cei patru miniștri, împreună cu mine și cu Goga, continuând și noi să batem ritmic din palme, i-am acompaniat pe Nicolae și pe Elena Ceaușescu până la mașina lor, în timp ce din foaier continua să se audă, răsunând ca un tunet, sloganul „Ceaușescu și poporul!”

Eu am plecat împreună cu Ceaușescu.

ÎNCĂ O PARADĂ FĂRĂ ROST

— Hai să-i dăm lui Goga Steaua Republicii, Pacepa.

— Da' de ce să nu-mi dați și mie o medalie, Nicule? a miorlăit Elena. Că doar eu am semnat certificam' Iu' Romcif.

— Vezi-ți de treabă, Elena. Nu putem să facem asia cunoscut public.

— Pot să fac o sugestie? m-am băgat eu.

— Dă-i drumu', Pacepa.

— Ce-ar fi să punem în holul de la dreapta CNTC-ului o placă de marmură pe care să scrie că această instituție a fost concepută, proiectată și inaugurată de tovarășii Elena și TVicolae Ceaușescu?

— Cine a zis, Nicule, că Pacepa nu-i decât un pierde-vară? în tot restul timpului cât a durat această călătorie, cei doi soți Ceaușescu nu s-au putut opri să nu-și admire propriile realizări. Când a ajuns înapoi la biroul său, Ceaușescu i-a cerut lui Manea să-i pregătească un decret prezidențial prin care DIE să fie autorizat să instaleze placa de marmură și de asemenea să acopere toată fațada clădirii CNTC cu marmură de prima calitate.

— Este a opta minune a lumii, nu-i așa? a exclamat el semnând decretul.

Cu binecuvântarea lui Ceaușescu, CNTC-ul urma să devină încă o întreprindere comunistă strălucitoare, placată cu marmură, ceea ce nu aducea nici cel mai mic câștig, așa cum era și eleganta fabrică românească de tractoare din Brașov, de dimensiuni colosale, care era arătată fiecărei delegații mai importante venite din străinătate, dar care nu reușea să-și găsească beneficiari pe piața liberă pentru produsele sale; ori, cum era monstruoasa Casa Scânteii, care își întinde tentaculele pe multe hectare, dar care nu publică altceva decât cărți și periodice în care este vorba numai de Ceaușescu, și pe care nimeni nu vrea să le cumpere ori să le citească.

Când am ajuns în cele din urmă acasă era trecut de ora zece, iar telefonul S tocmai suna.

— Generalul Pacepa la aparat.

— Salut șefu'. La telefon preaumilul sclav, Constantin Manea, lartă-mă că te sun așa de târziu. Am fost ocupat cu To-varăsu', m-a ținut la reședință.

Vocea lui a coborât puțin, pe un ton conspirativ, ca și cum i-ar fi fost frică să nu fie ascultat telefonul.

— Știi ce m-a întrebat astă-seară? Când este ziua ta și citi ani o să împlinești. Când a auzit că o să faci cincizeci de ani, știi ce mi-a spus? N-o să-ți vină să crezi, șefule. (Vocea lui a coborât și mai mult.) Tovarășu' a

spus că vrea să te facă Erou al Republicii, și să îți dea a treia stea de general.

După ce Manea a închis m-am dus direct la Fedot Lily. Ochii lui reflectau o spaimă pe care nu o mai văzusem niciodată în ei până atunci.

„Da, Fedot, știu care este pericolul,” am spus eu, fără să-mi mise buzele.

CAPITOLUL XXVI

— Generalul Pacea la telefon.

Abia trecuse de ora unu la amiază când am răspuns la telefonul S. Eram aproape sigur că de partea cealaltă trebuie să fie Elena. Spre deosebire de Ceaușescu, ea trecea peste puiul de somn da la amiază.

— De ce nu mi-ai spus că astăzi o să ne ocupăm de TS-urile voastre în Comitetul Politic Executiv? s-a răstit vocea aspră a Elenei la mine, venind din receptor.

TS era un termen introdus la noi de sovietici, venind de la spionajul tehnologic și științific.

— N-o să fiu în stare să spun nimic acolo, s-a plâns ea.

— Pot să vi-l trimit pe generalul Sârbu chiar acum. O să vă explice el tot ceea ce e nevoie să știți,

— Cine dracu mai e și Sârbu ăsta?

— Este șeful TS. L-ați văzut la IPRS.

— Ai înnebunit? Vino tu aici, în persoană, și chiar în clipa asta!

Zgomotul puternic care a venit din receptor a lăsat să se înțeleagă că mi-a trântit telefonul, și cu multă violență.

BIJUTERIILE DIN CONTUL TA-78

M-am dus la biroul Elenei cât am putut de repede și am intrat direct la ea, fără să-l mai las pe ofițerul de serviciu de la intrare să mă anunțe. Știam că cu cât va sta mai mult singură, cu atât enervarea ei va crește mai tare, ca să ajungă curând până la isterie. Atunci când am deschis ușa biroului, Elena se afla la masa ei de lucru, frunzărind un număr din Scânteia.

— De ce nu mi-ai adus raportu', mă, pierde-vară? a izbucnit ea din nou, în timp ce eu stăteam în fața biroului ei în poziție de drepti.

— Acesta este, tovarășă Elena, scris de mână într-un singur exemplar, așa cum a fost aprobat de Tovarășul.

— Câte pagini are?

— Numai douăsprezece. Tovarășul a mai tăiat din el.

— Cum îți închipui tu că o să citesc douăsprezece pagini într-o singură zi? mi-a aruncat Elena o privire veninoasă, înainte să înceapă să citească raportul.

După câteva minute am aruncat o privire discretă în direcția ei și am observat că ochii îi erau ațintiți într-un punct aflat în spatele meu, având unul dintre degetele ei roze vârâte în nas. Am așteptat.

— M-am mai uitat o dată la seturile pe care le-am adus cu noi de la New York, și pur și simplu nu pot să mă hotărâsc, dragă, a trecut Elena brusc la cea mai dulce voce a ei.

— Bijuteriile?

— Ă-hă. Zău că nu reușesc să aleg măcar o parte din ele. Acesta era adevăratul motiv pentru care Elena mă chemase la ea. Nu țin minte să se fi întâmplat vreodată ca ea să fi trimis vreo bijuterie înapoi, o dată ce punea mâna pe ele. Făcusem deja nota de plată pentru toate giuvaerurile acelea și o aveam la mine, în servietă, pregătită pentru Ceaușescu. Ca de obicei avea să rupă el însuși hârtiile cu socoteli ca și factura originală, în multe bucăți, cerându-mi să nu păstrez nici o copie, urmând să fac plățile din contul TA-78.

— S-ar putea să mai am nevoie de câteva zile ca să mă uit bine la ele, a continuat Elena, între timp tu ar trebui să încerci să le mai scazi din preț.

Cunoșteam și această tactică. După încă doua sau trei săptămâni, Elena avea să se plângă din nou, mormăind ceva despre faptul că nu poate încă să se hotărască, urmând apoi să nu mai amintească vreodată ceva despre acele bijuterii. Am fost întotdeauna înclinat să cred că în adâncul minții sale era din ce în ce mai convinsă că din moment ce ea a uitat despre existența giuvaerurilor, urma ca și plata lor să fie de asemenea uitată.

Elena m-a ținut acolo până ce trecuse deja cu câteva minute de ora două și jumătate, când s-a dus să-l trezească pe Ceaușescu. La vremea aceea aveam o listă destul de măricică, cuprinzând haine și alte lucruri pe care dorea să i le cumpăr, nu numai din New York, dar și de la Londra și Paris.-

— la-ți raportul de pe biroul meu, Pacepa, a spus Elena în timp ce ieșea. Cred că suntem pe drumul cel bun. Ar trebui totuși să ne concentrăm pe Texas Instruments. Nu-i așa că ăștia sunt porcii cei mai scârboși de care ai auzit până acum?

Elenei îi veniseră dracii pe Texas Instruments în timpul vizitei pe care a făcut-o acolo, când și-a dat seama că nu va primi de la ei hainele de blană pe care le ceruse.

BRIGADA SD PENTRU SPIONAJ TEHNOLOGIC în România ca și în celelalte țări est-europene, spionajul tehnologic a fost creat la cererea Uniunii Sovietice, la începutul anilor '50. În 1959 eu am devenit șeful componentei române a informațiilor tehnologice și am rămas în acel post până în anul 1962, după care am fost numit director adjunct al DIE, responsabil cu coordonarea în acel domeniu, printre altele, în anii aceia spionajul tehnologic al blocului sovietic ajunsese să fie o rotiță dintr-o mașinărie sofisticată, ținută permanent în funcțiune, din cauza incapacității regimurilor comuniste de a obține propriile lor tehnologii prin alte mijloace. Neavând proprietate privată, concurență și inițiativă personală, blocul sovietic nu a fost în stare să facă vreun progres tehnologic autentic, în orice caz, și-a dovedit abilitatea de a fura și a reproduce tehnologia occidentală.

Spionajul tehnologic din România a fost organizat și a funcționat identic cu cel al KGB-ului, punându-se cel mai tare accentul pe tehnologia militară, în anul 1972, când Ceaușescu a preluat controlul asupra DIE, l-a reorganizat ca pe un serviciu independent pe care l-a numit „Brigada SD”, sigla SD neavând nici o semnificație, măbind de peste două ori numărul agenților acesteia, dintre care aproape 300 aveau misiuni în străinătate – tot atâția câți trimisese și KGB-ul în Occident pentru a obține informații tehnologice. Ceaușescu a lăsat neschimbată misiunea stabilită de Moscova, producția militară, însă a adăugat sarcini noi, intenționând să transforme România comunistă într-o țară puternic industrializată, posesoare de energie nucleară, ca și importantă exportatoare independentă de arme. Brigada SD era organizată geografic, după țara care era vizată, iar în interiorul fiecărei țări, după teritoriile industriale. Cele mai importante servicii SD erau cele pentru Statele Unite, Japonia, Germania Federală, Marea Britanică, Canada, Franța, Italia și Țările Benelux, însă mai existau servicii individuale sau de grup în toate celelalte țări ale NATO, ca și pentru unele dintre cele mai reprezentative teritorii țărilor nealiniat. Mai multe servicii specializate, aflate la conducerea celor create pe spații geografice, coordonau întregul potențial de spionaj al DIE care putea să aducă materiale folosite de industria de armament. Activitatea lor se baza atât pe cercetările României cât și pe cele speciale ale sovieticilor. Cererile sovietice, făcute de Comisia Industrială Militară, cunoscută sub numele de VPK, venit din rusește (Voenno-Promâslennaia Kommissia), erau trimise la București de KGB. Ca și în Uniunea

Sovietică, cererile românești pentru tehnologie militară erau făcute nu numai de Ministerul Apărării Naționale, ci și de toate celelalte ministere civile implicate în producerea de arme, dintre care cele mai importante erau ministerele Industriei Construcțiilor de Mașini, al Industriei Metalurgice și al Industriei Chimice.

Rezultatul furtului de tehnologie occidentală a fost pentru România dramatic, deoarece prin anul 1978 acesta devenise aproape singura componentă de importanță majoră în economia țării. În rândul țărilor Pactului de la Varșovia, spionajul tehnologic românesc s-a ridicat de la obscurul loc pe care îl ocupa în anii '60 până în primele trei din vârf în anii '70. În 1978 efortul cel mai mare din punctul de vedere al spionajului tehnologic era depus de Germania Democrată bazându-se pe numărul său record de ofițeri și agenți secreți care aveau acte de cetățeni* vest-germani și care lucrau peste tot în lumea occidentală. Potrivit celor spuse de Brejnev și Andropov, locul doi era disputat la acea dată la Moscova de către polonezi și români, considerați a fi cei mai eficienți în obținerea de tehnologie militară de înaltă tehnicitate. Acestea erau rezultatele pe care Ceaușescu vroia să le prezinte Corniței ului Politic Executiv, împreună cu dorința lui de a transforma spionajul tehnologic românesc într-o operațiune de masă, pentru ca mai apoi experiența României să fie împărtășită și celorlalte țări ale blocului sovietic.

Noul mod mai pragmatic al lui Ceaușescu de a aborda această problemă venea să accentueze faptul că spionajul tehnologic era unul dintre factorii cei mai importanți ai României în câștigarea de valută forte, dar și de economisire a unor importante sume de bani în ultimii ani, și că ar trebui dezvoltat în continuare până la punctul în care comerțul exterior să îi fie subordonat. Aceasta era în deplină concordanță cu principiile larg proclamate în interiorul blocului sovietic, și anume acela că nu numai că este moral admisibil pentru un guvern proletar de a fura de la dușrna-nii săi de moarte, dar era de asemenea și mult mai ieftin-decât să cumperi de la capitaliști. El considera că rezultatele operațiunilor TS ale DIE nu erau nici mai mult nici mai puțin decât glorioasa încoronare a acestor principii.

Cu puțin înainte de ora trei, Gheorghe Oprea împreună cu mine am fost chemați în biroul lui Ceaușescu unde se afla și Elena.

— După ce Pacepa își prezintă raportul, a decretat Ceaușescu, ar trebui să existe câteva întrebări, iar tu ar trebui să dai tonul, Oprea. De exemplu, întreabă-l pe Burtică despre numărul total al reprezentanților comerciali

pe care îi are el în Vest și cam câți dintre aceștia au strâns informații tehnologice sau i-au ajutat pe agenții DIE să recruteze cetățeni occidentali. El o să ne clarifice totul. Sau întreabă-l pe ministrul industriei alimentare cât a plătit pentru a putea produce brânza franțuzească Ca-membert, după care turiștii străini sunt atât de înnebuniți. Când o să spună că asta se datorează operațiunilor TS, poți să te întorci și să-l întrebi pe ministrul comerțului interior de ce importă încă parfum franțuzesc pentru turiști. Dar fă în așa fel încât să se înțeleagă foarte clar ce vrei să spui – că este un boanghen idiot. S-a înțeles, Oprea?

— Da, tovarășe.

— L-am pregătit pe primul-ministru pentru această discuție. Tu cu cine ai mai vorbit? a întrebat Ceaușescu.

— Îi am pe Avram și pe Agachi ca principali vorbitori, a răspuns Oprea.

— Eu am vorbit cu Florescu și cu Lina Cibanu, a adăugat Elena.

— Aștia vor fi dc-ajuns, a decis Ceaușescu. Restul or să trebuiască să se descurce și singuri.

O ȘEDINȚĂ A COMITETULUI POLITIC EXECUTIV.

Sala de ședințe a Comitetul Politic Executiv, decorată numai cu steagul partidului comunist și cu un tablou al lui Ceaușescu, era amplasată doar la câțiva pași distanță de biroul prezidențial. Cu toate că întrunirea fusese fixată la ora trei, toți erau deja la locurile lor cu mult înainte de ora două, încercând să afle un cât de mic indiciu asupra motivului acestei întruniri. Membrii plini și cei supleanți erau așezați în jurul unei lungi mese dreptunghiulare. Adjunctul primului-ministru și ceilalți miniștri care nu erau membri ai Comitetul Politic Executiv erau aliniați lângă perete. Ca de obicei, toată lumea era nerăbdătoare și neliniștită înainte de începerea ședinței. Nu de puține ori, un cuvânt rostit fără să fi fost îndeajuns calculat a provocat furia lui Ceaușescu ori istericalele Eleați, aducându-i autorului eliberarea din funcția pe care o ocupa.

Ceaușescu a venit la întrunire împreună cu Elena la ora trei și un minut și toată lumea a sărit în picioare, în deschidere el a spus:

— Ne-am adunat aici ca să analizăm excelențele și impresionantele rezultate ale serviciilor noastre de informații tehnologice și ca să stabilim noi căi de a extinde rolul lor, pe cât de secret, pe atât de important în societatea noastră.

Nici nu a terminat bine de rostit toate acestea, «că un sentiment de ușurare, de evidentă eliberare i-a cuprins pe cei ce se aflau în acea

încăpere. Expresii ca „excelentele și impresionantele rezultate” și „un rol atât de important” erau semne clare că cei prezenți nu trebuiau să critice ci mai degrabă să aducă elogii.

Primul punct al ședinței l-a constituit raportul citit de mine, care se referea la ultimii cinci ani ai serviciilor de informații tehnologice și pe care le-am prezentat exact așa cum mi-l mod'ificase și mi-l aprobase Ceaușescu. Începea printr-o declarație în care afirmam că, din momentul în care Ceaușescu a preluat controlul asupra DIE, serviciile de informații tehnologice intraseră într-o nouă eră, cxtinzându-se într-atât încât să includă aproape tot ce ar fi putut înlocui importurile și economisi astfel valuta forte. Partea cea mai apreciată a fost cea referitoare la industria chimică; „datorită contribuției personale și nemărginite a tovarășei Elena Ceaușescu”, au -fost construite fabrici întregi pe baza informațiilor tehnologice obținute prin spionaj, fără a cumpăra licențe străine sau a plăti pe mai-marii Occidentului. Printre exemplele pe care le-am dat acolo se aflau: o mare instalație automată pentru producerea polistirenului, în cadrul imensului complex petrochimic de la Borzesti, o fabrică de poliureian și piele sintetică la Iași, una pentru melamină la Brașov, alta pentru filme și hârtie fotografică la Târgu Mureș, o întreprindere de producere a explozibililor plastici în orașul Victoria, fabrica de anvelope radiale din București, precum și unele secții noi pentru coloranți în Codlea. Industria medico-farmaceutică, aflată de asemenea sub oblăduirea Elenei și binecuvântată de ca personal, a fost complet modernizată, folosindu-se tehnologii furate din America, Germania Federală, Franța și Italia. Noi întreprinderi de antibiotice au fost construite la Iași și la București, incluzând instalațiile industriale de producere a cefalosporinului și a unei game de aureomicine. Venea apoi industria metalurgică, cu un număr de-a dreptul impresionant de tehnologii occidentale pentru oțelurile înalt-aliate, melalo-carbide și aliaje neferoase, ca și peniru oțelăriile și laminoarele modernizaic, la care se adăuga o nouă industrie a aluminiului. Circuitele integrate americane și particulele electronice specializate erau acum produse de o industrie a electronicii bazată numai pe informații tehnologice furate și pe echipamente aflate sub embargo pentru blocul sovietic, dar care au ajuns în România fiind strecurate în mod secret peste graniță. Noi mașini și utilaje cu comandă digilală, motoare Diesel și o mare varietate de pompe de injecție de tip Bosch aveau de asemenea la bază spionajul industrial.

Lista mea era mult mai marc. Având ca fundamentare graficele de producție ale ministerelor industriale românești – excepție făcând agricultura și industria militară – se estima că economiile nete anuale, care erau de la 600 la 800 de milioane, fuseseră realizate prin înlocuirea importurilor legale, dar foarte scumpe, cu informațiile obținute prin spionaj, ilegale, dar mult mai ieftine. Toate graficele fuseseră exagerate, mai întâi de ministerele care le făcuseră, după care la retușul final de însuși Ceaușescu.

— Pacepa, ai făcut vreodată aprecierea, mi-a întrerupt Ceaușescu lectura raportului, cam care este suma, în valută forte, pe care a adus-o fiecare ofițer TS trimis în Occident, și cât economisim astfel în medie?

— Da, tovarășe. Trei milioane de dolari pe an pentru fiecare ofițer TS aflat în străinătate, aceasta a fost media ultimilor doi ani. Acest lucru este explicat în detaliu chiar aici, am replicat eu, arătând spre o anumită planșă.

Ceaușescu în persoană făcuse aceste estimări cu câteva zile în urmă, exagerând adevăratele raporturi până la a le mări de câteva ori, ordonându-mi să prezint această situație pe o planșă separată de grafice.

— Dacă luăm în considerare rata oficială de schimb valutar, care este de cincisprezece la unu, ajungem la extraordinara sumă netă de 45 milioane de lei, produsă anual de fiecare dintre ofițerii TS. Dacă vom considera că salariul lor este de 45 000 de lei pe an de fiecare persoană, atunci vom obține un raport între salariu și beneficiu de unu la o mic, care este de departe cel mai înalt din lume.

Pentru câteva momente Ceaușescu s-a uitat rînd pe rînd la fiecare dintre noi, ca pentru a se asigura că am înțeles cu toții.

— Dacă facem acum același calcul, luând în considerare rata reală de schimb, pe care o folosim în calculele noastre interne, și care este – dar asta trebuie să rămână numai între – de 40 de lei pentru un dolar, rezultatele la care ajungem sunt de-a dreptul uimitoare, nu-i așa? Vă puteți imagina, tovarăși, ce se va întâmpla când patria noastră va avea 3 000 de ofițeri TS trimiși în străinătate în loc de cei 300 câți avem acum?

Camera a început dintr-o dată să zumzăie din pricina muj', murelor de aprobare, unii dintre cei prezenți ridicându-se chi3r pentru a vedea mai bine planșele și statisticile afișate pe m^1 multe stative.

— Și acesta nu este decât începutul unei noi ere, tovarăși, # adăugat Ceaușescu.

În partea a doua a raportului meu se găsea o declarație care spunea că, în orice „caz, acestea sunt doar rezultatele minime-Numai 35 la sută din inventica și dezvoltarea industriei civile românești, nu mai mult de 50 la sută din industria militară și doar aproximativ 60 la sută din producția agricolă se datorau – fie în parte, fie în totalitate – operațiunilor de spionaj, o imensă rezervă fiind lăsată pentru realizările ce aveau să urmeze. A treia parte a raportului avea ca subiect măsurile ce, trebuiau luate pentru extinderea substanțială a folosirii noilor tehnologii obținute prin spionaj industrial.

O atenție specială i-a fost acordată unei noi decizii guvernamentale secrete, HCM-272, inițiată chiar de Ceaușescu, și care cerea tuturor ministerelor economiei să obțină rapoarte detaliate de la fiecare dintre angajații lor care călătorește în Occident, descriind toate companiile, instituțiile și fabricile pe care le vizitează și observând fiecare specialist sau tehnician din Vest pe care îl întâlnește, iar aceste rapoarte să fie trimise la DIE. M-am aventurat să promit solemn că „ofițerii de informații răspândiți pe toată suprafața pământului vor munci mai mult și mai bine pentru a îndeplini importante sarcini care le-au fost date de cel mai stimat fiu al poporului român, conducătorul strălucit și clarvăzător, tovarășul Nicolae Ceaușescu”.

— Întrebări, tovarăși? a spus Ceaușescu interogativ. Numai Oprea a ridicat mâna. Exista în interiorul Comitetul Politic Executiv o regulă veche, nescrisă, că nimeni nu trebuie să pună prima întrebare, în afară de cel desemnat special de Ceaușescu să o facă. Fiecare membru știa că înainte de a deschide gura trebuie să se uite atent în jur, să vadă din ce parte bate vântul.

— Cu permisiunea dumneavoastră, tovarășe Nicolae Ceaușescu, as vrea să pun câteva întrebări.

— Dă-i drumul, Oprea, pune-le. De asta suntem cu toții aici. Nu vom pleca din această încăpere până când lucrurile nu vor fi clare pentru toată lumea.

— As vrea să-l întreb pe ministrul comerțului exterior dacă știe câți dintre reprezentanții săi în Occident sunt acum ceva mai mult decât simpli cumpărători ai mărfurilor capitaliste. Nu știu dacă m-am făcut bine înțeles, tovarășe Burtică. Sunteți foarte nou în această funcție.

Ministrul comerțului exterior, Cornel Burtică, a răspuns așa cum se aștepta Ceaușescu. Și-a făcut autocritica, atât a sa personală cât și a

ministerului său, din cauză că mulți dintre reprezentanții pe care îi avea în Occident nu dădeau destulă atenție spionajului tehnologic, rugînd celălalte ministere să nu repete aceeași greșeală.

După ce Oprea și-a lansat întrebările de asalt în legătură cu brînză Camembert și cu parfumul fransuzesc, ministrul comerțului interior, János Fazekas, s-a bătut cu pumnii în cap de față cu toată lumea datorită inabilității și a viziunii sale politice înguste, angajându-se să colaboreze pe viitor cu DIE pentru a produce în România nu numai parfum franțuzesc, dar orice alte lucruri care ar fi fost pe placul turiștilor occidentali, de la whisky scoțian la țigări americane. I s-au mai alăturat apoi, în mod voluntar, alți trei miniștri, făcându-și autocritici dintre cele mai aspre și promițînd să rezolve înlocuirea tuturor importurilor din Vest.

Înainte de a deschide discuția, Ceaușescu a subliniat că această întrunire nu intenționa să analizeze spionajul industrial teh-nico-militar, și le-a cerut participanților să ocolească cu strictețe orice referire la astfel de secrete. Primul care trebuia să vorbească era primul-ministru, Manea Mănescu. Cuvîntarca lui nu a fost altceva decît o lecție despre lupta de clasă. Bazîndu-se pe principiile lui Marx și ale lui Lenin, conform cărora „orice este corect din punct de vedere etic dacă este făcut în beneficiul dictaturii proletariatului”, a spus că Serviciul de Informații Tehnologice ca instituție nu ar trebui să aibă nici un scrupul; că ar trebui să culegem sau să smulgem tot ce putem de la capitaliști, că metodele practice de înfăptuire a acestui transfer de informații ar trebui să fie limitat numai de limitele imaginației. Mănescu a mers mai departe, transportîndu-și ascultătorii într-o lume foarte secretă, invizibilă, lumea spionajului industrial, producînd știință și tehnologie într-un ritm incredibil de rapid, mult superior chiar celor mai prestigioase și mai eficiente organizații și institute de cercetări de oriunde în lume. A prezentat cu mult patos lupta eroilor anonimi ai DIE pentru a smulge nu numai tehnologia prohibită nouă din cele mai bine apărate fortărețe ale Americii, ci chiar produse finite, echipamente și mașinării pe care americanii ni le interzic cu strictețe. Discursul lui Mănescu s-a încheiat cu un apel arzător pentru schimbarea drastică a mentalității noastre.

— Va trebui să stopăm o dată obiceiul de a-i plăti pe capitaliști pentru tehnologiile și echipamentele realizate de proletarii occidentali. Ele ne aparțin nouă, proletarii lumii revoluționare.

Apoi i-a rugat pe participanți să-și exprime încă o dată adâncă lor recunoștința „celui mai strălucit fiu al poporului român, care deschide astăzi noi orizonturi preaiubitei sale patrii”.

Cu vocea lui puternică de tenor, Ion Avram ne-a oferit o lecție despre cum ar trebui folosite investițiile comune făcute cu Occidentul pentru a recolta bucatele capitalismului. A început prin a descrie o societate mixtă făcută cu o firmă vest-germană pentru producerea de transmisii turbo în România, motiv pentru care un număr relativ mare de specialiști din Germania Federală au fost aduși la Craiova. Aceștia au adus cu ei diferite documente tehnice, „pentru orice eventualitate”...Avram a evocat plin de compasiune lungile nopți petrecute acolo de ofițerii DIE, și de cei ai securității locale, pentru a fotografia aceste dosare.

— Știți ce am găsit acolo? Miezul unei comori incalculabile, îngropate printre sute de mii de documente pe care le-am fotografiat, le-am găsit pe cele ce conțineau transmisii turbo pentru tancurile occidentale, de exemplu. Pentru tancurile occidentale, tovarăși! Vă puteți imagina ce mare a fost surpriza noastră? Fie și numai pentru asta și tot a meritat să băgăm banii în această investiție comună.

Un murmur de apreciere a străbătut întreaga încăpere. Ceaușescu a ridicat ambele brațe pentru a cere liniște.

— De câte ori trebuie să vă spun, tovarăși, că ceea ce discutăm noi aici implică secrete de stat, pe care nu trebuie numai să le păstrăm, dar ar trebui de asemenea să le apărăm cu prețul vieții noastre?

Avram a continuat descriind de data aceasta investiția făcută în cooperare cu compania franceză Renault, pentru a produce în România autoturismul Renault 12, cu numele românesc de Dacia, în trecut România nu reușise să exporte autoturisme Dacia în Occident, cu tot prețul foarte scăzut pe care îl aveau, de 1 000 de dolari bucata, căci, pentru a face economie de valută forte, licența franceză a fost achiziționată numai pentru modelul de bază, prototip, aproape fără nici un echipament opțional, fără accesorii. Avram a relatat atunci că tot ceea ce România nu a cumpărat de la Renault a obținut mai târziu prin canalele serviciilor de spionaj. Avram a mai spus că Ministerul Industriei Constructoare de Mașini vroia să-și exprime mulțumirile celor de la DIE pentru procurarea clandestină a tuturor acelor documente franțuzești, care a făcut posibilă eliminarea importului din Franța a peste 13 000 de variante și îmbunătățiri ale autoturismului de bază, care nu” fuseseră incluse în contractul de cooperare, reprezentând

economii de peste trei milioane de dolari. El a subliniat, de asemenea, că unele dintre documentele conținând îmbunătățiri ce puteau fi aplicate oricărei mărci similare de autoturisme ar trebui trimise în Uniunea Sovietică precum și în celălalte țări socialiste, pentru a fi folosite la propriile lor mașini.

— Această operațiune ne va aduce în situația de a putea exporta Dacia noastră în vestul Europei, tovarăși. Poate că într-o bună zi vom reuși să o exportăm chiar și în America!

În emisiunea CBS Evening News din 7 mai 1986, Dan Rather a avut o emisiune specială intitulată „Dada, am pus mâna pe tine!”...Era de fapt o evaluare a autoturismului românesc Dacia, care tocmai începuse să fie pus în vânzare pe piața americană. Cu toate că Dacia părea să fie un chilipir, performanțele sale au fost găsite atât de slabe încât Rather a găsit cu cale că este mai bine să-și bată joc de această mașină, arătând că totul se stăpânește sau merge prost atunci când cineva încearcă să o conducă. Picătura care a umplut paharul a fost aceea că omul de pe ecran nu a mai putut să-i oprească motorul, nici chiar după ce a scos cheile din contact, dovedind asta prin luminile care refuzau să se aprindă”.

Îi mult decît atît, a continuat Avram, avem acum o – vestitie nou-nouță făcută în cooperare cu Citroen, pentru a produce în România unul dintre cele mai noi și mai solide autoturisme ale lor. Deja am trimis în Franța peste o sută de ingineri și tehnicieni pentru a afla totul despre acest autoturism Citroen. Cu toate acestea numai o mică parte dintre ei sunt oamenii mei, restul fiind de la DIE, înarmați cu cele mai noi aparate de fotografiat în miniatură și hârtii fotografice de contact. Asta nu înseamnă că am făcut un sacrificiu. Din contră, tovarăși, a fost o mișcare calculată. Atunci când se vor întoarce, vom obține de zece ori mai multe informații decît dacă mi-aș fi trimis numai proprii mei oameni la Citroen.

TRANSFORMAREA PROIECTELOR AMERICANE ÎN PRODUSE ROMÂNEȘTI

— Hai să mai ascultăm și pe altcineva, s-a adresat Ceaușescu celor de față.

Ministrul industriei metalurgice, Neculai Agachi, este un foarte bun povestitor, care vorbește o limbă română pitorească, colorată de accentul său moldovenesc puternic. El a început, nici mai mult nici mai puțin, decît cu debutul anilor '70, când, din ordinul lui Ceaușescu, România a început să-și exploateze marile sale depozite de bauxită pentru a deveni un

producător de aluminiu. Din cauza restricțiilor politice și mai ales din cauza prețurilor prohibitive fixate la acea vreme de monopolurile aluminiului, ministrul lui nu a fost în stare să importe laminoare din Occident pentru prelucrarea aluminiului. De aceea România exporta aluminiul atât în țările estice, cât și în țările vestice sub formă de lingouri, într-o bună zi, printr-un raport confidențial]-a fost, atrasă atenția asupra faptului că o firmă vest-germană era în negocieri pentru achiziționarea a trei proiecte de laminoare pentru aluminiu din Statele Unite pentru folii tablă și alte structuri din aluminiu. L-a contactat chiar în aceeași zi pe Cea-”Șescu și a trimis un raport despre asta la DIE.

— Nu vreau să intru mai departe în detalii. Vreau numai să spun că în ziua de astăzi am un institut de proiectare cu totul special, unic și cum nu se mai poate mai secret, instalat în diferite case conspirative ale DIE, care se străduiește să transforme proiectele și planurile americane în produse românești, între anii 1983 și 1984, România va trebui să aibă cele trei laminoare de aluminiu date deja în folosință. „Nu cheltuiți banii poporului pentru a-i îngrășa pe capitaliști”, este ceea ce primul fiu al țării noastre continuă să ne spună în fiecare zi. Ar trebui să scriem aceste cuvinte cu litere de aur și să la agățăm peste tot în birourile noastre, tovarăși, și-a încheiat Agachi cuvântarea.

Atmosfera a devenit mult mai relaxată atunci când ministrul industriei chimice, Mihai Florescu, ridicându-se în picioare, a luat cuvântul, axându-se mai mult pe personalitatea Elenei, decât pe cea a lui Ceaușescu. Fost voluntar în Brigăziile Roșii în timpul războiului civil din Spania și membru al guvernului României de peste 25 de ani, Florescu uitase cu mult timp în urmă tot ceea ce știuse despre chimie, cu toate că era inginer din acest domeniu. A putut însă să se descurce datorită faptului că era un orator talentat. Subiectul pe care-l atacase acum se. referea la arta de a ademeni companiile occidentale în București cu cât mai multă documentație tehnologică cu putință. A povestit că Ceaușescu i-a ordonat să elimine din planul cincinal importul din Vest a primei instalații românești de polistiren, iar în locul acesteia să construiască una cu propriile lui resurse, bazându-se pe cercetarea și proiectarea în domeniu din România.

— A fost ca și cum am fi inventat radioul încă o dată, după ce. Popov mai făcuse deja asta, dacă pot să zic așa, s-a lamentat Florescu, uitându-se cu vinovăție la Ceaușescu. (In blocul comunist european există politica de

a înlocui inventatorii occidentali cu cei sovietici, în toate cărțile de isterie numele lui Marconi a fost șters, proclamându-se acum că radioul a fost inventat de un rus pe care îl chema A. Popov.) Numai simpla concepere și proiectare a unei mari fabrici de polistiren care să fie construită în România ar fi durat cel puțin patru sau cinci ani de eforturi intense și foarte costisitoare, a spus Florescu. Tovarășul însă, cu înțelepciunea sa, a găsit pentru noi o soluție incredibilă. M-a instruit cum să scriu niște adrese telefonice, pe care să ie trimit celor mai importante firme din domeniul chimiei din Germania Federală, Marea Britanic, Franța și Italia, în care să exprim interesul ferm al României de a achiziționa licențele de producție precum și cele mai mari instalații automate de polistiren.

Florescu a mai explicat că au venit la București șase companii occidentale pentru a face oferte și că negocierile au fost târăgănite timp de mai mult de un an, perioadă în care fiecare dintre acestea s-a vânturat încolo și înapoi, aducând de fiecare dată noi proiecte și documentații tehnologice, din ce în ce mai multe, pe care negociatorii români le cereau. Totul era fotografiat în mod secret și cu minuțiozitate de DIE, dar rezultatele erau considerate încă insuficiente pentru a permite conceperea completă a unei instalații în România. Asta până când o companie franceză, dorind să facă o ultimă demonstrație a superiorității sale, a adus întregul proiect al unei fabrici de polistiren la București, pe care tocmai i-l vânduse unei alte țări occidentale. Cu o precauțiune ușor de înțeles, francezii au cerut ca documentele-cheie să fie închise în fiecare noapte în seifurile hotelului Athénée Palace, unde locuiau ei. Aceste documente au fost mai mult decât de ajuns pentru o „soluție românească” a acestei probleme.

— Fără să achiziționăm vreun proiect din străinătate, vreo licență sau ceva asemănător, a trâmbițat Florescu, țara noastră a fost în stare să construiască o imensă instalație de polistiren în cadrul Combinatului Petrochimic Borzești. Și tot el a adăugat un final înflorit: Nu pot să termin aici fără să-mi exprim nemărginita gratitudine celui mai strălucit fiu al poporului nostru, tovarășului Ceaușescu și marelui nostru om de știință și academician, tovarășa Elena Ceaușescu. Ei deschid, ca întotdeauna, noi și originale drumuri pentru a conduce România pe drumul spre glorie și comunism.

— În anii '60, s-a adresat Ceaușescu adunării, Bucureștiul era plin de oameni de afaceri occidentali, care semnav contracte pentru exportul de

echipamente industriale către România, în perioada actuală companiile occidentale ne vizitează încă, venind cu oferte pe care și le susțin cu o impresionantă documentație tehnică, dar sunt semnate din ce în ce mai puține contracte. Exemplul dat de Florescu trebuie luat de către toată lumea ca model viu pentru viitor.'

— Ai început să îmbătrânești, a spus Elena cu glas dulce, uitându-se spre Florescu cu afecțiune, acesta fiind principalul ei favorit. Nu ți-am spus să povestești aici întâmplarea pe care mi-ai povestit-o și mie, despre compania aia mare, nazistă, care a uitat de tot despre faptul că noi le-am naționalizat fabricile de aici din România?

— I. G. Farben Industry, tovarășă Elena. Aveți dreptate, am început să îmbătrânesc, a recunoscut el cu slugărnicie.

Ne-a povestit apoi cum întreprinderea Colorom-Codlea, care produce coloranți, fusese în trecut o filială a lui I. G. Farben, care după cel de-al doilea război mondial a căpătat numele de Höchst.

— în timpul vizitei pe care am făcut-o la Höchst cu câțiva ani în urmă am întâlnit un german care s-a născut în România și care mi se adresa cu „Herr Genosse”, adică „Domnule tovarăș”...Era foarte interesat de Colorom, unde a lucrat înainte să emigreze...

— Ai grijă ce vorbești, l-a întrerupt Ceaușescu.

— Nu voi spune nimic în plus despre acel om. Numai că de câțiva ani buni încoace, am tot primit în fiecare lună dale exacte despre ceea ce face Höchst în producția sa de agenți coloranți. Zilele trecute am încercat să fac o glumă pe seama acestuia cu tovarășă Elena. Am spus că, după câte se pare, la Höchst încă nu a ajuns vestea că întreprinderea Colorom a fost naționalizată: trimit încă la Colorom fiecare nouă formulă pe care o pun la punct, ca și cum ar fi încă una dintre filialele lor.

Ministrul industriei ușoare, Lina Ciobanu, a fost cea care a urmat. Elena a selectat-o personal pe Lina Ciobanu dintr-un grup de activiști de partid, pentru a fi singura femeie, în afară de ea însăși, care să facă parte din Comitetul Politic Executiv. Alegând-o pe ea, principala satisfacție a Elenei nu a fost numai aceea că „cealaltă femeie” nu va încerca să intre în competiție cu ea, dar în special că respectiva o va face pe Elena să arate mai bine, prin comparație. Lina Ciobanu arăta ca un activist politic sovietic de demult, cu părul strâns energic la spate într-o coadă, cu pieptul enorm, ieșit mult în afară și chinuind nasturii ce aproape stăteau să sară de pe jacheta sa cu aspect cazon, închisă până sus, chiar sub bărbie, cu fusta

ei dreaptă și lungă până la gambe și cu pantofii ci solizi. Mai mult decât atât, ca își citea discursurile asemenea unui comisar.

— La începutul anilor '70, a început ca, un cetățean american, care era președintele unei companii americane din California și agent DIE, a raportat că inginerul-șef al unei fabrici de geamuri aparținând de uzinele Ford se pregătea să vândă un proiect tehnic complet al sticlei plate de Pittsburgh, încercând să obțină pe sub mână suma de 200000 de dolari...

— Hai să trecem peste astfel de detalii, Ciobanu, a admones-tat-o Ceaușescu pe vorbitoare. Numele și funcțiile fac mai mult rău decât bine dacă sunt date aici, a sfătuit-o el calm, căci este foarte curtenitor când vorbește cu o femeie.

Oricum, Lina Ciobanu a continuat să turuie ca o mitralieră, citind mai departe discursul pe care i-l pregătise pentru această întrunire unul dintre consilierii ei.

— România, un producător și exportator tradițional de sticlă, era foarte interesată. A fost aranjată o întâlnire la un hotel din America pentru a face schimbul: proiectul contra sumei de 200 000 de dolari, dar înainte ca înțelegerea să fie dusă până la capăt, toți participanții au fost arestați și...

— Tovarășă Ciobanu, pe noi nu ne interesează povești de propagandă americană. Ne-am adunat aici ca să decidem ce avem de făcut în viitor. Este clar?

— Da, tovarășe Ceaușescu. Inginerul respectiv a fost dat afară din serviciu. La doi ani după aceea a venit la București un american care a cerut să mă vadă și mi-a propus să proiectez o fabrică de sticlă ca cea de la Pittsburgh care să fie construită în România, contra sumei de 300 000 de dolari. Era același inginer, numai că prețul lui era de data aceasta mult mai mare! Am raportat imediat acest caz celor de la DIE, iar inginerul a fost contactat de același agent DIE care luase legătura cu el și în trecut, cel care fusese declarat de către americani persana non grata...

— Șșș! Aruncă hârtiile alea tâmpite jos, în clipa asta! Aruncă-le jos! Aruncă-le jos! a țipat Elena cuprinsă de isterie, până când Lina Ciobanu a aruncat într-adevăr hârtiile cu discursul pe jos.

— Acum spune-ne, dragă, povestea asta cu cuvintele tale. Poți să faci asta, nu-i așa?

Lina Ciobanu s-a clătinat nervos, trecând de pe un picior pe celălalt, după care a dat din nou drumul la mitralieră.

— Era vorba de Hohn Akfirat, tovarășă Elena, turcul acela care era de cetățenie americană și avea funcția de inginer-sef la Fabrica de sticlă Ford, și îl știți și dumneavoastră, că v-am vorbit de atâtea ori despre el...

— Dar mai bine citește-ne de pe hârtiile alea, tovarășă Ciobanu. Citește doar! i-a tăiat-o Ceaușescu, spre satisfacția Linei, care s-a aplecat imediat și a cules discursul de pe jos încercând să găsească unde rămăsese atunci când a fost întreruptă de Elena.

— O mare echipă de ingineri, translatori și desenatori tehnici a fost instalată în diferite case conspirative ale DIE, fiind pusă la dispoziția inginerului american. Ei au reușit să proiecteze o imensă fabrică de sticlă, ca cea de la Pittsburgh. Cu câteva zile în urmă ca a fost dată în folosință pentru producția experimentală, în interiorul unei instalații tehnice deja existente, Fabrica de sticlă de la Scăeni. Inginerul american și-a primit suma de 300 000 de dolari, neimpozabili. Această sumă reprezintă întreaga valută forte pe care am cheltuit-o pentru această întreprindere. Dacă ar fi fost importată în mod legal, ar fi costat 14 milioane de dolari, plus 15 ani de plată a drepturilor de folosință. Americanul a început acum încă un proiect „consultativ” pentru noi, constând într-un nou tip de sticlă americană, numită „sticlă lansată”, pe care vom începe s-o producem în trei mari fabrici în mai puțin de doi ani. În curând veți putea găsi articole românești de sticlărie în orice magazin universal din vestul Europei și din Statele Unite, scoțând astfel din competiție multe corporații vechi, atât europene cât și americane. Acesta este drumul comunist al tovarășului Ceaușescu, prin care vom crea industria noastră de sticlă fără să cumpărăm licențe capitaliste și fără să plătim drepturi de folosință. De aceea vreau să adaug glasul meu celorlalte, peste zece milioane, ale femeilor din România! Vă mulțumim, tovarășe Nicolae Ceaușescu! Vă mulțumim dumneavoastră care ne sântcți mai mult decât tată, frate, soț și fiu în același timp!

SPIONAJUL ECONOMIC TOTAL.

Era aproximativ ora șase când Ceaușescu a început să prezinte, „noua lui ordine economică” și directivele sale ferme pentru viitoarele relații tehnologice și economice ale României cu Occidentul. Așa cum face de obicei când are de ținut o cuvântare importantă, începe cu o voce foarte scăzută, aproape în șoaptă.

— Ceea ce am discutat astăzi aici s-ar putea să fie ceva nou pentru unii dintre voi, tovarăși, dar nu pentru noi toți. Ca și în multe alte domenii în

care România deține supremația, partidul nostru comunist și-a format și dezvoltat propriul său concept, original, asupra serviciilor de informații tehnologice, cu câțiva ani în urmă. Ele s-au dovedit a fi substanțial superioare celor pe care le-am moștenit de la Moscova.

Apoi Ceaușescu a scos în evidență care sunt principiile lui despre un spionaj total, tehnic și științific, îndreptat împotriva Occidentului; importurile din lumea capitalistă ar trebui să devină acum o excepție, nu o regulă.

— în timpul vizitei pe care am întreprins-o în 1975 la Tokyo, mi s-a spus o poveste foarte interesantă. Era vorba despre cum au reușit japonezii să-și construiască o industrie foto. Nu vă voi spune dacă a fost Canon, Nikon, Minolta sau altă firmă, pentru că am promis că voi păstra secretul; dar hai s-o botezăm „To-kon”... Când au început, nu aveau nici măcar cele două strunguri montate într-un garaj abandonat cu care și-a început Sony activitatea. „Tokon” a început prin a angaja 160 de ingineri din domeniul opticii și al mecanicii, fiecare dintre aceștia primind câte un plic sigilat, în interiorul acestora se aflau nume ale unor companii, occidentale unde inginerii trebuiau să reușească să se angajeze timp de trei ani și numele echipamentului fotografic sau al unei părți a acestuia pe care fiecare trebuia să învețe să-l producă. Unii, de exemplu, s-au dus la Leica sau la Rolliflex pentru a învăța cu ce se face sașiul, partea mecanică, electronică sau fotoelecronică a aparatului de fotografiat. Alții s-au dus la Zeiss-Ikon să învețe totul despre lentile. Pe toată această perioadă ei au fost plătiți și de „Tokon”, în plus față de salariile pe care le luau de la Leica, Rolliflex sau Zeiss. Când s-au întors în Japonia au proiectat diferite modele de aparate de fotografiat, bazându-se pe ceea ce au furat de la firmele din vestul Europei, apoi au construit o fabrică modernă și bang! dintr-o dală „To-kon” a început să inunde piețele lumii cu aparate de fotografiat foarte bune, dar care erau mult mai ieftine decât cele europene. Nu a fost pierdut nici timpul cu cercetarea, nu a fost cumpărată nici o licență ori ceva asemănător și nu au fost plătite drepturi de folosință. Acesta este drumul pe care trebuie să-l urmăm și noi în viitor. Cu o singură diferență: noi nu îi vom plăti pe inginerii noștri de două ori. Noi suntem comuniști, nu capitaliști. Noi suntem chemați să ne îmbogățim patria și nu propriile buzunare, tovarăși, și-a dus Ceaușescu povestea până la slârșit.

După aceasta el a început să împartă ordine cu abilitatea unui agent de spionaj profesionist, care făcuse toată viața numai asta. Comerțul exterior

trebuia reorganizat astfel încât importurile să fie subordonate total principiului spionajului economic total. Fiecare reprezentant comercial din Occident trebuie să aibă un rol dublu. Fiecare contact cu firmele din Vest trebuie analizat în scopul obținerii de informații tehnico-științifice. Fiecare specialist occidental întâlnit în timpul negocierilor comerciale trebuie raportat celor de la DIE. Toate investițiile comune sau în cooperare cu companiile din Vest trebuie să fie subordonate unicului scop de a obține noi mijloace tehnologice și informaționale. Ministerele industriale românești trebuie să atragă un cât mai mare număr de occidentali la București și să-i facă să aducă cu ei documente semnificative. Securitatea internă și cu DIE trebuie să vegheze tot timpul pentru ca efectiv fiecare vizitator vestic, venit cu probleme tehnice, comerciale sau financiare, să nu scape cu bagajele necontrolate, astfel încât toate documentele secrete de valoare să fie fotografiate.

— Florescu nc-a spus o poveste interesantă despre un emigrant român care a devenit un agent foarte folositor, a spus Ceaușescu. Vreau să vă spun acum o altă istorioară. Nu cu mult timp în urmă, l-am trimis pe Pățan la Beijing să-i propună tovarășului Hua Guo-Feng ca serviciile noastre de spionaj din străinătate să lucreze împreună.

Ion Pățan era vicepreședinte al Consiliului de Miniștrii, însă până în martie 1978 fusese și ministru al comerțului exterior.

— Și știți ce a spus tovarășul Hua? „Noi nu avem spioni în Vest”... Puteți să credeți așa ceva? Când Pățan a insistat, tovarășul Hua a replicat: „Spune-i prietenului meu Ceaușescu că noi nu avem spioni în Vest, însă avem acolo o sumedenie de patrioți”... Asta este ceea ce ar trebui să facem și noi, tovarășii. Avem peste 600 000 de români care trăiesc în Occident, cei mai mulți dintre aceștia în America. Detroit și Cleveland sunt cele mai mari orașe românești, în afară de București. Și mai avem o grămadă de germani care trăiesc în Germania Federală, care sunt fie născuți în România, fie de origine română. Nu mă bazez pe evreii români care sunt răspândiți peste tot în lume. Trebuie să-i transformăm pe toți, unul câte unul, în patrioți care luptă pentru țara lor în străinătate, în soldați aflați în serviciul Partidului Comunist! Ceaușescu a culminat ridicând vocea foarte tare și lovind cu pumnul în masă. Pentru încă o jumătate de oră, sau cam așa ceva, a continuat pe același ton, descriind viitoarea Românie comunistă în viziunea lui, care ar trebui să devină una dintre primele zece

puteri ale lumii, bazându-se pe spionajul economic. Ceaușescu a încheiat apoi cu un mesaj:

— Cu geniul său inegalabil, Lenin a definit viitorul revoluției sale proletare printr-o formulă matematică simplă: „Comunismul, egal putere politică plus electrificare”...Astăzi, după șaizeci de ani, aș vrea să mai adaug o nouă piatră de temelie marxism-le-ninismului: comunismul modern, egal comunism național plus informații tehnologice și bani de la capitalism. Aceasta, tovarăși, este contribuția românească la marxism! a terminat Ceaușescu. Fața lui devenise de un roșu aprins, iar fruntea îi era îmbro-bonată de transpirație. Participanții s-au ridicat în picioare și au început să bată ritmic din palme. Ceaușescu a dat din mâini, iar asistența a încremenit.

— Am auzit unele voci ridicându-se în câteva dintre celelalte țări ale Pactului de la Varșovia, cerând anumite liberalizări pentru un grad mai mare de autonomie industrială.

— Țsta este anarho-socialism, a strigat Mănescu, încercând să-l anticipeze pe Ceaușescu.

— Acesta este adevărul, tovarăși. Ar trebui să cerem astăzi, -încă o dată, o mai mare disciplină de partid, la toate nivelurile. Aici, astăzi, am dat rapoarte, am pus întrebări, am criticat, am discutat. Acum însă trebuie să luăm o decizie, tovarăși. O decizie unanimă, ca întotdeauna, care va trebui să devină literă de lege pentru fiecare român care trăiește în interiorul și exteriorul granițelor noastre. Cine este pentru aprobarea noului concept despre serviciile de informații tehnologice, tovarăși?

Toată lumea a izbucnit în aplauze, care s-au transformat în bătăi ritmice din palme, rituale. Pentru un timp destul de îndelungat, Ceaușescu s-a prefăcut că este ocupat cu hârtiile care erau întinse pe masă, în fața lui, căutând câte una, rearanjându-le la locul lor, punându-și dosarul în ordine. Apoi a ridicat din nou mâinile și a continuat, fără să se uite la noi, vorbind foarte repede, ca un agent de licitație american!

— Este cineva împotriva? Se abține cineva? În deplină u-nanimitate Comitetul Politic Executiv al Partidului Comunist Român aprobă noul concept despre serviciile de informații tehnologice așa cum a fost descris în raportul prezentat aici și în concluziile întrunirii noastre.

La numai câteva minute după ce a părăsit sala, Ceaușescu m-a chemat în biroul lui. Stătea în picioare în mijlocul camerei, alături de Elena.

— Câți dintre directorii întreprinderilor de comerț exterior sunt ofițeri?

— Unsprezece ofițeri DIE și unul DIA, din patruzeci și unu. Douăzeci și șase sunt colaboratori.

— Până la sfârșitul anului trebuie să fie toți ofițeri bine acoperiți. Adu-mi-i aici unul câte unul. O să le dau gradele militare cuvenite. S-a înțeles?

— Da, tovarășe.

— La fel cu Ministerul Afacerilor Externe, a adăugat Ceaușescu. Însă asta trebuie să rămână secret pentru Andrei și Burtică. Miniștrii sunt oricum rotiți din doi în doi ani aproximativ, nu-i așa? a spus el făcându-mi cu ochiul.

CAPITOLUL XXVII

— Generalul Pacepa la telefon.

— Să trăiești, șefule. Cred că mai bine mâncai c... cu ceapă decât să răspunzi la telefonul ăsta. Tovarășu' vrea să vii aici i-mediat. Habar n-ai ce furtună groaznică te așteaptă când o să apari, șefule.

— Vin imediat acolo, profesore.

ÎNCĂ UN SPION SOVIETIC?

Abia trecuse cu câteva minute de ora zece dimineața atunci când am părăsit biroul pentru a pleca spre Ceaușescu. Așteptându-mă, ca de obicei, la capătul scărilor, Manea mi-a dat un raport sumar, cu tonul său obișnuit, monoton și lipsit de implicare, ce nu trăda niciodată nici frica și nici satisfacția.

— Postelnicu era deja aici și îl aștepta, atunci când Tovarășul a sosit azi-dimineață. Tovarășa Elena se afla împreună cu el, – ea nu vine niciodată atât de devreme – și au intrat în birou toți trei o dată, ca și cum ar fi știut și ea ce avea să urmeze. Postelnicu a spus că este vorba de ceva urgent. Tovarășul parcă era un morman de zbârcituri. Arăta aproape la fel ca în ziua în care a rupt decretul ce îl făcea pe Miliatru șeful Statului Major.

Atunci când am intrat în biroul lui Ceaușescu, acesta încă zbiera violent, lovind puternic cu pumnul în masă. Fața îi era roșie de mânie. Elena și Postelnicu erau așezați la o masă amplasată în fața biroului său. În mijlocul acestei mese se afla un casetofon.

— D-de ce n-nu m-mi-ai r-raportat c-că L-Luchian e-este ofițer K-KGB? a urlat Ceaușescu la mine.

După aceea seară de la Ath6nee Palace, când Luchian l-a luat pe Nicu de gulerul hainei și l-a aruncat afară pe ușă, am tot așteptat să se întâmple ceva. În orice caz, asta era cu mult peste ce mă așteptam cu.

— S-spune-i, P-Postelnicu! A-arată-i ce-ai a-aflat, a tunat Ccauscscu.

— L-am prins pe generalul Luchian că vorbește fluent rusește! a spus Postelnicu aruncându-mi bomba în brațe.

— Dă drumul la casetofon î a lătrat Elena.

Postelnicu, care niciodată nu așteaptă să i se spună un lucru de două ori, mai ales de către Elena, s-a îndreptat supus spre casetofon, apăsând pe buton. Se auzeau două voci, una de bărbat, alta de femeie, care discutau despre niște oaspeți care tocmai pleaseră. Cu toate că pe casetofon exista un puternic zgomot de fond, am putut recunoaște vocea lui Luchian și a soției sale, Silvia. Apoi vocile lor s-au auzit din ce în ce mai încet, stingându-se complet. M-am mirat că înregistrarea era de o calitate atât de proastă, pentru că Luchian avea microfoane ascunse în toate camerele.

— Aici este! a tipat Elena.

Am putut auzi cât de cât niște cuvinte în limba rusă, dar, de vreme ce nu cunoșteam această limbă aproape deloc, ca și Elena de altfel, nu am putut să înțeleg nimic. Și nu am putut nici să-mi dau seama dacă cele două voci sunt tot ale soților Luchian.

— D-doi a-agenti s-secreți a-ai K-KGB! Și unul dintre ei chiar aici, în clădirea asta chiar, și tocmai d-deasupra b-biroului meu!

Furia lui Ceaușescu a crescut tot timpul, iar Elena pune mereu paie pe foc, dând banda înapoi și punând-o din nou de mai multe ori.

— Luchian și nevastă-sa nu sunt altceva decât doi agenți secreți sovietici, infiltrați în Românig în timpul tulburărilor din perioada 1944-45, a declarat Ceaușescu la o oră după aceea, dispariția bâlbâielii fiind un semn sigur că începuse să fie stăpân pe sine. A mai spus că cei doi erau români basarabeni și de acolo veneau și greșelile de limba română pe care ei le făceau. KGB-ul le dăduse acte de cetățeni români născuți la Tighina, i-a înarmat cu certificate de naștere false care nu puteau să fie verificate, pentru că Tighina se afla acum în Uniunea Sovietică, și au inventat chiar și morminte false la București pentru părinții lor. Nu era nici o îndoială despre asta. Conversația în limba rusă era cea mai bună dovadă. Soții Luchian nu trebuiau însă arestați; ei trebuiau neutralizați într-un mod diferit. Până în ziua în care se va ajunge la o decizie finală, vor trebui ținuti sub supravegherea cea mai atentă.

Atunci când am plecat, împreună cu Postelnicu, Elena era încă așezată pe același scaun, strângând cu ambele mâini caseto-fonul. La masa lui de lucru, Manca se ocupa cu răsfoitul unor hârtii, 'indiferent față de tot ce ce

se întâmpla în jurul lui. A remarcat numai, în treacăt, pe tonul său monoton, fără inflexiuni:

— Arc de gând tovarășul să rupă încă un decret?

NEUTRALIZAREA POSTULUI DE RADIO EUROPA LIBERĂ.

Eram în mașină întorcându-mă de la birou atunci când a sunat radiotelefonul de la bord, auzindu-se în difuzor:

— Șaizeci și doi să se prezinte imediat la raport la zero unu. Repet, șaizeci și doi să se prezinte imediat la raport la zero, unu.

— Șaizeci și doi este în drum către zero unu, am răspuns eu. Când am ajuns la cancelaria lui Ceaușescu, Manea era afară și mă aștepta.

— Iar a început un ciclon distrugător, cu Coman și Postelnicu, iar în mijlocul furtunii este acum Plesită, în timp ce tovarășa Elena trage puternic la foaie. Este vorba despre radio Europa Liberă; au găsit ceva în buletinul pe care l-ai adus. Sper să n-o mai țină prea mult așa, că am bilete la Operă pentru diseară. Manon de Massenet. Nu am chef să-mi stric seara asta așa cum și-a distrus Manon Lescaut viața.

Manon era opera care îi plăcea lui Manea cel mai tare. Se gândea la el însuși ca la un fel de Manon, care își risipește viața alături de un curtezan pe care îl chema Ceaușescu.

Mă așteptam la o izbucnire în legătură cu acel buletin zilnic, în care se vorbea despre noi și cuprindea extraordinar de violente atacuri făcute de radio Europa Liberă la adresa cultului personalității lui Ceaușescu. Atunci când am intrat, Ceaușescu era așezat la masa lui de lucru aruncând priviri îngrozitoare, iar în spatele lui stătea țeapănă Elena. Ajunsese la mijlocul ordinilor pe care le avea de dat, acesta fiind un semn că atmosfera începuse deja să se calmeze. Coman, Postelnicu și Pleșiță mângăleau ceva de zor în carnetele lor de notițe.

Ceauscscu a continuat să vorbească, fără să catadicsească să-mi arunce măcar o privire. A spus că nu mai vroia ca numele de radio Europa Liberă să mai fie pronunțat vreodată în biroul lui. Că ar trebui înlocuit cu un nume de cod, ceva de genul „lahi-chi-iac”...Sau chiar mai bine „Cutia cu trăncăneli”...Că ar trebui creată o unitate specială de securitate care să nu se ocupe de altceva decât de „Cutia cu trăncăneli”, până la anul. Că informatorii confidențiali ai miliției și securității de pe întreg teritoriul țării ar trebui să se implice în această operațiune. Să fie aplicată cenzura totală asupra corespondenței spre și dinspre Occident, cu confiscarea sau reținerea tuturor materialelor adresate „Cutiei cu trăncăneli” sau în

legătură cu aceasta. DGTO ar trebui să raporteze imediat tot ce descoperă prin microfoanele sale ascunse, prin interceptarea telefoanelor sau prin cenzurarea corespondenței despre 5ci ce ascultă emisiunile „Cutiei cu trăncăneli”... Astăzi, „Cutia cu trăncăneli” și-a aruncat veninul. Dar în ziua în care emisiunile ei nu vor mai fi un simplu atac la adresa partidului și a activiștilor guvernamentali ci de-a dreptul va apela la ei, încercând să-i învântească pe micile ei degete și să-i ademenească pentru a-i face să treacă de cealaltă parte, ei bine, atunci ea va deveni cu adevărat o otrăvă ucigătoare. Iar noi trebuie să fim pregătiți pentru ziua aceea.

— Trebuie să reconstruim centrul de bruiaj, a spus Ceaușescu în final, adresându-mi-se mie.

Centrul românesc de bruiaj fusese demontat cu ani în urmă, iar clădirile în care funcționase fuseseră transformate în săli de clasă pentru școala DIE. Echipamentul de bruiaj demontat, furnizat în cea mai mare parte de Uniunea Sovietică în anii '50, fusese pus la păstrare, gata de a fi pus oricând în stare de funcționare. Era păstrat la un loc cu alte transmisoare sovietice de bruiaj, mai noi și mai puternice, primite de la Moscova de-a lungul anilor. Ceaușescu a ordonat ca centrul de bruiaj să devină operațional în mai puțin de șase luni. Bucureștiul și teritoriile locuite de etnici unguri și germani urmau să fie bruiaate la intensitatea maximă. Dacă era nevoie de mai mult echipament, acesta trebuia să fie cumpărat imediat din import. După câteva minute, în care «a mai dat niște ordine, Ceaușescu a ridicat mâini-le. semnalând astfel că a terminat.

— Tu rămâi aici, Pacepa, a adăugat ci. Ceaușescu s-a ridicat de pe scaun, a ieșit din spatele mesei de lucru și a început să se plimbe în jurul camerei, cu ochii în pământ, privind-și picioarele, cu brațele lui lungi atârând rigid pe lângă trup și cu mâinile făcute căuș, cu dosul palmelor la vedere. Elena s-a luat după ci, clătinându-se ca să țină ritmul. Ceaușescu mi-a făcut semn cu mână să mă așez la rând. Dădeam ocoluri prin cameră într-o procesiune tăcută, făcând-u-mă să mă gândesc la marșul spre eșafod din Simfonia fantastică a lui Berlioz.

Ceaușescu a spart în cele din urmă tăcerea, vorbind însă extraordinar de încet.

— Mai bine as neutraliza „Cutia cu trăncăneli” din interiorul ei, decât să o bruiez tocmai de aici. Bruiajul nu va face decât să ațâțe interesul pentru ea. Vreau să scap de Bernard, a continuat el, vocea coborându-i încă și mai jos.

Noe'l Bernard era directorul Departamentului de limba română al postului de radio Europa Liberă.

Lui Ceaușescu îi era teamă că Bernard va schimba politica postului de radio pe care îl conducea, de discreditare a vârfurilor conducerii României, promovând una prin care folosindu-se de vulnerabilitatea unor funcționari importanți să-i facă să colaboreze cu Occidentul... Pe Ceaușescu îl înspăimânta să se gândească la orice fel de trădători, dar ideea de a-i descoperi pe unii la cel mai înalt nivel era pentru el un adevărat coșmar.

— Și de Georgescu, Nicule! a adăugat Elena cu glas tare. Bernard era fiara neagră a lui Ceaușescu, iar Georgescu spaima Elenei.

I-am amintit lui Ceaușescu că el personal l-a însărcinat pe Luchian să se ocupe de problema lui Georgescu, și că Luchian părea optimist, căci spera că va obține în curând unele rezultate.

— L-Luchian c-este u-un o-om m-mort. D-DIE ar f-face b-binc s-să se ocupe d-de Georgescu ș-și să termine c-cu e-el, a spus Ceaușescu abia auzit.

Atunci când am plecat, Ceaușescu era încă într-o foarte proastă dispoziție, însă se calmase oarecum, până la punctul în care să știe exact ceea ce vrea.

PREGĂTIREA VIZITEI LA LONDRA întors în biroul meu, am încercat să-mi intru în ritmul normal, în rutina conducerii unui serviciu de informații în străinătate, care își lărgea într-un ritm constant sfera de activități de la un timp încoace, ajungând să fie implicat în aproape toate domeniile specifice, de la spionaj, influență, dezinformare, trafic de arme și oameni, contrabandă cu droguri, până la urmărirea cu ajutorul microfoanelor ascunse, montate prin casele și birourilor tuturor conducătorilor României. Instituțiile guvernamentale civile s-au dovedit incapabile de a salva țara de la dezastrul economic, și chiar Ceaușescu, în mintea lui, credea că întreaga țară ar trebui într-adevăr condusă în stilul operației „Orizont”.

Se întunecase deja atunci când a sunat din nou telefonul S, în București zilele de aprilie fiind încă scurte:

— Generalul Pacepa la aparat.

— Aici e sclavul tău, șefule. Cum e vremea pe acolo?

— Liniștea de după furtună, profesore.

— Pe aici la fel. Tovarășa Elena tocmai a plecat, dar atunci când a deschis ușa am putut simți cât de încărcată era atmosfera înăuntru. Avea la subraț un casetofon, cu toate că nu părea să se ducă la dans. Acum și Tovarășul este pe calc să plece. Ia ghici ce se va întâmpla după aceea?

— Constantin Manea se duce să vadă Manon. Are bilete la Operă pentru diseară.

— Iar dumneata, șefule, te vei duce să te întâlnești cu Tovarășul, la reședința lui.

— O, nu î

— O, da î Prognostica lui Manea prevede vreme cețoasă și înăbușitoare, însă fără alte furtuni cu trăsnete și fulgere.

Ceașescu se plimba cu pași repezi prin enorma lui grădină, luminată numai de „pitici”.

— Ce mai e nou? mi-a pus el întrebarea convențională, după ce am intrat în pas cu el. Fără să mai aștepte să-i spun ceva, a continuat: S-a primit cumva vreun răspuns de la Rolls-Royce?

— Da, tovarășe. Am primit unul afirmativ, venit direct de la Keith, am răspuns cu.

Șir Kenneth Keith era președintele companiei Rolls-Royce. Tocmai îi aprobase lui Ceaușescu să viziteze uzinele de motoare de avioane Rolls-Royce în timpul călătoriei pe care urma să o facă în mod oficial în iunie, și pe care tocmai o pregăteam.

— Asta-i excelent. Excelent. Yuromul nostru s-a prăbușit tocmai din cauza motoarelor. Și de la BAC? a continuat ci, refăcându-se acum la British Aerospace, o companie creată în anul 1976, după naționalizarea și fuziunea lui British Aircraft Corporation cu Hawker Siddeley și Scottish Aviation.

— Da, tovarășe.

— Foarte bine. În timpul vizitei vreau să semnez contractul atât pentru producția de avioane cât și pentru cea de motoare.

Ceașescu se hotărâse să importe licența și echipamentul necesar pentru producerea avionului comercial de pasageri BAC 111 de la British Aerospace, și să construiască motoarele turbo ale lui Rolls-Royce, cu care sunt echipate, pentru a putea deschide porțile informaționale către ele.

— Nu va fi ușor.

— Vreau să am deja semnate ambele investiții comune în perioada în care mă aflu în Anglia. Vreau ca ofițerii noștri să se afle în fabricile lor

imediat după ce ne întoarcem, a ordonat Ceaușescu, continuând să se deplaseze cu pași rapizi dar și într-un ritm constant. Vreau să obținem de la Rolls-Royce informații complete despre motoarele lor cu reacție, militare. De la BAC vreau proiectele avioanelor lor de vânătoare.

A luat-o pe o potecă neiluminată.

— Și-vreau și Harrierul. Sunt sigur că Brejnev o să plătească un preț foarte bun pentru el.

Harrier era primul avion militar al Forțelor Aeriene ale Marii Britanii (British Royal Air Force) care a devenit operațional, capabil să decoleze și să aterizeze vertical.

— Încearcă să aranjezi o demonstrație pe viu cu aceste aparate în timpul vizitei mele acolo.

Ceaușescu a continuat să mă potopească cu o avalanșă de ordine cu privire la pregătirea călătoriei la Londra. Ultimul a fost să aranjez, în afara programului oficial al vizitei; o întâlnire cu Cordon MacLennan, secretarul general al Partidului Comunist din Marea Britanic, la Ambasada Română, departe de indiscreția microfoanelor britanice.

— După ce o să stau o săptămână întreagă la Buckingham Palace ar putea să se creadă că am căzut pradă influenței capitaliste.

Ceaușescu a schimbat brusc subiectul:

— Ai ceva vesti de la Dobreanu?

Mihail Dobreanu era ginerele lui Ion Marcu, colonel DIE cu cea mai bună acoperire fiind angajat ca șef al unei agenții comerciale românești din Teheran. Marcu a jucat rolul cel mai important în recrutarea fratelui șahului Iranului, devenind locotenentul consultant al acestuia în Teheran, responsabil cu tot ce avea legătură cu personalitatea princiară și primind pentru aceasta 10% din veniturile arabului, în bani lichizi. După un an, Marcu s-a deconspirat, împreună cu soția, cu fiica și cu ginerele, ultimilor doi dându-li-se permisiunea de a-și petrece o scurtă vacanță în Teheran, această trădare provocându-i lui Ceaușescu cea mai îngrozitoare explozie de nervi la care am asistat eu vreodată. După câteva luni, DIE a descoperit domiciliul lor din Canada, unde Marcu primise azil politic, și unde se afla cu întreaga familie. Potrivit celor spuse de „Popovici”, agentul DIE care a dat de urma lor, ginerele lui Marcu i se făcuse dor de părinții lui, aflați în România, îndată ce a aflat, Ceaușescu a ordonat ca acesta să fie ademenit în afara Canadei, prins și adus la București, ceea ce DIE tocmai reușise de curând.

— Da, tovarășe. Dobreanu este acum în București.

— A vorbit?

— A fost interogat despre Marcu.

— Ce escroc nenorocit! Roagă-l pe fratele șahului să ordone să-mi fie scos din drum de Savak. Spune-i că este o dorință personală a mea. S-a înțeles?

Savak erau ticăloasele servicii de spionaj ale șahului.

— Da, tovarășe.

— Când urmează să fac vizita la Beijing?

— La începutul lui mai.

— Dacă-i așa, pot eu să i-o cer. Aranjează să facem o escală la Teheran pe drumul către Beijing. Spune-i șahului și lui frate-su să vină să ne întâlnim la aeroport. Vreau să-i dau scalpu' Iu' Marcu. S-a înțeles?

— Da, tovarășe.

— Strânge-l pe Dobreanu cu ușa ca să-l convingi să-și aducă aici nevasta și copilul. Trebuie să putrezească toți la pușcărie.

Atunci când am trecut pe lângă banca aflată în fața casei cu două etaje pe care a construit-o pentru mama lui, Ceașescu a spus în mod automat:

— Bună ziua.

Încă nu putea să creadă că femeia aceea octogenară, care purta mereu un șal negru, legat strâns în jurul umerilor și un batic, tot negru, pe care și-l lega sub bărbie, nu va mai fi niciodată acolo, așteptându-l pe bancă.

După încă câțiva pași, Ceașescu s-a oprit, a întins mâna spre unul dintre nasturii mei și a început să-l învârtă. Cu o voce foarte, foarte înceată, mi-a spus:

— Vreau să-l infiltrăm pe „Radu” în biroul lui Bernard.

— Nu am avut niciodată vreun „Radu” la dispoziție, tovarășe.

— Hai să facem unul.

Atunci când am ajuns în fața intrării, Elena stătea pe treptele de marmură, uitându-se după Ceașescu. Târsindu-și picioarele încălțate în papuci, a încercat să ne'ajungă din urmă.

— Trebuie să scăpăm de Georgescu, Nicule, a pufnit ea. Te rog. Ce e prea mult, e prea mult.

— A-ha.

— Și de Goma și Tănase! Ăștia nu suportă curaiu' nostru Nicule.

— Hai acum să mâncăm și după aia să ne uităm la Kojcik. La ora zece, s-a întors el către mine, în timp ce se îndepărta mână în mână cu Elena.

CICLUL ÎNCEPE SĂ SE ÎNNOIASCĂ.

Ceaușescu, purtând jerseyul lui preferat, de culoare albă, fără guler, a sosit în sala de cinema la ora zece punct și a început să se plimbe prin cameră de jur-împrejur, așteptând-o pe Elena. Atunci când a venit, aceasta era drapată într-un lung halat de casă din catifea cenușie, încheiat numai la jumătate de nasturi. Ospătarul a dat buzna înăuntru cu vinul alb-gălbui moldovenesc păstrat la temperatura camerei și a deschis apoi o sticlă rece de șampanie Cordon Rouge pentru Elena.

La sfârșitul filmului lumina cea crudă a dat la iveală imaginea Elenei care dormea buștean cu capul cuibărit ușor pe catifeaua cenușie a fotoliului în care se afla, cu gura deschisă larg, din ea ieșind un sforăit ușor și constant.

Ccaușescu și-a golit paharul cu vin, i-a aruncat o privire Elenei, care continua să doarmă, apoi s-a ridicat și a plecat cu pas rapid, făcându-mi semn cu mână să-l urmez. Odată ajunși în camera lui de lucru a apăsă pe butonul unui casetofon, punându-l să meargă tare.

— Va trebui să mergi în Germania și să-l strângi pe Beitz cu ușa, ca să ne dea odată Fokkerul. Urșii noștri nu se dau așa, pe gratis.

Berthold Beitz, directorul general al renumitului concern Krupp și membru în consiliul de conducere al Fokkerului, era un vânător pătimaș și o cunoștință apropiată a fostului prim-mi-nistru, Maurer, și al lui Luchian. După nenumăratele călătorii pe care le-a făcut în România ca să meargă la vânătoare, Beitz s-a întors acasă cu niște blănuri de urs extraordinare, obținute ca trofee. Și dacă blănurile acelea au ajuns în Germania Federală, Beitz nu a uitat să lase în România o sumedenie de arme de vânătoare de cea mai bună calitate, făcute special de concernul Krupp, atât pentru Ceaușescu cât și pentru Maurer.

— Va trebui să-l strângi și pe Wischnewski cu ușa. Hans Jiirgen Wischnewski avea titlu de ministru al cancelariei și era numărul doi al cabinetului lui Helmut Schmidt. În ultimii câțiva ani mă întâlneam cu el de mai multe ori pentru a-i înmâna personal mesaje de la Ceaușescu pentru Helmut Schmidt, în care se cerea tehnologie interzisă țărilor socialiste, motivând că astfel România ar fi ajutată să-și păstreze situația de independență față de Moscova. Deosebit de înțelept și cu un caracter de neclintit, Wischnewski a luptat cu încăpățănare pentru a nu i se da lui Ceaușescu acces la tehnologia aeronautică militară vest-germană. Așa s-a întâmplat și cu Beitz care, în ciuda vagilor promisiuni pe care i le făcuse

lui Luchian, dar și mie, în timpul unor dejunuri și supeuri prietenești care au avut loc în vilele executivului lui Krupp, nu avea de gând să-și pună în joc prestigiul de dragul lui Ceaușescu.

— Nu-l uita nici pe prinde-muște (se referea la Willy Brandt). Fă-l să vină încoace înainte să plec la Londra. Pe ăsta îl strâng eu cu ușa.

În timp ce Ceaușescu vorbea, ușa camerei de lucru s-a deschis cu putere, lovindu-se de perete. Elena a intrat împleticindu-se, cu ochii cârpiți de somn, cu părul ciufulit, cu halatul de pe ea sifonat și lălâu, venind cu siguranță din sala de proiectie.

— Încearcă să pleci la Bonn chiar mâine. Asta este ce trebuie să facem prima dată, mi-a spus Ceaușescu peste urnă, în timp ce Elena îl trăgea după ea.

O ULTIMĂ PETRECERE.

Atunci când am reușit în sfârșit să plec era trecut de miezul nopții.

— La Casa de oaspeți, i-am ordonat șoferului.

Îi promisesem lui Burtică să nu lipsesc de la cina pe care o dădea. Celebra cu această ocazie numirea în funcția de ministru al comerțului exterior. Când am ajuns acolo toată lumea era în al noulea cer.

— Poate să-mi spună cineva câte feluri de mâncare ne-au fost servite în seara aceasta? l-am auzit pe Cornel Burtică întrebând, în timp ce eu mă așezam pe scaunul care îmi fusese păstrat.

— Cel puțin zece, a bolborosit Ștefan Andrei cu gura plină.

— Este o mare abundență! a continuat Burtică.

— De ce? Păi am văzut că la bucătărie mai sunt încă zece feluri care ne așteaptă.

— Eu vorbesc despre altceva. Puteți să credeți așa ceva, tovarăși? Avem încă restaurante de primă clasă pentru turiști care oferă numai patru sau cinci feluri de mâncare în meniu. D-aia ziceam că este o mare abundență.

— Ce dezastru pentru relațiile noastre cu străinătatea, a contribuit Andrei.

— I-am pus pe câțiva dintre oamenii mei să strângă meniurile restaurantelor turistice pe care la avem în București. Iar atunci când Tovarășul a venit din Statele Unite, i-am raportat despre toată încurcătura pe care am găsit-o. Cu dovezi. Și știți ce a făcut?

— I-a arestat pe toți responsabili de restaurante? a încercat să ghicească ministrul apărării naționale, Ion Coman.

— Dar de ce să-i aresteze? Sunt cu toții fie numiți de noi, fie chiar ofițeri dc-ai noștri, a spus ministrul de la interne, Teodor Coman, luându-le apărarea.

— Tovarășul a dovedit din nou că este fără egal! Chiar atunci, pe loc, a ordonat să fie conceput un decret prezidențial prin care fiecare restaurant turistic să aibă un număr minim de aperitive de bază în meniul său. Am propus să fie treizeci și cinci pentru un restaurant de categoria lux și douăzeci și cinci pentru celelalte.

— Extraordinar! Dar cum reușesc să se descurce? a întrebat Ion Coman.

— A fost ideea lui Tovarășu': conserve, hrană conservată. Fiecare restaurant va trebui să aibă în stoc mai multe mii de conserve, cu felurile de mâncare afișate în meniu. Dacă cineva vrea să mănânce gulaș, deschizi o cutie de gulaș și i-o servești. Dacă vrea fasole cu cârnați, îi deschizi altă conservă. Carne de porc sau șuncă? Imediat. Iar calitatea este mereu aceeași. Tovarășul ar putea foarte ușor să facă milioane în Vest cu ideile pe care le are.

— Nu este cam scump să se servească mâncare conservată într-un restaurant? a îndrăznit să întrebe Coman.

— Este o problemă de prestigiu național, nu de bani, s-a băgat Andrei.

— Toate restaurantele merg în deficit, tovarăși. Tot ce trebuie să facem este să dublăm subvenția și vom putea avea treizeci și cinci de aperitive de bază în meniu. Nu banii sunt problema, ci turiștii. Nimeni și nimic nu poate să facă o propagandă mai bună României comuniste decât un turist care s-a simțit bine aici.

Discuția a continuat într-un stil dezordonat. Oamenii, de la această înălțime, nu sunt obișnuiți să-i asculte pe cei din jur. Tot ce vor ei este să-și aducă propriile lor contribuții la adularea lui Ceaușescu. Întotdeauna se află cineva prin preajmă, care să-i raporteze mâine lui Ceaușescu tot ce ai spus tu azi. Și asta fără măcar să mai punem la socoteală microfoanele.

— Tovarășul, bietul de el. Ca și cura nu i-ar fi fost de ajuns cu Washington și Casa Albă. Acum trebuie să se mai ducă și la Londra și să se culce în palatul regal, s-o vadă pe regina aia cu nasul pe sus, care se uită la el ca la un văr venit de la țară, a comentat compătimitor dar neinspirat Ion Coman.

Burtică a rămas blocat.

— Dar ce crezi că suntem noi, Comane, niște troglodiți? Poporul român a fost în stare să-i dea Tovarășului în douăzeci de ani mai mult decât i-a dat

imperiul britanic întregii dinastii într-un mileniu întreg. Câte cabinete de lucru are regina? Unu' Comane. Tovarășul nostru are trei, iar unul dintre ele este în fostul palat regal. Oare câte reședințe oficiale are regina? Trei, Comane și numai atât. Tovarășul are cinci. Cinci, Comane. Cinci. Și asta fără să punem la socoteală cele treizeci și nouă de case de oaspeți speciale pe care le-am construit pentru dânsul în fiecare județ, și pe care le ținem numai pentru cazul când face vizite sau merge la vreo partidă de vânătoare. *

— Și douăzeci și unu de apartamente prezidențiale în ambasadele-noastre, s-a amestecat Andrei în discuție, plescăind zgomotos. Nimeni altcineva nu pune piciorul în ele. Sunt păstrate numai pentru Tovarășu'.

— Câte avioane personale crezi tu că are regina? a continuat Burtică. Două, Comane, asta-i tot ce are. Tovarășul are nouă, plus trei elicoptere. Și nu uita că unul este un Boeing 707 iar două dintre ele sunt acele gigantice Iliusin-62. Toate sunt dotate cu apartamente prezidențiale, saloane și birouri. Câte trenuri personale crezi că are regina? Unu', Comane, numai unu', și chiar și ăla este foarte vechi. Tovarășu' are trei. Nu trei compartimente, ci trei trenuri întregi și toate ultramoderne. Câte ambulante crezi că poate regina să aibă? Două, Comane, numai două – și asta știu sigur. Tovarășu' are patru, toate comandă specială, aduse din America și Germania Federală. Dar câte spitale personale crezi că are regina, Comane? Nici unu', uite câte are. Tovarășu' are unul numai pentru el singur. Și medici care îl tratează numai pe el și familia lui.

— Și asta fără să punem la socoteală noul centru administrativ, a adăugat cu mândric ministrul de interne, în timp ce își umplea un pahar pentru apă cu whisky, pe care l-a golit dintr-o sorbitură.

— Ai dreptate, Comane, a fost de acord Burtică. Crezi tu că regina ar putea demola centrul Londrei, ca să construiască palate pentru ea însăși și pentru guvernul ei? Dar noi putem, tovarăși. Și așa vom face. Și îi vom da numele de Centrul administrativ „Ni-co-la-e Cea-u-șe-scu”.

rMă voi duce cu Tovarășul la Londra, a spus Andrei. Tocmai mi s-a comunicat. Am aflat că o să stăm cu toții la Buckin-gham Palace. Este adevărat, Pacepa?

— Adevărat.

— Mor de curiozitate să văd cu ochii mei locul în care regina Victoria a domnit timp de peste șaiszeci și cinci de ani. În calitatea mea de ministru de externe, s-ar cuveni să mi se ofere unul dintre cele mai bune

apartamente din palat. Abia aștept să mă piș pe pereții ei imperiali și pe mobila regelui George al patrulea. O să fie o distracție mai mare decât la Blair House! ne-a luat ochii Andrei cu cunoștințele lui învălmășite despre istorie.

Conversația a fost din ce în ce mai animată, direct proporțional cu numărul sticlelor golite, luând turnuri nebănuite și atingând cele mai neașteptate subiecte. Petrecerea a ajuns în cele din urmă la obișnuitul ci sfârșit, cu cei doi Coman afumați bine, Andrei abia ținându-se pe picioare, iar Burtică beat, însă con-trolându-se deplin.

Ca de obicei, în apartamentul meu era întuneric. Numai Fedoi Lily, cu fața lui plină de zbârcituri, ca a unui țăran bătrân, blândă și senină, mă aștepta. M-a privit în față cu ochii lui mari, calzi și prietenoși, întotdeauna scrutători.

Am găsit o invitație tipărită, lăsată pe masa cea mare, pentru oaspeți, de lângă Fedot, în care eram chemat la închiderea expoziției Danei. Pe rândul pe care trebuia scris numele, Dana scrisese din nou, cu mâna ei fermă și totuși feminină: „Tăticului meu iubit”.

EPILOG.

Pe 23 iulie, duminică, Dana a venit cu mine la aeroport. Ceaușescu mi-a ordonat să mă întorc în Germania Federală pentru a încerca încă o dată să obțin aprobarea Bonnului pentru o firmă mixtă, astfel încât să poată să înceapă construirea avioanelor Fokker în România și în plus să aibă o deschidere pentru a fura tehnologia de la VTOL. Aveam la mine mesajele lui personale adresate cancelarului Helmut Schmidt și prințului Bernhard al Olandei, cel mai proeminent membru al consiliului director al Fokkerului, în care aceștia erau asigurați ferm că niciunul din secretele tehnologiei occidentale derivând din această investiție nu va fi împărtășii Moscovei. Ceaușescu mi-a ordonat să mă întorc în câteva zile pentru a începe să lucrez la planurile pe care el și nevastă-sa le aveau pentru asasinarea a trei disidenți emigrați în vestul Europei.

Atunci când am luat-o în brațe pe Dana și am sărutat-o de la revedere știam că nu o să mă mai întorc.' Nici peste câteva zile și niciodată. Deodată mi s-a părut că îmi ajunge. Destulă publicitate, destule comploturi, destul cu viața în vârful unei societăți pe care o detestam din ce în ce mai tare, destul cu amâna-rea visurilor mele de a fugi spre libertate.

— Iartă-mă, Dana, i-am spus sărutând-o. Iartă-mă pentru tot răul pe care poate ți l-am făcut și pentru tot ceea ce ar fi trebuit să fac și nu am apucat.

— Hai, tăticule, termină, a replicat Dana, ochii ei căutându-i pe ai mei și încercând să înțeleagă la ce mă gândesc. Cu tatăl meu la bord, nu există nici un avion pe lumea asta care să se poată prăbuși.

Atunci când avionul ajunsese deja departe pe pistă, ea stătea încă în fața balustradei, făcându-mi cu mâna. Dana nu putea să știe și, pentru a o proteja, nu am putut atunci să-i spun că în urmă cu o noapte îmi luasem adio de la viața mea în România.

Era trecut puțin de miezul nopții când m-am întors acasă în acea ultimă seară. Totul era la fel ca de obicei. Milițianul de la Ambasada Poloniei a ieșit afară din ghereta lui din fața porții ca să-mi adreseze un salut formal, iar doamna Groza privea afară, pândind din spatele perdelelor de la fereastră. Singura lumină care ardea în apartamentul meu era cea de la Fedot Lily, și am împins un scaun acolo ca să vorbesc cu el. Nici până în ziua de azi nu am cea mai mică idee cât am stat acolo, poate un minut, poate o oră, dar știu că în ochii lui negri simțeam întrebări mai grele decât cele pe care le avusese până atunci. Hotărârea luată fiind definitivă, m-am dus în camera mea de lucru și am scos o anumită bucată de pe podeaua parchetată, sub care se afla un mic plic. Conținea carnetul de membru al Asociației Tinerilor Prieteni ai Statelor Unite, care mi-a fost dat în 1945, atunci când m-am înscris în ea, această organizație fiind sponsorizată de Ambasada Statelor Unite din București, fiind declarată mai târziu de comuniști drept trădătoare. Am ars încet plicul cu bricheta, după care am plecat de acasă, suindu-mă la volanul mașinii de serviciu, care era parcată mereu în fața casei, pentru cazuri de urgență.

Luna plină strălucea ca ziua atunci când am ajuns în cimitir și am îngenucheat în fața mormântului tatălui meu. El a fost cel care mi-a insuflat dragostea pentru America. Cea mai mare parte a vieții și-a petrecut-o muncind la filiala din București a lui General Motors, unde entuziasmul său pentru America a crescut continuu. Ferm hotărât să emigreze cu familia lui la Detroit, așa cum făcuse un unchi al lui, a avut ghinionul să fie prins în România într-o capcană, mai întâi din cauza celui de-al doilea război mondial, după aceea din cauza ocupației sovietice. Tot ce a mai putut să facă a fost să-mi transmită mie toată dragostea lui pentru America, continuând să mi-o adâncească atâta timp cât a mai avut o scânteie de viață rămasă în el.

Când am ajuns înapoi acasă, mi-am scos vioara și am stat în fața portretului mamei mele. Acordurile piesei sale favorite, Humoresque de Dvorjak, păreau să mă lovească cu puterea unei ploii de primăvară. Când am terminat de cântat, i-am sărutat fruntea și părul. I-a luat câteva clipe până să înțeleagă, după care ochii ei mari și negri mi-au părut înfricoșați.

— Ai de gând să mă părăsești? mi s-a părut că citesc pe buzele ei. M-am uitat repede de jur-împrejur. Nu era nimeni acolo, în afară de microfoanele despărțite de pereți.

Mi-am petrecut restul nopții luându-mi la revedere, rând pe rând, de la toate picturile Danei, atingându-le pe unele, mângâin-du-le pe altele numai cu privirea. Când am ajuns la cărțile mele, aproape se crăpa de ziuă. Adânc îngropat în paginile lor, se aflau alți ani de speranțe deșarte și visuri neîmplinite.

Aflându-mă în avion a doua zi, abia după ce am trecut prin stratul de nori cumulus, o lacrimă mi s-a rostogolit pe obraz. O iubesc pe Dana cu mult mai mult decât îmi iubesc propria viață. De-a lungul anilor am făcut tot ce am putut pentru a o lua cu mine în Vest. Numai acolo, departe de microfoanele comuniste și de omniprezența securitate românească, aș fi fost în stare să-i explic cu calm ce intenționez să fac, unde vroiam să mă duc. O cunosc pe Dana la fel de bine cum mă cunosc pe mine însumi, și nu aveam nici cea mai mică îndoială că și ea ar fi ales drumul către libertate. Nu numai că este fiica mea, dar ea este pe deasupra și un artist care întotdeauna și-a dorit să exprime ceea ce simte ea însăși, nu ce i se spune să simtă. Eram convins că o dată ajunși amândoi în Vest, fie măcar și pentru o singură zi, nu ne-am mai fi întors niciodată în România. Ceaușescu a refuzat cu insistență să ne lase.

Pentru a-i proteja Danei viitoarele zile și nopți, viața și libertatea ei, nu i-am spus și nu-i spun nici chiar acum despre planurile mele. De aceea nu i-am putut spune că întreaga mea nouă viață de aici, din „America noastră”, așa cum obișnuia tatăl meu să-i spună, va fi dedicată eliberării ei și logodnicului ei din sclavie și făcând tot ce voi putea pentru a-i aduce și pe ei aici, să devină și ei americani. Atunci când avionul era departe, pe cer, trecând peste granița României, ani închis ochii, în minte mi-a apărut astfel imaginea lui Iisus Christos crucificat, căruia m-am rugat, cerându-i iertare pentru trecutul meu, libertate pentru fiica mea și putere pentru viața pe care o avem înaintea noastră.

Când am ajuns la aeroportul din Frankfurt pe Main, am fost întâmpinat de ambasadorul Ion Morega și de șeful bazei DIE, generalul Ștefan Constantin. Ei mi-au raportat că au fixat pentru următoarea după-amiază o întâlnire cu ministrul cancelariei vest-germane, Hans Jurgen Wischniewski, așa încât puteam să-i înmânez acestuia mesajul lui Ceaușescu, adresat cancelarului Schimdt. Cei care m-au întâmpinat m-au dus la un vechi castel din afara orașului Frankfurt, pentru a deajuna, și acolo ne-am depănat amintiri despre zilele petrecute la reședința ambasadorului, aflată în Bad Godesberg, lângă Bonn. Atunci când, în cele din urmă, Constantin m-a condus la hotelul Intercontinental din Koln, i-am spus că vroiam să-mi petrec dimineața zilei următoare lenevind în sala de sănătate a hotelului. Eram cunoscut ca un iubitor fanatic al jocului de tenis, al înotului și saunei.

A doua zi dimineață, foarte devreme, am părăsit hotelul singur, am luat un tren spre Bonn, apoi un taxi până la Ambasada Statelor Unite, unde am cerut azil politic. La câteva zile după aceea mi-a fost acordat cu mărinimie, în ciuda celor 27 de ani în care am slujit comunismul de pe poziții din ce în ce mai înalte, Statele Unite ale Americii mi-au acordat cu generozitate privilegiul de a deveni o parte a acestei minunate națiuni. Din punctul meu de vedere, eram hotărât să fac tot ce îmi stătea în putință pentru a răsplăti această generozitate.

În noaptea de joi, 27 iulie, am părăsit în secret Germania Federală la bordul unui avion Hercules, aparținând Forțelor Aeriene ale Statelor Unite, trimis de Washington să mă ia. Pentru această călătorie specială, în cala imensului avion a fost amenajată la repezeală o cabină de lemn cu un spațiu pentru servirea mesei și un loc de dormit. Tocmai ajunsesem la Oceanul Atlantic atunci când comandatul de zbor a venit în camera mea de lemn.

— Bun venit în libertate, domnule.

Era pentru prima dată după foarte mulți ani când cineva mi se adresa cu domnule în loc de tovarășe. Atunci când l-am strâns în brațe, am simțit deodată că voi izbucni în lacrimi, dar încă nu învățasem să plâng de bucurie.

După ce a plecat comandantul, gândurile mele s-au întors în mod reflex înapoi la București. Avea să-i ia ceva timp lui Ceaușescu, săptămâni întregi, ca să poată să adune la un loc „probe de necontestat” care să arate că fusesem recrutat de CIA încă de pe vremea când eram un adolescent

credul, incapabil să înțeleg care sunt avantajele comunismului asupra capitalismului. Pe urmă Ceaușescu urma să mă judece și să mă condamne la moarte ca fiind agent CIA, și să facă tot ce avea să-i stea în putință ca să șteargă și cea mai mică urmă care să ateste că generalul Ion Mihai Pacepa a existat vreodată. Blocul sovietic are propriile sale reguli de a scrie și a rescrie istoria. Și într-adevăr generalul Ion Pacepa a încetat să existe, exceptând prezența sa în memoria câtorva oameni. El rămâne pentru totdeauna în avionul acela imens, izolat în interiorul unei cabine din lemn, construită pentru el în cala aparatului de zbor. Mai avea exact trei luni până să ajungă la rotunda vârstă de 50 de ani.

Omul care a coborât din avionul Hercules pe baza aeriană Andrews (Andrews Force Base) de lângă Washington DC, pe data de 28 iulie 1978, avea o identitate nou-nouță, atestată de noile lui acte americane. Fălcile sale încleștate, cu fermitate, trădau hotărârea lui de nestrămutat de a începe o viață nouă, liberă, așa cum au făcut atâția alți emigranți înaintea lui.

La câteva zile după dispariția generalului Pacepa, Ambasada Statelor Unite și alți diplomați occidentali din România au descris Bucureștiul ca pe un oraș în stare de asediu. Sediul Comitetului Central al Partidului Comunist Român și rezidența conducătorului acestuia erau puse sub pază grea, în timp ce trupele de securitate patrulau prin capitală zi și noapte. Nicolae Ceaușescu, despre care s-a spus că este bolnav și obligat să rămână acasă, și-a încetat orice activitate și a dispărut din ochii publicului.

În septembrie 1978 presa occidentală și sursele diplomatice din București au raportat că dispariția generalului Pacepa a fost urmată de cea mai mare epurare politică din România de după cel de-al doilea război mondial. O treime din conducerea Consiliului de Miniștri a fost demisă. Douăzeci și doi de ambasadori au fost înlocuiți și peste doisprezece ofițeri de securitate de cel mai înalt grad au fost arestați, împreună cu alte câteva zeci de cadre cu grad ceva mai mic, care pur și simplu s-au spulberat, au dispărut din vedere, luați de furtuna tulburărilor. Generalul Eugen Luchian se afla printre cei din urmă.

În octombrie 1978, din cauză că ofițerii și agenții DIE de pe tot întinsul Occidentului erau cercetați de serviciile de contrain-formații, Bucureștiul era angajat cu totul într-o furioasă operațiune care urmărea retragerea celor mai mulți ofițeri DIE aflați în Vest mai mult sau mai puțin legal, cu scopul evident de a evita creșterea disensiunilor politice internaționale.

Unii dintre ei au ales libertatea, atunci și acolo, alții mai târziu, însă toți au raportat că la numai câleva ore după dispariția generalului Pacepa DIE a intrat într-o stare de confuzie disperată și curând a început să se dezintegreze. Numeroase comisii de investigație, toate conduse de Elena, au început să disece DIE și personalul său. Pe la sfârșitul anului, Elena a declarat dizolvarea DIE și a început să-și construiască propria ei organizație, pe ruinele celei vechi. Toate serviciile occidentale de informații au fost de acord, mai târziu, că DIE s-a dovedit a fi primul serviciu de spionaj din istorie distrus în întregime datorită deconspirării unui singur om.

Fiica lui Pacepa, Dana, s-a căsătorit cu logodnicul ei, sculptorul Dan Dămăceanu, pe 4 iulie 1979. Complet izolați de Securitatea română, ei nu au reușit să primească nici o știre directă din Statele Unite. Abia la începutul anului 1985 Dana și Radu au aflat pentru prima dată, dintr-o scrisoare deschisă pe care le-a trimis-o tatăl tinerei, publicând-o în Franța, că nu a fost găsit mort într-o stație de metrou din New York, așa cum fuseseră lansate unele zvonuri la București, și că, dimpotrivă, era cât se poate de viu, luptându-se pentru a le obține și lor libertatea, în pofida ordinelor pe care le-au primit de la trupele de securitate, în ziua de 5 iulie 1985 Dana și Radu, în mod curajos, au completat o cerere oficială de a părăsi România, înregistrată cu numărul 2668. Mulți dintre membrii Congresului Statelor Unite i-au scris președintelui Ceaușescu cerând libertatea lor, dar toate scrisorile au rămas fără răspuns.

Periodic, serviciile secrete române au încercat să-l localizeze pe Pacepa în cele mai neașteptate moduri. De-a lungul anilor am reușit să observ o paradă permanentă a celor mai ciudate personaje – occidentali, palestinieni și români emigrați – care lăsau să se înțeleagă că ar fi putut face avere cu Pacepa, dacă s-ar fi băgat împreună în afaceri, dacă l-ar angaja în funcția de consilier economic sau dacă ar scrie împreună o carte. Au mai existat, de asemenea, încercări ale unor oameni reprezentând diferite grupuri internaționale de a recruta ofițeri CIA în rezervă, cu oferte tentante de răsplată financiară, pentru a le da până și cea mai vagă informație asupra noii identități a lui Pacepa, ori a locului în care s-ar putea afla. O privire mai atentă asupra tuturor acestor încercări a dat întotdeauna la iveală fie pumnul înmănușat al lui Ceaușescu în persoană, fie al celor doi buni prieteni ai lui, OEP a lui Yasser Arafat și Libia lui Moammar el Gadhafi.

De la deconspirarea generalului Ion Minai Pacepa din anul 1978, Nicolae Ceaușescu nu a mai primit nici o invitație de a pune piciorul în Statele Unite. Oricum, statutul comercial de „națiunea cea mai favorizată” acordat României a continuat să fie reînnoit de guvernul Statelor Unite, oferind astfel Bucureștii-lui beneficii semnificative, atât politice cât și financiare. Cu ajutorul operațiunii „Orizont” și al altor operațiuni similare de influență, Ceaușescu continuă să transforme metodic România într-un remarcabil monument dedicat marxismului și lui însuși, un element semnificativ fiind arcul de triumf pe care l-a ridicat în anul 1986 la intrarea în București și pe frontispiciul căruia stă scris: „Epoca de aur – Epoca Nicolae Ceaușescu”.

SFÂRȘIT